JEAN-CHRISTOPHE

GRANGÉ

CRIME

Kaiken

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI PASAGERUL

FICTION CONNECTION

TREI

Romanele lui Jean-Christophe Grangé, de la Le Vol des cigognes la Kaiken, au fost traduse în peste 30 de limbi și adaptate pentru cinema. Este singurul romancier francez care-și menține locul de frunte în competiția cu maeștrii genului, iar cărțile sale apar în topurile bestseller din multe țări.

Kaiken-ul era acolo, în teaca lui neagră din lemn de jacquier. Nu era surprins că Naoko nu-l luase cu ea — urâse întotdeauna acest cadou, simbol al violenței și al fanatismului Japoniei de altădată.

JEAN-CHRISTOPHE GRANGÉ

JEAN-CHRISTOPHE

GRANGÉ

CRIME

Brusc deschise ochii. Se scălda într-o baie roz. Pieptul îi era presărat cu picături roșii. La picioarele lui, o baltă de culoarea somonului făcea bule. Înălță capul și văzu că plăcile de faianță erau mânjite cu dâre de sânge.

Se năpusti pe coridor, cu pistolul în mână. Deschise ușa cu grijă, în timp ce Diego se dădea somnoros la o parte, fără să înțeleagă ce se întâmplă.

Nimic neobișnuit. Shinji și Hiroki dormeau liniștiți.

Șiroind de apă, se întoarse în baie, scoase glonțul de pe țeavă, apoi puse din nou piedica. În stare de șoc, își observă chipul în oglindă. Prin ceața roz, semăna cu o carcasă de vită, agățată de un cârlig.

TREI

JEAN-CHRISTOPHE

GRANGÉ

CRIME

Jean-Christophe Grange

Kaiken

Traducere din franceză de Carmen Ciora

CONNECTION FICTION

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: © Arman Zhenikeyev/Corbis

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Georgiana Paraschiv
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRANGÉ, JEAN-CHRISTOPHE
Kaiken / Jean-Christophe Grangé ; trad.: Carmen Ciora. - București: Editura Trei, 2014
ISBN 978-606-719-054-0
I. Ciora, Carmen (trad.)
821.133.1-31=135.1

Titlul original: Kaïken
Autor: Jean-Christophe Grangé

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-054-0

TEMI

1

Ploaia.

O vreme mizerabilă pentru luna iunie.

De mai multe săptămâni, același refren gri, ud, înghețat. Iar noaptea era și mai rău. Comandantul Olivier Passan își armă pistolul său PX4 Storm SD și îl puse pe genunchi, cu siguranța ridicată.

Apucă din nou volanul cu mâna stângă și cu cealaltă scoase Iphone-ul. Programul GPS fu afișat pe ecranul digital și, luminată de jos în sus, fața lui Passan semăna cu a unui vampir.

— Unde suntem? mormăi Fifi. Drace, unde-am ajuns?

Passan nu-i răspunse. Rulau încet, cu farurile stinse, aproape fără să vadă în jur. Un labirint circular ca la Borges. Pereți curbați, căptușiți cu mortar și cărămizi roșietice, multiplicând intrările, aleile, ocolurile, dar împingând mereu intrusul spre exterior la fel ca un zid chinezesc ce se răsucește în jurul lui însuși, protejând un centru misterios.

Labirintul nu era decât un oraș clasat ZLU: zonă liberă urbană. Clos-Saint-Lazare, la Stains.

— Nu avem dreptul să fim aici, mormăi Fifi. Dacă află cei de la SRPJ 9-3 că...

— Tacă-ţi gura!

Passan îi ceruse să se îmbrace sobru ca să nu atragă atenţia. Şi ca atare, poliţistul îşi pusese o cămaşă hawaiiană şi un şort roşu de skater. Olivier prefera să nu ştie ce-şi administrase acesta înainte să se întâlnească. Votcă, amfetamină, cocaină... Fără îndoială, toate trei.

Cu o mână pe volan, Passan luă de pe bancheta din spate o vestă antiglonţ — purta şi el una pe sub haină.

— Puneţi-o, îi zise adjunctului său.

— N-am nevoie.

— Fă cum îţi spun: cu cămaşa asta zici că eşti un travestit la parada gay.

Fifi, alias Philippe Delluc, se execută. Olivier îl observa cu coada ochiului. Păr oxigenat, coşuri cicatrizate, piercinguri în colţul buzelor. Bluza descheiată lăsa să se vadă capul unui dragon fioros care-i devora braţul şi umărul stâng. Chiar şi azi, după trei ani de când îl avea în echipă, Passan se întreba cum un derbedeu ca el a putut supravieţui celor douăzeci şi opt de luni regulamentare la ENSOP (Şcoala Superioară de Ofiţeri de Poliţie), interviurilor motivaţionale, vizitelor medicale...

Dar rezultatul era în faţa lui. Un poliţist capabil să nimerească ţinta cu o armă de calibru 0,9 mm de la cincizeci de metri, folosind atât mâna stângă, cât şi pe cea dreaptă sau să petreacă mai multe nopţi succesive verificând liste de apeluri telefonice fără să sară un rând. Locotenent la nici treizeci de ani, trecuse proba focului de cel puţin cinci ori fără să dea înapoi. Cel mai bun secund pe care îl avusese vreodată.

— Mai spune-mi o dată adresa.

Fifi desprinse bilețelul de pe bord:

— Strada Sadi-Carnot, 134.

Potrivit GPS-ului, ar fi trebuit să fie foarte aproape, dar ei dădeau tot de alte nume: strada Nelson Mandela, piața Molière, bulevardul Pablo Picasso... Din zece în zece metri, un limitator de viteză traversa strada. Zdruncinăturile astea începeau să-l calce pe nervi.

Passan avusese timp să scoată la imprimantă un plan al cartierului. Clos-Saint-Lazare este una dintre cele mai mari aglomerări sociale din Seine-Saint-Denis. Aproape zece mii de oameni trăiesc în aceste locuințe sociale în mijlocul cărora se află un grup de imobile așezate în semicerc, șerpuind prin mijlocul unui parc împădurit. În jur, blocuri paralelipipedice, hieratice, parcă întruchipând niște santinele.

— La naiba, șuieră Fifi printre dinți.

La o sută de metri de ei, într-un gang, niște negri atacaseră un om culcat la pământ. Passan frână, scoase din viteză și lăsă mașina să ruleze spre grup. O ciomăgeală în toată regula. La picioarele agresorilor, victima încerca să-și apere fața.

Loviturile curgeau gârlă, surprinzându-l pe individ tot din altă direcție, neașteptată. Unul dintre agresori, cu blugi tăiați și o beretă Kangol, îi trase un picior în gură, făcându-l să-și scuipe dinții.

— Linge, porc de jidan! Linge, împuțitule!

Negrul își îndesă și mai adânc baschetul între gingiile fără dinți.

— LINGE, JIDAN NENOROCIT!

Fifi își scoase pistolul CZ 85 și deschise portiera. Passan îl opri.

— Nu mișcăm. O să strici totul.

Se auzi un strigăt. Victima se ridică brusc, urcă apoi câteva trepte şi dispăru în interiorul clădirii. Negrii pufniră în râs fără să se ia după el.

Passan băgă în viteza întâi şi o luă din loc. Fifi închise încet portiera. Un nou limitator de viteză. Subarul nu făcea mai mult zgomot decât un submarin navigând pe fundul mării. Passan aruncă o privire spre Iphone.

— Strada Sadi-Carnot..., şopti el. E acolo...

— Unde vezi tu stradă?

Un drum se deschidea la dreapta, ascuns de gardul ce împrejmuia şantierul. Cartierul era în renovare. Un panou publicitar anunţa, fără ironie: „Parcul felinelor". În spate, printre ruine şi materiale de construcţii, clădiri pătrate, impersonale. Genul acela de imobil care, la periferie, poate fi tot atât de bine şcoală sau depozit.

— 128... 130... 132..., număra Passan în şoaptă. Acolo.

Privirile li se îndreptară spre uşa unui bloc. Passan opri motorul şi închise Iphone-ul. Se vedeau doar bălţile negre şi mari, în care cădea ploaia.

— Ce facem? întrebă Fifi.

— Mergem.

— Eşti sigur?

— Nu sunt sigur de nimic. Mergem şi atât.

Un strigăt înfundat de femeie. Mijiră ochii, încercând să descopere de unde venise ţipătul. Îşi făcură apariţia nişte vagabonzi. Împingeau o adolescentă care se opunea printre hohote de plâns. Unul îi trăgea şuturi, celălalt o plesnea peste cap. Se îndreptau spre o baracă a şantierului.

Fifi deschise din nou portiera. Passan îl prinse de braţ:

— Lasă-i în pace. N-am venit pentru asta. Pricepi?

Punkistul îi aruncă o privire furioasă.

— Eu pentru asta sunt polițist, OK?

Olivier ezită. Se auzi încă un strigăt.

— La naiba..., cedă el.

Ieșiră din Subaru în același timp, cu pistoalele în mână. Alergară și se ascunseră lângă niște camioane parcate, după care se năpustiră spre ticăloși. Nici somații, nici avertismente. Passan îi trase un cap celui dintâi, care se prăbuși ca un sac de nisip. Fifi îi seceră picioarele celui de-al doilea, îl întoarse pe burtă și își căută cătușele. Cel de-al treilea o luă la goană înjurând nedeslușit; în întunericul nopții, părea un diavol.

În aceeași clipă, fata, cu părul vâlvoi, ca o umbră tremurătoare, dispăru. Polițiștii se priviră. Răsturnare de situație. Nu mai aveau nici victimă, nici agresiune, nimic. Profitând de ezitarea lor, tipul culcat la pământ lovi pistolul cu calibrul de 0,9 mm al lui Fifi și sări în picioare.

Se auzi un foc. Cătușele zornăiră undeva în întuneric. Huliganul dispăruse în noapte.

— La dracu'! înjură Passan.

Din reflex, aruncă o privire spre atelier: poarta începea să se deschidă. Distingea craniul pleșuv, silueta încovoiată, mănușile chirurgicale albastru-deschis. Își imaginase de atâtea ori acest moment. În mintea sa, atunci când îl prindea în flagrant delict, actul în sine era întotdeauna exact, precis, milimetric.

Armă pistolul lui cu calibrul de 0,45 mm și strigă:

— Nu mișca!

Omul încremeni. Pe țeasta lui udă de ploaie se reflectau lumini ce veneau dinspre poarta întredeschisă. Înăuntru erau flăcări. Ajunseseră prea târziu. În aceeași clipă, ceva se produse în mintea lui. Se întoarse la timp

să-l vadă pe ultimul violator care se furișa spre zidul circular. Fifi îl luă la ochi, cu degetul pe trăgaci. Passan îl trase de braț:

— N-are rost, nu?

Se răsuci din nou: chelul o luase la goană în direcția opusă. Pelerina neagră flutura în ploaie. Dezastrul atingea proporții uriașe. O privire spre Fifi. Își reluase poziția de tragere, ochind când pe unul, când pe celălalt fugar.

— Dă-l dracului! urlă Passan. Prinde-l pe Guillard!

Locotenentul se năpusti spre șantier. Passan o luă la fugă spre depozit. Cu pistolul Beretta în mână, își puse cu greutate mănușile și împinse poarta glisantă.

Știa ce-l aștepta.

Era chiar mai rău.

Într-un atelier de circa o sută de metri pătrați, în care stăteau îngrămădite motoare, lanțuri, scule, piese disparate, o femeie era agățată de o cisternă, la un metru și jumătate deasupra podelei. Cu brațele și picioarele desfăcute, legate cu niște curele de distribuție. O maghrebiană, îmbrăcată într-un trening Adidas. Pantalonii și chiloții coborâți în vine, tricoul ridicat în sus.

Avea pântecele despicat de la stern la pubis și intestinele îi atârnau până jos. În fața ei ardea un fetus. *Obișnuitul modus operandi*. Se scurseră câteva secunde, lungi ca niște secole. Passan încremenise. Carnea strălucea roșie în fumul asfixiant. Bebelușul parcă îl privea cu ochi de foc.

În cele din urmă, polițistul se smulse din starea de fascinație amestecată cu groază și se strecură printre pneuri, arbori de transmisie și țevi de eșapament. Luă un preș de pe jos și acoperi corpul minuscul, repetând mișcarea de câteva ori ca să stingă focul. Găsi o scară

extensibilă. O desfăcu și urcă lângă femeia legată. Știa că era moartă. Două degete pe pieptul ei pentru confirmare. Telefonul îi sună. Se scotoci în buzunare și aproape că-și sparse capul lovindu-se de scară.

Vocea gâfâită a lui Fifi:

— Ce-ai făcut?

— L-ai prins?

— Sunt blocat!

— Unde ești?

— Nu știu!

— Vin acum.

Passan sări jos și se năpusti pe poartă cu pistolul în mână. Se strecură printre betoniere, se împiedică de bolțari, saci de ciment, fier-beton. Nu vedea nimic.

După câțiva metri, se întinse cât era de lung. Se ridică și privi chiorâș spre obstacolul de care se împiedicase: Fifi, cu piciorul prins sub un palet cu plăci de rigips.

— Am căzut, Passan... am căzut...

Olivier nu știa dacă să râdă sau să plângă. Se aplecă să-l ajute, dar Fifi strigă:

— Lasă-mă! Prinde-l pe ticălos!

— Unde e?

— A luat-o spre zid!

Passan se răsuci și descoperi la o sută de metri de acolo un zid orb care se desfășura pe mai multe sute de metri. Dincolo de el se vedea un halou de lumină fremătătoare: șoseaua națională. Cu pistolul în mână își reluă cursa, dădu de un teren în pantă, îl urcă, încălecă zidul. Se prăbuși de cealaltă parte și se adună cum putu de pe jos.

Hectare de pământ negru. În depărtare treceau mașini. În lumina farurilor, putea zări silueta lui Patrick

Guillard. Orbecăia printre brazde de pământ, înaintând cu greutate în direcția șoselei.

Passan mări viteza. Gâfâia sub vesta antiglonț. Picioarele i se înfundau în noroi. Abia reușea să-și smulgă tălpile din solul vâscos.

Cu toate astea, câștiga teren.

Guillard ajunsese la șoseaua națională. Passan iuți pasul. Celălalt urma să treacă peste banda de protecție când îl prinse de picioare și îl trase pe pantă în jos. Ucigașul încerca să se agațe de smocurile de iarbă. Passan îl prinse de guler și îl lovi de câteva ori cu capul de o rigolă de ciment.

— Porc ordinar...

Guillard încercă să se ridice. Polițistul îl izbea acum cu patul armei, simțind cum sângele îi inundă mâinile, ochii, nervii. Solul vibra din pricina mașinilor care treceau la câțiva metri deasupra lor.

Brusc, Passan se opri. Cu ochii scoși din orbite, se ridică, puse arma în toc și începu să tragă corpul adversarului său spre șosea.

Faruri apărură în întuneric. Un camion venea cu viteză.

Cu o lovitură de picior, polițistul îl proiectă pe Guillard în drum. Cu talpa pe pieptul lui, îl ținea nemișcat. Camionul era la doar câțiva metri.

Închise ochii.

El era Legea.

El era Justiția.

El era Sabia și Judecata...

Cu o secundă înainte ca mașina să facă zob capul ucigașului, avu o tresărire. Îl apucă pe Guillard și-l

ridică. Apoi căzură amândoi peste banda de protecţie şi se rostogoliră la baza pantei.

Cu o zdruncinătură asurzitoare, camionul trecu, farurile luminând orbitor şi claxonul urlând la câţiva metri de corpurile lor înlănţuite.

2

— O să iasă urât. Jur că o să iasă urât!

Passan îl privea pe căpitanul de la Brigada Anticrimă fără să-i răspundă. Un mărunțel forțos, care se agita în geaca lui de blugi, cu pistolul Sig Sauer la vedere. Emblema brigăzii sale era cusută pe mânecă: un șir de clădiri în vizorul unei arme.

Un elicopter survola zona, măturând acoperișurile inundate de luminile sale orbitoare. Passan petrecuse suficient de mult timp prin genul acesta de cartiere ca să știe ce căuta patrula: grupuri ascunse de huligani, gata de atacuri cu sticle, torțe și bolovani. Forțele de ordine deja descinseseră prin ascunzători în căutare de saci umpluți cu pietre.

Olivier își frecă fața de parcă ar fi vrut să-și ia pielea; făcu apoi câțiva pași, îndepărtându-se de grup. Atmosfera aceasta de ostilitate beligerantă nu-l afecta. Avea propria lui criză de nebunie de care să se ocupe. Lumina orbitoare a camionului. Capul ucigașului pe asfalt. Imboldul său ucigaș deghizat în dorința de a face dreptate.

Se întoarse spre Tom Degețel.

— A fost o urgență, recunoscu el în cele din urmă.

— Și descinzi așa, pe teritoriul meu, fără să anunți pe nimeni?

— Am primit pontul în ultima clipă.

— De articolul 59 n-ai auzit?

— Era un flagrant, la naiba. Trebuia să acționăm rapid. Și cât mai discret.

Polițistul izbucni într-un râs iritat:

— Halal discreție!

În jurul lor, o grămadă de girofaruri, balize luminoase, uniforme, combinezoane albe. Sticleții de la Brigada Anticrimă, polițiștii municipali, agenții de siguranță, forțele de ordine, criminaliștii: toată lumea era prezentă. Zeci de puștani în tricouri prea largi sau în hanorace cu glugă se înghesuiau în jurul benzilor galbene.

— Măcar ești sigur că e vorba de Mamoș?

Olivier îi arătă ușa atelierului:

— Nu-ți ajunge?

Tocmai luau cadavrul de acolo. Doi tipi de la pompe funebre împingeau o targă — victima fusese băgată într-un sac de plastic. În urma lor, un bărbat ducea un container cu gheață marcat cu o cruce roșie. Fetusul calcinat.

Ofițerul își aranjă banderola:

— Ai pus în pericol tot cartierul, la naiba.

— Cartierul tău e însuși pericolul.

— O fi vina mea, te pomenești?

Passan zări în privirea lui o urmă de epuizare. Brusc, furia și resentimentele lui se topiră. Tipul era pur și simplu la capătul puterilor, uzat de anii de gherilă urbană inutilă. Privi din nou decorul luminat de girofaruri. Familii la ferestre, puștani în jurul perimetrului de siguranță,

copii bântuind în pijamale pe aleile orașului circular — și forțele de ordine, cu căști și scuturi, gata să tragă în mulțime.

Câțiva polițiști „etnici" — negri, maghrebieni, fluturând insigne pe care scria „Poliția" — încercau să calmeze spiritele. Lui Passan îi aminteau de pistolarii din Vestul Sălbatic, indienii care deschideau calea albilor într-o lume ocultă, ostilă. Polițiștii aceștia erau și ei niște deschizători de drumuri.

Se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre mașina lui, trecând în revistă evenimentele care îl aduseseră la poarta infernului. Dispariția în ajun a Leïlei Moujawad, douăzeci și opt de ani, gravidă în opt luni și jumătate. Informația primită cu câteva ore în urmă de la Brigada Financiară, după care afacerea condusă de principalul suspect, Patrick Guillard, masca o societate scutită de anumite taxe, ea însăși proprietara unui atelier la Stains, pe Sadi-Carnot, numărul 134. Un atelier de care nimeni nu auzise vreodată, situat la mai puțin de trei kilometri de locul unde fuseseră depuse primele trei cadavre.

Passan îl sunase pe Fifi. Porniseră imediat, dar ajunseseră prea târziu. Viața Leïlei și cea a copilului ei fuseseră curmate cu câteva minute înainte... Passan văzuse prea multe în cariera lui pentru a se revolta în fața acestei enorme nedreptăți.

Deodată, un urlet sfâșie rumoarea generală. Un tânăr bruscă forțele de ordine și se năpusti spre furgonul pompelor funebre. Passan îl recunoscu imediat. Mohamed Moujawad. Treizeci și unu de ani. Soțul Leïlei. Îl audiase cu o seară înainte, la sediul poliției din Saint-Denis.

Lui Passan îi era de ajuns pentru seara aceasta. Procurorul urma să apară. Un nou magistrat fusese numit — nu

avea decât să se descurce cu judecătorul Ivo Calvini, însărcinat cu crimele în serie. Oricum, n-aveau să-i dea lui cazul. Nu în situația în care se găsea. Trebuia mai întâi să plătească pentru greșelile sale. Percheziție ilegală. Flagrant delict ratat. Violarea interdicției de a se apropia de Guillard la mai puțin de 200 de metri. Violență asupra unui suspect beneficiind de prezumția de nevinovăție. Avocații ticălosului îl vor mânca de viu.

— Ne cărăm?

Fifi fuma o țigară în mașină. Picioarele lui păroase, dintre care unul fusese dezinfectat și pansat de paramedici, ieșeau prin portiera deschisă.

— O clipă, te rog.

Passan se întoarse la locul crimei. N-avea să i se mai ivească prea curând ocazia de a aduna amănunte despre caz. Mai mulți tehnicieni criminaliști munceau de zor. Blițul unui aparat foto lumina pereții. Pudra, pensulele, pungile pentru probe circulau din mână-n mână. Un spectacol văzut de mii de ori, pe care Passan îl cunoștea pe dinafară.

O reperă pe Isabelle Zacchary, coordonatoarea operațiunilor, pe care o chemase personal. În combinezonul ei alb, stătea în picioare lângă urma întunecată lăsată de viscerele victimei.

— Ce ai până acum?

— Ți-au dat cazul?

— Știi bine că nu.

— Atunci, poate că...

— Îți cer doar un prim bilanț.

Zacchary își trase gluga: părea că se sufocă. Cu masca ei cu filtre laterale agățată de gât, aducea cu o creatură mutantă. De fiecare dată când se mișca, scotea

un zgomot de hârtie mototolită. Își păstrase ochelarii care îi dădeau de obicei un aer distant și sexy. Nu și în seara asta.

— Nu pot să-ți spun nimic. O să trimitem totul la laborator.

Passan cercetă spațiul cu privirea. Rezervorul de benzină însângerat, legăturile care atârnau, instrumentele chirurgicale de pe masa de lucru, acoperite de sânge. Mirosul de carne arsă încă plutea în aer.

— Amprentele sunt ale lui?

— Peste tot. Doar e garajul lui, nu?

Trebuiau să le găsească pe corpul victimei. Pe bisturiul folosit pentru a o mutila. Pe bidonul de benzină cu care stropise fetusul. Sau fragmente din pielea lui sub unghiile victimei. Orice materie organică ce-ar fi putut să facă legătura între proprietarul de ateliere auto și victimele lui.

— Trimite-mi constatările prin e-mail.

— Ascultă, nu e chiar regulamentar, eu...

— E ancheta mea. Pricepi?

Zacchary își ridică privirea. Passan știa că-l va ajuta — opt ani de colaborare, una sau două nopți de flirt, o ambiguitate sexuală care nu se finalizase niciodată între ei, toate astea trebuiau să servească la ceva.

Ieși, dar nu simți nicio alinare: afară era la fel de rău ca înăuntru. Ploaia începuse din nou. În rândul forțelor de ordine se crease debandadă. Totul avea să se sfârșească prost. Singura chestie norocoasă: nu apăruse presa. Ca prin minune, niciun jurnalist, fotograf sau cameraman nu ajunsese încă la fața locului.

Ocolind mașina ca să se urce la volan, observă încă o targă ce se îndrepta spre o ambulanță. Patrick Guillard,

sub o pătură izotermică. Purta un guler cervical şi respira printr-o mască de oxigen. Materialul transparent îi deforma trăsăturile, redându-i adevărata sa faţă — un monstru spân şi alb, cu trăsături hidoase.

Infirmierii deschiseră uşile ambulanţei şi împinseră targa cu grijă. Luminile albastre ale girofarurilor se reflectară în pliurile păturii izotermice, dând impresia că torţionarul ieşea dintr-un cocon de paiete turcoaz.

Privirile li se încrucişară.

Ceea ce văzu în pupilele ucigaşului, deasupra măştii, îl făcu să înţeleagă că nu câştigase războiul.

Poate nici chiar această bătălie.

3

O oră mai târziu, Olivier Passan închise ochii sub jetul duşului de la noul lui birou. Apa asta i se părea purificatoare. Elimina nu doar murdăria, dar şi mirosul cadavrelor arse, imaginile cu trupurile mutilate, pulsiunea morţii şi a distrugerii care încă îl hăituiau. Lăsă capul în jos sub jetul de apă. Era înviorătoare, aproape rece. Jetul îi biciuia pielea, înroşindu-i-o.

După ce termină, se şterse pe îndelete. Simţea că-şi recăpătase forţele. Impresia aceasta era accentuată şi de locul unde se afla: Direcţia Centrală a Poliţiei Judiciare, rue des Trois-Fontanot, Nanterre. Un spaţiu vast, neutru, dotat cu tehnologie de ultimă oră, care nu avea nimic în comun cu labirintul obscur din Quai des Orfèvres. Mutaseră aici mai multe brigăzi în aşteptarea începerii lucrărilor de renovare la Departamentul 36. Dar zvonul era că se vor întoarce la matcă în curând, deoarece nu erau fonduri pentru lucrări.

Cu bustul gol, Passan se privea în oglinda de deasupra chiuvetei. Tras la faţă, cu bărbia pătrată, tuns periuţă — părea mai mult un soldat de comando decât un poliţist. Sub ţeasta rasă, trăsăturile îi erau mai degrabă

fine şi regulate. Îşi coborî privirea spre piept. Muşchi bine conturaţi, linii dure, dovada orelor petrecute la sală. Passan nu îşi lucra corpul de dragul formei fizice. Nici de dragul esteticii. O făcea din convingere — pentru a-şi demonstra că are suficientă voinţă.

Se întoarse în vestiar, îmbrăcă hainele murdare şi luă ascensorul. Etajul doi. Structură metalică. Pereţi de sticlă. Mochetă gri. Îi plăceau această monotonie, această răceală.

Curat, pieptănat, Fifi se agita în faţa automatului de cafea.

— Nu merge?

Punkistul trase un picior în aparat:

— Ba merge.

Fifi luă paharul fierbinte şi i-l întinse superiorului său. Introduse un jeton pentru încă o cafea şi-i mai trase un picior aparatului. Pielea lui plină de cicatrici părea, sub părul ud, înţepată şi mai violent.

Băură în tăcere. Se înţelegeau din priviri. Să vorbească despre altceva. Să elimine cu orice preţ tensiunea. Dar tăcerea se prelungea. În afară de munca lor nu mai aveau decât un singur subiect comun: eşecurile din viaţa personală a fiecăruia dintre ei.

Fifi fu cel care rupse tăcerea:

— Cum te mai înţelegi cu Naoko?

— Divorţăm. E oficial.

— Şi cu casa ce faceţi? O vindeţi?

— Nici vorbă. Nu e momentul. O păstrăm.

Fifi părea sceptic. Ştia că hotărârea lui Passan nu avea nimic de-a face cu problema imobiliară.

— Şi cine rămâne acolo? se hazardă el.

— Amândoi. Vom alterna.

— Cum adică?

Passan strânse în mână paharul și-l aruncă la coș.

— Vom sta pe rând. Fiecare o săptămână.

— Și copiii?

— Rămân pe loc. Nu schimbă școala. Ne-am gândit bine: așa, pentru ei ar fi cel mai puțin traumatizant.

Fifi rămase tăcut, părând din nou sceptic.

— Toată lumea face acum așa, adăugă Passan, parcă pentru a se convinge mai bine. Este o procedură foarte obișnuită.

Locotenentul își aruncă și el paharul.

— E o idee tâmpită, mda. Curând, copiii voștri or să vă primească la ei acasă. Veți deveni turiști sub propriul acoperiș.

Passan se crispă. De săptămâni întregi cântărea decizia asta, încercând să se autoconvingă că era unica soluție. De săptămâni întregi îndepărta orice obiecție posibilă.

— Sau asta, sau voi continua să stau în pivniță.

De șase luni locuia în subsolul vilei. Un spațiu luminat de lucarne, unde se ascundea ca de frica unui bombardament.

— Și ce-o să faci? Îți aduci amantele acolo? Naoko le va găsi chiloții sub cuverturi? Va dormi în același pat?

— Începem în seara asta, i-o tăie scurt Passan. Naoko rămâne o săptămână. Eu mă mut în garsoniera pe care am închiriat-o la Puteaux.

Indignat, punkistul scutură din cap.

Passan i-o luă înainte:

— Dar tu? Aurélie?

Fifi râse ironic, vârând încă un jeton în aparat.

— Alaltăieri a adormit în timp ce i-o trăgeam, zise.

Apoi luă paharul şi întrebă, suflând în cafea:
— E semn bun, ce zici?
Izbucniră în râs. Orice era mai bine decât să rememoreze scenele oribile din garajul Mamoşului.

4

În ritmul ştergătoarelor, Passan asculta distrat ştirile la radio. Se îndrepta spre Suresnes — ultimele ore petrecute acasă înainte de a o lua spre Puteaux. Nu ştia încă dacă se va culca, va continua să-şi facă bagajul sau îşi va redacta raportul. Cât despre ştiri, în ziua de luni, 20 iunie 2011, nu se înregistrase nimic deosebit. Singurul lucru care îi atrase atenţia fu povestea unui tip divorţat, care intrase în greva foamei pentru a contesta pensia alimentară pe care urma să i-o plătească soţiei. Ideea îl făcu să zâmbească.

Cu Naoko nu avusese astfel de probleme. Un singur avocat, custodia alternativă, nicio indemnizaţie de plătit — ea câştiga mult mai bine decât el — şi aveau doar un singur lucru de împărţit: casa.

Era pe cheiul Dion-Bouton şi se îndrepta spre podul Suresnes. Tremura, dar refuza să dea drumul la căldură. Ce naiba, era iunie. Vremea asta îl călca pe nervi. Era rece şi mohorâtă, departe de căldura verii; din pricina ei, îi reveniseră durerile de spate.

De la Nanterre-Préfecture ar fi putut ajunge la Mont-Valérien prin oraş, dar avea nevoie de spaţiu — cerul

și fluviul sub soarele care răsărea. De fapt, nu vedea mare lucru. Sena pe stânga era prea jos, iar copacii de pe dreapta ascundeau orașul. Deasupra lui, cerul gri era încărcat ca un burete. Ar fi putut fi în orice loc de pe Pământ.

Se revedea stând cu piciorul pe pieptul lui Guillard, gata să-l arunce sub roțile unui camion. Într-o zi va ajunge după gratii și nu-i va fi bine. Divorțul era unul dintre ultimele lucruri care îl legau de o existență normală — și era, în același timp, o ruptură.

Coti la dreapta, pe bulevardul Henri-Sellier. Apoi pe bulevardul Charles-de-Gaulle, după care o luă spre Mont-Valérien. În timp ce urca, începură să apară semne familiare. Casele risipite pe coasta dealului. Zidurile acoperite cu iederă. Cafenelele care se deschideau una după alta...

Se opri la o patiserie luminată. Cornuri. Baghete. Acadele. Din nou fu inundat de o senzație de irealitate. Ce legătură era între gesturile acestea neînsemnate și coșmarul de la Stains? Putea pretinde că era capabil să se reintegreze în lumea obișnuită cu o simplă bătaie din palme?

Se urcă în mașină și merse mai departe. Mont-Valérien, cu vastele lui peluze, semăna cu un teren de golf. Te simțeai ca pe un platou muntos. Simetria liniilor, absența reliefului... Stația de epurare, cu canalele ei lungi și drepte. Stadionul Jean-Moulin și terenurile de tenis. Cimitirul american, șirurile de cruci albe.

Abia se luminase de ziuă, dar priveliștea Parisului era impresionantă. Distanța era cea care îl liniștea. Luminile de pe miile de stâlpi, aglomerația de blocuri-turn și de clădiri care se scăldau într-o perdea de ploaie erau teatrul

tragic al unui război primitiv. Valea tuturor violențelor. Pe înălțimile acestea se simțea în siguranță. Ajunsese la sanctuarul lui. La propriul schit.

După ce intră pe rue Cluseret, încetini în fața porții. Acționă telecomanda. O luă pe alee, mergând cât mai încet, pentru a admira priveliștea. Prima imagine era a unui bloc alb pe un fond verde. În comparație cu ce se găsea prin cartier, grădina lui era imensă — aproape două mii de metri pătrați de peluză. Rulourile cu gazon îl costaseră o avere, dar rezultatul meritase.

Nu voise să planteze nimic aici, sau aproape nimic. Voise o mică grădină zen pe stânga, la umbra unor pini. Trase pe dreapta și opri motorul. Vila nu avea parcare și nu dorise să spargă armonia arhitecturii. Construită în anii '20, edificiul era un paralelipiped, în stil modernist, terminat cu un acoperiș-terasă. Șarpantă de oțel. Stâlpi de beton armat, ce susțineau o galerie deschisă. Ferestre aliniate. Sobru. Funcțional. Passan nu-și putu reține un zâmbet de mândrie.

Cu cornurile în mână, descuie ușa și intră în vestibul. Văzu hainele lui Shinji și Hiroki atârnate pe umerașe și le strecură în buzunar o acadea. *O mică surpriză de la tati.* Apoi se descălță și intră în salon.

Casa fusese în primul rând o afacere bună. După moartea lui Jean-Paul Queyrau, ultimul reprezentant al unei familii de negustori de artă, vila fusese scoasă la vânzare în martie 2005. Passan fusese primul care aflase, dintr-un motiv simplu: în calitate de ofițer de poliție, el constatase decesul lui Queyrau, ultimul descendent al familiei, plin de datorii, care se sinucisese trăgându-și un glonț în piept.

Cu cadavrul încă la picioarele lui, polițistul se îndrăgostise de locul acela. Vizitase fiecare cameră, fără să țină

seama de starea lor mizerabilă — moștenitorul ajunsese un vagabond, locuind ilegal în propria locuință. Passan începuse să-și imagineze cum ar putea să o renoveze.

Naoko făcuse posibilă achiziția. De un an ocupa un post important într-o firmă de audit financiar. Mai mult, în anii în care fusese manechin, își adunase un mic capital, iar părinții ei, proprietari de imobile la Tokio, îi făcuseră o donație. Deși contribuția ei fusese net superioară celei a lui Passan, Naoko semnase un act de coproprietate. În schimb, el trebuia să se asigure de calitatea lucrărilor.

Passan se pusese pe treabă. Cu senzația că lucra pentru întărirea propriului cămin. Pentru consolidarea temeliilor. Proteja povestea de dragoste de atacurile exterioare, de uzură, de eroziune... Metoda nu funcționase. Vila rezistase tuturor asalturilor, dar nu reușise să-i protejeze pe ei înșiși.

Passan se îndreptă spre bucătărie. O ființă sări pe el, mai-mai să-l doboare. Diego îi venea în întâmpinare. Un ciobănesc de Pirinei enorm, cu blana cenușie, care ar fi fost mai potrivit pe pășune, lângă o turmă de oi. Passan avu parte de manifestările de bucurie obișnuite. Când Naoko voise să cumpere câinele, Passan se opusese. Capriciul indispensabil al familiei burgheze standard... Azi, Diego era singurul subiect care obținea unanimitatea.

—Taci, Diego, șopti el, o să trezești pe toată lumea...

Luă un coș de pâine și puse cornurile pe masă, la vedere. Imediat după aceea, scoase fața de masă în carouri, bolurile copiilor cu numele lor caligrafiate în japoneză, ceașca lăcuită din care Naoko își bea ceaiul cu lapte. Dulceață, cereale, suc de portocale. Gesturile acestea solitare nu-l întristau: de multă vreme nu mai lua micul dejun cu soția și copiii.

Se pregătea să iasă din bucătărie, când, involuntar, se opri în fața fotografiilor de pe perete.

Aprinse lumina ca să le vadă mai bine și dădu peste o fotografie cu el și Naoko, în urmă cu opt ani, pe terasa templului Kiyomizu-dera, deasupra orașului Kyoto. Passan avea un zâmbet silit, în timp ce Naoko poza perfect din profil — reflex profesional de manechin. Cu toate astea, fotografia emana fericire. Și mai ales respect reciproc, mândria de a fi împreună...

Trecu la altă fotografie. 2009. Portret de grup în Shibuya, un cartier select din Tokio. Passan îl ținea în brațe pe Hiroki, care avea patru ani și purta pe cap o bonetă Totoro, un personaj celebru al lui Miyazaki. Naoko îl ținea pe Shinji, care avea șase ani și își ridicase mâinile în sus în formă de V de la victorie. Toată lumea râdea, dar se simțea jena, crisparea adulților. Lașitate și frustrare: metastazele timpului care curge...

La stânga, văzu apoi o fotografie din 2002, ce înfățișa o plajă din Okinawa. Călătoria de nuntă. Passan uitase detaliile voiajului. O revedea doar pe Naoko în fața biroului de check-in la Roissy, scoțând nerăbdătoare cardul ei Flying Blue pentru a-și înregistra milele. Naoko era o adeptă a cupoanelor de reducere, o fanatică a lichidărilor de stoc. Passan își amintea că în acel moment, în aeroport, își jurase să o protejeze pentru totdeauna pe puștoaica aceea, care credea în „asigurările" de tot felul.

Își ținuse promisiunea?

Stinse lumina, traversă salonul și o luă în jos pe scara lui de beton.

Era timpul să se întoarcă în apartamentele sale. Palatul subteran al regelui Șobolan.

5

Un culoar de cărămizi vopsite. La stânga, un mic spațiu pentru mașina de spălat și uscătorul. La dreapta, o cămăruță în care trăsese o țeavă de apă și amenajase o baie. În spate de tot, o încăpere pe care o transformase în birou.

Se dezbrăcă, puse hainele în cuvă și dădu drumul la mașina de spălat. De luni de zile trăia așa, complet autonom, mâncând așezat la birou, dormind singur. Gol, își privi lenjeria pătată de sânge cum se învârte în apa cu spumă. *O mașină de mărunțit coșmarurile.*

Luă dintr-un coș un tricou mirosind a balsam de rufe și o pereche de chiloți. Le îmbrăcă și trecu în cameră. Un dreptunghi de douăzeci de metri pătrați, cu pereți de beton și ferestruici în partea de sus. Într-un colț, un pat de campanie. În celălalt, sub ferestruici, o planșă așezată pe două suporturi. În spate de tot, o masă pe care își demonta armele. Într-un fel, buncărul i se potrivea mai bine decât marile spații de deasupra. Aici, se ascundea.

Pe pereți, atârnase tablourile cu idolii săi. Yukio Mishima, care s-a sinucis prin *seppuku* în 1970, la patruzeci și

cinci de ani. Rentaro Taki, un „Mozart japonez", mort de tuberculoză în 1903, la douăzeci şi patru de ani. Akira Kurosawa, care a regizat *Rashomon* şi mai multe capodopere şi care abia a supravieţuit tentativei de sinucidere din 1971, după eşecul primului său film color, *Dodes'ka-den*. Nu chiar o trupă de comedianţi...

Îşi porni iPod-ul, racordat la un difuzor şi dădu volumul încet. Egloga pentru koto şi orchestră de Akira Ifukube. O lucrare tulburătoare — cu siguranţă, era singurul om din Franţa care o asculta. Passan era pasionat de muzica simfonică japoneză a secolului XX, complet necunoscută în Occident şi abia difuzată în Japonia.

Ora ceaiului. Cândva, cumpărase din Tokio un aparat care păstra în permanenţă apa la nouăzeci de grade. Îşi umplu ceainicul, apoi adăugă cinci grame de *hojicha* — ceai verde, copt pe cărbuni. După ce îl lăsă la infuzat (treizeci de secunde fix), aprinse un beţişor aromat, agitându-l cu mâna — n-ar fi suflat niciodată pe el, gura fiind ceva impur în religia budistă.

Cu ceaşca în mână, se întinse pe pat şi închise ochii. Koto-ul, un fel de harpă orizontală, producea un vibrato foarte sec, în acelaşi timp melancolic şi amar. La fiecare notă, Passan avea impresia că i se ciupeau direct nervii. I se puse un nod în gât şi, în acelaşi timp, simţea cum liniştea i se răspândeşte în trup. O respiraţie a inimii, o alinare a spiritului...

Japonia.

Descoperind-o, se descoperise pe sine. Prima călătorie pusese instantaneu ordine în existenţa lui. Se născuse la Kathmandu, în 1968. Părinţii lui, întărâtaţi de haşiş, îl concepuseră la picioarele unui buddha, într-o stare extatică intensă. Tatăl lui natural murise în anul următor

fiindcă își vânduse prea mult sânge pentru a cumpăra opiu. Câteva luni mai târziu, mama lui dispăruse fără să lase vreo adresă. Ambasada Franței în Nepal făcuse demersurile necesare. L-au repatriat. A devenit un copil al Națiunii.

Timp de cincisprezece ani fusese un orfan aruncat de la o familie de adopție la alta, întâlnind oameni binevoitori sau ticăloși, având parte de influență bună sau rea... După o școlarizare cu întreruperi, locuind când în Departamentul 92, când în 93, o luase, din păcate, pe drumul cel rău. Furturi de mașini, trafic de documente, afaceri cu interlopii... Reușise să supraviețuiască fără să aibă probleme cu poliția.

La douăzeci de ani, se deșteptase. Plecase din zona săracă din vest — Nanterre, Puteaux, Gennevilliers — și, cu banii câștigați prin mijloace necinstite, își închiriase o cameră de serviciu în arondismentul 5, rue Descartes. Se înscrisese la Drept la Sorbona, aflată la doar câteva sute de metri.

Timp de trei ani locuise într-o încăpere de șapte metri pătrați, învățând pe brânci, mâncând la McDonald's, citind cursurile cu voce tare, întins pe spate, în pat. În plus, era pasionat de artă, filosofie, muzică clasică. O adevărată cură de detoxifiere. Când i se terminaseră banii, se mutase într-o cameră la un cămin studențesc, fără să se întoarcă la vechile îndeletniciri.

După licență, alesese Școala Națională Superioară de Ofițeri de Poliție. Era singura cale care putea să-l canalizeze, oferindu-i mai mult sau mai puțin universul de altădată. Noaptea, adrenalina, spațiul de manevră.

Cum îi spusese cândva unul dintre tații adoptivi, un muncitor pensionar de la uzinele Chausson din

Gennevilliers: „Un sticlete nu e decât un bandit care şi-a ratat vocaţia".

Hotărâse că-i va reuşi ratarea. Un motiv intim se adăuga la alegerea sa: devenind ofiţer de poliţie, îşi va servi ţara. Or, avea o datorie în sensul ăsta. De fapt, statul francez îl salvase, îl hrănise, îl crescuse.

Douăzeci şi opt de luni de şcoală fără să crâcnească. Cele mai bune rezultate la fiecare materie. La repartiţie, îi venise o idee ciudată. În loc să aleagă o funcţie strategică la Ministerul de Interne sau un post promiţător într-o brigadă prestigioasă, se interesase de locuri disponibile în străinătate — agent de legătură, instructor, ofiţer de informaţii... Fără să fi pus vreodată piciorul în afara Franţei, alesese cel mai îndepărtat loc. Un post de stagiar pe lângă ofiţerul de legătură de la Tokio.

Când aterizase la Narita, viaţa lui se schimbase pentru totdeauna.

Japonia devenise un loc al aşteptărilor, al dorinţelor şi al speranţelor sale. Fiecare trăsătură a acestei lumi noi trezise în el aspiraţii confuze, uneori chiar ignorate până atunci.

Intrase în rezonanţă totală cu această cultură. Era menit să fie japonez.

Totodată, idealizase ţara aceea, amestecând realitatea cu ficţiunea. Savura politeţea înnăscută.

Curăţenia străzilor, a locurilor publice, a toaletelor. Rafinamentul mâncării. Rigoarea regulilor, a protocolului. La asta se adăugau tradiţiile dispărute. Codul de onoare al samurailor. Fascinaţia pentru moartea voluntară. Frumuseţea femeilor din picturile *ukiyo-e.*

Nu băga în seamă restul. Materialismul sălbatic. Obsesia tehnologică. Abrutizarea unei populaţii care muncea

zece ore pe zi. Un cult al comunității care mergea până la alienare. Ignora, de asemenea, estetica manga, pe care le detesta, acea obsesie a ochilor mari și negri, pe când lui îi plăceau pleoapele oblice. Nu ținea cont de oferta uriașă de gadget-uri, *pachinko*, sitcom-uri sau jocuri video...

Pe deasupra, Passan nega decadența arhipelagului. De la prima călătorie pe care o făcuse acolo, situația nu încetase să se înrăutățească. Criza economică. Îndatorarea cronică. Șomajul în rândul tinerei generații... Îl căuta în continuare pe Toshiro Mifune, actorul fetiș al lui Kurosawa, pe străzi, împreună cu sabia lui, fără să vadă androginii efeminați, puștanii absorbiți de benzile lor desenate, salariații moțăind în metrou... Acele generații care nu moșteniseră forța strămoșilor lor, ba dimpotrivă, o oboseală acumulată, zdrobitoare. O societate care se relaxa, în sfârșit, molipsită de delincvența occidentală.

De-a lungul anilor, deși se căsătorise cu o japoneză mai mult decât modernă, Passan continuase să viseze la o Japonie atemporală, în care domneau calmul și echilibrul. În mod ciudat, nu încercase niciodată artele marțiale, mulțumindu-se cu tehnicile de luptă de la școala de poliție și nici nu înțelesese vreodată metodele de meditație zen. Crease această lume de rigoare și de estetică pentru a face față muncii sale. Un pământ al făgăduinței unde se va retrage când firul se va rupe de tot. Și de fiecare dată când supraviețuia unei nopți, cum fusese cea de la Stains, îi rămânea egloga lui Ifukube și privirea melancolică a lui Rentaro Taki.

La gândul ăsta, deschise din nou ochii și căută lângă pat culegerea lui de haikuri. Răsfoi cartea și găsi cuvintele de care avea nevoie.

Sub clarul de lună
Îmi las barca
Pentru a intra în cer...

Dădu paginile în căutarea unui alt poem, dar nu-şi duse gestul la sfârşit. Adormi ca lovit de un glonţ în frunte, visele alcătuind deasupra lui o săpătură adâncă în piatră.

6

Ciufulită şi prost dispusă, Naoko îşi măsura din priviri soţul.

Stătea nemişcată în prag, la intrarea în bârlogul balaurului. Ceea ce vedea era o epavă. Nu de om şi nici de poliţist — Passan era cel mai bun poliţist din lume —, ci o epavă de soţ. Pe terenul acesta, Passan eşuase complet şi Naoko nu-l mai voia: atinsese şi ea punctul de unde nu se mai putea întoarce.

Încă se întreba cum ajunseseră aici. Lumina care îi călăuzise până atunci se stinsese. Şi dragostea lor dispăruse treptat, ca bronzul de pe piele, fără să bage cineva de seamă. Dar de ce această ură surdă în locul ei? Această indiferenţă iritată? Avea părerea ei fermă în privinţa asta: din cauza sexului. Mai precis, din cauza lipsei de sex.

La Tokio, tinerele fete repetă cu glas scăzut o cifră magică. După un sondaj celebru, toţi francezii, fără excepţie, fac dragoste de trei până la patru ori pe săptămână. O cadenţă care le entuziasmează pe japoneze, obişnuite cu libidoul în bernă al masculilor lor. Franţa, patria romantismului şi paradisul sexului!

Înainte de a emigra la Paris, Naoko ignorase un fapt crucial: vanitatea francezilor. Acum, că îi cunoştea, şi-i închipuia descriindu-şi performanţele imaginare, cu un zâmbet în colţul gurii şi făcând cu ochiul.

Trecuseră aproape doi ani de când Passan n-o mai atinsese. Nu exista nici cea mai mică apropiere între ei.

De la indiferenţă trecuseră la enervare, apoi la ură şi, în cele din urmă, la un fel de distanţă asexuată, precum aceea care uneşte membrii unei familii — ceea ce şi erau, de fapt.

Prietenii îi priviseră cum eşuează fără să le vină să creadă. Olive şi Naoko: modelul, istoria perfectă, fuziunea totală! Exemplul care-i făcea invidioşi pe ceilalţi, dar le şi reînvia speranţa. Apoi, primele semne îşi făcuseră apariţia, inexorabile. Tonul ridicat, remarcile acide la petreceri, absenţele... Şi confidenţele din vârful buzelor: „Nu mai merge. Ne gândim să divorţăm..."

În cercul lor de prieteni se presupunea, în mod greşit, că diferenţele culturale le distruseseră căsnicia. Se produsese, de fapt, contrariul: aceste diferenţe pur şi simplu nu fuseseră suficiente ca să-i salveze de plictiseală.

Naoko urmărise evoluţia dezastrului într-o manieră ştiinţifică, notând fiecare etapă, fiecare detaliu. Când se cunoscuseră, Passan se învârtea în jurul ei ca floarea-soarelui după soare. Pe-atunci ea era sângele lui, lumina lui. Naoko nu se împăunase cu asta, căci era mulţumită, înfloritoare şi atât de mândră... Apoi, el se retrăsese altundeva. Sau poate, pur şi simplu, în sine însuşi.

Revenise, cum se spune, la origini: munca lui de poliţist, valorile lui patriotice, iar mai târziu, copiii lui. Dar şi — Naoko o ştia —, la noapte, la violenţă, la viciu... Nu era loc pentru ea în acea lume în alb şi negru,

compusă doar din învingători și învinși, din aliați și dușmani.

Crezuse că ajunsese la limită. Dar se înșela. Lucrurile au mers și mai departe. Pentru soțul ei, Naoko devenise un obstacol, o îngrădire a libertății. Dar ce făcea el, de fapt? Oare nu era deja liber? Când îl întrebase, el nu știuse ce să-i răspundă. Passan nu-și punea întrebări. Refuza să recunoască eșecul lor, se concentra pe muncile casei, pe slujbă, pe cultul obsesiv pe care-l avea pentru copiii lui. Se dedicase acestor lucruri cu dinții strânși, surd la urletele corpului său. Față de ea se mulțumea să fie iritat și ostil.

Naoko devenise și ea dură, căci dragostea se hrănește cu sentimentele celuilalt. Fără antrenament, inima seacă. Își pierde orice capacitate de a împărtăși. Ajunge să se protejeze închizându-se în ce are mai trist: singurătatea...

Naoko se strecură fără zgomot în camera lui Passan — îi spusese mereu în maniera japoneză — pe numele de familie.

Trase perdelele, opri muzica, aranjă cartea. Fără să se uite la soțul ei, aceste atenții nu erau nimic altceva decât reflexe domestice.

Urcă înapoi. În bucătărie descoperi cornurile în coșul de pâine, masa pusă și nu-și putu împiedica un zâmbet. Vânătorul de ucigași, ucigaș el însuși, era, de asemenea, un înger păzitor...

Își pregăti o cafea și se uită distrată la fotografiile de pe pereți. Oare de câte ori le privise? Astăzi nu le mai vedea. Dincolo de ele, observa altceva.

Destinul ei solitar. Căutarea ei intimă.

Căci Naoko fusese întotdeauna singură.

7

Născută sub semnul Iepurelui, Naoko Akutagawa traversase mai întâi infernul obişnuit pe care-l trăiesc copiii japonezi. O educaţie dură, bazată pe lovituri de curea, duşuri reci ca gheaţa, privaţiuni de somn şi de hrană... *Teroarea.*

Tatăl ei, născut în 1944, avusese şi el parte de acelaşi tratament. În Europa, se atrăgea atenţia asupra faptului că violenţa se moşteneşte, despre faptul că un copil bătut devine adesea un părinte violent. În Japonia se spunea pur şi simplu că bătaia e bună. Tatăl ei, un profesor eminent de istorie, din Tokio, era dovada vie a acestui lucru.

La coşmarul de acasă se adăuga cel al sistemului şcolar. Trebuia să fii în acelaşi timp cea mai bună din liceu şi să te pregăteşti pentru examenul de la facultate, două filiere fără nicio legătură una cu alta. Ceea ce însemna că, după ce studia cu sârguinţă ziua, Naoko trebuia să se mai lupte cu ceva: cursurile de seară, din weekend şi din vacanţe. În fiecare trimestru primea situaţia clasamentului naţional. Aşadar, la sfârşitul anului ştia că era tot a 3220-a de pe listă — şi că totul era deja pierdut

pentru o universitate sau alta. Un lucru nu din cale-afară de motivant.

Dar Naoko se autoflagela. Iar și iar. Fără nicio zi de vacanță. Fără nicio oră liberă.

Pentru că, în plus, trebuia să facă față cursurilor de arte marțiale, de caligrafie, orelor de dans clasic, corvezilor domestice de la școală... Totul în timp ce recita în gând mii de kanji, acele caractere de origine chineză care aveau, fiecare, mai multe semnificații și puteau fi pronunțate în mai multe moduri. Totul în timp ce se perfecționa neîncetat, moral, fizic, grație unei autodiscipline de fier.

Pe de altă parte, și acesta e unul dintre nenumăratele paradoxuri ale Japoniei, Naoko era înconjurată de tandrețea mamei sale. Dormise cu ea până la vârsta de opt ani. La cincisprezece ani, încă refuza să-și petreacă noaptea în alt loc decât sub acoperișul familiei. La optsprezece, nu luase încă niciodată nici cea mai mică decizie fără să vorbească cu *mama-san*.

În cele din urmă, după studii secundare la o școală particulară protestantă din Yokohama, Naoko intrase la o facultate bună din același oraș. În timpul acelor ani făcuse atât de des drumul Tokio-Yokohama, încât își spunea că acest itinerar va rămâne pe veci înscris în sângele ei. O amprentă genetică pe care copiii ei o vor moșteni, cu numele fiecărei gări pe post de cromozomi.

Nefiind atât de strălucită ca să facă medicina, dar suficient de încăpățânată ca să refuze să facă dreptul, cum dorea tatăl ei, optase pentru o variantă hibridă: expert contabil, limbi străine, istoria artei.

În 1995, o altă cotitură. Un fotograf o abordează în metrou și îi propune să dea niște probe. Naoko rămâne cu

gura căscată. Are douăzeci de ani. Nimeni nu i-a remarcat vreodată frumusețea. În Japonia, niciunui părinte nu i-ar trece prin minte să-și felicite copilul pe acest subiect. Dar Naoko este frumoasă. Chiar foarte frumoasă. De la această primă încercare, va avea confirmarea frumuseții sale în fiecare zi. Are succes la primele ei castinguri și câștigă sume care i se par exorbitante. Nu le spune nimic părinților și își continuă studiile, economisind în secret pentru a se îndepărta de tatăl ei. Ca să fugă pentru totdeauna.

De altfel, a înțeles deja că va trebui să emigreze dacă vrea să-și construiască o carieră. Fizicul ei nu corespunde criteriilor pieței asiatice. În Japonia sunt preferate eurasiaticele, care nu au ochi oblici. Fete de la țară, dar cu un ceva în plus, o tușă de exotism care ademenește...

La douăzeci și trei de ani, cu diplomele în buzunar, ia avionul spre Statele Unite, apoi spre Europa: Germania, Italia, Franța... Posedă fizicul perfect al japonezelor din fantasmele Occidentului. Păr drept și negru, pomeți înalți, nas ascuțit, ușor în vânt...

Cât despre ochi, un fotograf din Milano i-a spus într-o zi: „Pleoapele tale au blândețea unei pensule și cruzimea unui cuțit".

Nu înțelege ce vrea să însemne asta, dar nu-i pasă: contractele se țin lanț, banii curg gârlă. Se stabilește în cele din urmă la Paris, din motive pur financiare. Împlinește un vis, dar nu pe al ei: pe cel al mamei sale. Oka-san este o adevărată francofilă. Se uită la filmele din Noul Val, ascultă Adamo, citește Flaubert și Balzac. Naoko și-a făcut temele pe „Tombe la neige", a trebuit să suporte de douăzeci de ori *Disprețul* al lui Jean-Luc Godard și știe pe de rost *Le pont Mirabeau.*

Contrastul dintre Parisul idealizat al mamei sale și orașul ostil pe care-l descoperă ea este șocant. Nu recunoaște nimic. Se pierde pe străzile murdare. E jecmănită de șoferii de taxi. Pe deasupra, e uluită de aroganța francezilor. Își bat joc pe față de accentul ei, nu încearcă niciodată s-o ajute, îi taie vorba, răstindu-se la ea, mai ales când sunt împotrivă. Or, francezii sunt mereu *împotrivă*.

La spitalul Sainte-Anne, o secție este specializată în *Paris shokogun* (sindromul parizian). În fiecare an, o sută de japonezi sunt atât de dezamăgiți de oraș, încât cad pradă depresiei sau paranoiei. Sunt internați, îngrijiți, repatriați. Naoko nu e printre ei. Are inima tare — *merci, papa* — și nu și-a făcut, a priori, nicio speranță romantică legată de locul ăsta.

La capătul a doi ani, când franceza ei devine acceptabilă, părăsește viața de manechin — o meserie și un mediu, pentru ea, execrabile — pentru a deveni ceea ce este cu adevărat: o femeie a cifrelor. Se ocupă mai întâi de sarcini precise de audit, întotdeauna legate de firme japoneze sau germane. Apoi intră într-o societate importantă numită ASSECO. Viitorul ei este în sfârșit asigurat.

Singura dificultate rămâne sexul. Principala ei luptă nu este să se culce cu cineva pentru a reuși, ci să reușească fără să se culce. Este deja cunoscută în cercurile mondene. În universul anost al auditurilor și al expertizelor fiscale este și mai rău. Cu fața ei palidă și părul de cerneală, are înfățișarea unei creaturi fantastice. Posedă calitățile cerute, dar angajatorul vrea întotdeauna mai mult. Uneori, Naoko refuză scurt. Alteori se lasă sedusă fără să cedeze. Aceste jocuri o epuizează și rezultatul este invariabil: când prădătorul înțelege că nu va obține ce dorește, o dă afară.

Amenințările apar la scară mai mare. Într-o zi i se fură poșeta — în Japonia nu există furt. Se duce la comisariat. Nu-și recuperează poșeta Gucci, dar abia reușește să scape de locotenentul însărcinat cu ancheta...

Totul se schimbă odată cu Passan.

Dragoste la prima vedere. Nimic care s-o întunece. Totul decurge perfect. Această nouă cotitură se petrece prin fratele său. Când Naoko ajunge la Paris, Shigeru, fratele ei, cu trei ani mai mare, este deja aici. Alcoolic la cincisprezece ani, dependent de heroină la șaptesprezece, Shigeru a plecat de acasă pentru a urma o carieră de chitarist în Europa. După ce a pierdut câțiva ani prin Londra, eșuează la Paris. Familia n-a mai avut nicio veste de la el luni de zile. A reapărut în 1997, vindecat, înfloritor, cu zece kilograme în plus. Vorbește deja franceza la perfecție. Ocupă chiar un post de asistent la INALCO, Institutul de Limbi Orientale din Paris.

Naoko nu este prea apropiată de fratele ei. Singurul lucru care-i leagă sunt câteva amintiri atroce — bătăile tatălui, înjurăturile, umilințele. Nimeni nu are chef să-l revadă pe cel sau cea care te-a văzut cu pantalonii în vine sau hohotind pe pragul casei într-o seară de iarnă. Ea îl caută totuși la Paris. El o ajută să se instaleze. Iau masa împreună. Uneori îl așteaptă să iasă de la curs pe rue de Lille, în arondismentul 7.

Acolo îl întâlnește pe Passan, treizeci și doi de ani, funcționar în poliție, pasionat de Japonia și un obișnuit al cursurilor serale ale lui Shigeru. De la prima cină, într-o zi de 4 noiembrie, Naoko înțelege că polițistul acela necizelat este cel pe care-l căutase mereu. Un mascul ce nu avea nimic în comun cu romantismul francez și nici cu „bărbații-soia“ care mișunau prin cartierul Shibuya.

Întâlnirea aceasta o face să afle mai multe despre sine. În chip misterios, pasiunea lui Passan pentru Japonia tradițională o seduce. Deși a întors de mult spatele acestor povești vechi cu samurai și bushido. Totuși, regretă că toate acestea s-au pierdut odată cu avântul economic al țării și cu generațiile palide ce-au rezultat.

Și iată că regăsește aceste valori întruchipate într-un francez robust și puțin amabil. Un atlet cu voce gravă, într-un costum prost croit, ale cărui cusături plesnesc la fiecare hohot de râs. De felul lui, Passan este un samurai. Un om fidel Republicii, așa cum vechii războinici îi erau shogunului. Cuvintele lui, prezența sa, totul la el dovedește un simț al dreptății, al moralei, care inspiră pe loc încredere.

Toate acestea erau atât de departe...

Astăzi divorțează. Nu mai e protejată, dar e liberă. Se spune că în epoca de aur a cinematografului japonez, în anii '50, nu existau cascadori. Dintr-un motiv simplu: niciodată un actor n-ar fi refuzat să joace o scenă de acțiune, cu niciun preț.

Ea era gata să-și joace propria viață fără dublură.

Privi ceasul din bucătărie — 7:40. Era timpul să-i trezească pe copii.

8

— Eu îl vreau pe ultimul. Eu vreau ultimul corn de la tata!

— Prea târziu, deja te-ai spălat pe dinți.

Hiroki vorbise în franceză, Naoko îi răspunsese în japoneză. Încheie haina băiețelului, lăsată într-un genunchi, în vestibul. Voia cu orice preț ca fiii săi să cunoască două culturi. Dar influența școlii, colegii, televizorul făceau ca balanța să încline în favoarea francezei. Trăia cu această permanentă contradicție.

— Și sacul meu pentru piscină?

Naoko se întoarse spre Shinji, care își ținea degetele strânse pe bretelele ghiozdanului. Era luni. Ziua de piscină. La naiba. Fără să răspundă, Naoko se ridică și se duse la etaj. Cu mâna pe balustrada de piatră, o coti prea strâns pe hol și se lovi la coapsă. Încă o vânătaie. Brusc, simți că nu mai putea să sufere casa asta plină de colțuri, construită în întregime din beton.

În camera copiilor, puse mâna pe un slip, casca de baie obligatorie, un prosop, o trusă de toaletă cu pieptene, șampon și săpun. Le îndesă într-un sac din material impermeabil și ieși din cameră uitându-se la ceas. 8:15.

Ar fi trebuit să fie deja în fața școlii. Se sufoca de căldură. Broboane de sudoare o năpădiseră. O să i se strice machiajul. Se va ocupa de asta mai târziu...

8:32. Naoko opri în fața colegiului Jean-Macé, de pe rue Carnot. Condusese ca o nebună, riscând absurd, cu nervii zvâcnindu-i sub piele. Văzu un loc de parcare pe trotuar, dar o altă mașină, mai rapidă, o depăși, ocupându-l.

— Imbecilule! îi strigă.

Shinji își iți capul între cele două scaune din față.

— Un cuvânt urât, mami.

— Scuze.

Parcă mai încolo, paralel cu altă mașină, opri motorul, puse avariile. Se întinse să deschidă portiera din spate. *Căldură.*

— Hai, toată lumea jos, le spuse în japoneză.

Ținându-i pe băiețel de mână, Naoko alergă spre poartă. Alte mame ajungeau și ele la fel de grăbite. În clipa aceea observă bățul unei acadele care ieșea din buzunarul de la piept al lui Hiroki.

— De unde o ai?

— Un cadou de la tata! răspunse băiatul, pe un ton provocator.

— Ai și tu una? îl întrebă Naoko pe Shinji.

Cel mare dădu din cap, înfruntând-o.

— Dați-mi-le acum, le ceru, întinzând mâna.

Copiii se executară, cu un aer dezamăgit. Naoko strecură acadelele în buzunar.

— Nici bomboane, nici acadele: asta e regula.

— N-ai decât să-i spui lui tata, mormăi Shinji.

Naoko îi îmbrățișă cu o strângere de inimă și le dădu drumul pe poartă. Vederea celor două ghiozdane care se

legănau pe umerii mici o tulbură şi mai tare. În minte îi veni iar întrebarea care o urmărea zi şi noapte: de ce să arunce totul în aer cu divorţul ăsta? Cei doi îngeraşi nu meritau ca ei să treacă peste conflictele lor de adulţi? În astfel de momente îşi spunea că viaţa ei nu are nicio importanţă.

Aruncă acadelele într-un coş de gunoi şi urcă în Fiatul ei 500 nou-nouţ. Demară şi se concentră asupra şedinţei care o aştepta. Urma să-l anunţe pe şeful unei întreprinderi că falimentul său nu mai era decât o chestiune de luni, era suficient să se uite la cifre. Cum să i-o spună? Ce precauţii verbale să-şi ia? Japoneza este o limbă complexă care, pe lângă trei alfabete distincte, propune mai multe niveluri de politeţe — etaje ce se constituie aproape în dialecte separate. Dar în franceză? Stăpânea oare atât de bine limba încât să-şi facă expunerea mai blândă?

Traversă podul de la Puteaux. Ploaia se pornise din nou. Trecu pe lângă Bois de Boulogne când avu o tresărire. Simţea că este urmărită. Îşi potrivi oglinda retrovizoare, dar nu văzu nimic neobişnuit. La ora aceea traficul era relativ dens şi maşinile treceau pe lângă ea ca în celelalte zile.

Stătu în coloană, fără să poată accelera sau încetini. În curând, turnul hotelului Concorde Lafayette o linişti. O privire în oglinda retrovizoare. Nimic neobişnuit. Alungă acel gând şi se concentră din nou asupra întâlnirii. Trebuia, cum spuneau francezii, să umble cu mănuşi.

Trecu de Porte Maillot şi o luă pe bulevardul Grande-Armée. La vederea Arcului de Triumf, o cuprinse un nou sentiment de uşurare. De-a lungul anilor, ajunsese să

iubească Parisul. Mizeria lui, frumusețea lui. Monotonia și măreția lui. Problemele spinoase și micile lui braserii aurii.

Azi nu mai avea nicio îndoială: aparținea acestui oraș.

La bine și la rău.

9

— Nu vă înţeleg, comandante. De la început l-aţi vânat pe Guillard.

Judecătorul Ivo Calvini avea un nume de mafiot şi o mutră de piază rea. O faţă lungă, brăzdată de riduri verticale, orbite adânci, din care ochii pătrunzători te ţineau pe jăratic, buze strânse ameninţător, cu colţul din dreapta curbat uşor într-un pliu amar. Acest ultim detaliu ascundea sub el un surâs oblic, parcă inversat. În spatele biroului, judecătorul stătea drept, poziţia lui excluzând *orice negociere*.

Passan se foi în scaun.

— Guillard le-a telefonat primelor două victime.

Calvini răsfoi dosarul.

— Nu mai începeţi cu asta, e deja o obsesie! Un apel pe 22 ianuarie către Audrey Seurat. Un altul către Karina Bernard pe 4 martie. Astea sunt probele dumneavoastră?

— Este singurul nume care leagă primele două victime.

— Dar nu şi pe a treia.

— Poate că a reperat-o în alt mod. Nu a contactat-o nici pe cea de azi-noapte şi...

Judecătorul ridică mâna ca să-l oprească.

— În orice caz, nu Guillard *personal* le-a apelat. Știm lucrul ăsta. Primul telefon s-a dat de la unul dintre atelierele sale, concesiunea Alfieri. Cel de-al doilea de la unul dintre atelierele mecanice Fari. Probele „dumneavoastră" nu sunt decât niște telefoane date unor cliente, fără îndoială de către agenții comerciali.

Olivier nu avea nevoie să i se reamintească de fragilitatea indiciilor sale. Concluziile pe care le trăsese se bazau exclusiv pe intuiție. Dar *știa* că Guillard era Mamoșul. Nici măcar o dată, de când îl luase în vizor pe proprietarul atelierului de reparații auto, nu se îndoise de convingerea lui.

— Nu spun că le-a contactat pentru a le preveni că le va omorî. Cred că le-a văzut pe acolo. La ateliere.

Calvini întoarse o pagină.

— Nu are birou acolo. Sediul social e la un al treilea service la Aubervilliers și...

Passan se aplecă spre birou și ridică tonul:

— Domnule, am muncit aproape patru luni la dosarul ăsta. Guillard se deplasează la toate service-urile lui. Și așa le-a remarcat pe aceste femei însărcinate. N-are cum să fie o întâmplare.

— Sigur că nu, și o știți și dumneavoastră, ca și mine. Service-urile se află în La Courneuve și în Saint-Denis. Cele trei victime locuiesc acolo. Ucigașul operează în zonă. Coincidențele se opresc aici. Ați fi putut la fel de bine să-l bănuiți pe paznicul de la supermarketul din colț sau...

Passan se afundă în scaun și se încheie la haină. Tremura. Biroul judecătorului era auster. Mobilier metalic, PVC, mochetă fără vârstă sau culoare.

Magistratul continua să expună faptele — sau mai degrabă lipsa faptelor. Olivier renunță să-i mai explice

încă o dată ceea ce însemna pentru el o *intuiție*. Ivo Calvini era un om de o inteligență rară. La cincizeci de ani se număra printre judecătorii cei mai influenți de la Tribunalul de Primă Instanță din Saint-Denis. Dar nu avea niciun fel de experiență pe teren. Era o minte rece și competentă, care rezolva dosarele ca pe ecuații matematice, fără a intra vreodată în empatie cu părțile.

Într-o zi, Lefebvre, comisarul principal de la Criminalistică, un campion al aforismelor, îi spusese: „Calvini este superinteligent, și eu sunt mai puțin prost decât el".

Passan se concentră din nou asupra cuvintelor judecătorului:

— Pentru fiecare crimă, Patrick Guillard are un alibi.

Polițistul oftă: de câte ori să mai repete?

— Nici nu avem data sau ora exactă a crimelor.

— Le avem pe cele ale disparițiilor.

— De acord, dar alibiurile lui Guillard se bazează pe mărturiile angajaților lui. N-au nicio valoare. El este Mamoșul. Cu siguranță. Dar de ce mai vorbim? Știți ce s-a întâmplat aseară, nu vă e suficient?

— Am citit procesul-verbal al Brigăzii Anticrimă și nu vă avantajează deloc. Îl aștep și pe al dumneavoastră.

Olivier se încruntă. Dormise doar câteva ore și când se trezise găsi un SMS prin care era convocat de urgență la Calvini. Făcuse un duș, se bărbierise și o luase pe șoseaua 93, apoi pe A86, aglomerate la ora aceea. Făcuse slalom printre cele două benzi cu sirena pornită. Încă îi țiuiau urechile.

Calvini își îndulci tonul:

— Lucrăm împreună de câteva luni la această anchetă. Cel mult putem spune că nu suntem unul împotriva celuilalt.

— Nu suntem aici ca să ne împrietenim.

Passan regretă imediat replica pe care i-o dăduse. Calvini îi întindea o mână și el i-o strivea. Omul oftă și trase din biblioraft un teanc de pagini dactilografiate. Olivier înțelese că era propriul lui dosar de cadre. Cu brațele încrucișate, cu gulerul ridicat, încă tremura.

— La începutul lui mai, Patrick Guillard a depus plângere împotriva dumneavoastră. Pentru hărțuire.

— Îl luasem în filaj.

— Zi și noapte. Trei săptămâni. Fără nicio comisie rogatorie. L-ați pus și în arest, pe baza unor simple presupuneri. Ați efectuat percheziții ilegale.

— Vizite de rutină.

— La adresa lui personală?

Olivier nu răspunse. Piciorul drept îi zvâcnea. Deodată se întrebă dacă toate prostiile astea n-aveau să-i distrugă dovezile evidente pe care le avea. Că legea îi proteja pe criminali era un fapt cunoscut.

— O sentință a tribunalului din Saint-Denis, pronunțată pe 17 mai anul trecut, vă interzicea să vă apropiați de Patrick Guillard la mai puțin de două sute de metri.

Polițistul se frământa în tăcere.

— De atunci, se plânse Calvini, am crezut că veți avansa pe alte piste, spre alți suspecți. M-am înșelat.

Olivier ridică privirea — era momentul să-și joace atuul:

— Am descoperit ceva nou.

— Ce anume?

— Mobilul crimelor lui Guillard. De ce le omoară pe aceste femei. De ce le arde copiii.

Magistratul se încruntă. Cu un semn, îl invită să continue.

— Guillard este femeie.

— Poftim?

— Mă rog, hermafrodit. Cariotipul lui are o pereche de cromozomi XX. Organele lui genitale în mod sigur prezintă anomalii. Dar n-am avut acces la dosarul lui medical. M-am izbit iar de toate frecuşurile astea cu secretul profesional...

— I-aţi făcut un cariotip? Fără ca eu să semnez?

Ofiţerul se foi din nou pe scaun. Pariase că importanţa descoperirii sale va ascunde calea întortocheată pe care o urmase până la ea. Pierduse. Ivo Calvini se ridică furios şi se postă în faţa ferestrei, în aşteptarea răspunsului.

— Pe al treilea cadavru, murmură în cele din urmă Passan, am găsit un ADN necunoscut. Am vrut să-l compar cu al lui Guillard. Nu s-a potrivit, dar laboratorul a profitat pentru a-i face un cariotip.

Calvini părea că priveşte un punct misterios în peisajul monoton din Saint-Denis. Poliţistul observă că-şi încleşta maxilarul — un semn de nervozitate.

— În ce fel această anomalie genetică i-ar furniza un mobil?

— Guillard este un psihopat, răspunse repede Passan, ca şi cum asta ar fi explicat tot. Crede pesemne că a avut probleme înainte de a se naşte, când încă se afla în pântecul mamei sale. Încearcă un sentiment de ură faţă de ea şi, prin extensie, faţă de toate femeile însărcinate.

— De ce le arde pruncii?

— Nu ştiu. Îi urăşte poate şi pe ei. Pe cei care se nasc băieţi sau fete fără nicio ambiguitate. Vrea să-i ardă pe toţi.

Calvini întoarse în sfârşit capul spre el.

— De unde scoateți toată psihologia asta de doi lei?

— Guillard s-a născut sub anonimat. Nu a fost recunoscut de părinții biologici. Poate din cauza anomaliei, nu știu. Nu trebuie să te cheme Freud pentru a ghici urmarea. Am vrut să merg pe pista asta, dar cei de la asistență socială refuză să-mi dea dosarul.

Magistratul se întoarse la birou. În loc să se așeze, se apleca spre Passan cu mâinile sprijinite pe masă.

— Nu toți orfanii maltratați devin criminali în serie, zise el.

Comandantul bătu cu palma în masă.

— Tipul ăsta e nebun, și basta!

— De ce l-ați agresat aseară?

— Nu asta a fost intenția mea. De trei luni caut locul unde le omoară. Am obținut aseară o informație care mi s-a părut esențială. Un grup de societăți aservite firmei lui Guillard camufla acest atelier auto din Stains. Când am descoperit adresa, a fost ca un declic. Primele trei cadavre au fost găsite pe o rază de mai puțin de trei kilometri. Am înțeles că totul se petrecuse acolo.

— Dar n-ați anunțat pe nimeni.

— Timpul presa. Leila Moujawad dispăruse de două zile.

Calvini se așeză, cu un aer mai sceptic ca niciodată.

— Cine v-a dat pontul cu atelierul?

— Brigada financiară.

— Le-ați cerut? Nici asta n-am semnat.

Olivier alungă întrebarea cu un gest.

— Uneori urgența trece în fața birocrației.

— Nu birocrație, comandante: ci lege. Îl voi găsi pe cel care v-a ajutat fără autorizație. Și totul pentru a obține un rateu spectaculos. Ați efectuat o percheziție pe o proprietate privată la ora trei dimineața.

— Era un flagrant delict!

— Aş spune mai degrabă un abuz de putere. L-am interogat pe Guillard la spital: afirmă că e nevinovat şi că a descoperit, la fel ca dumneavoastră, cadavrul în flăcări la el în atelier.

— E absurd.

— Pretinde că e insomniac. Se duce noaptea în atelier ca să meşterească la motoare. Când a ajuns, a surprins ucigaşul, care a luat-o la fugă.

— Pe unde?

— Mai e o ieşire prin spate.

Passan strânse din dinţi. Nici măcar nu observase ieşirea aia.

— Sunt urme de efracţie?

— Nu, dar asta nu demonstrează nimic. Am făcut analize. Nicio urmă de sânge de la Leïla Moujawad pe mâinile sau pe hainele lui Guillard.

Olivier simţea în nări un miros de pudră. Era doar o halucinaţie olfactivă.

— Purta mănuşi chirurgicale.

— L-aţi văzut ucigând? Mutilând? Dând foc?

— A luat-o la fugă când am apărut!

— L-aţi ameninţat cu arma.

Poliţistul vru să răspundă, dar nu reuşi. Gura îi era prea uscată. Îl ustura gâtul.

— Comisariatul din Saint-Denis a început să cerceteze împrejurimile, continuă judecătorul. Nimeni nu l-a văzut aducând victima. Nicio mărturie nu-l acuză.

— Sunt săptămâni de când bat zona. Tipii de acolo mai bine îşi taie o mână decât să stea de vorbă cu poliţiştii.

— Tăcerea lor îi este favorabilă lui Guillard.

— Știți prea bine că el este asasinul. L-am surprins chiar când comitea crima.

— Nu. N-ați văzut nimic. N-ați auzit nimic. Sub jurământ, nu puteți aduce nimic concret.

Passan era gata să explodeze. Dovada lui evidentă era pe cale să i se sfărâme între degete.

— Ne jucăm cu vorbele...

— Nu. Vorbim despre fapte. Patrick Guillard a depus plângere pentru încălcarea interdicției care-l proteja. Lovituri și răni. Tentativă de ucidere voluntară. Pretinde că ați încercat să-l ucideți pe șosea.

Polițistul înțelese în sfârșit că execuția lui era hotărâtă.

— Și atunci?

— Am semnat eliberarea lui acum o oră. Să ne rugăm să nu se adreseze presei. Prin atitudinea dumneavoastră, ne-ați obligat să fim anormal de îngăduitori cu el.

— Iar eu?

— Veți fi verificat de către consiliul de disciplină. Au deja dosarul dumneavoastră pe masă.

— Mi s-a luat cazul?

Judecătorul clătină din cap. Zâmbetul lui pierziș, în formă de arc, îl sfida pe polițist, dar în privire i se citea un fel de oboseală. O epuizare tristă.

— Ce credeați?

Cu un gest, Olivier mătură toate obiectele de pe birou.

10

— Unde mergem, domnule?

— Acasă.

Şoferul demară. Aşezat în spate, îşi scoase gulerul cervical care-i fusese pus în jurul gâtului şi se cufundă în canapeaua de piele. Cu chestia aia semăna cu Erich von Stroheim în *Marea iluzie*. Ridică apoi capacul de la cotieră, care adăpostea un mic frigider, deschise o Cola Zero şi răsuflă uşurat.

Resimţea încă o durere vie la cap, avea vânătăi pe membre şi junghiuri în piept, dar ţinând cont de violenţa confruntării, nu erau mare lucru. Nu erau mare lucru nici cele câteva ore de arest la centrul spitalicesc din Saint-Denis.

Dimineaţa devreme i se permisese să dea un telefon. Avocatul lui aranjase totul în două ore.

Hărţuirea din partea Duşmanului juca în favoarea lui. Agresiunea din noaptea aceea nu era decât un nou episod. Psihopatul era el. Doar că descoperirea cadavrului la el în atelier era un fapt agravant. Dacă nu era el asasinul, exista o legătură între locul acela şi seria de sacrificii. Fără îndoială. Dar avea tot timpul să-şi pregătească

apărarea. Să îndrepte ancheta spre unul dintre angajații lui — sau spre un delincvent din cartier.

În afară de adresa atelierului, Dușmanul nu avea nimic nou: ghicise asta de când îl observase afară, bătându-se cu vagabonzii. Reacționase rapid și se debarasase de singurul element care l-ar fi putut lega de Mamă. Nu era mândru că fugise, dar acționase fiindcă fusese obligat să o facă. Trebuia să pună o distanță cât mai mare între el și Opera sa: să se îndepărteze cât mai mult posibil de ceea ce legea franceză numește „crimă" pentru a putea să-și urmeze Calea. Opera Phoenix-ului.

Planul lui funcționase. În ciuda contextului descurajant, judecătorul semnase eliberarea lui. Nicio legătură fizică între el și victimă. Nicio legitimitate în acțiunea nocturnă a ofițerului de poliție. O nouă anchetă urma să fie deschisă, cu noi interogatorii, cu noi percheziții. Dar nu se temea de nimic: putea să descrie toate faptele sale din ultimele cinci zile. Și nu avusese niciodată vreun contact cu Leïla Moujawad.

Acum, trebuia să o țină pe-a lui. Să facă pe proprietarul traumatizat, nevinovat în toate privințele, și să-l reclame pe X. Cine forțase ușa? Cine făcuse o astfel de barbarie? Cum se explică astfel de fapte? Nu va fi simplu, dar se va descurca.

Punctele critice erau probele pe care trebuise să le abandoneze pe terenul viran din spatele mănăstirii Saint-Lazare. Nici vorbă să se întoarcă și să le caute. N-avea ce face decât să se roage ca nimeni să nu le găsească.

O altă problemă era atelierul lui din Stains. Trebuia să explice de ce proprietatea era camuflată în grupul de societăți pe care le patrona. Și să spere că nicio urmă de

materie organică nu va lega locul de celelalte victime. Pentru că de fiecare dată purificase totul prin foc — nimic nu putea să-l trădeze.

Singura amenințare rămânea Dușmanul. Cel care se mai numea și „Vânătorul" sau „Cavalerul nopții".

Amintindu-și de el, simți un val de angoasă și luă încă o înghițitură de coca-cola. Olivier Passan nu va renunța niciodată. Nu era vorba de anchetă, nici de slujbă, ci de o obsesie. O forță contradictorie, negativă, aproape complementară Proiectului său.

Ce fel de Dumnezeu plasase în calea lui un asemenea obstacol? Care era sensul încercării?

Panoul anunța:

„Nanterre. La Défense. Neuilly-sur-Seine".

Îi plăcea ruta asta. A86. Trecerea din departamentul 93 în 92. Refăcea astfel propriul parcurs. De la cartierele de negri din La Courneuve la locuințele luxoase din Neuilly-sur-Seine. Una după alta, doborâse barierele ierarhiei sociale pentru a-și atinge țelul. Să iasă din noroi. Să extirpe mizeria originii sale. Ura tot atât de mult și burghezia, stupidă și intolerantă, dar la Neuilly, cel puțin, liniștea baștanilor îi asigura o oază de pace. În vila lui privată era ca într-un turn de fildeș. Liber să-și aline durerea. Să-și asume Renașterile.

Se gândi din nou la Vânător. Oare îi știa secretul? Hotărî că da. Se revăzu în arest, supus prelevării de probe pentru un test ADN. Fu de ajuns să-și amintească de asta, că începu să tremure.

Passan nu era un polițist ca oricare altul. Fiecare bărbat, fiecare femeie emite un amestec de particularități masculine și feminine, un procentaj dominat de sexul cu care s-a născut, dar mereu corupt și de celălalt.

Prima dată când îl întâlnise pe polițist, ceea ce remarcase la el îl bulversase. Ofițerul nu era departe de puritatea absolută. Sută la sută hormoni masculini. Un metal fără rugină.

Depășindu-și tulburarea, făcuse o impresie bună, păstrându-și zâmbetul și un ton amabil. Vizita Vânătorului nu însemna decât că tatonează terenul. Singura sa pistă era o coincidență: una dintre victime cumpărase o mașină de la atelierul lui din Saint-Denis, cealaltă își reparase mașina la atelierul lui din La Courneuve. Nici măcar un semn. *O șansă.* Se descurcase bine, prefăcându-se surprins și sceptic.

Dar nimeni nu fusese prostit. Passan era acolo pentru el și avea, o ghicise, un instinct cel puțin la fel de bun ca al lui. Așadar, duelul începuse. Urmarea îi dăduse dreptate. Filări, percheziții, interogatorii: sticletele se pornise. Îl arestase la jumătatea lui mai, imediat după sacrificarea celei de-a treia Mame. Noroc chior: din aprilie 2011, o nouă lege permitea prezența avocatului la arest. Al lui calmase zelul anchetatorului.

Făcuse o plângere împotriva lui Passan. Descrisese hărțuirea a cărei victimă era. Avocatul ceruse concedierea imediată a polițistului, dar meritele sale profesionale îl ajutaseră să scape. Comandantul păstra dosarul, însă Passan nu mai avea dreptul să se apropie de suspectul lui numărul unu. Acesta nu era numai nevinovat: era *de neatins.*

Ar fi trebuit să renunțe la Renașterile sale, dar nu putea. *O chestiune de viață sau de moarte.* Prudență crescută. Schimbare de metodă. Singurul loc pe care nu-l schimbase era locul de sacrificiu. Și asta aproape că-l costase libertatea...

Mai deschise o cutie. Băutura carbogazoasă rece ca gheața îi gâdila gâtlejul. Închise ochii. Imaginea care-i sclipea sub pleoape era de o senzualitate pură. Când se rostogolise pe pantă împreună cu polițistul, crezuse că va muri. În același timp, se simțise protejat. Devenise *ea*. Frica intrase în el ca să se transforme într-un adevărat orgasm. Atunci ea i se abandonase, primindu-l pe Dușman, deschizându-i brațele, într-o stare de excitare teribilă.

— Am ajuns, domnule.

Plângea. Își șterse lacrimile care-i umeziseră pansamentele. Mișcarea asta simplă îi provoca o durere intensă, care urca de la baza coloanei la ceafă. Îi trebuiră câteva secunde să refacă decorul: grilajul de la intrare, vilele înșirate de-a lungul trotuarului...

— Lasă-mă aici și întoarce-te la atelier.

Șoferul lui, care era tot atât de vorbăreț ca un bolovan, dădu din cap. Nu făcuse niciun comentariu despre fața lui tumefiată sau despre orele petrecute la spital. În sinea lui, Passan era mulțumit de el și se felicita pentru umbra asta care îl conducea peste tot, în timpul diurn al existenței sale, fără să pună vreodată întrebări.

Ieși din mașină cu dificultate. Făcuse deja în minte o listă cu plantele și pudrele chinezești pe care avea să le ia pentru a-și potoli suferința. De ani de zile nu mai folosise vreun produs occidental — în afară de Sève de Vie. În timpul adolescenței, corpul lui consumase prea multe molecule, principii active, medicamente. Respingându-le, respingea această civilizație care-l îndepărtase și-l condamnase.

Soarele se ascunsese din nou după un strat gros de nori întunecați. Ploaia începuse iarăși, acoperind aleea cu un strat de lac gri și murdar. Mergea ca un robot. Durerile

musculare nu erau doar din cauza loviturilor — Vânătorul întrerupsese Sacrificiul. Procesul de Renaştere nu avusese loc sau nu se finalizase.

Se simţea flămând, *nesatisfăcut*.

N-avea decât o soluţie.

11

Sandrine Dumas parcă în fața unei porți înalte, lovind un stâlp pe care nu-l observase. Înjură printre dinți, apoi ieși din mașină, repetând înjurătura cu voce scăzută. Încuie portiera, renunță să constate pagubele și porni grăbită pe rue Ponthieu. Era nepieptănată și neglijent îmbrăcată.

Dar, mai ales, era în întârziere.

De doisprezece ani de când o cunoștea pe Naoko, nu ajunsese niciodată prima la vreuna dintre întâlnirile lor. Într-o zi încercase să-i explice prietenei sale principiul sfertului academic. În fața aerului ei perplex, renunțase. Își amintea de un documentar despre japonezele capabile să sorteze perle opt ore la rând. Acele pupile negre, larg deschise, tot atât de precise ca lentila unui microscop o marcaseră pentru totdeauna. Și, de asemenea, această uimire, această concentrare ce se citea pe fețele muncitoarelor, accentuată de decupajul pleoapelor — acel pliu mongol care dădea uneori impresia unui ușor strabism.

La ideea că, întârziind, ai putea fi considerat politicos, Naoko avusese exact aceeași expresie.

Sandrine traversă pe roşu bulevardul Matignon, obligând maşinile să frâneze brusc. Claxoane. Nu auzea nimic şi mormăia în continuare cu voce scăzută. De ce o punea Naoko la astfel de încercări? O oră în ambuteiaj ca să ia prânzul cu viteza vântului... N-avea decât să se învinovăţească pe sine însăşi: chiar ea alesese locul. Iar cursurile se reluau abia la ora 15:00.

Ajunsă în faţa restaurantului, îşi netezi hainele, trase aer în piept şi intră. Era transpirată ca o vită. Unul dintre efectele secundare ale tratamentului. Înăuntru, o zări imediat pe Naoko. Pe lângă frumuseţe, japoneza avea ceva înnebunitor. Un fel de prospeţime incoruptibilă care o făcea să semene cu imaginile publicitare feminine din vechile afişe de altădată.

Uneori, Naoko îi dădea produse cosmetice nipone — cele mai multe purtau menţiunea *bihaku*, ceea ce însemna mai mult sau mai puţin „frumuseţe palidă". Naoko era încarnarea perfectă pentru *bihaku*. Avea figura cuiva care se hrănea exclusiv cu orez, lapte şi apă de Evian. Ceea ce era fals: obişnuia să mănânce cât patru şi cunoştea toate patiseriile din Paris. Din pură meschinărie, Sandrine încerca uneori să şi-o imagineze mai bătrână cu treizeci de ani. Fără succes. Tenul ei era strălucitor: părea că n-avea să îmbătrânească niciodată.

— Îmi pare rău pentru întârziere, spuse Sandrine, cu răsuflarea tăiată.

Naoko îi răspunse cu un zâmbet care însemna: „Ca de obicei", dar şi: „Nicio problemă". Sandrine îşi lăsă poşeta şi se aşeză. Când îşi scoase haina, se simţi înconjurată de propriul miros de transpiraţie. Un alt efect al chimioterapiei: până şi cel mai slab miros o sufoca, simţea că-i vine să vomite.

— Te-ai uitat pe meniu? Se pare că e unul dintre cele mai bune restaurante japoneze din Paris.

Naoko făcu o mutră neîncrezătoare.

— Ce? zise Sandrine, panicată. Nu sunt japonezi?

— Coreeni.

— La naiba. Am citit un articol în *Elle* care...

— Las-o baltă.

Devenise un subiect de glumă între ele. De ani de zile, Sandrine se chinuia să descopere pentru ea noi restaurante japoneze. Unul din două avea patroni chinezi sau coreeni.

Sandrine deschise meniul. N-avea rost să se contrazică pentru atâta lucru. Voia să profite din plin de faza de remisie a bolii. De o săptămână își folosea din nou papilele gustative, după ce suferise de secreții la nesfârșit.

— O să iau *maki moriawase*. Un platou bun cu sushi e tot ce am nevoie!

— Nu sunt sushi, ci maki. *Maki*, adică „rulate".

Naoko spusese asta pe un ton sec, care trăda un soi de amărăciune. Sandrine ghicise deja că prietena sa avea o zi proastă.

— Și tu, zise ea pe un ton degajat, tu ce iei?

— O supă *miso*, e foarte bine.

— Doar atât?

Japoneza nu-i răspunse. Avea ochii atât de negri, că era imposibil să deosebești pupila de iris.

— Te-ai certat iar cu Olive?

— Nici măcar. Stă în continuare la subsol. Nu comunicăm în niciun fel. Oricum, pleacă diseară.

Chelnerul veni și le luă comanda.

După o tăcere scurtă, Sandrine preferă să atace problema:

— Ce nu merge?

— Nimic în plus, nimic în minus — ca de obicei. M-am trezit cu o depresie groaznică. Asta-i tot. Căsnicia mea e un eșec total.

— Ce noutate!

— Nu înțelegi. Am sentimentul că Olivier nu m-a iubit niciodată.

— Știu mulți cărora le-ar plăcea să nu fie iubiți așa.

Naoko dădu dezaprobator din cap.

— Olivier iubește Japonia. Iubește o fantasmă, o idee. Ceva ce nu are nimic de-a face cu mine. De altfel, sunt ani de când nu m-a mai atins...

Sandrine își reținu un oftat. O oră de trafic pentru a face pe psihiatrul. Dar nu se plângea. Asculta muzica armonioasă a cuvintelor și o adora. Acel accent delicat, care nu reușise să găsească modalitatea de a-l spune pe „r" sau pe „u".

— Sentimentele lui pentru mine au fost întotdeauna abstracte, continuă Naoko. La început, am crezut că această adorație avea să se precizeze, că va fi interesat de femeia de dincolo de japoneză. S-a întâmplat exact pe dos. S-a cufundat în obsesia lui. Încă își petrece nopțile uitându-se la filme cu samurai, citind cărți scrise de niște scriitori de care nici n-am auzit! Ascultă muzică la mașinării vechi cu koto pe care nu le mai auzi în Japonia decât la sfârșitul anului în marile magazine. Ți-ar plăcea să trăiești cu un tip care ascultă tot anul „Moș Crăciun cu plete dalbe"?

Sandrine zâmbi fără să răspundă. Chelnerul reveni cu un platou în formă de navă, plin cu pești cruzi, asezonați cu urme roz de ghimbir și puncte verzi de wasabi. În sinea ei, se bucura de aromele pe care avea să le savureze.

De când fusese diagnosticată cu cancer, fiecare plăcere, cât de mică, semăna cu țigara condamnatului.

Naoko apucă bolul de supă cu amândouă mâinile și continuă să vorbească, privind în jos:

— Acum e în faza în care ascultă dialogurile vechilor comedii muzicale Shochiku. Și-a comandat CD-uri obscure de pe internet. Le ascultă la nesfârșit, în căști, fără să priceapă vreun cuvânt. Ți se pare normal?

Sandrine afișă o expresie compătimitoare și mai luă un rulou de alge, ton și orez. Dovedise deja prova vaporului.

— Zece ani de căsnicie și nu știu dacă a priceput că eu sunt femeie. Eu sunt, înainte de toate, o piesă în muzeul lui.

— Piesa principală.

Naoko făcu o mutră sceptică. Avea o gură senzuală. Din profil, buza inferioară era ușor ieșită în afară, ceea ce îi conferea o grație animalică.

Sandrine nu cunoștea Japonia, dar auzise vorbindu-se despre un oraș istoric, Nara, unde căprioarele se plimbă în libertate. Își spusese mereu că Naoko venise din Nara.

— Pentru el, e o șansă nesperată faptul că este căsătorit cu o japoneză. Prin mine, țara mea îl acceptă. E un cuvânt francez pentru asta. Când regele face un cavaler...

— Îl investește.

— Exact. Că este investit de Japonia. Chiar și copiii noștri fac parte din proces. Uneori am impresia că ei sunt un fel de experiență genetică. Încercarea lui de a-și amesteca sângele cu cel al poporului meu.

Sandrine ar fi vrut să-i explice lui Naoko că există lucruri și mai rele în viață. De pildă, să te apropii de

patruzeci de ani fără să ai un tip, fără copii și să mai ai și un cancer care să-ți mănânce sânii, ficatul și uterul.

Dar Naoko ținea mai sus. Cu un gest, extinse tabloul martiriului ei:

— Până la urmă, problema mea cu el este aceeași pe care am avut-o întotdeauna cu Franța. Aici n-am fost niciodată nimic altceva decât un animal de menajerie. Și azi, când aud de unde sunt, oamenii îmi spun: „Ador să mănânc sushi!" Uneori se înșală și-mi vorbesc de nem-uri. Alteori, pentru a-mi mulțumi, își duc mâinile la piept ca la ceremonia ceaiului. Sau mi se urează „An nou fericit" în februarie, de Anul Nou chinezesc. Chiar m-am săturat!

Sandrine atacă partea din spate a vasului. Era atât de bine să simți din nou aceste parfumuri... Gustul iodat al peștelui. Savoarea picantă a ghimbirului. Amăreala neagră a sosului de soia. Mușcături, dar mușcături de amant.

— După ce oamenii ajung să mă cunoască mai bine, mormăi Naoko, tot concentrată, sunt întrebată dacă e adevărat că japonezele au vaginul mai strâmt.

— E adevărat?

— Când am venit în Franța, continuă ea fără să răspundă, am crezut...

— Ai vrut să devii franțuzoaică?

— Nu. Doar o ființă umană, parte a întregului. Nu un produs exotic. Nu un vagin XS.

Sandrine, cu gura plină, plasă mingea la centru:

— Dar tu, ești sigură că nu-l mai iubești?

— Pe cine?

— Passan.

— Nu mai suntem acolo.

— Dar unde?

— La încheierea socotelilor. Zece ani de viață comună și nici măcar nu știu dacă avem amintiri comune. Azi, mă încearcă o adevărată tandrețe față de el, dar și milă. Și furie și... (Se opri, aproape în lacrimi.) E obligatoriu să nu mai trăim sub același acoperiș. Nu ne mai suportăm, pricepi?

Sandrine mai luă o înghițitură de orez și de pește crud, pe nemestecate. Doamne, ce bună era!

— Chestiile astea cu somon sunt chiar...

Brusc, Naoko își puse coatele pe masă ca și cum i-ar fi venit o idee.

— Îți spun un secret, zise ea, apropiindu-se.

— Te rog, ador secretele.

— Dacă mergi în Japonia, nu vei găsi niciodată sushi cu somon.

— Nu? De ce?

— Pentru că e prea solid.

Sandrine îi făcu șiret cu ochiul și mai luă o bucățică de pe platou.

— Vrei să zici... așa, ca francezii?

Naoko zâmbi în cele din urmă și luă un maki coreean.

12

De o oră, Passan punea în ordine procesele-verbale de la audieri, constatările, rapoartele de autopsie, mărturiile, bilanțurile experților și alte rechizitorii în timpul celor patru luni de anchetă a crimelor Mamoșului. Pe puțin cinci sau șase kilograme de hârtie.

Oficial, tria dosarul de anchetă înainte de a-l pasa succesorilor lui. În realitate, scana piesele cele mai importante și le transfera pe un memory stick. În același timp, imprima o versiune pe hârtie pe care avea de gând s-o ia cu el — ca să aibă cu ce să se distreze în studioul său din Puteaux.

— Ai pus-o, Passan. Și ai pus-o rău de tot.

Fără să ridice privirea, recunoscu vocea — și accentul marsiliez. Comisarul general de divizie Michel Lefebvre, superiorul lui direct la Omoruri. Venise deci de la 36 ca să i-o tragă personal. Era aproape un privilegiu. Olivier aștepta săpuneala de când redactase raportul la sfârșitul dimineții.

În tăcere, continuă să aranjeze hârtiile în folii transparente, pe care le puse apoi în bibliorafturi. În spatele

lui, imprimanta zumzăia. Spera că Lefebvre nu va trece pe acolo.

— N-ai luat nicio grupă de intervenție cu tine. Cine te crezi? Un cowboy solitar?

Passan ridică în cele din urmă privirea pentru a-l descoperi pe superior în ținuta lui obișnuită, pus la patru ace, de o eleganță impecabilă. Omul avea peste un metru nouăzeci înălțime și își făcea costumele la comandă. Cărunt, cu părul pieptănat pe spate, cămașă Forzieri, cravată Milano, Lefebvre adopta stilul șic italienesc. Problema, în afara staturii sale, era mutra lui: pătrată ca o piatră de pavaj, cu trăsături aspre de mercenar. Aducea mai degrabă cu generalul Patton decât cu Giorgio Armani.

Se îngrășase, dar o cicatrice de pe frunte arăta că nu-și petrecuse toată cariera în spatele unui birou. Olivier o știa: o altă cicatrice, mult mai lungă, îi brăzda partea stângă a abdomenului. Lefebvre era întruchiparea vie a unuia dintre aforismele sale: „Adevărul unui om este ca un tatuaj: îl vezi în pat sau la morgă".

Passan continuă să-și facă de lucru cu hârtiile și întrebă:

— Cine preia ancheta?

— Levy.

— Levy? E polițistul cel mai corupt din 36!

— Are experiență.

— Experiența fărădelegilor, da, asta e sigur.

Îl cunoștea pe Jean-Pierre Levy de mult. Tipul era copleșit de datorii la pariuri și de întârzieri cu pensia alimentară. Nici la curse, nici în viața particulară nu mizase pe calul potrivit. Fusese de mai multe ori acuzat de corupție activă și pasivă. Anchetele inspectoratului nu dovediseră nimic, dar nimeni nu se lăsa prostit. Ruperi

de sigilii, trafic de stupefiante, racketi acoperiți, negocieri oculte...

Lefebvre pășea apăsat în sus și-n jos prin încăpere. Se postă în fața biroului și arătă spre biblioraftele aliniate. Răspândea un miros de parfum de lux.

— Ce-s astea?

— Dosarul de anchetă al Mamoșului.

— Perfect. Băieții lui Levy vor veni după el.

Passan își sprijini mâinile pe dosare și zise:

— Fiara e din nou în libertate, Michel. Va fi greu să-l prindem din nou.

— Și cine e de vină?

— Aseară l-am prins în flagrant. Erau destule dovezi pentru a fi inculpat. Calvini este un cap rece care...

— Calvini își apără fundul. Dacă oricare altul l-ar fi prins pe Guillard, ar fi fost altceva. Dar cu tine la comandă nu se putea juca.

— Mi se rupe.

Lefebvre își luă un ton patern, întărind accentul de Sud.

— Las-o moartă, ce dracu'! Telefonul meu sună întruna. Politicienii au primit mesajul de la Beauvau. Zici c-au înnebunit. Corida ta de azi-noapte era ultimul lucru de care aveau nevoie. Visau la o lovitură de senzație, le-ai servit una și mai încâlcită. Bravo. N-avem decât să ne rugăm ca Guillard și avocații lui să-și țină gura. Și ca presa să nu se bage de data asta.

— N-aveți decât să le dați capul meu.

Comisarul scoase un râs scurt ca un pârț:

— Nu face pe martirul, Passan. Te acoperim și o știi. N-avem de ales, de fapt. Și asta o știi. Cu celelalte cazuri cum stai?

Olivier trebui să facă un efort ca să-și amintească de anchetele lui în desfășurare. Își dădu seama cât de absent era. Atât în legătură cu munca lui, cât și cu sine însuși. Bălmăji ceva, dar nu putea să-l păcălească pe Lefebvre.

— Dacă vrei să rămâi în pâine, vezi-ți de treabă. Dacă o să continui să enervezi pe toată lumea, o să te trezești în uniformă, patrulând prin Bois de Boulogne. Și tot ce-o să mai poți spera e să ți-o sugă niște homo fără dinți.

Comisarul se răsuci și scoase din mers firul de la tocătorul de hârtie.

— Ce faci?

— Te apăr de tentații. În caz că vrei să-l privezi pe Levy de anumite elemente.

— Nu e genul meu. Voi face tot ce pot ca să ajut...

— Nu vei face nimic și o știi foarte bine. Ești deja pe cale să copiezi dosarul și să-l duci acasă. Termină cu prostiile, pentru numele lui Dumnezeu. În ce limbă să ți-o mai spun?

După plecarea lui Lefebvre, Passan încuie ușa și își văzu mai departe de treabă. Un detaliu pe care nu-l suporta la birourile astea noi: pereții erau vitrați. Fiecare polițist era ca un pește într-un acvariu, expus privirilor tuturor. Șeful lui avea dreptate. Încă o prostie și era terminat. În plin divorț, nu era chiar momentul. Trebuia să reintre în rând și să adopte o atitudine exemplară. O frază din Nietzsche îi trecu prin minte: „Vrei să ai o viață ușoară? Stai aproape de turmă și pierde-te cu totul în ea".

Ca să se motiveze, apelă la faimosul său simț al datoriei, la devotamentul său față de țară. Se gândi la conceptele cu majuscule: Ordinea, Republica, Patria. Nu simți niciun pic de energie. Dimpotrivă: totul părea că sună ciudat de găunos.

Aplecându-se spre imprimantă, mai luă câteva pagini, citi câteva rânduri și, de data asta, declicul se produse.

Mamoșul: asta îl va motiva.

De astăzi, va reciti fiecare proces-verbal pentru a găsi o fisură nouă, un nou detaliu care să-i permită să atace pe un alt front.

În realitate, nu avea nevoie să reia paginile acelea. Le știa pe dinafară.

Pe față, datele anchetei. Pe verso, un episod fierbinte al existenței sale.

13

Primul cadavru fusese descoperit cu un an înainte, pe 18 februarie, pe o peluză din Maladrerie, cartierul HLM al fortului din Aubervilliers, în nord-vestul orașului. Femeia însărcinată era goală, cu pântecele deschis, cu fătul carbonizat alături, cordonul ombilical încă legând cele două cadavre.

La început, crezuseră că era o reglare de conturi conjugală sălbatică. Primele elemente ale anchetei dezminţiseră însă acea ipoteză. Audrey Seurat, douăzeci și opt de ani, însărcinată în opt lui, dispăruse cu trei zile în urmă. Soțul ei era cel care anunţase dispariţia. Omul avea un alibi solid. De altfel, nici urmă de vreun amant sau de vreun suspect în anturajul victimei. Scenariul cel mai coerent era o răpire, urmată de o sacrificare într-un loc necunoscut. Ucigașul se debarasase apoi de mamă și de copil în parcul Mala, fără să fi fost văzut de cineva.

Procurorul sesizase Serviciul Omoruri din Paris, care încredinţase dosarul comandantului Olivier Passan. Imediat, poliţistul înţelese că această poveste va fi cazul vieţii sale. Rămăsese mai întâi în stare de șoc în fața imaginilor

de la locul faptei: obscenitatea acelui corp gol, cu fătul calcinat pe peluza verde. Contrastul dntre carnea însângerată și gazonul proaspăt...

Apoi își revenise. Halucinanta cruzime a mutilării, misterul în jurul cauzei morții mamei (în ciuda eviscerării, legistul bănuia o otrăvire), absența indiciilor și a martorilor: totul trăda opera unui ucigaș cu nervi de oțel. Un individ sărit de pe fix, dar organizat și riguros, care n-avea să se oprească aici.

Și-a pus echipa la curent cu situația. Le-a dat instrucțiunile: reluarea anchetei de la zero, interogarea vecinilor, cercetarea în amănunt a trecutului victimei, reconstituirea ultimelor sale zile, consultarea dosarelor unor crime asemănătoare... Imediat au început dificultățile. Interogarea vecinilor n-a dat niciun rezultat. Maladrerie nu este unul dintre cartierele cele mai problematice ale Departamentului 93, dar nici un loc în care sticleții să fie primiți cu brațele deschise. La locul crimei nu găsiseră nimic folositor. Nicio amprentă, nicio urmă de materie organică, niciun indiciu. Cât despre arhive, nu exista niciun caz asemănător...

În schimb, poliția de cartier dispunea de un centru de supraveghere urbană, unde toate imaginile video, apelurile prin stație, geolocalizările patrulelor erau înregistrate. Dar nici de acolo n-au obținut vreun rezultat — cele mai multe camere video erau deteriorate, niciun fapt suspect nu fusese înregistrat în zonă în săptămânile precedente. S-au gândit că exista posibilitatea ca ucigașul să posede un *jammer*, care permitea întreruperea tuturor conexiunilor prin satelit timp de zece minute pe o rază de un kilometru. Faptul fusese confirmat de celelalte crime. În fiecare noapte ce preceda depunerea cadavrului,

o pană de transmisie de câteva minute fusese observată spre dimineață. *Ora ucigașului.*

În urma cercetărilor, s-a descoperit că tipul acela de aparat era fabricat în Pakistan și se vindea pe sub mână. Întrebare: faptul că se cunoștea ora exactă a unei găuri negre într-un cartier din Aubervilliers rezolva ceva? Nimic. Faptul că asasinul folosea un material provenit din Pakistan? Nici atât. Au fost cercetate filierele prin care se procura un astfel de instrument. Degeaba.

În paralel, analiza toxicologică a probelor de sânge, urină și bilă nu relevase nimic. Femeia murise de la o injecție cu clorură de potasiu, compus chimic ce se folosește pentru reducțiile embrionare la sarcinile multiple. Passan lucrase personal pe KCl, numele formulei chimice a clorurii de potasiu. Administrarea ei intravenoasă produce un stop cardiac prin fibrilație ventriculară. E în același timp un produs foarte răspândit, deja prezent în corpul uman și utilizat drept compus în alimentație sau în producția de îngrășăminte, și o substanță rar utilizată ca otravă.

Oamenii lui interogaseră furnizorii spitalelor și clinicilor. Verificaseră stocurile. Controlaseră eventualele furturi. Stătuseră pe capul chimiștilor ca să înțeleagă cum se putea transforma sarea aceasta într-o otravă mortală. Aflaseră de la anesteziști că sinucigașii o alegeau pentru eficacitatea ei. Cercetaseră pista chimiștilor amatori. Totul fără niciun rezultat.

În jurul victimei, aceeași gaură neagră. Cercul de cunoștințe al lui Audrey Seurat nu le dăduse nici cel mai mic motiv de bănuială. Tânăra femeie, căsătorită de doi ani, era poștăriță. Sylvain, soțul ei, era inginer informatician. Dionysieni de loc (locuitorii din Saint-Denis se

numesc astfel), se instalaseră în cartierul Floréal. Tocmai își cumpăraseră o mașină de ocazie, un Golf din 2004, și își rezervaseră deja un loc la maternitatea Delafontaine. Sylvain își depusese actele pentru concediul parental. O bucurie care se spulberase în vânt.

La jumătatea lui martie, Passan nu obținuse nimic, în afara unei presiuni tot mai mari din partea șefilor și de pistonări la foc automat din partea lui Ivo Calvini, judecătorul de instrucție. Singurul aspect pozitiv: presa nu se interesa de caz. Neavând toate elementele, jurnaliștii nu evaluaseră dimensiunile spectaculoase ale crimei.

Polițistul se îndârjise. Reconstituise atent cum își petrecuse Audrey ultimele săptămâni. Îi interogase pe șeful ei, pe colegi, amici și membri ai familiei. Îi încolțise pe ginecologul femeii, antrenorul de la sală, coafeza... Mersese chiar să vadă Service-ul Alfieri Automobiles, din La Courneuve, de unde familia Seurat își cumpărase mașina. Ipoteza lui: într-un moment sau altul, Audrey îi ieșise în cale asasinului. Un detaliu legat de înfățișarea ei — chipul? Hainele? Sarcina? — declanșase impulsul criminal al nebunului. Refăcând traseul ei, Passan se intersectase și el cu asasinul.

Se întorsese la locurile-cheie. Poșta din Montfermeil și împrejurimile, unde dispăruse Audrey. La Maladrerie. Renunțase la costumul lui sobru și la mașină și venise cu trenul, bătuse cu piciorul micile imobile risipite printre copaci și clădiri publice, răspunsul anilor '60 la marile ansambluri din deceniul precedent.

Hoinărise prin cartier, îi luase pulsul. Își repeta întruna că ucigașul avea un motiv secret pentru care se interesa de acest loc. Fie locuia aici, fie își petrecuse copilăria aici și suferise o traumă cumplită.

Pure coincidențe. La sfârșitul lui martie, Passan era pe punctul să creadă că n-aveau să mai audă niciodată de asasinul lui Audrey Seurat.

Câteva zile mai târziu, se descoperise încă un cadavru.

Se auzi telefonul. Polițistul sări ca ars. Își dădu seama că stătea pe jos, cu mâinile pline de cerneală și de praf, cufundat în dosare. Încă o dată ancheta îl aspirase ca un câmp magnetic.

Soneria telefonului insista. Își privi ceasul: ora 17:00. Trecuseră două ore de când era acolo, citind hârtii pe care le știa pe dinafară. Ceilalți pesemne se distraseră văzându-l așezat în poziția asta, prin peretele de sticlă.

Telefonul suna în continuare.

Amorțit, se ridică și bâjbâi după telefon pe birou.

— Alo?

— Au venit.

Lefebvre.

— Cine?

— Boii. Te așteaptă la etajul trei. Mișcă-te.

Passan închise și se ridică greoi. Masându-și șalele, nu-și putu reține un zâmbet.

După predica comisarului general de divizie, lațul Inspectoratului general.

Administrația franceză nu oferea nici cea mai mică surpriză.

14

Trei ore mai târziu, Yukio Mishima ateriză într-o cutie, urmat rapid de Yasunari Kawabata și de Akira Kurosawa. Doi sinucigași, un supraviețuitor. Passan se hotărâse să ia aceste portrete în garsoniera din Puteaux. Artiști de o forță excepțională, ale căror existențe tragice îmbogățeau cu o notă misterioasă opera lor. Pentru polițist, sinuciderea lor avea o valoare estetică. Kawabata, la peste șaptezeci de ani și cu Premiul Nobel pentru Literatură, dăduse pur și simplu drumul la gaz în micul birou în care lucra, ca și cum ar fi terminat o treabă pe care o începuse cu mult timp înainte.

Cu grijă, puse în cutie ceainicul din jad, învelit în hârtie de mătase. Nu se descurcase prea rău cu Inspectoratul general. „O simplă întâlnire preliminară", îl avertizaseră. Se întreba dacă nu cumva erau pe cale să-i pregătească terenul pentru un seppuku profesional...

Sinuciderea. Fundamentul culturii japoneze, obsesia lui Passan, subiect de ceartă cu Naoko.

Ea refuza să admită că moartea voluntară era esența culturii sale și explica — pe bună dreptate — că numărul de sinucideri din Japonia nu este mai ridicat decât în

alte părți. În replică, el enumera lista de japonezi celebri care-și puseseră capăt zilelor. Scriitori: Kitamura Tokoku, Akutagawa Ryunosuke, Ozamu Dazaï... Generali: Maresuke Nogi, Anami Korechika, Sugiyama Hajime... Conspiratori: Yui Shosetsu, Asahi Heigo... Războinici: Minamoto no Yorimasa, Asano Naganori (și ai lui șaptezeci de samurai), Saïgo Takamori... Fără să mai vorbim de piloții kamikaze care se zdrobeau cu avionul de crucișătoarele americane, nici de îndrăgostiții care preferau să se arunce de pe falezele din Tojimbo decât să-și vadă pasiunea stingându-se — o idee care era susținută, mai ales de lumina propriei decrepitudini...

Passan îi admira pe acești oameni care nu se temeau de moarte. Bărbați pentru care datoria și onoarea erau totul, pentru care sinistra bucurie de a trăi a „oamenilor fericiți" nu conta. Naoko nu putea să suporte această admirație morbidă. Pentru ea nu însemna decât un alt mod prin care poporul ei era stigmatizat. Același refren al unei culturi tragice, oscilând între perversitate sexuală și moarte voluntară. Clișee care o scoteau din sărite.

Olivier renunțase să mai discute cu ea despre acest subiect. Prefera să-și șlefuiască propria teorie. Pentru un japonez, existența este comparabilă cu un fir de mătase. Nu lungimea contează, ci calitatea. Nu contează că o termini la douăzeci, treizeci sau șaptezeci de ani: trebuie ca existența să fie fără pată. Când un japonez se sinucide, nu privește în față (el nu crede în viața de apoi), ci în urmă. Își evaluează destinul în lumina unei cauze superioare — shogun, împărat, familie, firmă... Această supunere, acest simț al onoarei, este urzeala țesăturii. Nu trebuie nici să o deșirăm, nici să o găurim, nici să o murdărim.

Polițistul decuplă fierbătorul și puse apă peste ceai. El însuși trăise întotdeauna astfel. Când se proiecta în viitor, era doar pentru a-și imagina propria piatră de mormânt. Va lăsa el amintirea unui destin exemplar? Firul lui de mătase va fi de o puritate ireproșabilă?

Dăduse greș deja, dacă ținea cont de toate capcanele, minciunile și porcăriile pe care trebuise să le inventeze pur și simplu pentru a aplica legea. În schimb, nu dăduse greș niciodată în ceea ce privește curajul și onoarea. Încă din vremea când lucra la BRI trecuse proba focului. Făcuse uz de armă. Ucisese. Simțise mirosul de propergol și de acid cald. Cunoscuse șuieratul gloanțelor, sunetul aerului la trecerea lor — și toată adrenalina care venea odată cu acestea. Îi fusese frică, dar nu dăduse niciodată înapoi. Dintr-un motiv simplu: pericolul nu era nimic în comparație cu rușinea care s-ar fi abătut asupra existenței sale dacă ar fi dat greș.

În definitiv, el nu se temea de moarte, ci de viață. O viață imperfectă, plină de remușcări și fapte abjecte.

Luă de pe perete un tablou al copiilor lui și îl privi o clipă. De la nașterea lui Shinji și a lui Hiroki, totul se schimbase. Acum ar fi vrut ca timpul să treacă mai încet. Să-i învețe cât mai multe lucruri, să-i protejeze cât mai bine. Poți fi oare un bun soldat atunci când ai copii?

— Ce faci?

Passan își ridică privirea: Naoko era în întuneric, cu poșeta în mână și îmbrăcată cu haina de ploaie. Nu o auzise venind. Nu o auzea niciodată venind. Cu pasul ei ușor și cu ochii de felină care se deplasează în noapte.

— Iau câteva lucruri pentru garsonieră.

Privi portretele de pe fundul cutiei, acoperind alte „comori": haiku caligrafiate, bețișoare aromate, reproduceri după Hiroshige și Utamaro...

— Mereu pasiunea ta pentru zombie, spuse ea pe un ton sec.

— Oameni curajoși. Oameni de onoare.

— N-ai înțeles nimic despre țara mea.

— Cum poți să spui asta? După toți acești ani?

— Cum poți tu să crezi toate prostiile astea? După ce ai trăit zece ani cu mine? După ce ai fost de-atâtea ori acolo?

— Nu văd unde este contradicția.

— Ceea ce tu numești „curaj" nu este decât o intoxicare. Noi am fost programați. Am fost educați așa. Nu suntem curajoși: suntem docili.

— Cred că tu n-ai înțeles nimic. În spatele educației, e vorba de idealul unui popor!

— Idealul nostru, astăzi, este să ne eliberăm de toate astea. Și nu te mai uita la mine de parcă aș fi bolnavă.

— Boala ta o cunosc — este Occidentul, decadența lui. Individualismul lui furibund. Absența credinței, a ideologiei, a...

Naoko îi mătură tirada cu un gest, ca și cum ar fi șters o urmă de praf.

— Să nu ne mai certăm.

— Ce voiai? Să-mi spui adio? o întrebă el pe un ton sarcastic.

— Doar să-ți amintesc că băieții nu trebuie să mănânce dulciuri. O să le strice dinții. Niciodată n-am fost de acord cu asta.

Cu un moment de întârziere, Passan pricepu aluzia. El vorbea de sepukku, ea îi vorbea despre acadele. Îl

şocase întotdeauna materialismul lui Naoko, interesul ei irațional față de amănuntele vieții cotidiene. Într-o zi o întrebase care era prima calitate pe care o aprecia la un bărbat. Ea îi răspunsese: „Punctualitatea".

— OK. Două acadele nu înseamnă sfârşitul lumii, nu?

— M-am săturat să repet aceleaşi lucruri.

Passan se aplecă să ridice cutia.

— Asta e tot?

— Nu. Voiam să-ți dau asta înapoi, adăugă ea, punând ceva pe grămada de fotografii.

Passan descoperi un pumnal vârât într-o teacă din lemn negru de jacquier.

Mânerul de fildeş arunca sclipiri imaculate. Curbura lemnului era perfectă. Passan îl recunoscu de la prima vedere. Îşi aminti de ce îl alesese: teaca îi amintea de părul lui Naoko, fildeşul, de pielea ei albă.

— Păstrează-l. E un cadou.

— E mai mult decât atât, Olive. Ia-ți înapoi chestia.

Passan ignoră exprimarea ei.

— Este un cadou, repetă el pe un ton încăpățânat. Nu se ia înapoi.

— Ştii ce e, nu?

Tăişul era pus de-a curmezişul, peste fețele impasibile ale lui Kawabata, Mishima, Kurosawa. *Splendid.*

— Un *kaiken*, murmură el.

— Ştii la ce serveşte?

— Eu ți-am spus! Nici nu ştiai!

Passan contemplă din nou, visător, prețiosul obiect.

— Cu acest pumnal se sinucideau soțiile samurailor. Îşi tăiau gâtul, după ce se aşezau cu picioarele adunate sub ele, pentru a muri într-o poziție decentă şi...

— Vrei să mă sinucid?

— Strici întotdeauna totul, îi răspunse Passan pe un ton scăzut. Îţi renegi propria cultură. Codul de onoare. Şi...

— Eşti bolnav. Toate prostiile astea nu mai există de secole. Din fericire.

Lui Passan, cutia i se părea tot mai grea cu fiecare secundă. Povara vieţii lui trecute, a credinţelor lui demodate.

— Atunci ce este Japonia pentru tine? urlă el brusc. Sony? Nintendo? Hello Kitty?

Naoko zâmbi şi el înţelese că, în ciuda *kaiken*-ului din cutie şi a armei de calibrul 45 pe care o avea la brâu, singura persoană înarmată din încăpere era ea.

— Chiar e timpul să te cari.

Passan o ocoli şi ieşi pe uşă:

— Ne vedem la avocat.

15

În picioare, pe peluză, Naoko tremura, cu ochii ațintiți spre poartă.

Îl ajutase pe Passan să ducă ultimele cutii. Soțul ei plecase fără un cuvânt, fără o privire. Era răcoare, dar un fel de căldură febrilă adia din când în când, grea, umedă, ezitantă. Doar păsările păreau sigure de anotimp: ciripeau furioase, invizibile, undeva prin copaci.

Respiră adânc și se îndreptă spre casă. Avea un nod în gât. Se strecură în camera băieților — o a doua cameră era prevăzută pentru ei, dar Passan nu avusese niciodată timp să o termine. Îi îmbrățișă pe Hiroki, încă îmbujorat de la baie, și pe Shinji, absorbit de consola lui de jocuri. Copiii nu făcură caz de venirea ei și această indiferență o liniști. O seară ca oricare alta.

Naoko se duse în bucătărie. Peștele și cartofii erau deja gata. Nu-i era foame. Încă simțea în stomac rulourile maki pe care le mâncase cu Sandrina. Discuția lor îi reveni în minte. De ce se aprinsese așa împotriva Parisului, a Franței? Era de mult imună la chinurile exilului...

Băieții năvăliră râzând. Într-un clinchet de farfurii și tacâmuri, se așezară la masă.

Shinji atacă scurt:

— De ce vă despărțiți tu și cu tata?

Stătea drept în scaun, la fel ca învățătoarea când îl asculta la lecție. Naoko înțelese că, în calitate de băiatul cel mare, punea întrebarea și în numele fratelui său.

Nu avu forța să-i răspundă în japoneză.

— Ca să nu ne mai certăm.

— Și noi?

Naoko le puse mâncarea în farfurie, apoi se așeză între ei, pentru a da mai multă căldură cuvintelor sale.

— Voi veți fi întotdeauna iubirile noastre. V-am explicat deja noua organizare. Rămâneți acasă. O săptămână cu mama, o săptămână cu tata.

— Putem să vedem cealaltă casă a lui tata? interveni Hiroki.

Naoko îi ciufuli părul, zâmbind și mai larg:

— Bineînțeles! Este și a voastră! Dar acum trebuie să mâncați.

Shinji și Hiroki luară cu asalt farfuriile. Copiii ei nu erau inima vieții sale, erau viața propriei sale inimi. Fiecare bătaie și chiar liniștea dintre două bătăi, le era dedicată.

Shinji, opt ani, era glumețul găștii. Avea energia și umorul tatălui său — precum și o relaxare naturală, care nu venea nici de la ea, nici de la el. Amestecul raselor se dezvăluia într-o ironie misterioasă. Își purta trăsăturile asiatice cu o distanță amuzată, o veselie neobișnuită, care părea că spune: „Nu vă lăsați înșelați de aparențe".

Hiroki, șase ani, era mai serios. Strict cu tabieturile, orarul, jucăriile lui: toată rigiditatea mamei sale. În schimb, nu-i semăna fizic. Sub părul negru, avea un cap rotund, ceea ce o nedumerea pe Naoko. Japonezii

sunt mândri de ovalul feței lor, diferit de chinezi sau de coreeni. Pe fața aceasta ca o lună se citea un fel de neatenție visătoare. Adesea, băiețelul intra în vorbă din senin. Spunea ceva ce nu avea nicio legătură cu subiectul, se mira și el că este acolo, apoi tăcea din nou. Își ziceau atunci că e de pe altă planetă. Și erau și mai topiți după simpaticul omuleț...

Terminaseră masa. Naoko reușise să poarte o conversație pe diferite subiecte: școala, Diego, lecțiile de judo ale lui Shinji, un joc nou pe consolă pentru Hiroki... Fără să le fi cerut, băieții puseră farfuriile în mașina de spălat vase și o șterseră la etaj.

După ce-l îmbrățișă pe Hiroki în pat, Naoko îi șopti în japoneză:

— Mâine vin mai devreme și facem baie împreună. Le vom spăla pe *kokeshi*!

Băiețelul zâmbi auzind numele păpușilor nipone. Moțăia deja. Răspunse într-un jargon franco-japonez:

— Lași ușa deschisă?

— Nicio problemă, puiuț. Fă nani.

Îi dădu un ultim sărut pe umăr și trecu la Shinji, adâncit într-o revistă *Mickey Parade*.

— Lași lumina aprinsă pe hol? o întrebă el în japoneză, ca s-o îndulcească.

Naoko stinse lumina de la capul patului și zâmbi:

— Am niște papă-lapte în casă!

16

Mult mai târziu, Passan intră în garsonieră. Pierdut. Respins. Supărat.

Înainte de a ajunge la Puteaux, chiar dacă își transporta comorile japoneze în valiză, cedase vechilor lui demoni. La Défense. Apoi arondismentul 8 și adresele lui preferate...

Avea obiceiurile sale. Baruri. Crâșme. Fetițe. Nu vechi amice, ca în filmele în care sticletele are mereu o amantă prostituată. Adresele lui Passan rezervau întotdeauna surprize — fete noi, relații inedite. Bineînțeles, cam scumpe pentru el, dar un polițist își permite întotdeauna. Olivier n-avea nimic de-a face cu sticletele care închide ochii. Nu era bine să ai un prieten ca el: era bine să nu-l ai ca dușman. Într-un fel, atmosfera asta de teamă, de dominare, îl excita și mai mult.

La câțiva ani după ce se căsătorise, după ce dorința pentru Naoko îl părăsise cum părăsește sângele o față înspăimântată, își reluase obiceiurile de celibatar. Bombe întunecate. Exploatarea curvelor de lux. Ceda celor mai rele impulsuri. Pur și simplu, era vorba de un troc: câteva numere gratis contra protecție.

De ce se murdărea cu târfe grase și vulgare, când una dintre cele mai frumoase creaturi din Paris îl aștepta acasă? Răspunsul era în întrebare. Nu i-o tragi femeii vieții tale, pe la spate, cu ejaculare în figură ca final apoteotic. Mai ales când este vorba de mama copiilor tăi.

Mămica și curveta. În ciuda vârstei, în ciuda experienței, Olivier nu depășise niciodată această contradicție puerilă. Opt ani de psihanaliză nu duseseseră la niciun rezultat. Îi era imposibil, înăuntrul ființei sale, să asocieze dorința cu iubirea, sexul cu puritatea. Femeia era pentru el o rană vie.

Cu Naoko, Passan cunoscuse un prim val de excitație, atât de nou, atât de proaspăt, încât nu avusese impresia că și-ar fi murdărit madona. Când vechile gusturi îi reveniră, întoarse spatele zânei sale japoneze. *Reîntoarcerea la surse*. Femei cu șolduri mari, cu coapse groase, cu sâni grei. Poziții umilitoare. Injurii. Potolirea vintrelor asociată cu un soi de revanșă obscură. Când plăcerea țâșnea dintre coapsele lui, dinții i se strângeau într-un răget de triumf, negru, amar, fără capăt și fără sens.

Era exclus să o asocieze pe soția lui cu astfel de porcării. Infernul lui personal nu-l privea decât pe el.

Ultimul paradox era că Naoko l-ar fi urmat în fantasmele lui. Japonezele au o atitudine total liberă față de sex. La mii de kilometri distanță de culpabilitatea creștină care-i macină pe occidentali. Dar Passan nu o vedea pe Naoko așa. Pielea ei netedă și albă, corpul ei musculos, fără nici cea mai mică imperfecțiune, nu-l excitau. Era făcută pentru rugăciune, nu pentru desfrâu.

Naoko nu era proastă. Fiecare femeie cunoaște bioritmul sexual al partenerului. Îl lăsase în voia lui, poate în numele vechii tradiții japoneze, după care bărbatul îi

face copii soției și își caută plăcerea la prostituate. Prima tăcere, primul compromis. Frustrarea se insinuase între ei, ridicând un zid invizibil, transformând fiecare gest în atac, fiecare cuvânt în otravă. Distanțarea inimilor începe întotdeauna cu distanțarea trupurilor...

Parcă pe o străduță în spatele vechii biserici din Puteaux, de-a lungul cheiului. Fu nevoit să facă trei drumuri pe jos, ca să-și transporte arhivele și bibelourile. După ce puse ultimele cutii în mijlocul camerei, măsură din priviri noua lui casă. Treizeci de metri pătrați de parchet laminat, trei pereți albi în fața unui perete vitrat, o bucătărie ascunsă în spatele unei tejghele melaminate. La care se adăugau, pe post de mobilier, o canapea extensibilă, o planșă pe două suporturi, un scaun, un televizor. Totul într-un imobil din anii '60. Nimic cu ce să te fălești.

De săptămâni întregi tot mai găsea câte ceva de aranjat, amânând momentul mutării. Își scoase haina și mai rămase câteva minute nemișcat. Singura idee care-i trecu prin minte în clipa aceea fu mărturia unui pilot kamikaze, salvat de armistițiu. Când fusese întrebat despre starea lui de spirit, acesta răspunsese cu un surâs confuz: „E simplu: n-ai de ales".

Intră la duș. Rămase aproape o jumătate de oră, în speranța că va spăla murdăria serii. Cu siguranță, îi atribuia prea multă putere apei furnizate de primărie.

Își luă niște chiloți și un tricou, își pregăti un litru de cafea, puse în microunde meniul *bento* cumpărat de pe drum de la un restaurant japonez, după care înfulecă bucățile de pui, buletele de brânză și orezul, fără măcar să se așeze. Asta îi amintea de anii studenției: cursurile de drept, mesele luate de unul singur.

În timp ce mânca, rememoră informațiile pe care reușise să le obțină la sfârșitul după-amiezii despre ancheta din Stains. Legistul care efectuase autopsia, Stéphane Rudel, confirmase: era același *modus operandi*. Mai mult, instrumentele găsite în atelier corespundeau cu mutilările suferite de victimele precedente. Passan era curios să știe cum explicase Guillard prezența lor în atelierul lui mecanic. Pentru celelalte, trebuia să aștepte: analizele toxicologice erau în desfășurare.

Isabelle Zacchary, coordonatoarea de la Omoruri, îl sunase și ea. Deocamdată nu avea nimic. Niciun obiect, nicio mostră de țesut organic, nimic care să facă legătura între ADN-ul lui Guillard și cel al victimei. Ai fi zis că Guillard nici nu se atinsese de ea.

Passan aruncă resturile de mâncare la gunoi și se uită la ceas: nu mai era mult până la miezul nopții. Nu-i era somn. Luă o cafetieră, o ceașcă, un iaurt și le puse lângă canapea. Apoi se așeză pe jos, cu spatele sprijinit de canapea și atacă prima cutie cu hârtii.

După o nouă triere a documentelor, începu să le citească. După o jumătate de oră i se amestecau rândurile în fața ochilor. Mai luă o gură de cafea și preferă să închidă ochii. Cercuri roșietice, cu un halou violet, îi dansau în spatele pleoapelor.

Reluă în gând istoricul anchetei sale de acolo de unde o lăsase după-amiază.

17

3 aprilie 2011. La fel ca în cazul lui Audrey Seurat, cadavrul Karinei Bernard, treizeci și unu de ani, gravidă în șapte luni și jumătate, fusese depus în centrul unui cartier din Departamentul 93: les Francs-Moisins, la Saint-Denis. Un cartier mult mai „fierbinte" decât Maladrerie: clasat drept ZUS (zonă urbană sensibilă), constituia unul dintre sectoarele de risc ale orașului.

Passan și echipa lui se duseseră imediat acolo. Pentru a descoperi un scenariu identic. Același profil al victimei. Același mod de operare. Aceeași întrerupere a conexiunilor prin satelit cu câteva ore înainte de descoperirea macabră. Aceeași lipsă de indicii și de urme...

Apăruse totuși ceva nou: deoarece se luaseră probe din umoarea apoasă a ochiului bebelușului (al cărui trup era mai puțin degradat decât al celuilalt), laboratorul de toxicologie reperase prezența clorurii de potasiu. Copilul primise deci aceeași injecție ca și mama lui — măcar pe ăsta nu-l arsese de viu. Ce căuta ucigașul? Voia să evite orice suferință a victimelor? (Se găsiseră și urme de anestezic în sângele lor.)

Ancheta se confruntase cu o dificultate suplimentară: intervenția mass-mediei. Jurnaliștii își dăduseră seama de potențialul senzațional al crimei și făcuseră legătura cu precedenta. Aveau o știre-bombă: un ucigaș în serie! Un asasin de femei însărcinate! Îi și găsiseră porecle: „Mamoșul", „Măcelarul din 93"... Urmăriseră procedurile în timp real. Echipe pe teren. Informații la intervale regulate. Site-uri... Mărturii false, deliruri verbale curgeau cu duiumul. În schimb, cartierul des Francs-Moisins, oricum neprimitor, se zăvorâse de două ori în fața avalanșei de sticleți și de aparate de fotografiat.

Passan era în colimator. Superiorii îl sunau. Ivo Calvini îl suna. Primarul din Saint-Denis îl suna. Ziariștii la fel... N-avea ce să le spună. În afara unei convingeri ce devenea tot mai clară: ucigașul copilărise în 93. Suferise o traumă, fără îndoială, legată de nașterea lui, și se răzbuna împrăștiind cadavre.

Dar această intuiție nu ducea nicăieri. Ce putea să facă? Să ia la rând arhivele maternităților din departament? Ca să caute ce? O naștere care nu decursese bine? Un copil cu malformații? Renegat? Ideea lui era prea vagă.

Se concentrase din nou asupra păturii sociale din Saint-Denis. Cunoștea locurile: aici crescuse. Dar, de pe vremea lui, lucrurile se schimbaseră. Uzinele dezafectate deveniseră uzinele violenței. Locuințele sociale deveniseră un câmp de bătaie în care se ducea o gherilă confuză și se trăgea cu gloanțe adevărate de ambele părți.

Cercetase terenul, îl răscolise împreună cu Brigada Anticrimă din 93. Descoperise lumea perchezițiilor în pas forțat, sub ploaia de pietre și cocktailuri Molotov... Case

incendiate, femei violate care săreau pe geam, furturi din mașini...

Se întâlnise și cu aleșii locali, consilierii, experții. Optimiști care aveau capul plin de proiecte. Alarmiști care preconizau cumpărarea de drone, de camere de luat vederi, de arme. Radicali care voiau să distrugă totul pentru a construi locuințe dintre cele mai scumpe. Ridicați prețurile și putregaiul va pleca singur...

Se adresase și responsabililor colectivităților locale, asociațiilor de locatari. Grație acestor intermediari, intrase în legătură cu șefii de bande. Fusese primit în pivnițe amenajate, unde puștani armau M16 și Uzi, precum și pistolete cu seria ștearsă. Asaltat de un puternic miros de hașiș, printre cutii goale de conserve și seringi folosite, Passan jucase cu cărțile pe masă. Descrisese metoda asasinului. Le furnizase și puținele probe pe care le avea. Le spusese despre temerile lui. Toți îl ascultaseră pe „baștan" cu un deget pe trăgaci.

Stăpânii războiului nu știau nimic, dar îi promiseseră că vor înmulți patrulările și vor cerceta pivnițele, acoperișurile, terenurile virane. Era exclus ca un asasin să opereze pe teritoriul lor și să se debaraseze de cadavre la ei în cartier.

Lui Passan îi venise în minte filmul *M. le maudit,* în care ucigașul de copii este capturat și judecat de lumea interlopă din care făcea parte.

În paralel, cercetările legate de Karina Bernard scoseseră la iveală un mic detaliu. La începutul lui martie, victima își dusese mașina la reparat la un atelier din Saint-Denis, aparținând firmei Fari. Numele acesta simplu îi amintise lui Passan de service-ul care-i vânduse Golful lui Audrey Seurat: Alfieri Automobiles. Căutând pe

internet, descoperise că amândouă aparţineau aceluiaşi grup condus de un anume Patrick Guillard.

O simplă coincidenţă? Autopsiile relevaseră urme de legături dinţate, cât şi fibre de cauciuc ignifugat pe pielea victimelor. Ipoteza legistului: erau urme de la curelele de distribuţie. La care se adăugau nişte striuri ciudate pe limbă: ucigaşul îşi redusese victimele la tăcere folosind căluşuri din bucăţi de cauciuc.

Passan verificase trecutul lui Guillard. Nimic neobişnuit în afară de faptul că omul era, ca şi el, un copil dat în grija celor de la Asistenţă Socială. Născut „sub X" la Saint-Denis, crescuse, fără îndoială, la orfelinat sau cu asistenţi maternali, dar lui Passan îi fu imposibil să obţină dosarul lui. Îl reperă din nou după ce Guillard începuse să lucreze la şaptesprezece ani ca ajutor de mecanic la Sommières, în sudul Franţei.

Olivier îi urmărise ascensiunea din service în service. 1997: administrarea unui prim service la Montpellier. 1999: călătorie în Statele Unite pentru a asambla motoare în Arizona şi Utah. 2001, primul service la Saint-Denis: Alfieri. Guillard are treizeci de ani. 2003, o a doua concesiune: Fari, în La Courneuve. 2007, al treilea punct de vânzare: Feria, bulevardul Victor-Hugo, Aubervilliers. Fără a mai pune la socoteală administrarea de centre de control tehnic, de ateliere de întreţinere şi de reparaţii rapide (schimb de ulei, pneuri, parbrize, ţevi de eşapament etc). Mereu în 93 — mai precis, în vestul departamentului: La Courneuve, Saint-Denis, Épinay, Saint-Ouen, Stains... Zona în care se semnalaseră dispariţiile şi unde se descoperiseră cadavrele.

Cât despre viaţa sa particulară, Guillard era celibatar, fără copii. În ceea ce privea justiţia, nu avea cazier, nici

măcar vreo plângere împotriva lui. Un orfan care se descurcase singur, prin forţa voinţei şi prin pasiunea pentru mecanică.

Omul îl primise în birourile de la sediul lui din Aubervilliers şi îl dusese să viziteze service-ul care era alături. Trei mii de metri pătraţi de ciment vopsit, pe două etaje, destinat vinderii şi reparării de maşini. Un loc de dimensiuni uimitoare, unde-ai fi putut lua masa pe jos. Aveai de ce să fii impresionat. Passan n-a fost deloc.

Simţea *ceva*.

Patrick Guillard era afabil. Era şi ciudat. Fizic, în primul rând. La patruzeci de ani, omul era un atlet de talie mică, un bloc de muşchi pe picioare scurte. Era ras în cap, fără îndoială pentru a rezolva toate problemele unei calviţii ereditare. Trăsăturile lui semănau cu ale unui buldog. Ochi apropiaţi, un nas turtit, buze groase, răsfrânte, care lăsau să se bănuiască origini africane îndepărtate.

În acelaşi timp, acest colos de talie redusă avea ceva feminin. Un pas săltăreţ. Un râs subţire. Mişcări ale palmelor prea suple, prea languroase... Proprietarul de service-uri îi amintea de actorii de kabuki care jucau roluri feminine — masculi seducători, ce nu reuşiseră niciodată să scape de o anume afectare.

Bineînţeles că Guillard nu le cunoştea nici pe prima, nici pe a doua victimă — nu avea niciun contact cu clientela de la service-urile lui. Îşi luase o expresie consternată când Passan îi povestise despre calvarul acelor femei, apoi îşi recăpătase zâmbetul şi explicase de ce numele firmelor lui repetau aceleaşi sunete, aluzii la vechiul său vis, acela de a lucra pentru uzinele Ferrari. „De atunci mi-a trecut, dar silabele acestea mi-au adus noroc."

Passan ar fi trebuit să simtă simpatie pentru gazda sa. Un orfan ca și el. Dincolo de discursul acela convențional, percepuse mai degrabă o rumoare, o șoaptă abia perceptibilă. *Ceva era fals.*

Nu-l mai slăbise pe Guillard. Cu oamenii lui, organizase o adevărată poteră. Reușise să obțină un vehicul blindat de supraveghere, alocat unei alte anchete. Asigurase chiar el cea mai mare parte a gărzilor de noapte. Ținând cont de viața lui particulară, nu fusese nicio problemă. Ziua o scormonea pe cea a proprietarului de service-uri, prin intermediul hârțogăriei. Noaptea îl observa pe tip pe viu.

Era neclintit în hotărârea lui. Cu toate astea, nimic nu se pupa. Patrick Guillard avea alibiuri solide pentru fiecare răpire și nu întrunea deloc profilul unui ucigaș. Un exemplu: adora copiii, le dădea cadouri puștanilor din cartier, care-și făceau veacul pe lângă service-urile sale. Imposibil să ți-l imaginezi în pielea unui ucigaș de bebeluși. Dar de ce n-avea nici copil, nici nevastă? Era homosexual?

La sfârșitul lui aprilie, Passan își luă patru zile de concediu ca să se ducă în regiunea Montpellier pentru a cerceta trecutul profesional al omului de afaceri. Găsise service-urile unde lucrase ca ucenic. Peste tot lăsase o impresie bună. Un tip amabil, priceput, conștiincios. Din ceea ce-i spuseseră șefii lui, Guillard își petrecuse copilăria în Departamentul 93, dar nu-i plăcea să vorbească despre asta. Amintiri neplăcute?

Filajul, percheziţiile subite, ascultarea telefoanelor, piratarea datelor informatice, verificarea conturilor — nimic din toate astea nu dăduse ceva la iveală.

În cele din urmă, Olivier obținuse doar un rezultat: suspectul își contactase avocații. Șefii din poliție au fost alertați. Scandal. Îl convinseseră pe Guillard să nu depună plângere, dar comandantul fusese nevoit să păstreze distanța.

Pe 11 mai 2011, un al treilea cadavru fusese descoperit.

Rachida Nesaoui, douăzeci și patru de ani, însărcinată în șapte luni și trei săptămâni, goală, cu pântecele tăiat. Cadavrul zăcea pe un teren viran aflat între Forestière și Clichy-sous-Bois, o zonă Franco Urbană (ZFU) și mai problematică decât locurile precedente.

Deci fusese suficient ca măsurile de supraveghere să nu mai fie atât de drastice pentru ca Mamoșul să lovească din nou. Passan nu mai avusese nevoie de altă confirmare: Guillard era ucigașul. Un raționament cam rapid, dar a doua zi îl arestase la 6 dimineața, punându-i cătușele la vila lui din Neuilly-sur-Seine.

Control corporal, luare de amprente, prelevare de salivă — Guillard refuzase să se dezbrace. Passan nu insistase, dar îl ținuse pe jar timp de câteva ore. Încercase de toate: brutalități, amenințări, injurii, pauze mai calme, când făcuse pe prietenosul... Până când avocatul lui Guillard reacționase și îl eliberase imediat.

Între timp, Fifi studiase lista de apeluri telefonice efectuate din service-uri: Rachida Nesaoui nu fusese deloc contactată. Tânăra nici nu avea permis de conducere. Legătura, deja subțire, între primele două crime și Guillard nu se confirma și în cazul acela.

Omul de afaceri făcuse plângere. La sfârșitul lui mai, polițistul compăruse în fața judecătorului. Insistența lui nu era justificată. Îi dăduseră două mii de euro amendă

pentru hărțuire, injurii și violență, violări ale datoriei deontologice a funcționarului de poliție. Judecătorul ținuse cont de meritele profesionale ale lui Passan și nu aplicase și pedeapsa cu închisoarea, cerută insistent de acuzare. Respinsese și concedierea.

Polițistul încasase sentința fără să crâcnească. Se gândea la altceva. Aflase că o mostră de ADN necunoscut fusese prelevată la locul infracțiunii nr. 3. Or, de la arestarea lui Guillard, el poseda un profil genetic. Avocatul ceruse distrugerea imediată a acestor rezultate, dar, dacă se grăbea, încă putea să ceară o analiză comparată.

Părăsise tribunalul în fugă. Recuperase eșantionul din frigiderul de la Unitatea de Medicină Legală Jean-Verdier, la Bondy, printre alte fragmente congelate ale suspecților și pungi sigilate cu chiloței aparținând femeilor violate. Se dusese la Poliția Științifică din Rosny-sous-Bois și ceruse unui expert să confrunte cele două ADN-uri. Operațiunea durase numai câteva ore. Doar ca să aibă parte de încă o decepție: nu erau aceleași amprente.

Totuși, acest nou fiasco le dăduse și un pont: harta genetică a suspectului relevase anomalia sa sexuală.

Guillard reușise perfect să-și camufleze partea feminină. Știuse să se amestece în mulțime, dar ce se petrecea oare în capul lui? Era bărbat, sau femeie? Sau amândouă?

Passan își imagina torturile fizice și psihice pe care le suportase prin orfelinate sau familii de adopție, la centrele tinerilor muncitori. Teroarea dușurilor, a vizitelor medicale, a vestiarelor... El însuși trecuse prin locurile acelea: n-aveai parte de prea multă distracție. Dacă Guillard crescuse în Departamentul 93, atunci avea un motiv îndreptățit să vrea să se răzbune pe acele locuri de sinistră amintire.

Condamnat de justiție, blamat de superiori, Passan se hotărâse să continue ancheta de unul singur. Contactase spitalele din Saint-Denis, din La Courneuve, din orașele învecinate, în căutarea unor informații despre pacientul Guillard. Degeaba. Secretul medical reprezenta o piedică solidă și nici nu încăpea discuție să ceară derogare de la Ordinul Medicilor.

Asistența Socială refuza, de asemenea, să-i furnizeze cea mai mică informație. N-avea niciun mijloc de supraveghere și nicio cale să se apropie de proprietarul de service-uri. Cât despre ancheta cu privire la a treia victimă, nu oferise mai multe rezultate decât celelalte două. Paranoia pusese stăpânire pe Departament. Femeile însărcinate nu mai aveau curaj să iasă din casă. Circulau zvonuri: asasinul era un sticlete, crimele erau ordonate de guvern pentru a-i înspăimânta pe locuitori, pentru a-i alunga din cartiere. Cât despre mass-media, aceasta își asuma, ca de obicei, rolul de agitator, scoțând în evidență panica din cartiere și lipsa de rezultate a anchetei.

În acest context, dispariția Leïlei Moujawad, pe 18 iunie, pusese capac la toate.

Passan fusese luat pe nepregătite. În obsesia lui de a-l prinde pe Guillard, aproape uitase că ucigașul ar fi putut lovi din nou, oricare ar fi fost identitatea lui. Primul impuls fusese să-l preseze pe Guillard și să-l facă să mărturisească unde o sechestrase pe victimă. Dar nu mai putea să acționeze — și în niciun caz într-un asemenea mod.

Rămăseseră deci operațiunile clasice de cercetare. Patrule întărite, anchetă din ușă-n ușă, telefoane la martori. În realitate, toți se așteptau să fie găsit cadavrul Leïlei...

Şi atunci, Passan primise o informaţie capitală. Cu câteva săptămâni înainte, convinsese un tip de la Brigada Financiară, de pe rue Château-des-Rentiers, să decripteze holdingul lui Patrick Guillard, printr-un pirataj informatic. Nu spera cine ştie ce, dar iată că Brigada Financiară identificase în interiorul societăţii un service numit PALF, cu o activitate nu prea bine definită — „cercetări şi aplicaţii în domeniul întreţinerii şi reparării de automobile". Firma, cu sediul la Jersey, factura servicii la mai multe ateliere ale grupului. Încasa aceste venituri — mari —, apoi le vărsa la o societate din Insulele Anglo-Normande. Mai exact, Guillard practica metoda facturilor false în cadrul societăţilor lui. Nimeni nu putea să-l acuze. În schimb, o pepită ieşise din noroi: service-ul din Jersey avea un atelier mecanic la Stains, care nu apărea nicăieri în imperiul Guillard. O ascunzătoare? Un sanctuar?

Poliţistul obţinuse informaţia duminică, 19 iunie, la ora 23:30. N-avea rost să anunţe pe cineva: nimeni n-ar fi intervenit înainte de ora legală, 6:00 dimineaţa. Şi orice ar fi provenit de la el în legătură cu Patrick Guillard puţea.

Nu era timp de pierdut. Un telefon lui Fifi. Patrulă în doi, nevăzuţi, necunoscuţi pe lângă antrepozit.

Rezultatul se văzuse.

Cel mai mare eşec al carierei sale.

18

Passan își masă pleoapele și deschise ochii.

Nimic nou sub lampa cu led.

Avea impresia că faptele acestea haotice, că toate aceste informații care nu duceau nicăieri se repercutau în tot corpul său: arsuri la stomac, crampe la picioare, puncte dureroase în coloana vertebrală.

Ora 2:00. Tot nu putea să doarmă. Întinse mâna spre o altă cutie și luă fotografiile făcute la locul crimelor. Își umplu cana cu cafea înainte de a pleca din nou într-o călătorie de coșmar cu ochii deschiși.

Audrey Seurat, Karina Bernard, Rachida Nesaoui. Aceeași scenă, aproape aceleași corpuri. Fiecare cadavru, a cărui albeață contrasta violent cu pământul negru sau cu peluzele verzi, era legat cu un cordon uscat de o rocă magmatică — pruncul carbonizat.

Privise în detaliu, de mii de ori, aceste fotografii și nu-i mai țineau nici de cald, nici de rece. În seara asta își aduse aminte de carnagiul din ajun. Conflictul cu vagabonzii. Guillard în pragul service-ului. Un nou cadavru, un nou incendiu, înăuntru. Ucigașul zbătându-se sub

loviturile lui... Se revedea pe el, ţintuindu-l pe şosea, pe când camionul se apropia...

Claxonul camionului îl trezise.

O gură de cafea. Un detaliu era ascuns în străfundul conştiinţei sale, dar nu-l vedea.

Ceva important.

Descifrare. Patrick Guillard în pragul service-ului. Piele uleioasă neagră. Craniu alb. Reflexii circulare pe faţa lui sălbatică.

Focus. Poartă mănuşi albastru-deschis, cu urme de sânge...

Passan dă pe repede înainte.

Câteva minute mai târziu.

Stop. Guillard se zbate pe şoseaua plină de apă.

Gros-plan. N-are nimic pe mâini.

Passan puse mâna pe telefon. O tastă. Un număr.

— Alo?

Vocea somnoroasă a lui Fifi.

— Eu sunt. Ştiu cum să-l prindem pe Guillard.

— Poftim?

Auzi scârţâitul patului şi-i dădu câteva secunde adjunctului său să se dezmeticească.

— Când a luat-o la fugă, avea mănuşi chirurgicale. Când l-am prins pe naţională, nu le mai avea. Le-a aruncat pe maidan.

— Şi?

Vocea locotenentului se limpezise, arătând că se trezise de-a binelea.

— Mănuşile sunt legătura care ne lipseşte. Pe faţă sângele victimei. Pe verso, amprenta genetică a lui Guillard. Transpiraţia lui a antrenat fragmente descuamate ale pielii lui. Laboratorul poate analiza ADN-ul plecând de

la aceste fragmente. Mănuşile astea sunt biletul pentru puşcărie!

Din nou foşnet de aşternuturi. Un zgomot de brichetă care se aprinde.

— OK, zise punkistul, dându-şi timp să tragă un fum. Şi atunci?

— Vom cerceta terenul.

— Când?

— Acum. Vin să te iau.

19

— Trezirea, monstruleţilor!

Naoko trase puţin draperiile, ca să lase lumina să intre în cameră. Dormise prost, doar câteva ore. Se trezise în zori şi ascultase litania ploii. Suspendată în obscuritate, legănată de cadenţa stropilor, putea crede că e la Tokio. Insula ei era supusă averselor cum este o femeie supusă lacrimilor.

Răbdătoare, aşteptase ora de trezire a copiilor, cu mintea plină de întrebări: oare chiar ar trebui să vândă vila? Ideea asta, să stea pe rând cu copiii, era bună? Se hotărî să discute problema neîntârziat cu Passan.

Se aplecă peste Shinji şi îl acoperi cu sărutări. Când îi vedea cum dorm, îi venea greu să-i deranjeze. Nu înceta să se lupte cu înclinaţia sa naturală spre tandreţe şi duioşie. Pentru a echilibra balanţa, nu se abătea de la hotărârile ferme şi manifestările de autoritate.

— Hai, sus, iubitule, murmură ea în japoneză.

Trecu la Hiroki — el se trezea mai uşor. Copilul se întindea deja. În realitate, Naoko era incapabilă să-şi exprime sentimentele. Violenţa tatălui său rupsese ceva în ea, făcând-o stângace când trebuia să-şi arate afecţiunea.

— Hai, Shinji! îi spuse băiatului cel mare, care încă nu se mişcase.

Trase de tot draperiile şi reveni la el, hotărâtă să-l dea jos din pat. Se opri brusc: o acadea era pusă lângă el pe pernuţă.

Simţi înţepături pe piele şi îl scutură pe băiat fără menajamente:

— Scoală!

Băiatul deschise un ochi.

— Cine ţi-a dat asta? îl întrebă în franceză, agitând acadeaua.

— Nu ştiu...

Cuprinsă de o bănuială, se întoarse spre Hiroki. Era aşezat pe pat, cu o acadea în mână.

I-o smulse şi îl întrebă strigând:

— Cine vi le-a dat? Când?

Tăcerea fiilor săi şi perplexitatea lor erau un răspuns clar. Hiroki găsise şi el acadeaua. *Passan.* Se strecurase în casă în timpul nopţii. Pusese cadoul pe fiecare pat...

Se aplecă spre Shinji, care se trezise în cele din urmă:

— A venit tati, nu?

Îl scutură de braţ cu violenţă.

— Tati a fost?

— Mă doare...

— RĂSPUNDE!

— Habar n-am.

— Îmbracă-te.

Naoko deschise dulapul ca să le aleagă hainele.

Trebuia să se calmeze.

Şi să nu-l sune imediat.

Şi, mai ales, să nu-i mai bată la cap pe băieţi.

Se întoarse la Shinji, care încă era somnoros, și se strădui, cu răbdare, să-l îmbrace. Hiroki era deja în baie și se spăla pe dinți. Îi strânse cureaua celui mare și îi ordonă să se ducă după fratele lui.

Când se ridică, o cuprinse o amărăciune adâncă. Simțea nevoia să se întindă pe pat și să izbucnească în plâns. Din fericire, furia era încă vie și o ținea în picioare.

N-avea să se întâmple nimic dacă mai amâna puțin întâlnirea cu Passan.

20

Trei ore de când înotau prin noroi. Trei ore de când ploua torențial.

Îi însoțise lumina difuză a răsăritului. Văzuseră limpezimea lăptoasă străbătând perdeaua gri de ploaie. Într-un fel, timpul ăsta oribil era în favoarea lor. Nici măcar o pisică pe lângă blocuri. Nici țipenie de om pe șantier sau pe terenul viran. Clos-Saint-Lazare refuza să se trezească.

Passan se temea însă că ploaia ștersese urmele de pe mănuși. Asta, bineînțeles, în cazul în care le-ar fi găsit...

Pentru moment, nimic. Olivier și Fifi plecaseră de la intrarea service-ului lui Guillard, traversaseră șantierul, apoi ieșiseră în câmp, spre șoseaua națională. Înarmați cu niște unelte improvizate găsite acolo, un antifurt de bicicletă în formă de U pentru Passan și o antenă radio pentru Fifi, scormoneau pământul, căutau prin iarbă, dădeau la o parte gunoaiele.

În ciuda frigului, Passan simțea cum îi arde pielea. Se uita mereu în urmă, spre zidurile șerpuite ale cartierului, temându-se să nu vadă apărând niște capete acoperite cu glugi. Bandele se întorceau din raidurile lor nocturne cu

primele trenuri rapide și adesea la răsărit aveau loc cele mai multe încăierări. N-ar fi vrut să vadă nici vreo patrulă de la poliția municipală sau de la Brigada Anticrimă. Nu era bine-venit aici.

Se uită la ceas. Era 8:10. În curând trebuia să ajungă la secție. Încă un eșec. Nici măcar nu era sigur de ideea lui. Guillard poate se întorsese să caute mănușile. Sau vântul le purtase cine știe unde. Sau puștanii le găsiseră și le aruncaseră. Terenul era înconjurat cu benzi care interziceau accesul, dar nimeni nu respecta aici astfel de avertismente. *Dimpotrivă*...

— Facem o pauză?

Passan încuviință. Fifi aprinse un joint și îi propuse un fum din simplă politețe: Olivier nu se atingea niciodată nici de cel mai ușor drog. Apoi Fifi se așeză pe un frigider ruginit și scoase o sticlă argintată. Desfăcu dopul și i-o întinse superiorului său. Un nou refuz. Punkistul luă o înghițitură.

— Ar trebui să te oprești cu astea, îl sfătui Passan. Devii de nesuportat.

Celălalt izbucni în râs:

— Cine vorbește!

— Ce vrei să zici?

— Te dai aici *straight*, dar îți tremură picioarele.

— Nu înțeleg.

— Chestia cu Mamoșul: n-o mai controlezi.

Passan se așeză pe o carcasă de scuter fără roți înfiptă în pământ.

— Vreau să termin treaba, asta-i tot.

— Asta-i tot? Aproape ai linșat un individ, ai devastat biroul unui judecător, cauți mănuși de latex cu noaptea-n cap...

— De nitril.

— De ce vrei tu... Pe un maidan împuțit, totul în cea mai perfectă ilegalitate. Ar trebui să-ți dai demisia: ar grăbi lucrurile.

Comandantul își vârî capul sub glugă. Ploaia i se lipea de piele.

— Dacă intri în șomaj, insistă Fifi, cum o să-ți plătești pensia alimentară?

— Nu va fi cazul.

— Mai vedem.

— Naoko câștigă mai bine decât mine și avem tutelă alternativă.

Punkistul înălță capul, bău încă un gât, apoi scoase un oftat de satisfacție, ca și cum ar fi băut pentru un an.

— La fel stau lucrurile cu casa, continuă el pe un ton aspru. Ai ajuns să-ți trăiești viața în coproprietate. Vorbești de un proiect. E o idee a lui Naoko, nu?

— Deloc. De ce?

Locotenentul trase atât de tare din joint, încât jarul îi aprinse privirea.

— Nu știu... A avut mereu idei ciudate.

În echilibru pe șa, Olivier se aplecă spre ghidonul scuterului:

— Unde vrei să ajungi?

— Japonezii sunt diferiți, asta nu e o noutate. Chiar tu mi-ai spus mereu că Naoko e... specială.

— Am zis eu așa? repetă Passan, prefăcându-se mirat. Dă-mi un exemplu.

— E foarte dură cu micuții.

— Nu foarte dură. Doar severă. Și pentru binele lor.

Fifi mai luă un gât și trase un fum adânc în piept: părea să-și caute inspirația cu febrilitate.

— Nici n-ai putut asista la nașterea lor!

Se răsti ca și cum își amintise brusc de un argument decisiv.

Passan nu se aștepta la acest atac neprietenec.

— A vrut să nască la ea în țară, admise el după câteva secunde. Pentru ca băieții să aibă cetățenia japoneză. I-am respectat decizia.

Punkistul răsuci și mai tare cuțitul în rană:

— Dar a plecat fără tine.

Polițistul se supără. Regreta că-i încredințase acest secret lui Fifi.

— Voia să fie cu familia, bâigui el. Spunea că nașterea este o chestie intimă, că are nevoie de mama ei. Oricum nu puteam s-o însoțesc din cauza serviciului...

Fifi nu-i răspunse. Își mai aprinse un joint — Olivier își spuse că în curând avea să scuipe foc. Nu se mai auzea decât zgomotul ploii în depărtare pe șosea. Se revedea ascuns în mașina de filaj, când Naoko, cu o voce răgușită, epuizată, îi anunțase nașterea primului lor băiat... La mai mult de zece mii de kilometri depărtare.

— A fost decizia ei, repetă el, și am respectat-o.

Fifi deschise brațele în semn de predare:

— Sigur că e specială, zău.

Passan sări brusc din șa cu antifurtul în mână și se apropie de punkist, care se dădu înapoi.

— Ce mă tot enervezi? Oricum s-a terminat totul între noi și...

Soneria telefonului îi tăie vorba. Răspunse.

— Alo?

— Ce e cu povestea asta cu acadelele?

Naoko. Îl lua pe nepregătite, fără niciun fel de introducere.

— Ai trecut azi-noapte pe acasă?

— Nici vorbă. Eu...

— Nu mă lua de proastă. Avem o înţelegere. E săptămâna mea. N-ai voie să pui piciorul în vilă.

Passan nu înţelegea nimic. Încercă să scoată de la ea amănunte:

— Calmează-te. Şi spune-mi ce îmi reproşezi exact.

— Îţi reproşez că te-ai strecurat ca un hoţ în casă şi ai pus acadele pe patul copiilor. Îţi reproşez că te joci de-a Moş Crăciun din nu ştiu ce motiv şi că nu respecţi înţelegerile noastre. Îţi reproşez că arunci în aer organizarea pe care împreună am stabilit-o. Îţi...

Passan n-o mai asculta. Un intrus pătrunsese în vilă. *În camera fiilor săi.* Un avertisment. O ameninţare. O provocare.

CINE?

Încet, vocea lui Naoko ajunse din nou la el:

— Este foarte important pentru copii. Cum vrei să-şi găsească reperele?

— Înţeleg.

O auzi cum oftează. Se scurseră câteva secunde. Încercă s-o întrebe ceva, când ea continuă să vorbească:

— Vreau să treci pe la mine pe la birou.

— Când?

— Azi.

— De ce?

— Ca să-mi dai cheile. O săptămână fiecare şi un singur rând de chei.

— E ridicol. E...

— Te aştept înainte de prânz.

Naoko închise. Passan privi telefonul. Nu reuşea să-şi alunge acest gând: un duşman pătrunsese în casă

și se furișase până la copii. Parcă primise un picior în burtă.

În ploaie, Fifi cânta pe un ton ironic *Ma préférence* de Julien Clerc:

„Crede-mă, doar eu știu când îi este frig. Privirea ei..."

Abia avu timp să evite bara de oțel pe care Passan o aruncase spre el.

21

În mai puțin de o oră, Passan străbătea holul imens al blocului-turn în care se afla biroul lui Naoko. Pardoseală de marmură. Coloane aliniate. Tavan amețitor de înalt. De fiecare dată se simțea ca în nava unei catedrale. Pe post de vitralii, ferestre gigantice se deschideau spre alte blocuri-turn și oglindirile lor obsedante. Un edificiu sfânt, dedicat zeului Profit.

Polițistul grăbi pasul. I se părea că mersul lui făcea un zgomot infernal. Firma lui Naoko ocupa două etaje ale clădirii. Un cabinet de audit care avea reputația de a analiza bilanțurile fiecărei societăți cu o precizie chirurgicală. Rapoarte fără cusur, cu diagnostice salvatoare sau ucigașe, depinde cum le priveai. Închidere de filiale. Licențe. Obiective strategice...

În clipa aceea, în spațiul de oțel și sticlă, totul i se părea înghețat, gata să se spargă. Începând cu soția lui, care-l aștepta, în picioare, cu brațele încrucișate, într-un spațiu delimitat de canapele roșii ce păreau niște colaci de salvare pierdute într-un ocean mineral.

Expresia lui Naoko sugera că avea o zi proastă. Când se întâmpla asta, chipul îi era o mască. Figura ovală, fără

cusur, nu trăda nimic. Un monument de răceală, pe măsura decorului.

Naoko aruncă o privire dezaprobatoare spre ținuta lui: era ud, șifonat și nebărbierit. Apoi, fără un cuvânt, întinse mâna, cu palma răsucită în sus.

Passan o privi, prefăcându-se că nu pricepe. Naoko purta o rochie în tonuri pastelate, plisată, ca o mângâiere în jurul corpului ei filiform. Un fel de drapel care o înfășura și îi dădea un aer seducător. Își ținea capul aplecat înainte, încăpățânată, îndârjită. Fruntea îi era netedă și albă ca un bol de porțelan.

— Dă-mi cheile, se răsti la el cu tonul unui polițist care-i ordonă unui hoț să-și golească buzunarele.

— E aiurea, spuse Passan, scoțând legătura de chei.

— Aiurea e că vrei să le cumperi afecțiunea copiilor cu acadelele alea.

Passan îi puse cele două chei în mâna care se închise rapace. Naoko avea o particularitate: la cea mai mică emoție, începea să tremure. Degetele îi tremurau, buzele îi fremătau. Passan se întrebase mereu de ce se spunea că japonezii sunt nepăsători. Nu întâlnise niciodată pe cineva la fel de pasional, de sensibil ca Naoko. Cu nervii întinși precum corzile de koto.

— Vrei să ceri custodia copiilor, nu?

— Nu mai vorbi prostii.

— Ce urmărești, de fapt?

— Nimic. Îți jur că nimic.

Tăcură amândoi, în timp ce zgomotul de fond al holului răsuna în plafonul înalt. Un murmur ca de rugăciune înaintea slujbei.

— Acadelele, riscă el, la ce oră le-ai găsit?

— Azi-dimineață, pe paturile lor. Am...

Naoko se opri. Chipul ei deveni livid.

— N-ai fost tu?

Passan își coborî privirea:

— Ba da.

— E jalnic ce faci. Și eu vreau să fiu prezentă, înțelegi? Fiecare o săptămână și basta. Dacă nu-i ajuți să se învețe cu noile reguli, nu vom reuși niciodată.

Passan nu-i răspunse. Naoko avea încă o particularitate care se accentua sub efectul stresului: clipea mult mai repede decât orice europeană. Uneori mișcarea rapidă a pleoapelor îi dădea un aer vioi și malițios. Alteori îi conferea o expresie de extremă vulnerabilitate. Ca și cum ar fi fost îngrozită de violența realității, uluită de duritatea oamenilor.

— OK, spuse el ca o concluzie. Te sun diseară.

Naoko se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre lifturi.

— Nu te obosi.

22

Passan se grăbea pe bulevardul circular.

Toată adolescența sa gonise cu un scuter pe coroana aceasta de beton din jurul lui La Défense. Era puțin spus că aceasta se mărise. Marele arc. Turnurile EDF, CBX, imobilele Exaltis, Coeur Défense... Săgeți din sticlă. Vârfuri amețitoare. Blocuri translucide. Totul străpunsese asfaltul, fracturase scoarța terestră, ca o gigantică pulsație liberală. Tectonica plasamentelor și a capitalului.

Filosofia lui socială de doi bani nu atârna greu în fața confirmării a ceea ce era mai rău. Pătrunseseră în căminul lui. Îi violaseră spațiul vital. Profanaseră refugiul soției și al copiilor lui. Cum era posibil? În realitate, nu atât de greu. În ciuda experienței sale în lumea răufăcătorilor, refuzase mereu să instaleze încuietori electromagnetice, uși blindate, sisteme de alarmă. Superstiția lui cea mai puternică era „Prea multă prudență strică" sau „De ce ți-e frică de aia nu scapi".

Maxime tâmpite, de care nu putea să se desprindă.

În privința asta, Naoko contrabalansa. Îngrijorarea ei era bolnăvicioasă — verifica fiecare încuietoare, se uita mereu peste umăr, ținea poșeta strâns, ca o nebună. Dar

nu putuse niciodată să-l convingă să instaleze un sistem solid de protecție a vilei.

În fiecare seară, Naoko se asigura că totul este bine închis. Dacă încuietorile ar fi fost forțate, ar fi remarcat. O altă enigmă era Diego. Mascota casei nu era paznicul cel mai vigilent, dar n-ar fi lăsat pe nimeni să intre în camera lui Shinji și Hiroki fără să latre.

Passan încerca să-și imagineze profilul intrusului: un expert în efracții, o pasăre de noapte... Nume, date se proiectau în mintea lui, alungate imediat de unul singur: Patrick Guillard. Certitudinea puse stăpânire pe el. Mamoșul sosise. Era un avertisment: Passan nu trebuia să se apropie. Altfel conflictul se va regla pe alt teren.

Ajunse în rue des Trois-Fontanot. Nu. Raționamentul lui nu stătea în picioare. Guillard nu s-ar fi expus niciodată unor astfel de riscuri. Era mult mai simplu să facă pe victima și să lase legea să se pronunțe. Inocent și martir: n-avea niciun motiv să-și modifice direcția.

De întocmit lista dușmanilor mei. Tipi pe care-i înfundase recent și care nu fuseseră încă arestați. Vinovați care fuseseră întemnițați și care ieșiseră din închisoare. Cei care mai erau încă acolo, dar care aveau complici afară.

În timp ce parca, numele lui Guillard îi răsări iar în minte. În clipa aceea deveni conștient de un sentiment ambiguu. Era îngrozit la ideea că s-ar putea atinge cineva de vreun fir de păr al fiilor lui, dar, în același timp, îl încerca o satisfacție obscură. În sfârșit, ticălosul iese din ascunzătoare...

Opri motorul și medită la ideea nebunească ce-i trecuse prin minte. Era oare mai mult polițist decât tată? În ciuda riscurilor care se acumulau peste ale lui, simțea o

exaltare războinică. Guillard era pe cale să comită eroarea pe care o aștepta de luni de zile.

În timp ce încuia mașina, înțelese că în realitate era încolțit. Ar fi trebuit să facă o anchetă la el acasă. Să descopere urme de efracție. Să ia amprente. Să interogheze vecinii... Nu putea să facă nimic din toate acestea. Măcar să-i explice situația lui Naoko, or asta nici nu intra în discuție.

Se îndreptă spre lift. Oricum, intrusul pesemne că-și luase toate măsurile de precauție și nu lăsase nicio urmă. Singura ripostă care-i rămăsese pentru moment era prevenirea. Supravegherea permanentă a țintei anunțate. *Propria lui familie.*

23

— Vreau patrule zi și noapte la mine în cartier. O mașină de filaj în fața casei. Gardă permanentă, douăzeci și patru din douăzeci și patru la Guillard. O mașină de filaj la ieșirea de pe aleea lui, piațeta Chezy. Echipe în fața tuturor service-urilor sale. Vreau să-i fie urmărită orice mișcare. Și dacă-l apucă tusea, vreau să fiu anunțat pe mobil!

Urca pe hol alergând. Fifi îl urma cu pași mici.

— N-avem mijloacele astea, Olive. Și o știi.

— Voi apela la judecător.

— N-are rost. Guillard este deja supravegheat.

Passan se opri:

— De cine?

— BRI. Albuy și Malençon.

Îi cunoștea pe amândoi. Nu erau niște începători. Ci niște ofițeri de intervenție profesioniști, pe care-i vedeai mai des în vestă antiglonț și cască blindată decât în civil.

— Cine i-a desemnat? Levy?

— Nu. Calvini. (Fifi zâmbi cu toți dinții lui galbeni.) E mai deștept decât credeai. Și n-are nevoie de crizele tale ca să-l țină sub supraveghere pe Guillard.

— N-am încredere, spuse Olivier, prost dispus. Îi vreau pe-ai noştri, ai priceput?

— Tu n-ai priceput. Nu mai poţi numi oameni, orice-ai face...

Passan îşi continuă marşul izbucnind în râs:

— Pentru că mi-au luat ancheta? Şi ce dacă? Folosim echipa pe un alt dosar. La naiba, n-o să te învăţ eu meserie!

Ajuns în faţa biroului, apăsă pe clanţă. Încuiat. Nervos, scoase cheia şi o vârî în broască. Nu se potrivea. Uitându-se mai bine, observă că broasca fusese schimbată. Uleiul încă strălucea pe butuc.

— Ce e porcăria asta?

— Ce încerc să-ţi explic de când ai venit. De azi eşti mutat la trei. La statistică.

— A cui statistică?

— A delictelor de tot felul. Gruparea lor pe categorii. Procentajul de delincvenţă. Evoluţia criminalităţii în Departamentul 92 pe ultimele şase luni.

— Orice computer poate face asta.

— Contează pe ochiul tău de expert.

— Nu sunt din Serviciul Regional al Poliţiei Judiciare!

Punkistul scoase un plic din buzunar.

— Cererea oficială. Eşti detaşat de la Criminalistică. Măsură excepţională. Eşti mandatat să redactezi acest raport în atenţia ministrului de Interne.

Fifi vorbi pe un ton ironic.

— E un fel de promovare.

— Şi cazurile în desfăşurare?

— Le preia Reza.

— Reza de la 36?

— Ne întoarcem acolo.

— Fără mine?

Fifi nu-i răspunse. După eşec, ruina. Olivier îşi trecu mâinile prin păr, ca şi cum ar fi putut scoate o idee, o explicaţie. Dar nu reuşi decât să scuipe printre dinţi:

— La dracu'...

— Cum zici. Până nu se rezolvă cazul de alaltăseară, trebuie să te dai *low profile*. Aruncă-te pe cifre şi fă-te că uiţi.

— Şi supravegherea de la mine de-acasă?

— Tot ce poţi să faci este să depui plângere la comisariatul tău. Şi ca să fiu sincer, cu povestea acadelelor, m-ar mira să muţi munţii.

Passan încuviinţă cu maxilarele strânse. Un gust de fiere îi ardea gâtul.

— Îţi arăt noul tău birou?

Urcară pe scări fără să vorbească.

La etajul trei, totul era la fel: mochetă, luminatoare, aer condiţionat... Cu toate astea, nici uşile, nici pereţii nu erau de sticlă. Măcar putea să-şi facă siesta sau să se masturbeze.

Adjunctul descuie biroul 314. Se dădu un pas în lături şi îi întinse cheia. Passan se uită la noul lui bârlog. Apăruse soarele, parcă râzând de el, şi-şi trimitea razele pe acel tablou trist. Camera era plină de dosare, de jos şi până în tavan. Clasoare zăceau grămadă, blocând dulapurile. Teancuri de hârtii îngălbenite se îngrămădeau pe biroul metalic, zdrenţuite şi uzate.

— La ce sunt bune toate vechiturile astea?

— Ca să poţi face o comparaţie cu anii precedenţi.

Intră. Lumina punea în evidenţă praful care încărca atmosfera.

În prag, Fifi se uita la el cu zâmbetul pe buze. Passan crezu că-şi bătea joc de el, dar adjunctul scoase un post-it din buzunar.

— N-ai pierdut totul azi.

— Ce e aia?

— Bomba zilei.

Passan luă hârtia şi citi: „Nicolas Vernant". Îşi ridică întrebător ochii spre Fifi.

— Azi-dimineaţă mi-am băut cafeaua cu un tovarăş de la Oficiul central de combatere a traficului de fiinţe umane. Pregătesc o lovitură. O reţea de pedofili pe care o filează informatic de mai multe luni.

— Tipul e pe listă?

— Într-un an, a contabilizat aproape trei mii de accesări pe cele mai obscure site-uri de acest gen. Pseudonimul lui e Sadko.

— Şi?

— Şi lucrează la Asistenţa socială, la orfelinatul din Nanterre.

Passan pricepu imediat. Să-l prevină pe tip şi să negocieze cu el. Dispariţia numelui său în schimbul dosarului lui Patrick Guillard. Doar de formă. N-avea cum să-i propună un astfel de târg şi niciodată n-ar fi menajat un pedofil. Dar cine ştia asta? Cu siguranţă nu ticălosul.

— Când vor să-i adune?

— Vineri. Ai timp până la sfârşitul săptămânii să-ţi susţii dosarul. Birourile celor de la asistenţă socială sunt la primăria din Nanterre, la o aruncătură de băţ de-aici...

— Ştiu.

Strecură bileţelul în buzunar şi îi mulţumi lui Fifi cu un semn din cap. Punkistul dispăru. Passan închise uşa şi luă telefonul de pe birou.

Un gunoi de pus sub presiune. Un târg de încheiat cu un pedofil pentru a obţine dosarul unui presupus

criminal. Originea monstrului gata de a fi descoperită Poate ceva să-l demaşte, să-l acuze — şi să-l aresteze.

Veşti bune. Dar veşti bune de poliţist.

24

Solidaritatea funcționarilor.

Passan jucase cartea asta cu Nicolas Vernant. Îl sunase la el la birou, se prezentase și îi spusese totul: supravegherea de pe net, acțiunea de vineri, numele lui pe listă... voia să evite dezastrul. Să împiedice arestarea lui. Să evite un scandal în cadrul administrației franceze.

Celălalt protestase, dar Olivier încheiase: „Nu la telefon". Îi dădu întâlnire la ora 18 la o braserie din spatele clădirii piramidale a primăriei din Nanterre, Chris'Belle. Vernant nu avu timp să răspundă: polițistul închisese deja.

Își petrecuse restul zilei studiind nu dosarele cu date statistice, ci liste cu cine ieșise recent din închisoare dintre cei cărora le fusese „naș". Dăduse o mulțime de telefoane, căutase în fișiere sau pe internet, studiase procesele, cererile de recurs, cererile de eliberare condiționată, situațiile și alibiurile fiecăruia dintre dușmanii săi. Contactase colegi, turnători, vechi cunoștințe pentru a se informa despre toți cei care i-ar fi vrut răul. Cu trei ani la Direcția Poliției Judiciare Louis-Blanc, patru la BRI, apoi șapte la Criminalistică, nu erau puțini.

Nu găsise nimic concret. Își umpluse doar plămânii de praf și creierul de amintiri urâte, fără să poată alcătui o listă completă de suspecți. Cât despre locuința lui, tot ce reușise să obțină fusese ca o patrulă de la comisariatul din piața Moutier, din Suresnes, să treacă din când în când prin fața vilei. Era puțin, dar mai mult decât nimic. Nu depusese vreo plângere, nu semnase niciun document. Sticleții îi făceau serviciul „din spirit corporatist". Nici copiii, nici Naoko nu se întorseseră încă acasă. Pentru a asigura supravegherea în timpul serii, avea propriul său plan.

17:30. Se îndrepta acum spre întâlnire, urcând pe bulevardul Joliot-Curie spre Nanterre.

Ajuns în fața primăriei, o imensă piramidă în stil mayaș, opri într-o parcare și o luă în jos spre strada 8 mai 1945. Cunoștea locurile pe dinafară: ăsta era drumul pe care mergea întotdeauna când chiulea de la cursuri.

Revenise aici când tocmai intrase la secția de Criminalistică, iar Richard Durn ucisese opt politicieni și rănise alți nouăsprezece pe 27 martie 2002. La locul masacrului, Passan nu-și pusese decât o întrebare: fusese oare în clasă cu asasinul nebun? Erau amândoi născuți în 1968 și folosiseră fără îndoială aceleași scaune în aceleași săli de clasă la liceul Joliot-Curie, situat în fața primăriei. Prin analogie, mulțumise cerului că el scăpase și de la delincvență și de la nebunie.

Chris'Belle nu se mutase. Un fel de grotă din plexiglas încastrată sub un etaj de beton armat. Mereu își spusese că numele braseriei se născuse din asocierea prenumelor celor doi copii ai patronului: Christian și Isabelle. Nici în interior nu era vreo schimbare. Lemn fals. Piele falsă. Marmură falsă. Chiar și lumina chioară avea ceva de imitație, de prefabricat.

Își reperă imediat clientul, ascuns într-un separeu. Un lungan slăbănog, cu capul ca o sfeclă, care stătea drept în spatele halbei de bere.

Passan era plătit ca niciodată să nu se lase păcălit de aspect, dar de data asta, tipul avea o mutră pe măsură. Sub părul gras, pielea puhavă lucea în obscuritatea încăperii. *Un pervers.*

Passan se trânti în fața lui. Când celălalt tresări speriat, fu convins că era vorba într-adevăr de un animal. Scoase din buzunar un teanc de hârtii îndoite — o listă luată la întâmplare din muntele de arhive de pe biroul lui.

— Știi ce-i asta?

— Nu... nu.

— Lista cu navigările unui site mai degrabă jegos.

Vernant privi foile cu un aer speriat.

— Nu... nu înțeleg.

— Nu înțelegi?

Passan se aplecă și vorbi pe un ton confidențial.

— Pseudonimul tău apare de peste o mie de ori pe lista asta. Avem chiar proba că ai consultat site-ul ăsta scârbos de la birou. Vrei datele și orele?

Fața tipului își schimbă culoarea: albul deveni precum pergamentul. Passan nu trebuia decât să-l înhațe.

— La asistență socială e mai degrabă dezordine, nu?

Încordat pe scaunul lui, pedofilul încerca să-și păstreze o anume siguranță în înfățișare. Întinse mâna spre hârtii: Passan îi prinse încheitura și i-o răsuci cu violență, făcându-l să scoată un strigăt de durere.

— Nu pune mâna. Încă n-am ajuns la nicio înțelegere.

Îi dădu drumul. Mâna dispăru de pe suprafața mesei. Vernant avea lacrimi în ochi.

— Ce serviți, domnule?

Un chelner se apropiase de ei.

— Nimic, mulțumesc, răspunse polițistul, fără să-și scape victima din ochi.

— Îmi pare rău, dar aici trebuie să consumați.

Ridicând privirea, Passan dădu de un tip solid, la vreo patruzeci de ani, cu un aer agresiv. Își dădu seama că era Christian, fiul patronului. Cu un gest, își scoase legitimația:

— Și tu, ce vrei să servești?

Omul se făcu nevăzut. Vernant se legăna cu scaunul. Cu fiecare secundă, avea aerul că e tot mai singur, tot mai speriat. Înțelesese că pentru solidaritate între funcționari, trebuia să dea și el ceva la schimb.

— Cu tipi ca tine, nu există decât două căi, reluă Passan cu o furie rece. Maniera blândă sau maniera forte.

Celălalt încercă să înghită, dar nu reuși. Mărul lui Adam îi tremura.

— Maniera blândă e că te duc, acum, imediat, într-un colț liniștit și-ți zdrobesc coaiele între două cărămizi. Versiunea mea personală pentru castrarea chimică.

Vernant nu spuse nimic. Passan ghici că-și frângea mâinile sub masă, mai să-și ia pielea.

— Și... maniera forte? șopti el în cele din urmă.

— Justiția își urmează cursul. Cu ce avem despre tine și cu ce o să adaug, ești bun de mai mulți ani de pârnaie.

— Ați...

— La pușcărie, tipii ca tine au un tratament special. Va dura mai mult decât cu cărămizile mele și va fi și mai dureros, dar, crede-mă, rezultatul va fi același. Poți să-ți păstrezi coaiele într-un borcan, ca eunucii din imperiul chinez.

— Sunteți sigur că sunteți... polițist?

— E plin de poliţişti ca mine, nenorocitule. Din fericire. Dacă nu, bestiile ca tine ar fi în libertate, plimbându-şi ghearele prin părul prichindeilor.

— Ce... ce doriţi?

— Ai un stilou?

Funcţionarul îi întinse un pix. Fără îndoială, se aştepta să i se răsucească o unghie sau să i se scoată un ochi.

— Dă-mi mâna.

Vernant îţi spuse că va fi varianta cu unghia, dar Olivier se mulţumi să-i scrie numele lui Guillard în interiorul palmei.

— Este născut „sub X", pe 17 iulie 1971 la Saint-Denis. Vreau dosarul lui mâine la prânz, tot aici.

— E imposibil. Dosarele sunt confidenţiale şi nu e jurisdicţia mea.

Passan agită hârtiile.

— Ceea ce e *cu adevărat* imposibil e să-ţi scot numele tău împuţit de pe lista asta.

Vernant îşi privi palma:

— Este... este un nume foarte obişnuit.

— 17 iulie 1971. Saint-Denis. Îl vei găsi. Am încredere.

Passan îşi strecură lista în buzunar şi scuipă în berea perversului:

— Mâine la prânz. Tot aici. Să nu mă dezamăgeşti.

Când ieşi pe uşa cafenelei, simţi cum haina îi apasă umerii din cauza transpiraţiei. Se întreba dacă nu trecuse de vârsta pentru genul ăsta de porcării. În acelaşi timp, încă era convingător în rolul poliţistului brutal. Ceea ce, în meseria lui, era o formă de asigurare pentru viitor.

Ora 18:00. Începea runda a doua.

25

It's quarter to three, there's no one in the place
Except you and me...
Make it one for my baby
And one more for the road...

Naoko descărcase de pe internet acest DVD spaniol, singura versiune disponibilă pentru *The Sky's the Limit.* Un film nu prea cunoscut al lui Fred Astaire, din 1943. Dacă mama ei era un fan al lui Godard, Truffaut, Resnais, lui Naoko nu-i plăceau decât dansul clasic şi stepul. Passan ar fi dorit ca ea să fie atrasă mai degrabă de filmele lui Mizoguchi sau de teatrul kabuki. Alţii credeau că ea adora divinaţiile japoneze sau, şi mai mult, delirurile dansului butô. Dar nu. Avea gusturi occidentale — şi demodate. Era pasionată de marile balete. *Gisèle. Coppélia. Lacul lebedelor.* Ştia o mulţime de nume de dansatoare celebre, de coregrafi. Toată tinereţea sa la Tokio, inima i-a bătut în *pas-de-deux.* Visa adesea la Opera Garnier şi la Teatrul Balşoi, locuri mitice, pe care jurase că le va vizita.

Dar ceea ce-i plăcea cel mai mult erau comediile muzicale americane ale anilor '30 până, să zicem, în anii '50.

La celălalt capăt, filmele lui Stanley Donen cu Audrey Hepburn, *Poveste din cartierul de vest, Sunetul muzicii...* Nimic dincolo de astea.

Era zece seara și Naoko se simțea bine. Copiii se culcaseră. După o baie la patruzeci și două de grade, încă era cuprinsă de o căldură binefăcătoare. Avea impresia că răspândește un fel de liniște, de seninătate. *Oarecum...*

Instalată în camera ei — cu un platou de lemn pe un șervet roșu, supă de sparanghel și ceai —, cu ochii la ecranul televizorului, alterna o gură de supă cu o înghițitură parfumată.

La sfârșitul zilei, furia ei se stinsese și, la gândul că în poșetă se aflau cheile lui Passan, se simțea în siguranță. N-avea cum să se amestece în viața ei.

Brusc, luă telecomanda și opri DVD-ul. Percepuse o bătaie ciudată, care nu se potrivea cu respirația obișnuită a vilei. Pe loc se gândi la Diego. Unde era?

Ciuli urechea. Nimic. Își imagină cele mai ascunse locuri ale casei. Canalizarea. Cablurile electrice. Ventilația. Arhitectul de atunci integrase toate aceste sisteme în pereți. Nicio plintă, niciun fir nu erau la vedere. Naoko nu era de acord cu acest sistem. Era ca și cum casa ar fi avut o viață ascunsă.

Se ridică și se îndreptă spre ușă, atentă. Pe hol nu se auzea niciun zgomot. Totul era învăluit în semiîntuneric. Făcu apoi câțiva pași, fără să aprindă lumina: liniștea domnea în continuare. Picioarele ei goale erau înghețate.

Primul impuls: copiii. Dormeau liniștiți în lumina blândă a veiozei. După ce stinse lampa, neliniștea ei crescu brusc. Ce auzise, de fapt? Bătăi? Pași? Diego? *O prezență străină.* N-avea cum să fie Passan.

Verifică dulapurile din cameră, apoi se întoarse pe hol. Își înăbuși un strigăt. Diego era în fața ei, respirând cu greutate. Izbucni în râs. Îi venea să-l sărute. Animalul părea totuși liniștit. Coborî scările cu câinele printre picioarele ei. Pardoseală de ciment, pereți masivi, mobilier puțin: prin liniile sale stricte, prin austeritatea ei, vila îi amintea de casele tradiționale japoneze. Într-o versiune grea și solidă, care nu se temea de cutremurele de pământ.

Traversă salonul, sufrageria. Nimic neobișnuit. Se îndreptă spre subsol. Caverna lui Passan. Aprinse lumina pe hol și făcu turul camerelor. Nu se simțea în largul ei aici. Fostul ei soț parcă lăsase un fel de resentiment în urmă. Urcă scara cu un pas furișat și ajunse din nou în bucătărie, incapabilă să se liniștească, în ciuda prezenței lui Diego.

Fără să aprindă lumina, se sprijini de bufet și se forță să respire profund. În cele din urmă se apropie de frigider. Un suc bun de fructe și la culcare. Puse mâna pe clanță când observă pe fereastră mașina lui Passan.

O cuprinse furia. Porni în fugă spre ușa de la intrare, își luă cheile și se năpusti afară. Traversă peluza, simțind cum tălpile strivesc iarba. Gândurile îi alergau în același ritm. Îl ura pe omul ăla. Încăpățânarea lui, caracterul lui rigid, comportamentul lui de polițist. Nu pricepuse nimic. Nu înțelegea niciodată nimic...

Cu un gest furios, apăsă telecomanda. Poarta se deschise. Trecu pragul ignorând asfaltul ud sub picioarele ei goale.

— Ce faci aici? strigă.

Passan coborî geamul:

— Am venit să văd dacă totul e în regulă.

Observă pe scaunul pasagerului un termos cu ceai verde și un roman de Tanizaki. O melodie la flaut *shakuhachi* se auzea în surdină. Kitul perfect al micului japonez demodat. Îi venea să-l omoare.

— N-ai înțeles azi-dimineață? E săptămâna mea, pricepi? N-ai niciun drept să mișuni pe aici! O să vorbesc cu avocatul meu.

Passan ridică din sprâncene:

— Avocatul tău? Parcă aveam același avocat!

Naoko își încrucișă brațele.

— M-am răzgândit.

— Nu mai există conciliere?

— Cară-te sau chem poliția.

— Asta e bună.

Passan deschise portiera, dar Naoko o închise la loc cu o lovitură de picior.

— Nu mai trăim împreună! țipă ea. Poți să pricepi chestia asta? NU MAI AM NEVOIE DE TINE!

Cu un semn din cap, Olivier arătă spre vilă:

— Am văzut că ai aprins lumina la subsol. E vreo problemă?

Vocea lui de șef. Calmul de gardă de corp. Naoko îi mai trase un picior în portieră.

— Cară-te de aici!

El ridcă mâna în semn de pace și răsuci cheia în contact.

— OK... Nu te enerva.

Naoko nu se mai oprea. Lovea cu pumnii capota mașinii, strigând:

— CARĂ-TE! CARĂ-TE!

Passan demară, făcând cauciucurile să șuiere pe asfaltul ud. Naoko abia avu timp să se dea la o parte.

Se simţi brusc sufocată, fără aer. Îşi duse mâna la gât când, dintr-odată, începu să vomite violent. Jetul acid îi arse esofagul, îi aprinse faţa. Căzu în genunchi cu ochii plini de lacrimi.

După câteva secunde, unda de şoc trecu. Se simţea murdară. Spărsese buboiul de furie care o apăsa încă de dimineaţă.

Clătinându-se, traversă peluza. Diego o aştepta. Blana lui gri părea argintie în lumina stâlpilor de pe stradă. Naoko îşi spuse că trecuse prin trapa de la bucătărie, apoi observă uşa întredeschisă — în graba ei, nu închisese nimic. Mângâie animalul care se bucura de parcă n-ar fi văzut-o de o groază de vreme.

— Gata, Diego... linişteşte-te..., murmură ea.

Era surescitată, dar se simţea şi golită. Putea în sfârşit să doarmă în linişte. În bucătărie, îşi clăti gura la robinet, fără să aprindă lumina. Îşi aduse aminte de ceea ce voise de la început: un pahar cu suc de fructe.

Deschise uşa frigiderului şi sări înapoi urlând.

În faţa ei, un fetus de cel puţin şase luni rânjea cu gura lui moartă.

26

Passan ceruse ca toată lumea să se descalțe: polițiști, tehnicieni, legiști... În niciun caz nu voia ca podeaua casei sale să fie atinsă de încălțări murdare, chiar dacă aveau papuci de protecție deasupra. Sunase cavaleria: comisariatul din Suresnes, oamenii din echipa lui, Rudel, institutul medico-legal din Garches, Zacchary și echipa ei... Nu mai erau motive s-o menajeze pe Naoko. Din păcate, ea fusese acum în prima linie.

Deocamdată, Passan mergea în sus și-n jos pe propria peluză, uitându-se de la distanță la viitoarea lui fostă soție. De fapt, se temea de o nouă ceartă, ca și cum tot ce se întâmplase în seara aceea era din vina lui — ceea ce, într-un fel, era adevărat.

În luminile girofarurilor, ea nu i se păruse niciodată atât de frumoasă. Stătea dreaptă, cu picioarele goale, strângându-și cu brațele umerii tremurânzi, în luminile albastre care marcau perimetrul de securitate. În spatele ei, fațada albă, în bătaia girofarurilor, părea un ecran gigantic de cinema.

— Nu e un fetus.

Stéphane Rudel își scoase combinezonul. Pe dedesubt, purta un tricou polo, blugi și pantofi de canotaj cu talpă albă. Părea gata să se urce pe velierul lui sau să se ducă să bea un pahar la Sénéquier, în Saint-Tropez.

— Poftim? zise Passan. Ce vrei să spui?

— Este cadavrul unei maimuțe, continuă Rudel, formând cifrul de la servieta sa. Din familia maimuțelor capucin. Sau a saguinilor. Ceva de genul ăsta.

Passan își frecă fruntea. Auzea declanșarea blițurilor în interiorul casei. Bucătăria era plină de tehnicienii de la laborator. *Propria lui bucătărie.*

— Am văzut maimuțe la viața mea.

— Asta a fost jupuită.

Se uita la fața lui Rudel ca și cum ar fi fost vorba de un palimpsest rar, pe care-ar fi putut citi un adevăr nebănuit.

— Îi faci o autopsie?

— Maimuțele nu sunt domeniul meu.

— Cheamă un veterinar. Descurcă-te.

— Trimite-l la medicină legală, mormări doctorul. O să văd ce pot face.

Rudel plecă, înghițit de noapte, fără să-l salute. Naoko dispăruse și ea. Fără îndoială, ca să vadă de copii. Passan făcu încet câțiva pași și încercă să se concentreze: o maimuță. Într-un fel, era o cale sacră. Ar putea să urmeze filiera asta, ar...

Ridicând privirea, observă de cealaltă parte a drumului vecinii la ferestre. *Naiba să-i ia.* Tot ce-ar fi vrut să evite se întâmpla la puterea a zecea. Amenințare clară. Situație de urgență. Avea toate motivele să intre în panică. Nu mai era vorba de capriciile unui polițist paranoic, ci de procedura normală, „sarcina de a asigura

siguranța reclamantului". Singurul lucru bun era că putea obține fără probleme supravegherea permanentă a casei sale.

Mai remarcă ceva: fetus adevărat sau maimuță jupuită, aluzia la naștere era evidentă. Semnătura, de asemenea: Mamoșul.

La întoarcere, dădu de Zacchary, care se încălța în hol. Tot în combinezon alb, cu gluga lăsată pe spate.

— Ai ceva?

— E prea devreme să mă pot pronunța. Dar nu pare să fie nimic deosebit. Nici intrare prin efracție, nici amprente, nimic, la naiba. Oamenii mei mai caută.

Passan nu se aștepta la un miracol. Un tip capabil să pătrundă în locuința unui ofițer de poliție, chiar dacă acesta stă de pază în fața porții, nu este chiar un amator.

Își luă tonul de comandă:

— Vreau să verifici fiecare centimentru de bucătărie. La fel și celelalte camere.

Coordonatoarea ridică din umeri.

— CE? se răsti Passan.

— Nimic. Putem visa mult și bine.

Cu aceste cuvinte, se îndreptă spre poartă cu valizele ei cromate în mâini. Passan se întoarse: Naoko era din nou în prag. Își regăsise aerul hotărât.

Când era mic, citea la nesfârșit o culegere de povestiri: *15 istorii fantastice*. Printre ele era și „Venus din Ille" de Prosper Mérimée. Povestea unei statui antice, dezgropate, cu corp negru, ochi albi, care semăna teroarea în jurul ei. Această amintire îi hrănea mereu convingerea: femeia este o forță vulcanică, incoruptibilă, înzestrată cu ochi mari albi și care se uită la tine dur. Într-un fel, găsise negativul lui Venus: o sculptură albă cu ochi negri.

— Nu ți-e frig?

Naoko făcu semn că nu. Passan se apropie de ea.

— Copiii dorm?

Încuviință din cap, neîncrezătoare, dar în același timp părea mai calmă.

— Nu știu cum pot. Am tras obloanele. Ești sigur că trebuie să plece?

— Da. Vreau ca tehnicienii să examineze casa în amănunt. Ai găsit-o pe Sandrine?

— E pe drum. Îmi explici ce se întâmplă?

— Legistul s-a pronunțat. Nu e un fetus.

— Dar ce e atunci?

— O maimuță. Un capucin sau un saguin.

Naoko izbucni într-un râs nervos.

— Pare o glumă.

— Corpul a fost jupuit. Vom chema un veterinar pentru autopsie. O să știm mai multe mâine.

— Nu mi-ai răspuns. Ce se întâmplă?

— Nimic.

Naoko îl lovi peste braț.

— Să nu te joci cu mine! Are legătură cu munca ta? E un avertisment?

— E prea devreme ca să-mi dau seama, răspunse Passan, cu precauție.

— Cine-ar putea să facă una ca asta?

— Am o bănuială. Dar mai întâi trebuie să verific ceva.

Naoko păru să aibă o revelație:

— Cu acadelele, n-ai fost tu?

— N-am fost eu.

— Ticălosule!

— N-am vrut să te sperii.

Naoko făcu agitată câțiva pași pe peluza strălucitoare, care părea să dispară la intervale regulate în ritmul girofarurilor. Semăna cu un peisaj lunar. Naoko își trecu mâna prin păr, reținându-și lacrimile.

— Mereu mi-ai ascuns totul. Și încă o faci... Meseria ta murdară de polițai...

— Ca să te protejez.

Oftatul lui Naoko se transformă într-un râs silit.

— Ai reușit.

— Nu știu ce semnificație are porcăria asta. Va trebui să mă mut aici.

Naoko se trase înapoi, ca mușcată de șarpe.

— Nici să nu te gândești.

— Doar până rezolvăm situația.

— Nici vorbă. N-o luăm de la început.

— Atunci mută-te cu copiii.

— Nici asta. Am ceda prea ușor.

Passan își arătă dezacordul cu un semn din cap, dar în sine era fericit să-i simtă hotărârea. Erau făcuți din același oțel.

— În cazul ăsta, hai să schimbăm regula.

— Poftim?

— De mâine, mă mut eu aici o săptămână.

Naoko își mușcă buzele. Passan îi observă dinții perfecți, mici și albi, între buzele rotunjite.

— Ce-o să le spunem copiilor?

— Găsim noi ceva. Ceea ce contează este ca eu să fiu aici în caz de urgență.

Naoko nu-i răspunse. Tăcerea era o încuviințare.

În cele din urmă, ridică bărbia și zise:

— Uite-o pe Sandrine.

27

Conducea cu prudență pe șoseaua de centură. Cei doi copii erau în spate. Hiroki adormise din nou, Shinji stătea tăcut, cu ochii larg deschiși. Luminile de pe stâlpi îi treceau peste chip ca niște spectre mute. Sandrine supraveghea copiii în oglinda retrovizoare, fără să-și ia ochii de la axa aflată pe mijlocul drumului.

Două figuri palide, cu păr negru, lucios... Regăsea la ei frumusețea misterioasă a lui Naoko. O puritate necunoscută în această parte a Terrei. Ce genă? Ce sursă? Ce origine? Gândurile i se pierdeau, scăldate în luminile din tuneluri. Ca și Shinji, era hipnotizată de noaptea aceea plină de puncte strălucitoare — iar gândurile ei păreau destrămate și în același timp extrem de precise.

Încerca să uite de teroarea amestecată cu stăpânire de sine pe care le văzuse pe chipul lui Naoko și-al lui Olivier. Și de toți polițaii aceia brutali, care alergau în toate direcțiile prin vilă. Constatase încă o dată că, la un simplu telefon, se îmbrăcase rapid, luase mașina și traversase Parisul de la est la vest ca să ajungă în Suresnes. În mai puțin de o jumătate de oră fusese acolo, gata să dea

o mână de ajutor, să recupereze copiii, să-şi ofere umărul cui ar fi vrut să plângă...

Şi totuşi, în toată agitaţia, nimeni n-o remarcase. Aşteptase zece minute, ţintuită pe gazon, lângă acel cuplu care juca din nou marea scenă în doi.

Un fetus jupuit în frigider. Un intrus în casă. O ameninţare cu moartea aproape evidentă. Aveai de ce să intri în panică, într-adevăr. Dar au întrebat-o ce face? Dacă metastazele stagnau? Dacă trombocitele mai scăzuseră?

Nimeni nu-i adresase vreo întrebare. Pentru că nimeni nu era la curent cu situaţia ei.

La începutul bolii, fusese convinsă că ea singură hotărâse să nu vorbească despre asta. Apoi înţelesese că ceilalţi o obligaseră să reacţioneze aşa. Prin egoismul, prin indiferenţa lor, o constrânseseră la discreţie. Dac-ar fi ştiut şi n-ar fi căutat-o, tăcerea lor ar fi ucis-o...

Prima tumoare fusese descoperită sub sânul stâng în februarie, în urma unei banale consultaţii de rutină. La început, Sandrine nu-şi dăduse seama despre ce era vorba. Alte analize relevaseră metastaze la ficat şi la uter. Tot nu se prinsese. Nu se simţea bolnavă. După prima perfuzie, realizase în sfârşit dimensiunea situaţiei. Cuvântul „chimioterapie" este un semnal de alertă pe care-l ştie toată lumea. Totuşi, singura manifestare a cancerului ei era tratamentul. Urma deci să se vindece înainte chiar de a simţi boala.

Totul se schimbase odată cu efectele secundare. Fusese prevenită că va simţi o oboseală profundă. Nu ăsta era cuvântul potrivit. Se simţea pur şi simplu zdrobită de efectul medicamentului. Se cufundase într-un coşmar, mereu pe punctul de a se disloca, de a se lichefia, abrutizată complet.

Începuseră vărsăturile. De patru luni se îndopa cu Primpéran, Vogalène, vânând cel mai mic semn de ameţeală, cea mai mică stare de rău. După spusele doctorilor, această abordare provoca alte ameţeli. Şi tot aşa. Dacă adăuga bufeurile, ar fi putut crede că e însărcinată.

Gravidă cu moartea.

Urmaseră „problemele cu tranzitul", cum se exprimaseră eufemistic doctorii. Nu mai ştia dacă era vorba de consecinţele cancerului, ale chimioterapiei sau ale medicamentelor pe care le lua pentru a lupta contra efectelor indirecte ale tratamentului. Mecanismele ei interioare erau praf. O săptămână, inundaţii. Cealaltă, zidul chinezesc.

Urmaseră alte neplăceri. Nu mai suporta frigul, aproape că era obligată să-şi pună mănuşi ca să poată lua alimente din frigider. Îşi pierduse simţul gustativ — sau, mai degrabă, orice-ar fi mâncat avea acelaşi gust de metal în gura ei. I se explicase fenomenul: terapia provoca o inflamare a anumitor mucoase, cum ar fi cele ale gurii, ale tubului digestiv sau ale peretelui vaginal. Dac-ar mai fi avut parte de sex, n-ar mai fi simţit nimic. Existenţa ei avea culoarea verzuie a mucegaiului.

În alte momente, dimpotrivă, simţurile îi reveneau în forţă, inundând-o. Mirosul i se deregla, atingând o acuitate terifiantă. Era atunci capabilă să repereze un muc de ţigară stins într-un coş de gunoi, parfumul unei colege din camera de alături. Trăgea de cinci ori apa, într-atât i se părea urina ei de pestilenţială. Propria ei transpiraţie o înnebunea. Starea asta îi provoca ameţeli, dar care se dovedeau a fi dintre cele mai frumoase. Cercurile lui Dante, rotindu-se în străfundul propriului său corp...

Porte Pré-Saint-Gervais apăru în dreapta. Se smulse din gânduri și trase brusc de volan. După ce prinse câteva semafoare pe verde, ajunse în cartierul ei. Bulevardul Faidherbe și luminile lui. Blocul mic și urât în care locuia. Cinci etaje de vieți triste și fără istorie, mobilier laminat și alocații de șomaj. Nicio îndoială: era acasă.

Opri în parcare. Deschise portiera din spate. Cu blândețe, îi trezi pe cei doi băieți:

— Haideți, copii... Am ajuns.

Îl luă în brațe pe Hiroki și îl sprijini de ea. Capul copilului căzu greu pe umărul ei. Picioarele, din reflex, i se încolăciră în jurul taliei. Sandrine încuie mașina. Shinji o luă înainte, cu pasul în același timp ezitant și mecanic, între veghe și somnolență.

Codul de la intrare. Liftul. După câteva momente, băieții dormeau în camera ei. Sandrine se mulțumi cu canapeaua din salon. Copiii cunoșteau locul — mai fuseseră aici. Ca toate fetele bătrâne, Sandrine era întotdeauna gata să joace rolul mamei de rezervă.

În baie apăsă pe întrerupător și se privi în oglindă. Trăsăturile ei nu erau chiar atât de respingătoare. Ce nu funcționase? De ce ratase fiecare gară a existenței sale? Stația terminus era deja acolo, deși nimic, sau aproape nimic nu se întâmplase în viața ei.

Cu un gest, își smulse peruca.

Rânji la vederea craniului ei țuguiat în oglindă.

II. Te aperi

28

Ora 10. Şoseaua de centură, Porte Maillot.

La volanul Subarului său, Passan făcea slalom printre maşini, cu sirena pornită. Se trezise cu o oră în urmă, chinuit de un coşmar. Un fetus jupuit ieşea din pântecele lui Naoko. Ea zâmbea şi-i şoptea cuvinte în japoneză. Passan reuşise cu greu să-şi revină. Duş. Cafea. Hainele. Crampe musculare. Era ameţit de nesomn. Apoi frica de care nu mai scăpa...

Freud spunea că „un coşmar este realizarea directă a unei dorinţe reprimate". Passan îl considera pe vienez un adevărat geniu, dar uneori vorbea prostii. Cheagurile însângerate, muşchii fini, ochii enormi strălucind între picioarele lui Naoko: imposibil ca toate astea să fie întruchiparea unei dorinţe refulate.

Porte de Champerret.

O luă pe banda de urgenţă, depăşind şirul de vehicule. După inspecţia minuţioasă a propriei case, lăsase oameni de pază pe rue Cluseret şi se întorsese în bârlogul lui, la Puteaux, abandonând-o pe Naoko în vila profanată. De dimineaţă, poliţiştii supravegheau şcoala.

Imaginea soției sale, în picioare în fața porții, îi tot revenea în minte. O întrebare obsesivă îl călca pe nervi. O iubea încă pe Naoko? Cu siguranță, nu. Dar nu mai avea posibilitatea de a alege. Naoko făcea de mult parte din el. Era familia lui.

Porte de Clichy.

Fiind orfan, Passan nu se bazase decât pe el însuși. Își întărise trupul și-și îmbogățise mintea. Își inventase reguli, repere, valori. Întâlnind-o pe Naoko, trebuise să învețe să împartă această fortăreață. Japoneza avea un caracter foarte puternic, dar rămânea fragilă, vulnerabilă. Avusese nevoie de timp ca s-o înglobeze în sânul sistemului lui de supraviețuire. Treptat, amândoi deveniseră împreună o adevărată mașină de război.

Porte de Clignancourt.

Când se născuseră băieții, trebuise s-o ia de la capăt. Din nou dezmembrare. O nouă fragilitate. Devenise Shinji. Devenise Hiroki. Redevenise, în ciuda tuturor eforturilor, o ființă temătoare și vulnerabilă. Trăia de atunci, ca toți părinții, cu o neliniște constantă. Se trezea noaptea pentru un amănunt. Sau din cauza unui coșmar: Hiroki cădea de pe o scară, Shinji greșea la o dictare, unul sau celălalt plângea în hohote în spatele unei uși închise — *iar el nu putea să facă nimic*. Deschidea ochii în noapte, scăldat de sudoare, vedea forma pistolului de calibru 0,45 din tocul de piele și contempla prăpastia neputinței sale.

Porte de la Chapelle.

Acum, coșmarul devenise real. Amenințarea se concretizase. Înainte de a se prăbuși, mai dăduse câteva telefoane, tatonase terenul, pisase statul major, ca să verifice dacă nu fusese semnalată vreo evadare sau vreun fapt

neobişnuit. Bineînţeles, nimic. De altfel, n-avea nevoie de alte piste.

Crima era semnată. Fetusul era Guillard, care-şi bătea joc de el.

Porte d'Aubervilliers.

O luă pe centură şi descoperi hăţişul cartierului renovat, care nu mai avea nimic de-a face cu fabricile dezafectate de altădată, presărate cu depozite vechi şi uzine închise. Devenise o imensă zonă comercială în stil american. Le Millénaire încă nu era terminat, dar îşi flutura deja drapelul lui specific, ca şi cum ai fi intrat acolo într-un principat dedicat luxului şi consumului. Între şantierele pline de forfotă, fundaţiile de beton armat, clădirile abia terminate, cartierul dădea impresia că se deschisese prea devreme — sau că lucrările se vor termina prea târziu.

Sub ploaia torenţială, Passan nu mai vedea nimic. Preferase să oprească sirena, ca să nu sporească şi el haosul general. Devierile se înmulţeau, afişând mereu acelaşi panou: „Alte direcţii". Străzile mergeau de-a lungul liniei de tramvai în construcţie, esplanadele se înmulţeau, maşinăriile de pe şantiere săpau tot mai adânc. Passan îşi croia de bine, de rău drumul prin acest labirint.

Potrivit afişajului GPS, era la câţiva metri de obiectivul lui. Trecuse mai întâi pe la vilă pentru a-şi lăsa lucrurile şi pentru a ridica alte probe, după plecarea lui Naoko.

Benzile înconjurau încă grădina, iar poliţiştii care păzeau nu fuseseră surprinşi de vizita lui: la urma urmei, era la el acasă.

Bulevardul Victor-Hugo. Passan traversă pe contrasens, obligând maşinile care veneau să frâneze. Ajunse în parcarea reprezentanţei Feria şi frână puternic. Subarul

murdar de noroi se reflectă în vitrină, întunecând cromul scânteietor al modelelor expuse în interior. Passan opri motorul și ieși valvârtej.

Dădu ocol mașinii și deschise portbagajul. Ezită o clipă, apoi luă toporul. De ani de zile aplica o teorie proprie: „Cea mai bună idee e întotdeauna cea mai rea". Nu era acolo ca să-l prindă pe Guillard, ci ca să-și verse furia pe câteva capote și parbrizuri. Îndreptându-se spre vitrină, îi văzu pe vânzătorii din spatele geamului purtând costume impecabile și cravată: îl recunoscuseră și pricepuseră.

Ridică toporul, pregătit să lovească.

Fu prins în brațe. O țeavă metalică i se înfipse în ceafă. Mâinile îi fură blocate la spate. În delirul său, uitase complet de tipii de la BRI, aflați pe urmele lui Guillard.

În secunda următoare, era pus pe burtă într-o baltă. O mână îl dezarmă, apoi o voce îi mugi în urechea stângă:

— Potolește-te, Passan. La naiba, dacă nu, jur că-ți pun cătușele.

Ridicând capul, Olivier urlă în direcția service-ului:

— Ieși din bârlog, nenorocitule! Vino aici să stăm de vorbă!

Se lăsă liniștea. Nimic nu mai mișca în showroom. Doar rumoarea traficului se auzea în spatele lor.

Passan încercă să-și răsucească puțin capul și să se adreseze cerberilor care-l imobilizau:

— Lăsați-mă. E-n regulă.

— Ești sigur?

— Sunt sigur, gâfâi el. Lăsați-mă să mă ridic.

Polițiștii se traseră înapoi. Passan era ud din cap până în picioare. Privi spre cei doi îngeri păzitori ai săi, Albuy

și Malençon. Primul făcea pe gigoloul, într-un costum de la Arnys și cu ochelari de soare Ray-Ban Wayfarer. Al doilea avea un look de surfer — pantaloni scurți și un tricou lălâu cu mutrele obosite de la Red Hot Chili Peppers and Vans. Cele două haimanale își țineau pistoalele la vedere: Glock 17 de 9 mm Para pentru unul, Sig P226 Blackwater pentru celălalt.

— Ai înnebunit sau ce e cu tine? întrebă Albuy. N-ai avut destule probleme?

Passan coborî privirea și își văzu pistolul Beretta vârât deja la centura ofițerului de poliție. Toporul era aruncat la vreo doi metri. Avu o nouă bănuială. Privirea i se duse spre geamurile perlate de ploaie: o umbră tocmai se materializa. Animalul era acolo, protejat de sticla armată. Stătea nemișcat, cu fizicul lui de culturist strâns într-un costum de stofă neagră.

Passan se aplecă spre topor și îl azvârli cu toată puterea spre geam. Lama fu respinsă cu o forță atât de mare, încât îi sări mânerul. Cei doi polițiști se repeziră din nou spre el.

— Dacă te mai apropii o dată de familia mea, răcni Olivier, te omor cu mâinile mele! O să-ți smulg coaiele dacă le-ai avea!

— La naiba, Passan, calmează-te!

Unul dintre polițiști îl apucase de gulerul de la haină și părea că vrea să-i bage capul în interior.

— Îți jur că te arestăm!

Simți un gust de fier pe buze. În încăierare, primise un pumn: buza îi era spartă. Trase un scuipat roșiatic și urlă:

— Nenorocitul ăsta a venit la mine azi-noapte...

— Azi-noapte? Imposibil. L-am urmărit.

Passan se uita la polițistul îmbrăcat de duminică. Ploaia îi curgea pe față și părul i se lipise de cap. Costumul lui elegant flutura ca o zdreanță în bătaia vântului.

— Un individ ca ăsta putea să vă scape printre degete.

— Ce crezi că suntem? Niște mucoși? Îți jur că în chestia asta Guillard e curat.

Passan se întoarse spre vitrină: adversarul dispăruse. Polițiștii își slăbiră strânsoarea. Îi privi scurt: duri, îndrăzneți, demni de încredere.

— Îl protejați sau îl supravegheați?

Albuy scuipă și el:

— Asigurăm siguranța generală.

Atmosfera se destinse. Passan își masă tâmplele.

Și dacă se înșela?

Se auzea o sirenă care se apropia. Asta mai lipsea: angajații de la Feria chemaseră poliția...

29

Se refugiase într-un unghi mort al showroom-ului şi nu mai mişcase, ascultându-şi inima care, treptat, îşi relua ritmul obişnuit. Observa scena prin peretele de sticlă: poliţiştii din Aubervilliers, angajaţii lui explicând agresiunea, Passan şi cei doi cerberi justificându-se cu risipă mare de gesturi. Tabloul avea ceva comic, demn de pantomimele filmelor mute.

Se agitau degeaba: el n-avea de gând să facă plângere. Lupta nu se mai ducea pe acest teren.

În sfârşit, Duşmanul îşi luă maşina şi demară în scrâşnet de cauciucuri.

Tremura din toate încheieturile. Trebuia să recunoască sinistrul adevăr: din nou, văzându-l pe poliţist apropiindu-se cu toporul, cedase celui mai primitiv sentiment de frică.

— E în ordine, domnule?

Unul dintre angajaţii lui era la doi metri de el. Omul era acoperit de termite devorante, de aripi de insecte negre deghizate în gene. Un zgomot surd îi strângea craniul. Îşi trecu o mână peste faţă ca să înlăture halucinaţia

și își potrivi nodul de la cravată. Era și ăsta un răspuns: angajatul nu insistă și dispăru.

Traversă holul cu un pas prea țeapăn. Nările îi fremătau. Încercând să se liniștească, inspira adânc mirosul de benzină, de cauciuc, de piele care plutea în încăpere. Acest showroom era sanctuarul lui. Pardoseală ca oglinda, caroserii lucioase, motoare superputernice: universul strălucitor al unui spirit care privea spre viitor. Astfel se vedea el: un semizeu vizionar, un demiurg al industriei...

Ajunse în spațiul deschis, împărțit în compartimente de sticlă. În spatele pereților translucizi, echipele lui șușoteau la trecerea sa. Situația se agrava. Vizitele poliției, filajul, arestul, zvonurile... De două zile, tipii postați în fața service-ului. Iar acum agresiunea...

Înainte de a intra în birou, aruncă un zâmbet spre culise. Nimeni nu-l bănuia aici. De fapt, *nimeni nu îndrăznea să-l bănuiască*. Oricum, evenimentele nu avuseseră nicio influență asupra cifrelor de afaceri ale service-urilor sale, care se mențineau la nivelul pieței.

Închise ușa și își dădu seama cu întârziere că și el șușotea. Tremuratul nu încetase. Cămașa udă forma de-a lungul pectoralilor lui o a doua piele. O nouă criză se pregătea. Avea impresia că se face bucăți. Acel eu pe care se chinuise atâția ani să-l întărească amenința să zboare în aer.

Ridică un cadru fixat pe perete. Un seif. Un cod. Vârî mâna în gaură, îndepărtă plicurile cu bani, teancurile de documente administrative și găsi mapa de carton.

Se pregătea să se așeze, când mușchii faciali se crispară, apoi se strânseră într-un strigăt tăcut. O dâră de sudoare îi brăzda fruntea. Simțind cum mușchii i se contractă, intră de-a binelea în panică. Lăsând dosarul,

reuși să ocolească biroul și să ajungă la baia de alături. Găsi în dulăpiorul de deasupra chiuvetei o capsulă de Androtardyl. Rupse ambalajul unei seringi, trase 200 de miligrame. O doză absurdă: își injectase deja aceeași doză alaltăieri seară. Degetele îi tremurau. Explozia de plăcere ce se pregătea urla în vintrele lui. Această foame monstruoasă, niciodată potolită...

Își înfipse acul în braț și apăsă pistonul. La început, o senzație de arsură, apoi plăcerea îl inundă... Unda circula prin corpul lui. Combustibilul său. Seva sa...

Închise ochii și se încovoie sub efectul plăcerii. Revedea scene din propriul blestem, dar într-o versiune blândă, straniu de neîngrijorătoare. Anii de adolescență la spital. Prelevările de sânge. Testele de urină. Injecțiile cu testosteron, încontinuu... Otrava îl făcuse în același timp nebun și puternic, masculin și divin... Hormonii îi violaseră organismul și, puțin câte puțin, îi înlocuiseră sângele.

Medicii îl preveniseră: trebuia neapărat să respecte dozele. În sălile de forță, „colegii" abuzaseră de androgeni. Unii erau morți. Alții deveniseră impotenți.

Ce-i păsa lui?

El nu era nici mort, nici impotent.

Se lăsă să alunece pe jos, simțind cum al doilea val se apropie. După căldură, forța. Simți brusc dorința să ridice greutăți. Să facă efort fizic.

Între două spasme, dădu drumul la apă rece și se vârî îmbrăcat sub duș.

Rămase așa, ghemuit pe jos în cabină, așteptând ca jetul înghețat să pună capăt crizei. Minutele treceau, ca niște lovituri interminabile. În sfârșit se dezbrăcă, tot sub duș. Chiar și azi, când își scotea hainele, se simțea ca și

cum ar fi smuls pansamente. Se șterse și luă din dulap un halat alb de bumbac. Îl îmbrăcă și se întoarse în birou.

Coborî storurile și puse o veioză în priză. Apoi aprinse bețișoare parfumate al căror miros acrișor păru că purifică pe loc aerul din jur. Fumul absorbea atmosfera nefastă care plana aici — aceste molecule agresive care încercau să-l scindeze, să-l sfârtece, pentru a-l transforma în bărbat sau în femeie, distrugându-i integritatea, intimitatea...

Se răsuci ca să se așeze în spatele biroului, accentuând lentoarea gesturilor. Voia să fie Înțeleptul propriei existențe. Ministrul propriului Cult. Scoase elasticul de la dosar și frunzări paginile fotocopiate. *Iată-ne aici*...

Trebuise să aștepte majoratul pentru a avea acces la dosarul lui medical. Fusese un șoc, dar un șoc benefic.

Precizia termenilor medicali îi făcuse bine. Lui, care crescuse în incertitudine, îi plăceau denumirile clare, ieșite dintr-o enciclopedie specializată. Formau în jurul lui o armură, o carapace, care-i oferea o bază stabilă, o identitate. *Titlul său de glorie*...

1971, diagnostic de criptorhidie. 1974, genitoplastie. 1984, cariotip feminin. 1985, o nouă genitoplastie. 1986, androgenitoplastie... Mai multe articole științifice îi fuseseră consacrate. Era un caz care se studia. Un caz de „hermafroditism adevărat" sau de „intersexualitate". Un *Ovotesticular Disorder of Sexual Development*. El se considera o ființă *hibridă*. Îi plăcea acest termen, pentru că îl asocia cu Hebridele, acele insule din vestul Scoției și, mai mult, cu Noile-Hebride, în sud-vestul Oceanului Pacific. Se imagina ca fiind un locuitor al unui continent necunoscut. Sau o „ființă de pe Pământul de Mijloc", ca în *Stăpânul inelelor*.

Închise dosarul și trecu la alte hârtii: rapoarte ale poliției, tăieturi din ziare... Urmarea nu aparținea domeniului medical, ci rubricii de fapte diverse.

1988. Într-un mic bar din Saint-Gély-du-Fesc, aproape de Montpellier, un bețiv îi spune „fătălău" sau „homalău" — nu-și mai amintea termenul exact. Se aruncă pe tip și îi sparge o sticlă în mutră. Reușesc să-l oprească pe când îl atacă pe tip cu cioburi de la sticla spartă.

În perioada petrecută la Colombière, spitalul psihiatric din Montpellier, acceptă mai multe adevăruri. Primul, că trebuie să renunțe la injecțiile cu steroizi. Al doilea, mutația lui nu e completă. S-a ras în cap, și-a lucrat corpul, și-a schimbat vocea. Testosteronul i-a îngroșat degetele, i-a mărit maxilarele. Dar femeia încă este acolo, *la vedere*. Chiar și un bețivan a văzut clar până în străfundul sufletului său. Al treilea adevăr: îi place violența. E singurul instinct care îl calmează.

Înțelege că în acest univers ostil va trebui să joace subtil. Să prostească pe toată lumea. Să-și disimuleze dorințele. Și să profite de handicapul lui. De altfel, e suficient să scoată dosarul medical pentru ca mediul înconjurător să se îndulcească. Judecătorul se arată binevoitor, infirmierele, medicii, înțelegători.

Contrar a ceea ce se crede, pot stârni milă și monștri.

La ieșirea de la Colombière, se află în impas. Este exclus să-și ia bacalaureatul — nu vrea să mucegăiască într-un birou. Nu vrea nici o școală tehnică — n-are chef să fie sclavul nimănui. Noul lui tutore a auzit că e neîntrecut când e vorba să crească performanța unui scuter sau să dea viață unei mașini uzate. Reușește să convingă un mecanic-șef din apropiere de Sommières să-l ia ca ucenic. Ființa de pe Pământul de Mijloc se trezește sub

capotele decapotabilelor şi ale maşinilor sport. Repară mecanisme şi, în schimb, şi-l reglează pe al său. Îi place să monteze şi să demonteze sisteme. Să înţeleagă cum funcţionează. Să simtă sub mâini puterea rotoarelor, vibraţia supapelor. E matematica sa. Un teren neutru, în acelaşi timp fierbinte şi rece, unde se poate pierde şi se poate uita pe sine.

În realitate, obsesiile nu-l părăsesc, ci reuşeşte să le ascundă.

Ceilalţi nu-şi dau seama de nimic — trebuie să li se spună.

1989. Beneficiază de un ajutor Jeune Majeur, dar refuză să locuiască la căminul tinerilor muncitori. Preferă să doarmă în service, aproape de motoare, în mirosul de ulei şi de benzină. Urmează cursuri serale. Învaţă noţiunile de bază ale ingineriei. Injecţiile cu androgeni îşi găsesc ritmul. Cireaşa de pe tort: amnistia din 1988, cu ocazia realegerii lui François Mitterand, îi şterge cazierul judiciar.

1991. Schimbare de macaz. Angajat de un mecanic-şef mai vârstnic din Béziers, face minuni. Ştie să bibilească maşinile, dar şi să stea de vorbă cu clienţii. Doi ani mai târziu, mecanicul-şef îi pasează ştafeta, oferindu-i posibilităţi de reabilitare excepţionale. Are douăzeci şi doi de ani. Pasiunea pentru maşini e la fel de puternică. Repară. Renovează. Plăteşte. Nici femei, nici bărbaţi în viaţa lui — doar fiare, pistoane, forţă. Poartă acum o bandană roşie, ochelari fumurii, un halat albastru care-i maschează trupul musculos. Ironia e că prin service-ul lui defilează numai indivizi care sunt consideraţi macho în zonă. Tipi înnebuniţi după maşini, care n-au ochi pentru altceva şi

cred că femeile nu sunt demne să le murdărească pielea scaunelor.

Din când în când, cedează demonilor. Nimeni nu știe. Nimeni nu bănuiește nimic. Până și el ajunge să se convingă că actele lui nocturne nu există.

1997. I se propune să administreze o reprezentanță la Montpellier, unde va fi plătit în mărci germane. Renunță la bandană și își revizuiește ținuta vestimentară. Costum Armani negru, cizme Weston, cămăși Paul Smith cu guler tare. Și-a lucrat atât de mult vocea, ținuta, gesturile, că o nouă mutare nu-l mai sperie.

Are douăzeci și șase de ani. Cariera lui este exemplară. Locuiește acum într-un vast apartament în inima cartierului Écusson. Clienții îl invită la masă. Este acceptat în înalta societate din Montpellier. Toate ușile i se deschid. Totul, în afară de el însuși.

În străfundul lui, nimic nu e cum ar trebui să fie. În fiecare seară, își pune haine femeiești. Noaptea, ajunge să viziteze clinicile, spitalele din regiune, deghizat în infirmieră. Uneori trece la acțiune. Articolele din ziarele locale care îi ajung în fața ochilor o demonstrează: coșmarurile sale sunt reale.

Ființa de pe Pământul de Mijloc este tot mai frenetică. Viața sa e curată, aseptică precum un bisturiu scos din aparatul de sterilizat. O lamă ascuțită, fără cea mai mică pată, pentru a mutila mai bine...

1999. Își lichidează bunurile și pleacă să cucerească America. Texas. Utah. Colorado. Arizona. Revine la salopeta albastră și la motoare. E liber. E fericit. Se simte bine în țara asta deschisă emigranților, chiar și celor ca el, veniți de pe o planetă imposibilă.

Dar focul este mereu acolo, lângă inima lui. Alte tăieturi din ziare, scrise în engleză, prezintă performanțele lui prin deșerturile americane. Sexele care se întrepătrund în adâncul lui sunt ca două discuri de oțel în contact, rotindu-se cu zece mii de ture pe minut. Nu poate găsi echilibrul decât în incandescență. Destinul lui este o casă în flăcări.

2001. Mecanicul se întoarce în Franța. Nu oriunde, ci în Departamentul 93. Nostalgie pentru orașul copilăriei sale? Nu cunoaște acest sentiment. Cunoaște altele: setea de distrugere, chemarea sângelui... Mai are încă o avere, o moștenire a perioadei sale din străinătate. CV-ul îi este îmbogățit cu doi ani petrecuți în Statele Unite și o cunoaștere aprofundată a celor mai avansate tehnologii. Cumpără un service la Saint-Denis și își deschide prima lui firmă: Alfieri.

Are treizeci de ani. Copilul-minune se întoarce. E timpul să regleze conturile.

Ridică privirea și își dădu seama că trecuseră deja două ore. Degetele umede de transpirație erau acoperite cu cerneală. Cuvintele îi jucau în fața ochilor. Era surescitat. Ca de obicei, rememorarea propriului trecut îi dăduse curaj și speranță. Evoluase astfel până la ultima etapă — cea în care găsise cheia destinului său.

Vocea Phoenixului.

30

Lui Naoko nu-i plăcuse niciodată să-și împartă viața cu un polițist, să trăiască în vecinătatea acestui univers de violență și de viciu. Totuși, în zece ani, nimic grav nu se întâmplase. Doar astăzi, chiar când se separaseră, se produsese catastrofa atât de temută. Francezii au o expresie pentru asta: o numesc „ironia sorții".

Stătea pe una dintre băncile înșirate de-a lungul canalului Ourcq, Porte de la Villette. Soarele era acolo, dar părea în convalescență, slăbit, abia ieșit din strânsoarea iernii. O aștepta pe Sandrine pentru un prânz scurt. Se miră că prietena sa era atât de amabilă ca s-o mai asculte. Dar cui altcuiva să-i vorbească?

Nu închisese ochii deloc în noaptea care trecuse. Singură în vilă, cu doi polițiști postați în fața ușii, așteptase să se facă ziuă, închisă la ea în cameră, revăzând fără încetare oribilul animal din frigider. Ce semnificație avea? Cine se răzbuna astfel?

Passan, ca de obicei, nu-i dăduse nicio explicație. Dar poate că nici el nu știa nimic despre ce se întâmpla. Naoko își imagina o mulțime de scenarii. Un caid al drogurilor proaspăt ieșit de la pârnaie ucisese maimuța cu

o injecţie cu heroină şi o pusese în frigider în chip de mesaj al morţii. Un ucigaş în serie, care împăia animale, se strecurase la ei în casă cu intenţia de a-i împăia pe ea şi pe copii. Sau un medic care, după ce ucisese mai multe femei făcând nişte operaţii estetice barbare, se întorsese acum pentru a o desfigura...

În jurul ei, cheiul era pustiu. Apa, neagră. Din când în când, treceau pe lângă ea oameni care alergau, urmărind un vis al tinereţii eterne, ceva iluzoriu, ce n-aveau să obţină niciodată. În depărtare, domul Géode scânteia ca o monstruoasă bulă cu faţete. Cetatea ştiinţelor şi a industriei se profila pe cer asemenea unui lăcaş de cult care adăposteşte un mister.

Decorul acesta îi amintea de tablourile de început ale lui Giorgio De Chirico. Când vizitase muzeele din New York, împreună cu părinţii săi, acele tablouri o tulburaseră profund. Citise în ghid că pictorul exprima singurătatea omenească, enigmele viselor, metafizica neantului... Nu înţelesese nimic din asta. În ţara ei, singurătatea nu exista. Cu excepţia zilei de după Anul Nou, era greu să găseşti o stradă goală în Tokio sau în Osaka. În plus, întotdeauna erau şi fantomele. Naoka nu era nici shintoistă, nici budistă, dar era convinsă că forţe invizibile populau lumea. Divinităţi care urzeau ţesătura superioară a realităţii şi dădeau o coerenţă universului.

Deşi afară era soare, Naoko tremura pe bancă. Revedea ochişorii morţi, dinţii micuţi sfâşiind carnea neagră. Imaginea aceasta îi rămăsese impregnată pe retină. Tot ceea ce vedea era însoţit, în fundal, de acest coşmar...

În realitate, Naoko nu fusese uimită. Merita această pedeapsă. Furase o fericire la care nu avea dreptul. Tatăl

ei o prevenise: căsătoria cu un *gaijin* era împotriva naturii. Când viața lor de cuplu se năruise, Naoko aproape că se liniștise. Sentința pe care o aștepta venise în sfârșit. *Binele obținut prin rău nu dă niciodată roade...*

— Hei!

Sandrine venea spre ea, făcându-i agitată cu mâna. Era din ce în ce mai prost îmbrăcată. O tunică indiană, niște jeanși prea largi, prea scurți, cu turul prea mare. Un cap livid, fardat strident. O claie de păr strivită de o pălărie de paie. O floare pusă la ureche... Excentricități care se potriveau ca nuca în perete și care pesemne stârneau râsul elevilor ei. Sandrine voia să reînvie moda hippie, dar nu era decât o sperietoare.

Naoko se ridică. Hotărâtă, cealaltă o pupă de patru ori. Naoko ura chestia asta. Sandrine mirosea a sudoare și a mosc. Gesturile îi erau neîndemânatice, brutale, aproape neliniștitoare. Dar într-un fel, toate astea o consolau pe Naoko. Această femeie bizară era îngerul ei păzitor.

De când se trezise, Naoko o sunase de trei ori. Prima dată, ca să se asigure că băieții dormiseră bine. Apoi ca să verifice dacă ajunseseră cu bine la școală. Și, în cele din urmă, ca să-i propună această „întâlnire de criză".

— Ai fost drăguță că ai venit până aici, spuse Sandrine, aranjându-și pălăria.

— Glumești, nu? Tu ai fost drăguță că ți-ai făcut timp pentru mine.

Prietena ei zâmbi ca un pompier care trecuse prin flăcări. *Nu-mi mulțumiți, este meseria mea.*

— Noutăți?

Cu un semn din cap, Naoko arătă spre cheiul pustiu.

— Mergem?

Făcură câţiva paşi în tăcere, ţinându-se de braţ. În cele din urmă, Naoko îi povesti despre cât de rău se simţea, despre spaima de nestăpânit.

— Linişteşte-te, o încurajă Sandrine. Olive va rezolva totul.

— Nu-mi spune nimic, zise ea, cu privirea în pământ. Niciodată nu mi-a spus nimic.

— Tu n-ai vrut niciodată să ştii nimic. Tu i-ai interzis să vorbească despre meseria lui...

Naoko zâmbi fără să vrea. Sandrine cunoştea povestea lor pe dinafară. Avea dreptate: chiar ea ridicase acest zid de tăcere.

— Incidentul ăsta are legătură cu munca lui, continuă prietena ei. Îşi va duce ancheta mai departe şi îl va opri pe ticălosul care a făcut asta. Dar tu va trebui să pleci din vilă.

— Asta şi fac. De azi, preia el ştafeta.

— Ştafeta?

— Cu copiii.

Sandrine păru dezamăgită.

— Nu rămân la mine astă-seară?

— Nu. Cel puţin, suntem de acord în privinţa asta. Nu vom ceda ameninţării.

— Vii să dormi la mine?

Fără să ştie de ce, Naoko minţi:

— Nu, mulţumesc. Am găsit un hotel aproape de birou. Încep foarte devreme zilele astea.

Sandrine continuă:

— Deci Olive preia misiunea şi lupta continuă?

— Exact. Ne vom bate.

Ajunseseră la pasarela care ducea la muzeul Oraşul Ştiinţei şi al Industriei, de cealaltă parte a canalului.

— Vrei să ronțăim ceva? întrebă Sandrine cu entuziasm.

— Nu, nu mi-e foame. Dar dacă vrei, putem să mergem...

— Las-o baltă, spuse prietena ei pe un ton crispat.

Își continuară drumul pe pod. Canalul era și el gol. În lumina prăfoasă, piatra albă contrasta violent cu apele negre. Tabloul avea o duritate solară.

— N-are nicio idee cine ar fi putut fi?

— Îți repet că nu mi-a spus un cuvânt. Oricum, sunt luni de zile de când nu ne mai vorbim. Povestea asta n-a schimbat nimic.

Pe nesimțite, Sandrine o împingea spre marginea apei. Naoko remarcase adesea lucrul ăsta. Cum începeau să se plimbe, se atârna de brațul ei și avansa oblic, precum un crab.

— Ar trebui să ai încredere. E polițist. E meseria lui.

— Exact.

— Exact ce?

Naoko ezită înainte de a continua. Evitase toată noaptea ipoteza asta. Cea mai rea dintre toate, dar care prevala în fața celorlalte.

— Și dacă a fost el?

Sandrine se opri; nu-i venea să creadă.

— Și de ce să facă asta?

— Ca să încerce să mă sperie.

— Ai înnebunit?

— N-a fost intrare prin efracție. Câinele nu a lătrat. Intrusul e cineva cunoscut.

— De ce ar face-o?

— Nu știu. Ca să ne apropiem din nou. Ca să facem front comun în fața unui dușman imaginar.

— Nu mai vrea să divorțați?

Naoko nu-i răspunse. Passan nu manifestase niciodată nici cea mai mică îndoială cu privire la separarea lor. Poate că, dimpotrivă, era vorba de propria ei dilemă... Naoko nu mai știa ce să creadă despre ea însăși.

— Vorbești numai prostii, zise Sandrine. S-ar zice că ai uitat cine e Olive.

Naoko începu iar să meargă. Simplul fapt că enunțase această temere cu voce tare o liniștise. De altfel, pentru câteva secunde, nici ea nu mai crezu în propria ipoteză. Apoi îndoiala reveni, insistent...

— E un polițist, continuă Naoko cu încăpățânare. Nu cunoaște decât violența, raporturile de forță.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Mă întreb dacă toți acești ani de muncă în stradă nu l-au înnebunit... eu... eu...

Izbucni în plâns, eliberând tensiunea care o apăsa încă din noaptea precedentă. Sandrine o apucă de umeri, o răsuci și o strânse în brațe.

— Scumpa mea, trebuie să-ți spun că ești pe cale să faci prostii cu carul.

Naoko se desprinse din îmbrățișare și își șterse lacrimile. Începură din nou să meargă de-a lungul râului. Piatra deschisă la culoare, canalul întunecat, mersul oblic al Sandrinei. Totul o liniștea. Brusc ar fi vrut să doarmă, să se cufunde în inconștiență.

— Mă întrebam..., bâigui Naoko. Erați împreună când l-am cunoscut, nu?

— Nu. Se terminase.

— Cum era cu tine?

— N-a fost decât un flirt. Nimic deosebit. Tu ești iubirea vieții lui.

Naoko negă cu un semn din cap.

— Nu, totul s-a sfârşit.

— Am priceput. Dar va trebui să rămâneţi uniţi în faţa acestei probleme...

Naoko strănută, scoase un şerveţel şi zâmbi. Sandrine, cu alura ei nebunatică şi cu gesturile dezordonate, era dotată cu un solid bun simţ, pe care ea nu-l avusese niciodată. Ea, japoneza, care ar fi trebuit să fie rece şi rezervată, începea imediat să fabrice scenarii de la orice idee nebunească.

De data asta, ea fu cea care o luă în braţe pe Sandrine. Mirosul de mosc îi urca spre nări, oferindu-i o senzaţie de uşurare aproape animalică.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

31

De două ore, Passan studia dosarul de la Asistență Socială al lui Patrick Guillard.

La prânz, se întorsese la Chris'Belle. Vernant avea documentul. Olivier îl frunzărise pe loc, apoi plecase în fugă. Celălalt îl ajunsese din urmă, încercând să-i smulgă o promisiune. Nu obținuse decât un pumn în coaste.

Polițistul se grăbise până la Nanterre-Parc, apoi se închisese în biroul lui de la etajul trei, mutând toate dosarele și făcându-le stivă în fața ușii, pentru ca nimeni să nu-l deranjeze. Reglase aparatul de aer condiționat înainte de a se cufunda în povestea hermafroditului.

Între timp, Isabelle Zacchary îl sunase pentru a-l informa succint despre atelierul de la Stains. Nu găsiseră nimic care să-l acuze pe Guillard. Amprentele lui erau peste tot, dar nu pe cadavru și nici pe instrumentele chirurgicale care serviseră la tranșare. Pe hainele lui nu descoperiseră nici cel mai mic fragment biologic aparținând victimei, nici cea mai mică legătură cu sacrificiul. Nu găsiseră nici seringa și nici clorura de potasiu. Passan nu comentă nimic. Ideea lui era că ticălosul se debarasase de ele când dăduse foc pruncului.

Cât despre varianta că alt individ fugise pe ușa din spate, păreau dispuși să o creadă. Și mai era o problemă. Ușa nu era încuiată și nu purta decât amprentele lui Guillard. Suficient pentru a-l acuza? Nu. Ascultând-o pe Zacchary, Passan se gândea mereu la mănușile de nitril — mai mult ca niciodată, singura probă care l-ar fi legat pe ucigaș de victimă.

Trebuia să se întoarcă pe terenul viran, să mai caute...

Nu primise nicio veste de la Levy și nici nu mai aștepta vreuna. Chiar dacă ar fi fost descoperite elemente noi, el ar fi fost ultimul care să le afle. Era în carantină și știa de ce: cât timp va scormoni prin jur, ancheta va stârni îngrijorare... De la procesul lui O.J. Simpson, unul dintre faptele care permiseseră eliberarea lui era acela că detectivul responsabil cu ancheta repetase, într-o singură conversație telefonică, de peste patruzeci de ori cuvântul „negru". Această singură circumstanță fusese suficientă pentru a arunca îndoiala asupra probelor care-l acuzau pe jucătorul de baseball. Dacă voia să fie credibil, Levy avea tot interesul să-l țină pe Passan la distanță.

Dosarul Guillard era mai generos. De la primele rânduri, polițistul se află pe un teren cunoscut. Referent-educator. Copiii în plasament. Părinții sociali. Familiile surogat. Familiile agreate... Un vocabular pe care-l cunoștea pe dinafară. Passan nu simțise niciodată nici cea mai mică simpatie pentru suspect, dar la lectura dosarului, trebuise să se încline în fața evidenței: amândoi ieșiseră din același rahat.

Primele pagini conțineau o noutate: Guillard văzuse lumina zilei la centrul medical Sainte-Marie, din Aubervilliers. Când un copil se naște „sub X", adică sub anonimat, regula administrativă este ca locul nașterii să fie

considerat primăria localității în cauză. Or, certificatul de naștere o indica pe cea din Saint-Denis. Funcționarul care îl declarase adăugase acest obstacol suplimentar pentru a încurca și mai mult pistele — asta dacă nu fusese doar o simplă greșeală.

Trebuia deci să plece din nou de la zero. Să viziteze centrul medical. Să consulte registrele. Să identifice mama fără nume și fără chip. În speranța că nu se falsificase și data nașterii. Un alt aspect important: în general se alegeau ca patronimic pentru copilul născut sub X trei prenume, dintre care al treilea ținea locul numelui de familie — deci de unde venea „Guillard"? O creație a funcționarului? Imposibil de știut.

Legea acordă șaizeci de zile mamei pentru a reveni asupra deciziei sale. De asemenea, ea are dreptul să lase o scrisoare copilului său pentru a fi citită la „vârsta discernământului", cu „acordul reprezentanților lui legali". Mama lui Guillard nu o făcuse. Nu lăsase nimic. Din clipa aceea, Patrick putea fi adoptat, dar nimeni nu se oferise: ca în orice alt domeniu, adopțiile evită numerele de serie rele.

În privința asta, aveau un punct comun: nici Passan nu fusese adoptat vreodată. Însă din alt motiv: nu fusese niciodată orfan. Drogata de maică-sa supraviețuise de fiecare dată. La distanță. Azi medita într-un ashram din Sikkim. Mâine trăia într-o comunitate la Auroville, la nord de Pondichéry. Mai târziu urma o cură de dezintoxicare la Zhongdian, la frontiera tibetană. Apoi apărea la Calcutta, ca discipol al unui maestru hindus, care practica sacrificii lui Kali. Passan citea rarele ei scrisori cu uluire. Și-o imagina înotând în sânge și flori, cu o capră cu gâtul tăiat la picioare. Când mama lui își injectase ultima doză,

Passan avea douăzeci de ani. Un pic cam târziu ca să-şi mai găsească o familie.

Ca şi Guillard, petrecuse weekenduri în cămine goale, vacanţele în tabere, nesfârşita competiţie între judecători şi educatori. Îl încercase acea sete de dragoste, fără scop şi fără obiect, care-ţi secătuieşte inima: Acea lipsă de tandreţe care te tăbăceşte.

Copilul Guillard nu rămăsese prea mult nicăieri. Nu mai era educaţie, era o stare continuă de provizorat. Dosarul conţinea numele şi datele educatorilor, dar Olivier ştia că nimeni nu va vorbi. Singurul lui atu era un noroc chior. În 1984, Guillard locuise la orfelinatul Jules-Guesde, la Bagnolet. Passan îşi petrecuse şi el câţiva ani acolo. Fu tentat să dea un telefon, apoi îşi spuse că o raită la faţa locului va fi mai eficace.

Înainte să plece, luase totuşi legătura şi cu alte orfelinate şi cămine. Peste tot acelaşi întuneric total. Dăduse de educatori prea tineri, care nu ştiau nimic, sau de alţii prea bătrâni, care-şi pierduseră în mod voit memoria. La familii avusese parte de aproape aceeaşi primire. Reuşise totuşi să schimbe câteva cuvinte cu o anume Janine Lestaix, care-l găzduise pe Guillard în 1982, la Clichy-sous-Bois. Femeia făcea câte o greşeală la fiecare frază, punctându-şi afirmaţiile cu „stai să văz" sau „nu-i poză" . Nu părea să fie în toate minţile.

De mai multe ori, făcu aceeaşi confuzie, spunându-i lui Patrick Patricia. Când poliţistul îi atrase atenţia, îi dădu un răspuns absurd:

— Să văz cu avocatul meu.

Patrick / Patricia: ambiguitatea identităţii copilului se agravase deci la pubertate. Poate că suferise o operaţie,

dar dosarul medical era o altă problemă. Un subiect de cercetare pe viitor.

Passan luă receptorul şi formă numărul lui Fifi.

— Mai eşti aici?

— Ne facem bagajele.

— Urcă la mine un minut.

Aşteptându-l, Passan îşi punea tot felul de întrebări. Când revenise în locurile în care copilărise, Guillard îşi recuperase dosarul? Făcuse cercetări şi îşi găsise părinţii biologici?

— Merge, bătrâne?

Passan ridică privirea: punkistul intră în birou, prefăcându-se că tuşeşte şi alungă cu mâna praful care domnea în jur.

— Noutăţi? întrebă Passan după ce Fifi închise uşa.

— Aiurea.

Verificarea locuinţei lui Passan nu dezvăluise nimic. Nici prelevările de la laborator. Autopsia animalului era în curs de desfăşurare.

— Cine o face?

— Un veterinar. O să-ţi dau datele de contact.

— Şi legat de provenienţa maimuţei?

— Mergem pe filiere, grădini zoologice, menajerii, dar cu internetul poţi să-ţi cumperi un urangutan fără nici cea mai mică autorizaţie sanitară.

— Vama?

— Urmează şi ea. Dar Reza ne pisează cu alte chestii.

Passan nu-şi ridică privirea. Aşezat în continuare la biroul lui îi întinse fotocopiile.

— Ce sunt astea?

— Extrase din dosarul lui Guillard.

— Ce dosar?

— Cel de la Asistență socială.
— Planul meu a funcționat?
— A mers ca uns. Înăuntru ai centrele, orfelinatele și familiile la care a stat Guillard. Pentru început, du-te la spitalul unde s-a născut. Încearcă să dai de mamă și de tată.
— Passan, nu am timp, acolo...
Polițistul se ridică și-și luă haina.
— Mi-o datorezi, ai înțeles?
Fifi îl privi. Passan îl acoperise în nenumărate situații: absențe de la apel, beții, supradoze, dezmăț... Fără să mai pună la socoteală afacerile obscure cu cei de la Droguri. Prețuri fără concurență la chestiile obișnuite...
Passan îi ordonă în timp ce ieșea pe ușă:
— Sună-mă imediat ce ai noutăți.
— Unde te duci?
— Într-un mic pelerinaj.

32

Își acordase o jumătate de oră să ajungă la Jules-Guesde. Pe drum, analiza situația. Ancheta asta nouă asupra lui Guillard folosea oare la ceva? Nu era nici măcar sigur că proprietarul de service-uri auto fusese intrusul din seara precedentă. Sau că aceste informații despre originea individului ar dovedi ceva despre vinovăția lui.

Dar trebuia să se miște, să vorbească, să acționeze. Orice, numai să nu rămână prizonier la el în birou.

Sunase la școală. Nimic neobișnuit. O căutase pe Gaïa, babysitterul. Se va duce să-i ia la 16:30, ca de obicei. Îi sunase pe Pascal Jaffré și pe Jean-Marc Lestrade, cei doi tipi din echipa lui care acceptaseră să asigure supravegherea casei începând cu ora 18. Și el avea să se ducă acolo pentru a petrece împreună cu copiii o seară absolut normală — cea mai dură misiune.

Ieși pe Porte de Bagnolet și o luă pe bulevardul Gambetta, spre rue Floréal. Străzile se îngustau și era ca și cum ar fi exercitat o presiune pe pieptul lui. Neliniște? Nu era momentul să cedeze în fața anxietății.

Parcă sub platanii care mărgineau strada. Soarele strălucea cu putere. O adevărată lună de vară. Umbrele

arborilor tremurau pe asfalt. Frunzele aruncau sclipiri orbitoare. Era vară: putea să o simtă în freamătul aerului, în mirosul de cauciucuri încinse, în ciripitul păsărilor care acoperea zgomotul mașinilor. Când sună la ușa de la intrare, își lepădă pielea de polițist stresat. Căzuse pradă mai degrabă unei stranii melancolii.

Poarta metalică se deschise cu un clic. Nimeni nu-l întâmpină. Traversă parcul. Nimic nu mai era așa cum își amintea. Peluzele, clădirile, aleile — totul părea mai mic, mai derizoriu.

Când era copil, aceste întinderi de iarbă păreau niște câmpii, iar blocurile de cărămidă, niște ziduri. Passan se găsea din nou în fața micilor construcții cu două etaje, înconjurate de grădini simetrice de mărimea piețelor municipale.

Urcă pe alee călcând în joacă printre umbrele castanilor, ca un copil. Pe vremea lui, Guesde adăpostea până la șase sute de copii, apoi numărul scăzuse. Astăzi nu erau mai mulți de o sută, împărțiți între creșă, școală primară, colegiu și liceu. Cu aceeași specialitate: vieți pline de greutăți.

În anii '70, centrul fusese numit „școala de hoți". Puștanii porneau în grup pe linia 3 — Pont-de-Levallois-Gallieni — ca să ia cu asalt portofelele. O bandă de puști cu mâini îndemânatice. Într-un fel, raidurile astea fuseseră primele lui cursuri de polițist. Își aminti că un accident pusese capăt jocului. Pe peronul unei stații, Dido Țiganul nu voise să dea drumul poșetei unei cucoane. Toarta se rupsese exact când trenul intra. Puștiul nu-și pierduse viața, pentru că trunchiul lui era mai scurt de 153 centimetri, cât măsura ecartamentul trenului, dar își pierduse picioarele.

În holul primei clădiri răcoarea și întunericul îl învăluiră. Pardoseală în pătrățele. Scări date cu ceară. Liniște și miros de clor. Se găsea în clădirea administrativă, care pe vremuri însemna suferință și pedepse. Niciun șoarece la vedere. Passan bătu la câteva uși, găsind în sfârșit o secretară.

— Aș dori să vorbesc cu Monique Lamy.

— De ce?

Passan îi arătă un buchet de bujori pe care-l cumpărase de pe drum.

— Sunt un fost elev.

Fără chef, femeia ridică receptorul.

Monique, arma lui secretă. Consilier școlar din timpuri imemoriale, Monique reprezenta singurul lui punct comun cu trecutul. O revăzuse de două ori în treizeci de ani. Venise la ceremonia de absolvire a promoției sale la ENSOP, în 1993, înainte de a pleca în Japonia. Zece ani mai târziu, venise să-l caute la BRI, în legătură cu un puști de la colegiu, urmărit pentru furt calificat și violență. Passan făcuse cele necesare, de dragul trecutului. Și asta fusese tot. Dar în fiecare an, de Ziua Mamei, îi trimitea flori.

Pași pe scară. Ridică privirea. Monique era genul atemporal. Bunica versiunea hippie — rochie în multe culori, pantofi cu talpa groasă, coc la spate, cărunt — care, în tinerețe, arătase ca o etichetă de borcan cu dulceață.

Vocea ei gravă era ca o coardă ciupită care vibrează plin, liniștitor, dar manierele sale contrastau cu acest timbru echilibrat: sacadate, bruște, aproape brutale.

Passan îi oferi bujorii, apoi îi explică în câteva cuvinte motivul vizitei sale. Nu voia sentimentalisme.

— E vizita unui polițist? zâmbi Monique, mirosind petalele.

Passan îi întoarse zâmbetul.

— Numele îți spune ceva?

— Patrick, da, sigur...

— Îți amintești de el?

— Îmi amintesc de voi toți.

Faptul că îi pusese la grămadă îi displăcu, dar Monique era un fel de Isus: toți erau copiii ei. Femeia lăsă buchetul secretarei și îl conduse din nou spre grădină. Se așezară pe o bancă, la umbra fruzelor agitate de un vânt umed. Un zgomot se ridica de partea cealaltă a clădirilor: copiii ieșeau de la ore.

— Are probleme?

— Îmi pare rău, Monique. Nici măcar ție nu pot să-ți spun.

Ea zâmbi din nou. Passan o vedea ca pe un fel de piatră de râu, lustruită de înghețurile aspre și de verile strălucitoare. Monique scoase un pachet de tutun. Passan încă-și amintea de mirosul ei de fân încins la soare. *Tutun Samson.*

— Patrick a stat doi ani, spuse ea, după ce-și aprinse țigara. Începând cu 1984, cred. Nu era fericit. Nu se integra.

— Din cauza anomaliei sale?

— Ești la curent?

— E pomenită în dosarul lui, răspunse el evaziv.

Monique mai trase un fum și continuă:

— A fost operat când era aici. A lipsit cam două luni.

— Ce fel de operație?

— N-am știut niciodată. Medicii de la Necker erau foarte discreți.

Passan își imagină o castrare cu lovituri de bisturiu, ovare smulse cu cleștele.

— Nimeni nu-l ajuta să facă baie?

— Avea cam doisprezece ani. Nu ne lăsa să ne apropiem.

— Dar era sigur băiat?

Monique făcu un gest vag:

— Să spunem că era sexul de creștere.

— Sexul de ce?

— Un cuvânt oribil pentru a desemna opțiunea făcută la nașterea sa. Alegerea doctorilor, a stării civile, a educatorilor. Trebuie să urmăm linia care a fost trasată.

— Dar care-ai zice tu că era latura lui naturală?

— Băiat, invers și contra a tot. Făcea mult sport. Mereu singur în colțul lui. De asemenea, urma un tratament cu testosteron. Mușchii i se dezvoltau, dar...

— Dar?

— Avea un fel de feminitate în gesturi, în voce, în maniere. Ceilalți copii își băteau joc de el și îl tratau drept „homo".

— Cum era? Vreau să spun, în viața de zi cu zi?

— Retras, agresiv. Ne-a distrus de câteva ori sala de mese. Crizele erau adesea cauzate de injecții. Ceilalți îl atacau. Nu avea niciun prieten, niciun sprijin. Cele mai bune momente ale lui erau când oamenii uitau de el.

— Nu puteați face nimic?

— Nu puteam să supraveghem copiii douăzeci și patru din douăzeci și patru. Și nu există pauze în suferința sufletească.

— Îți amintești de vreo agresiune anume?

— Am fost martoră într-o zi la o scenă... nu e o amintire plăcută.

— Continuă. Sunt vaccinat.

— L-au prins în curte, i-au dat jos pantalonii şi chiloţii. Apoi l-au lovit. De-abia am reuşit să-i opresc.

O „scoatere la aer". O metodă clasică, la care Passan asistase deseori şi pe care nu putea s-o uite; în ciuda tuturor ororilor prin care trecuse de atunci, era amintirea lui cea mai rea. Umilirea unui copil. Cruzimea celorlalţi. Dorinţa asta, „să ne distrăm" confirma ceea ce el crezuse întotdeauna: o glumă este primul pas spre crimă.

— Nu-ţi face griji, spuse Monique. Sigur a uitat. La asta e bun timpul.

— Crezi?

— În realitate, chestia asta i se întâmpla mereu.

Passan nu mai insistă. Copiii din centrele de plasament nu sunt nici mai răi şi nici mai buni ca alţii, dar abandonul, singurătatea, traumatismele le accentuează cruzimea. Ca şi cum ar începe deja să se răzbune pe viaţă.

— În cele din urmă, continuă Monique, cei de la Asistenţă Socială, în acord cu judecătorul, au optat pentru un orfelinat din sud. Am răsuflat cu toţii uşuraţi. În ultima vreme devenise extrem de periculos.

— Adică?

— Reuşise să fure o freză de la un dentist. Într-o zi, a încercat să-i scoată ochiul unui băiat. Altă dată a vrut să dea foc la dormitor.

Deja focul îi provoca plăcere. Dar era cam puţin pentru a-l acuza de patru „arderi pe rug" în Departamentul 93...

— Am fi vrut ca genul acesta de copil să poată fi îndrăgit, continuă Bunica, strecurând chiştocul stins în buzunar, am fi vrut ca el să fie o victimă inocentă în faţa atacurilor colegilor lui. Dar Patrick era el însuşi malefic. Tortura animalele din gospodăria noastră. Era primul

care-i agresa pe cei mai slabi. Avea în el... o răutate profundă. Nu se interesa de nimic, nu făcea nimic la școală. Era un negativist convins.

Păru că se gândește, apoi șopti:

— Îmi amintesc doar de o carte...

— Ce carte?

Monique se ridică brusc, cu mâinile în buzunare.

— Cred că o mai am.

Dispăru. Passan se uită la ceas: era 17:30. Nu trebuia să mai zăbovească. Își consultă mesageria. Îl sunase Naoko. Pentru a cincea oară în ziua aceea. Voia să știe dacă ancheta făcuse progrese. Dacă va veni la timp diseară și dacă oamenii erau deja la posturi pe rue Cluseret.

Pași pe pietriș. Monique se întorcea. Fără să se așeze, îi întinse o carte pe care o recunoscu imediat: *15 legende ale mitologiei*, editate de Gautier-Languereau.

— O avea mereu la el, îi explică femeia. Când a plecat din centru, a vrut s-o ia cu el, dar regulamentul este strict în ceea ce privește materialele. I-aș fi dat-o bucuroasă, dar eram plecată în delegație în nordul Franței. Apoi a fost prea târziu să i-o mai trimit: informațiile cu privire la locurile de plasare sunt confidențiale.

Passan atinse cartea cu grijă, privind cu admirație hârtia groasă, ilustrațiile lui Georges Pichard. În ciuda timpului care trecuse, paginile erau încă albe. O copertă ilustrată reprezenta un atlet cu barbă care părea ieșit din studiourile Cinecitta, cu o corabie în fundal — fără îndoială Ulise sau Iason...

Polițistul simți un nod în gât. Și el petrecuse după-amiezi întregi devorând această colecție. Se revedea cocoțat într-un pom, ronțăind dropsuri Vichy în timp ce dădea paginile celor 15 *povești fantastice*.

— Pot să o păstrez?

— Nicio problemă.

Passan se ridică la rândul lui.

— Mulțumesc, Monique.

— Pleci deja? Nu vrei să bei ceva?

— Îți mulțumesc, dar trebuie să merg acasă: sunt singur cu copiii astă-seară.

— Ce mai fac?

În fiecare e-mail, îi cerea noutăți despre ei.

— Ai fotografii recente?

Passan avea destule pe iPhone, dar preferă să mintă — pielea lui era bine tăbăcită, nu era momentul să atingă coarda sensibilă.

— Regret, dar nu am.

O îmbrățișă și încheie cu încă o minciună:

— Voi reveni curând.

— Sigur, spuse ea pe un ton cald. Nu ți-am spus prea multe. Te va ajuta la anchetă?

Passan privi coperta cărții fără să răspundă.

— Facem ce putem aici, concluzionă ea, dar totul a fost scris dinainte.

Lăsă să treacă un moment de tăcere, apoi adăugă:

— Amintește-ți lucrul ăsta, Olivier: totul este scris încă din primii ani. Pentru el. Pentru tine. Pentru voi toți.

33

La post, în spatele Clasei E şi Clasei S, observa straniul manej ce se desfăşura în parcare, în faţa reprezentanţei. Un bărbat cu şapcă gri ajunsese la volanul unei berline negre, un Audi A6 al Direcţiei Generale a Poliţiei. Un girofar se rotea pe acoperişul ei. Ieşind din vehicul, se îndreptase spre cei doi îngeri păzitori. Cu un gest, le ordonase să plece. Fără comentarii, tipii se executaseră. Acum, îşi aprindea o ţigară, ca şi cum ar fi preluat sarcina supravegherii.

Cine era poliţistul? Un nou anchetator? Un ucigaş profesionist trimis de Passan? Delira. Lucrurile nu se petreceau aşa în poliţia franceză. Totuşi, toate semnalele erau pe roşu. Trecuseră mai mult de 18 ore. Trimisese acasă toţi angajaţii şi era singur în service.

O sudoare acidă i se scurgea pe şira spinării. Nu sudoarea de la sala de sport. Cea a dormitoarelor, când, puşti fiind, aştepta în orice clipă atacul *celorlalţi*. Se gândi la şoferul lui, apoi la pistolul automat pe care-l ţinea ascuns în seif. Dar nu se clinti, parcă hipnotizat de această nouă prezenţă.

Omul fuma în continuare liniştit, sprijinit de berlina lui. Scurt şi îndesat, era gri din cap până-n picioare. Faţa, dreptunghiulară, semăna cu o cărămidă. Încordat, inexpresiv, purta un bluzon militar uzat, prea mare pentru el. Părea un animal pe care îl născuse oraşul, hrănindu-se cu acesta, pompând un fel de invulnerabilitate în mizeria, în praful său. Avea vreo cincizeci de ani, ceea ce însemna cel puţin treizeci de ani de asfalt.

Tipul aruncă în cele din urmă chiştocul şi se îndreptă spre el. Chiar de la această distanţă, partea lui intuitivă — feminină — simţea că era periculos.

Căută în buzunar telecomanda ca să coboare grilajul metalic, dar era prea târziu. Prin geam vizitatorul îl reperase şi îl întreba cu un gest: „Pot să intru?" Cu inima strânsă, deschise uşa. Celălalt intră în showroom ca un client întârziat.

Cei doi bărbaţi se priviră. Liniştea maşinilor, din sala mare, avea o putere religioasă. Pardoseala de ciment lustruit strălucea în contact cu ultimele raze de soare.

— Jean-Pierre Levy, atacă omul gri. Comandant de poliţie la Brigada Criminalistică a Parisului. Conduc ancheta cu privire la asasinarea Leïlei Moujawad.

Luă cartea de vizită pe care o contemplă câteva secunde. Degetele lui lăsară o urmă de transpiraţie pe carton. Se gândi la copiii care îl strigau altădată „limaxul".

Fără o vorbă, băgă cartea de vizită în buzunar, cu un sentiment obscur de uşurare. Îşi dădu seama că în adâncul lui crezuse în ipoteza unui asasin trimis de Duşman. Fiecare are un înger al morţii. Pe al lui îl chema Olivier Passan.

— Sunteţi evreu? întrebă el brusc.

— Ar fi o problemă pentru dumneavoastră?

Proprietarul de service-uri auto întinse braţul spre maşinile care străluceau în clarobscur.

— Vând Mercedesuri, spuse el, pe un ton condescendent. Trebuie să mă adaptez la orice clientelă...

Levy ridică încet capul.

— Am fost avertizat că sunteţi simpatic. Se poate fuma aici, nu?

Nu-i răspunse. Celălalt aprinse o ţigară. Putea să-i simtă — să-i simtă fizic — sângele rece. Aplombul îi era legat de forţa lui naturală, dar şi de *altceva*.

— Ce doriţi? întrebă el brusc.

— Poliţiştii nu răspund la întebări. Ei le pun.

— Atunci, daţi-i drumul.

— Cum se face că sunteţi aici, dându-vă mare în costum la patru ace, în loc să putreziţi în fundul temniţei?

Phoenixul se destinse. Se aştepta la un atac mai precis. Ceva mai concret. Sticletele nu făcea decât să blufeze. În jurul lui, fumul de Marlboro se risipea. Curios, senzaţia nu-i displăcea. Rotocoalele diafane creau un halou de irealitate, de solemnitate deasupra unei scene ce se anunţa detestabilă... şi lamentabilă.

— E simplu. Sunt nevinovat.

— Nu. E pentru că poliţistul care a condus ancheta a ratat-o. Nu că nu a găsit dovezi directe sau nu ar fi condus bine flagrantul. Îl cunosc bine pe Passan. E un poliţist inteligent, dârz, dar prea impulsiv. Fără să vrea, ţi-a permis să te scoţi, scârba mea.

Tresări la tutuială şi la jignire.

— Sunteţi... sunteţi altfel?

— Eu joc jocul ticăloşilor în cunoştinţă de cauză.

— A... adică?

Căldura revenea. Căldura și arsura. Era interzis să facă vreo criză de față cu acest străin.

— Dacă ești încă aici, în libertate, ca să te dai mare, e doar că lipsește, în ciuda evidenței, o conexiune ca să te legăm de ultima ta victimă, Leïla Moujawad.

— Îmi chem avocatul.

Se îndreptă spre birou, dar Levy i-o luă înainte și îi bară drumul.

— Ba stai aici și mă asculți, imbecilule! Conexiunea asta există și o știi și tu, și eu.

Fluidele din corpul lui circulau cu toată viteza. Supraîncălzite.

— E o pereche de mănuși sterile marca Steritex, ambidextre și hipoalergenice, continuă Levy. Pe exterior sunt urme ale sângelui victimei. Pe interior fragmente organice ale asasinului. Particule de piele descuamată lipite pe transpirația lui. De-o parte ADN-ul victimei. De cealaltă, cel al ucigașului. Continui?

Guillard se scurgea, se dizolva. Bizar, acest atac făcuse să respingă amenințarea unei crize. Tensiunea lui se evaporase prin *lichefiere*. Își spuse că toți războinicii cad, deoarece au comis o eroare. El nu era altfel — chiar dacă era de esență divină.

— La Stains, continuă omul gri, nu e prea multă dragoste pentru gradați. M-am întors acolo singur. Am fost rapid reperat, crede-mă. Un negrotei m-a abordat. Tatăl unuia dintre țâncii care își fac veacul pe terenul viran pe unde ai șters-o. Fi-su găsise o pereche de mănuși. Voia să știe dacă mă interesează, dacă eram gata să decartez pentru ele.

Levy aprinse altă țigară de la prima. Trase adânc în piept, fără să se grăbească.

— Şi, şi... atunci?

— Atunci, am decartat. După cum vezi, un evreu şi un arab uneori pot cădea la pace. Am trimis mănuşile sigilate la două laboratoare diferite. (Ridică arătătorul drept.) Una la Bordeaux. (Ridică arătătorul stâng.) Cealaltă, la Strasbourg. Faţa la unul, dosul la celălalt. Am primit rezultatele azi-dimineaţă. (Cu ţigara în colţul gurii, poliţistul apropie cele două degete.) E suficient să le pun alături, ca să primeşti pe viaţă, bătrâne.

— Ce... ce doriţi?

— Cinci sute de mii de euro, cash. Mâine. La ce oră vrei.

— Nu am suma asta.

— Am în maşină declaraţiile de impozit pe ultimii cinci ani, conturile bancare, plasamentele, asigurările de viaţă. Crede-mă, pui de curvă, nu înveţi un evreu să socotească.

Izbucni în râs sub efectul presiunii. Faţa îi ardea ca un cărbune încins. Scoase batista din buzunarul de la piept şi îşi şterse fruntea. Detesta gestul. Un gest de grăsan. Un gest de slăbiciune...

— Îţi vine să râzi? spuse musafirul. Te înşeli. Trimit cele două mănuşi la al treilea laborator abilitat şi eşti bun de fript.

Se simţea mai bine. Pierduse bătălia, dar adversarul lui avea un călcâi al lui Ahile: banul.

— Cum dau de dumneavoastră?

Un telefon se materializă în mâna lui Levy:

— Foloseşti celularul ăsta. Nu are decât un număr în memorie, cel al unui alt mobil pe care îl voi folosi pentru ocazia asta. Cum ai banii, mă suni.

— Veţi avea mănuşile?

— Aştept veşti de la tine în seara asta. Mâine-dimineaţă, cel târziu.

Strivi ultima țigară pe caroseria sclipitoare a Clasei S de lângă el și se întoarse pe călcâie.

Polițistul ăsta era mană cerească. Pierderea mănușilor fusese prima eroare pe care o comisese de la începutul Renașterilor sale. În mâinile lui Passan, proba aceasta i-ar fi fost fatală.

Scena se termină așa cum începuse. Ceilalți doi polițiști reveniră în parcare. Levy schimbă câteva cuvinte cu ei înainte să plece. Cerberii aruncară o privire amenințătoare spre reprezentanță, apoi își reluară poziția de santinele.

Apăsă pe telecomandă. Încet, grilajele metalice coborâră și îl cufundară în întuneric.

Împotriva voinței murmură o frază a lui Arthur Rimabaud: „Adevărata viață e absentă, noi nu suntem pe lume..."

34

Imposibil să reziste.

Chiar în timp ce era prins în traficul de la ora 18, Passan primi un apel de la Rudel, legistul. Veterinarul pe care îl găsiseră — un specialist în *Cebus apella*, sau „capucini cu creastă neagră" — terminase autopsia.

Imposibil să reziste.

Philippe Vandernoot locuia la Levallois-Perret. Passan tocmai trecea de Porte de Clichy. Imediat își programă GPS-ul pe adresa cabinetului, pe rue Paul-Vaillant-Couturier. După aparat ar fi ajuns în douăzeci de minute. Cu sirena ar fi putut reduce timpul la jumătate. Puse frână, ieși pe Porte Champerret și apăsă accelerația la maximum.

Drumuri de autobuz. Sensuri unice. Trotuare. Ajunse la destinație în mai puțin de opt minute. Pe drum, reușise să o sune pe Gaïa și să o anunțe că va fi „puțin" în întârziere. Îi contactase și pe polițiștii însărcinați cu supravegherea casei, Jaffré și Lestrade. Erau deja acolo. Nimic de semnalat. Pacea domnea pe rue Cluseret.

Aruncă o privire pe mesagerie. Un SMS de la Naoko. Verifica dacă venise acasă. *La naiba.* Închise telefonul,

îl strecură în buzunar şi privi spre cabinetul veterinar. Vitrina te ducea cu gândul la un laborator de analize medicale sau o simplă agenţie de angajări temporare. Perete de sticlă, storuri decolorate, firmă cu litere gri: „Vandernoot. Îngrijire, vaccinuri şi chirurgie veterinară". Parcă pe trotuar şi ieşi în lumina care scădea în intensitate.

Sala de aşteptare, goală, era decorată cu postere şi afişe cu animale de companie. Măsuţa era plină de reviste despre animale: *30 de milioane de prieteni, Revista calului, Totul despre pisici, Sănătatea animalelor şi binele*... Un miros ciudat de eter şi de grădină zoologică se simţea în aer. La dreapta, o tejghea cu o sonerie. După câteva minute lungi, apăru un bărbat, îmbrăcat cu un halat verde. Fără îndoială Vandernoot în persoană. Mic, îndesat, la şaizeci de ani, avea un gât lung şi subţire care nu se potrivea cu statura lui. Capul îi atârna în faţă ca la o broască ţestoasă. Purta pe vârful nasului ochelari în formă de semilună, atârnaţi de un şnur. Ochii gri înfipţi în orbite semănau cu nişte moluşte în cochiliile lor.

— Sunteţi poliţistul?

Passan îl rugase pe Rudel să-l anunţe pe veterinar de venirea lui. Vocea îi era anormal de puternică.

— Olivier Passan, comandant la Brigada Criminalistică. Am venit după raportul de autopsie al capucinului. Şi ca să aud opinia dumneavoastră personală despre această poveste.

— Urmaţi-mă.

Trecură într-o sală supraîncălzită, care aducea cu decorul scenei finale a unui film de groază. Pereţii erau tapisaţi cu cuşti metalice. Se vedeau maimuţe agitate, dar tăcute, care le aruncau priviri curioase printre gratii. Pupilele le erau atât de intense, încât aveai impresia că

primeai gloanțe de oțel direct în piept. În mijloc, o masă de metal era acoperită cu un cearșaf. Fire de păr, sânge, rumeguș murdăreau podeaua.

Cel mai groaznic era mirosul. Ceva ce mărea presiunea camerei și altera respirația vizitatorului: miros de excremente, de sânge, de carne crudă, de transpirație canină.

— Nu vă invit să luați loc.

Passan se întreba cine putea să își încredințeze animalul de companie acestui doctor Frankenstein. Bărbatul dădu la o parte cearșaful care acoperea masa de examinare. Oribila creatură era acolo, tot în poziție fetală, cusută strâns cu un fir alb care ieșea din burtă și din jur-împrejurul capului. Creierul era într-un borcan. Alte recipiente adăposteau organe ce pluteau într-un lichid roșiatic.

— Ce puteți să-mi spuneți despre... chestia asta?

— Mascul, cam cinci ani. Fără nimic deosebit.

— Vorbim de o maimuță jupuită găsită într-un frigider.

— Acesta este contextul. În ceea ce privește mutilările, tehnica este a unui profesionist. Acest capucin a fost jupuit după regulile artei.

— Autorul ar fi un veterinar?

— Veterinar. Măcelar. Vânător.

Nicio variantă nu se potrivea cu profilul lui Guillard.

— Cum a fost ucis?

— Greu de spus. O injecție letală aș spune.

— Nicio urmă de vătămare?

— Nu. La început am crezut că i s-a rupt gâtul, dar vertebrele sunt intacte.

— Ați făcut și o analiză toxicologică?

— Dacă doriți o astfel de examinare, am nevoie de cererea procuraturii și...

— Să trecem mai departe.

Passan tot nu depusese plângere — infracțiunea, din punct de vedere judiciar, nu exista.

— Oricum, de când este mort, moleculele s-au evaporat.

— Mi se pare destul de proaspăt.

— E cazul să vă spun: a fost congelat. Anumite semne nu te înșală. Dilatarea organelor. Anumite vene și artere plesnite.

— Vreți să spuneți...

— Că animăluțul ăsta poate că a fost ucis acum câteva luni sau ani. Imposibil să ne dăm seama. A fost decongelat înainte de a fi pus în frigider.

— Se pot cumpăra astfel de animale sub forma asta? Vreau să zic... congelate?

Ideea îl făcu să râdă pe Vandernoot. Aprinse o cigarillo. Passan recunoscu imediat cutia albă cu litere aurii: Davidoff.

— Africanii exportă specimene congelate în Europa, dar animalele au blană și nu sunt ucise cu injecții. În rest, *Cebus apella* este un primat american și nimeni nu-l mănâncă.

Olivier puse toate elementele la un loc. Agresorul își procurase un capucin cu creastă neagră viu. Îi injectase o substanță mortală, îl jupuise, apoi îl pusese la gheață, așteptând să treacă la fapte. Acest protocol cerea o anume îndemânare și un material specific, care cadra din ce în ce mai puțin cu Guillard. Mai ales, punerea în scenă presupunea o lungă premeditare.

— Unde se pot găsi capucini în Franța?

— Există mai multe filiere. Sunt uneori utilizaţi ca animale de companie. Dar mă îndoiesc că specimenul nostru provine dintr-o filieră oficială.

— De ce?

— N-am remarcat nici cel mai mic semn, cel mai mic tatuaj pe corp.

— Dacă i s-a scos pielea...

— În general, genul ăsta de marcaj e situat în interiorul urechii. Asta este în orice caz ceea ce se face ca practică generală când sunt crescute pentru scop terapeutic.

— Poftim?

Vandernoot mai trase din cigarillo care semăna, la propriu, cu un rahat:

— Capucinii au fost utilizaţi ca animale terapeutice acum câţiva ani, în cadrul unui „program de ajutor al maimuţelor în favoarea persoanelor tetraplegice". Dar n-a ţinut: era prea scump.

Povestea asta îi aminti de ceva lui Passan. Primate dresate care aveau grijă de handicapaţi. Echivalentul câinilor pentru orbi.

— Am participat la program, continuă veterinarul. Am lucrat la acest proiect cu belgienii şi cu canadienii.

— Pe aceşti capucini i-aţi dresat?

— Împreună cu câţiva colegi, da.

— Şi ce aţi făcut cu... elevii dumneavoastră?

Bărbatul dădu un picior în cuşti, provocând un zgomot metalic şi ţipete ascuţite.

— Sunt aici jivinele!

Vandernoot mai trase un picior în gratiile metalice. Urletele scăzură imediat în intensitate. Passan se aplecă şi se uită la creaturile cu ochi de bufniţă şi creastă neagră: nu i-ar fi plăcut ca astfel de jivine să-i pregătească cafeaua.

— De ce le mai țineți?
— Le dresez pe cont propriu. Mă amuză.
— Vă gândiți să deschideți un circ?
— O să vă arăt.

Deschise una dintre cuști. Un bulgăre negru se năpusti la el în brațe. Animalul avea blana lucioasă ca a unui rozător. Se răsucea în loc, suplu, rapid, precis. Coada lungă cu blană lucioasă strălucea sub neoane ca un mușchi de mătase.

Vandernoot puse animalul la capătul mesei alături de colegul lui jupuit. Îl ducea de mână fără greutate. Capucinul nu depășea treizeci de centimetri. Passan se gândea la Sufleţel, maimuța savant din *Singur pe lume*, romanul lui Hector Malot.

— V-o prezint pe Cocotte.

În ciuda capului aureolat cu blană, femela semăna cu un pui de om, cu urechile vizibile și cu gura mică și roz. Un copil de câteva luni, dar într-o versiune păroasă, prost fasonată. Tocmai scuipată de junglă ca o nucă a unui fruct fibros. Se uita la Passan cu ochi mari de tăciune, amestec de atenție intensă și indiferență completă.

Veterinarul se căută prin buzunare. Scoase cutia de cigarillos și o deschise înclinându-se ironic. Animalul culese un Davidoff și îl duse scurt la gură. În secunda următoare, veterinarul îi oferea foc.

Cocotte trăgea fumul cu nesaț. Vălătuci îi ieșeau printre dinții ascuțiți și prin nările dilatate.

Vandernoot râdea în hohote. Passan clătină din cap, într-atât spectacolul i se părea de dezolant.

Era aproape ora 19. Trebuia să se care. Să ajungă acasă. *Rapid.*

În loc de concluzie, îl întrebă:

— Despre tipul care a pus animalul în frigider, ce părere aveți?

— Un farsor.

— Cam agresiv pentru o glumă, nu?

Celălalt ridică din umeri, recuperă cigarillo de la Cocotte, apoi vărsă într-o farfurioară câteva picături de grenadină. Femela linse lichidul cu aviditate, apoi se duse singură la ea în cușcă.

Vandernoot stinse țigara și se întoarse spre polițist:

— Vreți să vă mai arăt unul? Știe să joace cărți.

Passan refuză invitația cu un zâmbet și ieși. Nu mai avea ce să recolteze de aici. Ajunse la mașină în fugă, indiferent la vacarmul traficului, la duhoarea acidă a străzii. Levallois la ora aceea transporta muncitorii în ambele sensuri. Cei care plecau de la lucru — clădirile de sticlă de pe rue Anatole-France. Cei care încercau să ajungă acasă, în direcția podului Levallois și dincolo de el.

Își consultă mobilul. Încă un mesaj de la Naoko. Îl șterse fără să-l asculte. Se urcă în mașină când aparatul sună. Se gândi că este fosta, dar era Fifi:

— Centrul medical Sainte-Marie din Aubervillers a ars, împreună cu arhiva lui.

— Nu s-a păstrat nimic?

— Doar mizerii.

— Când s-a întâmplat?

— În 2001.

Întoarcerea lui Guillard în 93.

— Un accident?

— Au fost presupuneri temeinice în favoarea unui act criminal, dar nicio dovadă tangibilă.

Passan făcu legătura între situații. Tentativa eșuată a lui Guillard de a da foc dormitorului de la Jules-Guesde. Incendiul de la Sainte-Marie. Nou-născuții incendiați.

— Caută moașa, infirmierele, doctorii care lucrau acolo în anul acela.

— Avem alte cazuri în derulare, Olive, și...

— Interoghează-i și află identitatea mamei.

— Nimeni nu își va aminti.

— Un copil cu sex atrofiat, nici băiat, nici fată, născut sub X? Toată lumea își va aminti. Identifică mama și localizeaz-o.

— Asta e tot?

— Nu. Cu dosarul pe care ți l-am dat, ai toată adolescența lui Guillard. Ia-o de-a lungul timpului și vezi dacă au mai fost și alte incendii pe drumul lui.

— Crezi că e piroman?

— Fă ce ți-am spus și sună-mă!

35

— Nu trebuie să fii vrăjitor ca să respecți timpii!

Passan era la capătul puterilor. Ajunsese acasă la 19:30 fără să o sune pe Naoko. Ea o contactase direct pe Gaïa și descoperise că la ora 19 încă nu ajunsese acasă. Când se hotărâse în sfârșit s-o sune, primise o săpuneală pe cinste.

În loc să treacă direct la cină, vru să treacă mai întâi pe la pian. O manieră de a respecta rutina și de a banaliza seara. Dar era prea nervos și Shinji îi simțise febrilitatea. Ca rezultat, micuțul făcea tot mai multe greșeli.

— La naiba! O faci înadins?

Shinji luă de la capăt prima mișcare din *Sonate facile* de Mozart în do major. Greșea mereu în același punct: succesiunea de arpegii după cea de-a doua temă. Lângă el, Passan bătea tactul din cap și din picior, prezență amenințătoare, aproape îngrozitoare. Chiar el vedea cum se apropie pasajul critic cu îngrijorare...

De fapt, lecțiile de pian nu se desfășuraseră niciodată bine. Băieții rămâneau bulversați, iar el golit, devastat de faptul că făcuse să plângă ființele pe care le iubea cel mai mult pe lume. Cu toate acestea, ținea ca băieții lui

să devină buni pianiști. El însuși reușise, la casa de copii sau în familiile gazdă, să obțină noțiuni din această disciplină.

Arpegiile sosiră. Și cu ele notele false. Passan lovi violent lateralul pianului și se ridică brusc. Shinji se opri. Mii de volți se simțeau în aer. Diego o șterse după canapea.

Olivier făcu câțiva pași furioși. În cămașă, cu arma la centură, părea mai degrabă un polițist în plin interogatoriu decât un tată binevoitor.

— Doamne-Dumnezeule, insistă el, o știai foarte bine acum trei zile!

Shinji, ghemuit pe taburet, cu capul în jos, rămânea tăcut. De la etaj se auzeau sunetele nazale ale unui joc video. Hiroki încerca să se relaxeze înainte de a-i veni rândul. Passan era pe cale să-i comande fiului său să reia, când remarcă că picioarele acestuia nu atingeau pământul. Acest mic detaliu păru că rezumă vulnerabilitatea copilului — și inegalitatea luptei.

Brusc furia i se risipi. Îl ciufuli pe Shinji și îl sărută pe creștet.

— Hai, gata cu lecția. La masă în zece minute.

— Și Hiroki?

— Mai vedem mâine.

Băiatul se ridică în picioare. Chiar dacă fratele lui scăpase de încercare, nu comenta. O luă în sus pe scări, cu câinele pe urmele lui.

Passan oftă și se duse la fereastră. În stradă, Jaffré și Lestrade se pregăteau de pază. Cu primul lucrase la Antigang. Jaffré luase parte la operațiunea Cachan, în 2001, care îi costase viața unuia de-al lor — dar niciunul din gangsteri nu supraviețuise. În ziua aceea, Jaffré și cu el omorâseră pentru prima dată în viața lor. Lestrade

era din acelaşi aliaj cu Fifi. Un campion de tir sportiv, care avea mereu aerul că tocmai ieşise de la o petrecere dansantă sau de la puşcăria Fleury-Mérogis.

Cei doi bărbaţi îl văzură şi îi făcură cu mâna. La miezul nopţii, Fifi şi Mazoyer, un alt dur în haine de piele, asigurau schimbul. Fiecare o făcea în timpul lui liber. Gândul ăsta îl îmbărbăta. Nu era singur.

20:10. Passan intră în bucătărie.

Era în întârziere faţă de planul instaurat de mult timp de Naoko: copiii trebuiau să se culce la ora 20:00, spălaţi pe dinţi şi cu ghiozdanele făcute. Puse apa la fiert. Carbonara: singurul lucru pe care ştia să-l gătească. În ciuda orei târzii, refuzase ca bona să pregătească ceva. Mereu încăpăţânarea lui de tată model. Prăji şunculiţa într-o tigaie, în timp ce pastele fierbeau. Ştia pe dinafară timpii. Când pastele vor fi *al dente*, cubuleţele vor fi şi ele gata. Simultan, pregătea sosul: smântână, ouă, nucşoară. Secretul lui: când şunculiţa era gata, mai adăuga un fir de ulei de măsline care le rumenea din nou şi parfumau sosul când amesteca totul. De fiecare dată servea opera lui de artă cu aceeaşi glumă: „La tata, cel mai bun restaurant din lume!" Toată familia era de acord.

Cina se desfăşură perfect. Olivier, ros de remuşcări, glumi şi se strâmbă mai mult. Cu ajutorul unor grissini torinesi cu care îşi decorase pastele, făcu mai multe imitaţii. Dinţi de vampir cu grisinele în colţul gurii. Colţi de morsă cu grisinele în nas. Antene de marţian cu grisinele după urechi. Shinji şi Hiroki râdeau în hohote.

Tot făcând pe bufonul, admira frumuseţea copiilor lui. Ca oricare alt părinte, bineînţeles, dar lui îi plăcea mai mult originea lor metisă. Simfoniile lui Akira Ifukube sau ale lui Teizo Matsumura uniseră Extremul Orient

cu Occidentul. Cu fiii lui avea aceeași senzație: genele Estului și ale Vestului făceau dragoste în ei.

Se spălară pe dinți, toți împreună în camera de baie a copiilor și pregătiseră ghiozdanele, cu caietele de teme deschise. Apoi fiecare primi o poveste. După ce i-a culcat și sărutat, Passan lăsă ușa întredeschisă și lumina aprinsă pe coridor, în timp ce veioza trimitea stele pe tavan.

Pentru el, începea munca.

36

Atacă acoperișul. *Nimic de semnalat.* Fluieră ca să îl cheme pe Diego care mergea pe lângă gard, apoi o luă pe scări. Etajul. Camerele. Cea a copiilor care dormeau deja. Cea a lui Naoko, goală și tăcută. Cele două camere de baie, apoi fiecare dressing. Nu aprinse lumina, se mulțumea să examineze hainele, colțurile, pardoseala în penumbră. În contact cu rochiile și cămășile lui Naoko, nu simți nicio nostalgie. Mai degrabă un dezgust confuz, impresia obscură că ar fi călcat un tabu.

Parterul. Nici aici nimic. Era fericit că este acasă. Plana aici ceva pur, strict, departe de orice patos, de orice lirism,care îl punea la adăpost, îi confirma certitudinile. Se gândea la această frază a vienezului Adolf Loos, precursorul arhitecturii secolului XX: „Omul modern nu are nevoie de ornamente. Le detestă..."

Salonul. Sufrageria. Nimic important. Ajunse în bucătărie și se opri în fața frigiderului. Avu nevoie de voință să îl deschidă și să ia o Coca zero — Gaïa îl golise, curățase și îl umpluse la loc. Passan continua să se întrebe: cine ar fi putut face asta? Oare chiar Guillard? După un tur la subsol, ajunse la concluzia

că totul era în regulă. Începu să spere: un avertisment fără urmare? O farsă macabră?

Scoase mobilul și îi scrise un SMS lui Naoko. „Totul este în ordine." Ezită, apoi adăugă „Pupici".

Ieși în pragul vilei. Noaptea era neagră, umedă, prea răcoroasă. Traversă peluza și se adresă bărbaților din spatele gardului alb al reședinței.

— Salut, fetițelor. Marea e calmă?

— Un rahat de lac, vrei să spui.

Jaffré era un negru cu codițe lipite de cap. Purta pantaloni cu pense din jeans, cusături portocalii, care păreau proaspăt călcați. Lestrade era o multitudine de piercinguri și tatuaje. Era îmbrăcat cu o pereche de jeanși zdrențuiți, tăiați deasupra genunchilor și cu un tricou cu MC5 pe el, un grup foarte zgomotos al anilor '60.

— Un rond la fiecare 20 de minute, e OK?

— *Jawohl*, colonele!

— Verificați plăcile de înmatriculare ale fiecărei mașini, continuă fără să se întrerupă. Sunați la caziere. V-ați pus vestele?

— Nu e cam mult?

— Tipul care a intrat la mine nu e un copil din cor.

Aprobară fără prea multă convingere.

— La miezul nopții, Fifi și Mazoyer preiau schimbul. Puteți să vă duceți acasă și să săriți pe damele voastre.

Îi salută din cap și se întoarse în casă. Mobilul îi suna în buzunar. Speră o fracțiune de secundă că era Naoko.

— Am dat de părinții lui Guillard, anunță Fifi.

— Unde sunt?

— La cimitir. Au ars de vii. Amândoi.

— Continuă.

— Mama se numea Marie-Claude Ferrari.

Ferrari. Precum celebrul constructor de la care service-urile lui Guillard își luaseră silabele. Așa zisa aluzie la visul lui de tinerețe: să lucreze pentru marca roșie. Mințise: numele ăsta era fără îndoială o referință la mama lui naturală. Provocare, ură secretă, alesese aceste litere ca și cum ar fi scuipat-o în față pe mama lui nedemnă.

— Ținea un salon de coafură la Livry-Gargan. Nu mi-a fost greu să dau de ea, moașa de la maternitate își amintea de...

— Spune-mi cum a murit.

— A ars în propriul salon, într-o seară de iulie 2001, în circumstanțe încă neelucidate.

Tot în anul marii întoarceri a lui Guillard. După ce distrusese spitalul în care se născuse, o pusese pe rug pe propria mamă. Guillard piromanul. Guillard paricidul.

— Pe ce dată a fost incendiul?

— 17 iulie. Ziua lui de naștere. El e: fără nicio îndoială. Ancheta nu a dat nimic, dar originea criminală a actului este o certitudine.

— Soțul ei era cu ea?

— N-ai înțeles. Tatăl biologic se numește Marc Campanez. Tipul nu o mai văzuse pe Marie-Claude de aproape patruzeci de ani. A murit la o mie de kilometri distanță. Și două luni mai târziu.

— Cum ai dat de el?

— Tot prin moașă. Își amintea de Marie-Claude. Coafeza nu înceta să plângă, înainte de a naște, spunând cum Campanez a părăsit-o din cauza copilului ei anormal.

Passan urmărea ca o flacără în obscuritate furia lui Guillard. Și el făcuse pesemne propria anchetă. Și obținuse aceleași elemente și descoperise că părinții îl respinseseră deoarece era un monstru.

— Moașa a mai fost întrebată despre cazul ăsta?
— Nu mi-a spus.
— Ce știm despre moartea lui Campanez?
— A ieșit la pensie în bazinul Séte. I-au găsit corpul în casa carbonizată în plină pădure de pini. Crima era evidentă. Totul era îmbibat cu benzină. Autopsia spune că a murit asfixiat. Poliția a avut mai multe piste, dar până la urmă nu a ieșit nimic.
— De ce mai multe piste?
— Înainte, Campanez fusese polițist în Departamentul 93. S-au gândit la o răzbunare. Dar ancheta n-a dat niciun rezultat. Caz clasat.

Guillard era fiu de polițist, fiul nimănui... Olivier simțea căldura focului, trosnetul flăcărilor. Îl vedea pe bătrân prăjindu-se sub pinii mediteraneeni. Corpul mamei chircindu-se când smocurile de păr tăiate și tuburile de fixativ se îmbrățișaseră...
— E tot ce ai găsit?
— M-ai pus pe pistă acum două ore.
— Mai scormonește la părinți. Vreau maximum de informații despre ei. Să le văd mutrele, să le știu pedigree-ul. În rest, ai avansat?
— Ce rest?
— Eventualele incendii în zonele unde a trăit Guillard.
— N-am avut timp!
— Începe acum.
— E ora 22!
— Sună la pompieri. Jandarmi. Asiguratori. Ai locurile. Ai datele. Nu e mare brânză.
— Ce să zic. În plus trebuie să fiu la tine la miezul nopții.
— Uită: mă descurc cu Mazoyer.

Passan avea acum viziunea foarte clară a unui adolescent care dădea foc școlii sale sau casei pentru că el însuși ardea în pielea aceasta hibridă care îl ținea prizonier.

— Ce se întâmplă pe la tine? întrebă punkistul.

— Totul e în regulă.

— Atunci, încearcă să dormi câteva ore.

Îi mulțumi adjunctului și închise. Își dădu seama că încă putea — sudoarea, frica, maimuța — și că grădina lui, cu miresmele ei nocturne, nu echilibrase balanța.

37

Ar fi trebuit să facă duş ca de obicei, la subsol, dar voia să rămână aproape de copii. Avea deci să folosească baia lui Naoko, de la etaj.

După ce-l postă pe Diego în faţa uşii de la camera băieţilor, se aventură în camera fostei sale soţii. O împărţiseră timp de cinci ani, dar între timp Naoko şi-o însuşise. Stilul japonez era mai pronunţat ca oricând. Nu c-ar fi agăţat stampe pe pereţi sau ar fi avut kimonouri în dulapuri. *Nici vorbă.*

Era ceva mult mai discret.

Mult mai subtil.

Pilotă roşie. Perne aurii. Covor portocaliu. Naoko iubea culorile şi considera *dress code-ul* parizian („toată lumea în negru!") o ofensă adusă vieţii, o constrângere sinistră apăsând pe fiinţe şi spirite. Aceste culori vii întreţineau o legătură misterioasă cu Orientul. Mai era aici ceva ordonat, discret, ce amintea de Japonia. O armonie nedefinită, în care niciun milimetru pătrat nu era irosit sau neglijat. Un fel de politeţe înnăscută a locurilor şi a lucrurilor...

Passan se așeză pe marginea saltelei și, mânat de un impuls, deschise dulapul de la capul patului. *Kaiken*-ul era acolo, în teaca lui neagră din lemn de jacquier. Nu era surprins că Naoko nu-l luase cu ea — urâse întotdeauna acest cadou, simbol al violenței și al fanatismului Japoniei de altădată.

Ce era mai ciudat, își uitase „cutia de somn", în care se găsea un kit pentru un somn bun. Un *eye pillow* cum ți se dă în avion, dopuri de urechi, un aparat pentru măsurarea umidității (nu putea dormi la mai puțin de 40% umiditate), o busolă (patul trebuia întotdeauna să fie îndreptat spre est), picături pentru relaxarea ochilor...

Cutia aceasta și conținutul ei prezentau trăsătura majoră a personalității lui Naoko: permanenta căutare a stării de bine. Naoko încerca, într-un mod aproape științific, să doarmă bine, să mănânce bine, să respire bine... Nu se despărțea niciodată de umidificatorul ei, spunând că aerul din Paris este prea uscat. Se hrănea cu produse ciudate, alge, semințe, geluri, menite să-i echilibreze sistemul digestiv. Își cumpărase chiar și un ceas care îi monitoriza circulația sangvină și o trezea în momentul în care ritmul ei circadian era cel mai calm. Toate astea n-aveau nimic de-a face cu egoismul sau cu cea mai mică dorință de confort. Era vorba despre a trăi în armonie cu lumea. În mod paradoxal, Naoko se asculta cu modestie, cu scopul de a respecta legile naturii. Voia să se cufunde în Marele Tot, cât mai discret posibil.

Își verifică mobilul. Niciun SMS. Această seară petrecută în singurătate nu valora nimic pentru el. Se ridică și intră în baie. *Templul lui Naoko*. Spațiul era împărțit în două: o primă zonă cu gresie, în care se găseau o chiuvetă și o cabină de duș modernă; o a doua zonă, îmbrăcată în

lemn de pin, unde tronau, într-o parte, o cadă dreptunghiulară de lemn şi, în cealaltă, o instalaţie de duş, sub care se afla un taburet de cedru.

Passan se întoarse spre etajere şi privi periile. Kitagawa Utamaro, cel mai mare pictor al secolului al XVII-lea, accentua culoarea neagră a părului printr-un al doilea strat de cerneală de China. Părul lui Naoko părea ivit din acele stampe: era de un negru atât de plin, atât de intens, încât îţi spuneai că pensula naturii trecuse de două ori pentru a-i accentua densitatea.

Naoko îşi lăsase în baie şi produsele de îngrijire, aliniate perfect. Degetele lui Passan trecură peste flacoane, cu aceeaşi grijă cu care ar fi deschis dulapurile. Ca să-şi enerveze prietenele, Olivier pretindea că Naoko era sută la sută naturală. În realitate, nu văzuse niciodată o persoană care să utilizeze atâtea balsamuri, emulsii, loţiuni, seruri, geluri. În cazul ei, asta ţinea de cult, de un ritual al devoţiunii.

Passan era fascinat. Pentru el, Naoko era întruchiparea sofisticării. Un fel de operă de artă modelată de ea însăşi. Se gândea întotdeauna la începutul filmului lui Kenji Mizoguchi, *Cele cinci femei din Utamaro*, o biografie romanţată a pictorului. Femei hieratice, cu feţe complet albe, cu părul strâns în cocuri înalte, purtând kimonouri grele cu motive moarate, mergând cu pas solemn sub umbrele de hârtie parafinată, pe care le ţineau bărbaţi ce păreau a fi sclavii lor. Un spectacol strălucind de frumuseţe.

Asta nu era nimic.

Asta nu era totul.

La intervale regulate, femeile făceau un pas de dans straniu. Cu piciorul drept, desenau un arc de cerc pe sol,

arătându-şi papucii de lemn înalţi de douăzeci de centimetri, flexând în acelaşi timp celălalt picior, apoi marcau o pauză înainte de a face o nouă buclă. Compasuri feminine, trasând curbe misterioase, aplicând calcule născute dintr-o feerie necunoscută...

Vrăjit, Passan îi arătase imaginile lui Naoko pentru a afla cine erau aceste prinţese perfecte şi ce tradiţie era reprezentată aici.

Naoko îi răspunsese pe un ton distrat:

— Sunt curve. *Oïran* din cartierul Yoshiwara.

Passan încasase lovitura şi ajunsese la următoarea concluzie: o ţară unde curtezanele au mai multă nobleţe decât oricare prinţesă occidentală, o ţară unde sexul femeii se indică prin expresia „acolo, jos" şi unde se spune despre o persoană bisexuală că „are două săbii" este o ţară în care se face bine dragoste.

Passan se dezbrăcă, puse pistolul pe marginea chiuvetei şi intră sub duş. Închise ochii la contactul cu apa. Pentru o clipă, se simţi bine. Începuse chiar să fredoneze ceva cu voce scăzută. Dar zgomotul apei îl izola de restul casei — şi asta nu-i plăcea. Se săpuni energic, hotărî să termine repede cu spălatul şi să se culce pe o saltea în faţa camerei copiilor.

Avea să doarmă lângă Diego.

Doi câini de pază veghind somnul micuţilor.

Brusc deschise ochii. Se scălda într-o baie roz. Pieptul îi era presărat cu picături roşii. La picioarele lui, o baltă de culoarea somonului făcea bule. Înălţă capul şi văzu că plăcile de faianţă erau mânjite cu dâre lungi de sânge.

Era rănit. *Dumnezeule*. Se pişa sânge. Se palpă, se pipăi între picioare. Nimic. Totuşi, acela era sânge, curgea pe pereţi, îmbibând podeaua cu o spumă greţoasă.

Pe pipăite, opri apa, se izbi de uşa de sticlă şi reuşi să iasă. Tremura. Pieptul, vintrele îi erau roşii ca focul. Întinse braţele şi se agăţă de chiuvetă.

Îşi luă pistolul şi îl armă din reflex.

Copiii.

Se năpusti pe coridor, cu pistolul în mână. Deschise uşa cu grijă, în timp ce Diego se dădea somnoros la o parte, fără să înţeleagă ce se întâmplă.

Nimic neobişnuit. Shinji şi Hiroki dormeau liniştiţi.

Ud leoarcă de apă, se întoarse în baie, scoase glonţul de pe ţeavă, apoi puse din nou piedica. În stare de şoc, îşi observă chipul în oglindă. Prin ceaţa roz, semăna cu o carcasă de vită, agăţată de un cârlig.

Îşi căută mobilul. Sună la un număr, apoi se lăsă să alunece pe lângă perete şi îşi strânse genunchii la piept. Sângele se coagula deja, strângându-i pielea.

— Alo?

Passan vorbi cu o voce scăzută:

— Fifi? Eu sunt. Vino aici. Imediat.

— Dar ai zis...

— Sună şi la Poliţia Judiciară. O vreau pe Zacchary în persoană. Cu toată echipa.

— Ce naiba se întâmplă?

— Maşini normale. Nu combinezoane, nu logo, nu girofar. Şi mai ales fără sirenă. Ai înţeles?

Închise. Ghemuindu-se lângă perete, îşi dădu seama că se legăna înainte şi înapoi, ca un musulman care îşi recită surele. Se simţea inundat de valuri de teroare.

Aruncă o privire înspăimântată spre cabina de duş.

Părea o rană sângerândă.

38

— Combinaţia este destul de simplă.

— Vorbeşte mai încet. Copiii dorm alături.

Baia era plină ochi. Passan îşi trăsese pe el nişte jeanşi. Avea pistolul înfipt la spate. Isabelle Zacchary era aplecată în cabină — combinezonul i se lipise de forme, dar nimănui nu-i stătea capul la asta. Alţi doi tehnicieni se vârâseră sub chiuvetă în aceeaşi ţinută. Bluze de hârtie, măşti antipraf, căşti, mănuşi chirurgicale şi papuci de protecţie...

Fifi stătea în pragul uşii, transpirat, uluit. În spatele lui, cei doi duri care-ar fi trebuit să asigure paza păreau să fi primit un pumn în nas. Mazoyer ajunsese şi el — degeaba.

— Tipul tău a congelat sânge în tuburi fine, reluă Zacchary cu o voce scăzută.

Spunând asta, mimă operaţia cu degetele ei înmănuşate.

— A obţinut astfel un fel de tije pe care le-a pus acolo sus, pe marginea faianţei.

Baia se transformase într-o saună. Parfumul lemnului de cedru plutea nepăsător.

— Când ai dat drumul la duş, ai creat o sursă de căldură. Sângele s-a lichefiat. Doi litri, cel puţin...

Passan asculta explicaţiile, stupefiat. Pleoapele îl dureau, ca şi cum s-ar fi uitat ore în şir la incandescenţa unui furnal. Duşmanul părea capabil de o cruzime care depăşea tot ce văzuse el vreodată — şi poliţistul nu era un novice.

— E sânge de maimuţă?

— Sânge uman, interveni unul dintre tehnicieni.

Ţinea un tub de probă, care conţinea un lichid de culoarea prunei.

— Reacţia antigeni/anticorpi nu lasă nicio îndoială.

Passan se apropie. În ciuda căldurii, sângele se coagula în continuare pe pielea lui, trăgând ca nişte gheare de firele de păr. Simţea cum inima i se contractă în cuşca toracică. Îşi imagina un cheag. Un ghem tare. Un sâmbure de frică, al cărui fruct era propria lui carne.

— Ai deja grupa? întrebă Zacchary.

— Imediat...

Al doilea tehnician era ocupat cu alte fiole. Masca de praf îi dădea aerul unui războinic medieval.

Secundele se scurseră, se transformară în picături lente de sudoare.

— Gata, spuse omul cu mască. AB. O grupă oarecum rară.

Passan se năpusti pe culoar, îl bruscă pe Fifi, apoi pe alţi trei poliţişti.

Punkistul îl opri:

— Ce se întâmplă?

— Copiii mei au grupa asta.

Passan deschise uşa de la camera lor cu precauţie. Îşi ţinu respiraţia. În primele secunde nu văzu nimic, apoi ochii i se obişnuiră cu întunericul.

Se apropie mai întâi de patul lui Shinji. Cu un genunchi pe podea, ridică uşor copilul adormit. Îl mai examinase cu câteva minute înainte, dar de data asta, se uită mai atent la încheietura mâinii, la antebraţe, urcând uşor spre umăr.

Inima aproape îi explodă. Copilul avea urme minuscule de înţepături în braţ. Luminate de steluţele care se roteau în cameră, urmele apăreau, apoi dispăreau. Passan se ghemui, cu capul în mâini, strângând din dinţi ca să nu urle.

Se duse spre patul lui Hiroki, cu mintea chinuită de întrebări. Îi ridică mânecile, îi întinse braţele şi recunoscu urmele. Brusc, simţi cum corpul îi îngheaţă. Cine venise aici ca să fure sângele copiilor lui? Când? Cum? De ce nici el, nici Naoko nu observaseră aceste vizite?

Strânse în braţe copilul şi îi aşeză din nou capul pe pernă. Reuşi să se ridice în picioare, apoi merse cu spatele până la uşă. Fără zgomot, ieşi.

— Deci? întrebă Fifi.

Passan trase un pumn în peretele din faţa camerei.

39

— Trebuie să vă dezbrăcați.
— Poftim?
— Nu vorbesc până nu sunteți gol.
— Ce prostie e asta?
— Am văzut într-un film și ideea mi s-a părut bună.
— Crezi că am un microfon?

Jean-Pierre Levy îl tutuise de la început. El continuase să i se adreseze cu „dumneavoastră". Era mai elegant, mai potrivit.

— Dezbrăcați-vă!
— Nici să nu te gândești. Dacă nu scoți mălaiul în cinci secunde, m-am cărat. Băieții mei or să vină după tine cu cătușele. Eu fac jocurile, monșer.

Zâmbi: sticletele mințea. Faptul că vindea mașini personalizate și puternice îi asigurase o clientelă aproape exclusiv masculină. Printre acești macho, erau mai mulți ofițeri de poliție cu care întreținea relații cordiale, aproape amicale. Îi fusese suficient să dea câteva telefoane sub pretextul că vrea să verifice solvabilitatea lui Levy. Polițiștii fuseseră mai întâi reticenți — se abțineau ca regulă —, apoi limbile se dezlegaseră. Jean-Pierre Levy

era cunoscut pentru extravaganțe. Cartofor, parior, plin de datorii, de două ori divorțat: genul „după mine potopu'". Fără să mai punem la socoteală Inspectoratul General, care abia aștepta o ocazie să-l agațe.

Cum putuseră să dea dosarul lui unui tip atât de dezastruos? Misterele administrației franceze. Nu avea de ce să se plângă: cu un alt anchetator, perechea de mănuși l-ar fi trimis direct în spatele gratiilor.

— Cunoașteți pariul lui Pascal?

— Mălaiul, pentru numele lui Dumnezeu.

— Dacă plecați acum, fără să-mi vindeți ceea ce vreau să cumpăr, eu voi pierde. Dar dacă eu vă dau banii și dumneavoastră mă înșelați, pierd, de asemenea. Fiți rezonabil. Dezbrăcați-vă. În zece minute, totul va fi gata.

Secundele se scurgeau. Rămase nemișcat și nu mai spuse niciun cuvânt. Cea mai bună metodă de a slăbi voința. Îl sunase pe Levy la două dimineața pentru a-i propune acest loc de întâlnire: vârful Avron, la Neuilly-Plaisance, unul dintre rarele promontorii din Departamentul 93. Platoul adăpostea pajiști împădurite, care se deschideau la o sută optzeci de grade spre câmpia Saint-Denis.

Cu siguranță, sticletele plecase în trombă pentru a repera locul. El venise la ora 5:00 și își parcase mașina ceva mai departe. Printre arbuști îl localizase pe Levy deja la pândă, aproape de gardul parcului. În sfârșit, la 6:30, cei doi prădători ieșiseră din vizuinile lor. Descuiase poarta — avea un șperaclu — și își ghidase adversarul până pe o potecă mai retrasă. Nimeni nu venea pe-aici înainte de ora opt dimineața: nici urmă de tipi care făceau jogging sau de vreun trecător. Un loc ideal pentru tranzacție.

Se uită la ceas: trecuse un minut. Fără un cuvânt, fără un gest din partea lui.

În cele din urmă, Levy trase o înjurătură și se execută. Din decență, îi întoarse spatele și se îndepărtă câțiva pași. Era răcoare. Vântul fremăta prin frunze, prin tufele de trandafiri și cactuși. Arborii împrăștiați dădeau un aer de savană africană esplanadei.

Câteva secunde mai târziu, Levy își scosese încălțările, haina militară, pantalonii și desprinsese teaca în care ținea pistolul. Deja atârna mai puțin greu.

Reveni la peisaj. Soarele se ridica, răspândind hemoragia răsăritului. Valea se dizolva într-o ceață de poluare care evoca murmurul unei mări străbătute de vălurele. Miracolul se producea. Raza verde a periferiei.

Pentru câteva secunde, tristețea lui 93 dispărea. Nu-i mai vedeai urâțenia, mizeria, dezordinea. Era doar o câmpie strălucitoare ca un scut, gata de luptă.

În clipa asta unică, orice speranță era permisă.

— Poftim.

Levy rămăsese doar în chiloți. Nu era gras, ci fleșcăit. Cam la fel de dinamic precum o cameră pe pană. Chel, acoperit cu peri terni, care se confundau cu pielea gri, părea imberb.

— Unde e mălaiul?

Nu-i răspunse imediat, lăsându-l să mai fiarbă un pic.

— Aveți la dumneavoastră lucrul despre care am vorbit?

— Întâi mălaiul.

— Sigur. Un moment.

Se întoarse spre copacul lângă care lăsase servieta de piele. Între timp, aruncă o ocheadă spre Levy: acesta se apropiase de arma care zăcea în iarbă. Zâmbi sigur pe el

şi-şi luă servieta. Ştia că jidanul nu va trage până nu va fi sigur că banii sunt în ea.

Se întoarse, făcând să trosnească sub paşii lui iarba uscată.

— Pune geanta jos şi deschide-o încet!

Levy vorbea ca şi cum el ar fi avut hăţurile. Îi lăsă această iluzie. Păsările cântau, ascunse printre crengi. Se simţea ciudat de relaxat. Puse aşa-zisa lui avere în iarbă. Calculase greutatea aproximativă a cinci sute de mii de euro în bancnote de cinci sute de euro. Un kilogram de bani gheaţă.

Cu o mână deschise servieta.

— Dă-te înapoi, ordonă celălalt.

Bărbatul dezbrăcat se apropie de ţintă, fără să-l scape din ochi. Puse un genunchi jos şi aruncă o privire între coperţile de piele. Când se ridică, era prea târziu: avea seringa înfiptă până la plăsele în ceafă. Încercă să lovească cu pumnul, dar nu nimeri decât cerul. Totul se terminase.

Treizeci de mililitri de Imagene. Efect imediat.

Poliţistul se răsturnase în iarbă. Învingătorul aruncă o privire în jur — nu era nimeni —, apoi îşi privi ceasul. 6:40. Avea cam o oră şi jumătate la dispoziţie pentru a-şi pune planul în aplicare.

Să-şi pună prizonierul la adăpost.

Să-l trezească şi să-l facă să vorbească.

Să pregătească intervenţia chimică.

Apoi să se întoarcă acasă pe drumul pe care venise în aceeaşi dimineaţă.

40

Treizeci de minute mai târziu, ajunse într-o parcare subterană din Rosny-sous-Bois. Un loc abandonat de când o campanie de demolare fusese aprobată, pentru a fi ulterior mereu anulată. Proprietarii fuseseră despăgubiți, mașinile evacuate. Rămăsese acest loc sub pământ, gol, otrăvit, pe care și vagabonzii îl ocoleau de teamă să nu se intoxice.

O luase exclusiv pe drumuri secundare, evitând secțiile de poliție, cartierele de locuințe și orice punct fierbinte pe care l-ar fi supravegheat polițiștii. Departamentul 93 era teritoriul lui. Putea să se orienteze cu ochii închiși. Locul lăsase o urmă de fier înroșit în carnea lui. Nimeni n-ar fi putut să-l urmărească sau să-l prindă în acest labirint.

După ce-l legase pe șantajist într-un scaun de metal, ale cărui picioare chiar el le sudase de pardoseala metalică, îi făcu o altă injecție pentru a-l trezi. Așteptând să-și vină în simțiri, dădu încălzirea la maximum, pentru a obține o căldură infernală. Zgomotul ventilatorului, pereții negri și plafonul foarte jos aduceau cu un submarin puternic care plonjează spre miezul incandescent al Pământului.

— Ce se întâmplă?

Nu răspunse, continuând să regleze butoanele. Pentru această fază a operației, nuditatea dușmanului era esențială.

— Ce mi-ai făcut?

Levy tocmai văzuse perfuzia atașată de brațul lui stâng.

— CE MI-AI FĂCUT, NENOROCITULE?!

Încet, se apropie de polițist și-i arătă cu capul perfuzia instalată pe un suport în spatele boxei. Levy nu putea să o vadă, dar motorul ei torcea precum cel al unui acvariu.

— O soluție salină! strigă pentru a acoperi zgomotul motoarelor. Ca să te pui pe picioare!

— Te crezi doctor?

— Mi-am petrecut jumătate din viață prin spitale. Sunt medic așa cum pușcăriașii sunt avocați și demenții psihiatri. E doar o deformație profesională.

Levy își schimbă atitudinea, ca și cum și-ar fi dat seama că are în față un dement.

— Doar n-o să mi-o tragi, pederastule.

— Nu suntem suficient de intimi.

Se apropie de bancul de lucru și deschise o trusă de intervenție. În interior, se afla o autoclavă de mici dimensiuni. Își puse mănuși noi de nitril — nu suporta decât modelul ăsta, era alergic la latex. Deschise capacul metalic, lăsând să iasă un nor de fum, apoi luă o seringă. Apoi, dintr-unul din buzunarele trusei, alese un flacon sigilat, rupse protecția și introduse acul în dopul de cauciuc.

Polițistul tresărea la orice zgomot — nu vedea nimic din aceste pregătiri.

— Ce... ce faci?

— Unde sunt mănuşile?

Levy urlă:

— Ce vrei să-mi faci, nenorocitule?

— Mănuşile.

Poliţiştii au şoricul gros. Totul e să ştii până unde. Se aşeză în faţa lui pentru a termina de umplut seringa. Levy se zbătea ca un şarpe prins în capcană şi scutura din cap într-o mişcare încăpăţânată de negare.

Cu calm, lăsă câteva picături să curgă prin vârful acului, pentru a elimina bulele de aer.

— Mă pricep la injecţii, comentă el cu o voce mai puternică. Sunt obligat să-mi fac regulat injecţii cu testosteron.

Levy plângea cu sughiţuri.

Trecu la tutuială. În atmosfera încinsă, amestecată cu ură şi frică, putea fi vorba, în sfârşit, de o apropiere între ei.

— Unde sunt mănuşile, Levy? Nu mă obliga să mă joc de-a nazistul.

— Du-te dracului! urlă celălalt.

Luă vată şi o soluţie antiseptică. Tamponă încheietura mâinii drepte a prizonierului.

— Ai băgat de seamă că fac orice e posibil ca să-ţi ofer un viitor.

Se aplecă spre el şi inspiră mirosul acid al transpiraţiei. Procesul era în plină desfăşurare.

— Camfor, îi şopti la ureche. Suferinţa va curge prin venele tale destul de rapid. Nu eşti aşa de bătrân şi n-ai noroc. Suferinţa este precum cancerul. Se hrăneşte cu forţa victimei sale.

— Nu.

— Mengele şi gaşca lui injectau produsul ăsta prizonierilor.

— Nu.
— Unde sunt mănușile?
— NU!
Îi înfipse acul în braț.
— Tu poți să scapi, Levy. La Auschwitz, frații tăi n-au avut șansa asta. Gândește-te la ai tăi! Le-o datorezi!
— NU!
— Mănușile.
Apăsă pistonul.
— Sunt într-o cutie de valori la o bancă.
— Ce bancă?
— HSBC. 47, bulevardul Jean-Jaurès, în arondismentul 19.
— Numărul seifului?
— 12B345.
— Este banca ta obișnuită?
— Nu agenția asta.
— Te cunosc?
— N-am fost acolo decât o dată. Când am închiriat seiful.
— Și asta s-a întâmplat...?
— Aseară, când am recuperat mănușile.
Își evaluă șansele. Fizic, semăna cu polițistul. Cu actele acestuia, ar putea încerca. Scoase acul și se destinse. Luase hainele lui Levy, pe care avea de gând să le ardă odată ce totul se termina. Își pipăi buzunarele hainei și găsi portofelul. Fotografia actului de identitate data de cel puțin zece ani, dar omul era deja chel: ar fi putut să meargă. Răsuci cardul de credit și evaluă semnătura. O putea imita fără probleme. Și încă cu mâna stângă.
Pregăti echipamentul, apoi se postă în fața prizonierului. Căldura devenise insuportabilă. Levy făcuse pe el.

Mirosul de rahat, umplând spaţiul, îi plăcea. Cu climatizarea reglată până la asfixiere, şantajistul urma efectiv să se facă una cu dejecţiile lui.

Cu o singură mişcare, ridică perdeaua metalică, lăsând o deschizătură înaltă de vreun metru.

— Unde pleci? se văită celălalt.

— Să-ţi verific informaţiile.

— Nu mă lăsa...

Stinse lumina. Ţinea în mână trusa de prim ajutor şi hainele poliţistului. Nu renunţase la mănuşi. Zgomotul climatizării păru că devine mai puternic în întuneric.

— Mă întorc în câteva ore! strigă. Dacă am mănuşile, am putea să ne gândim la viitorul tău. Dacă nu, există o altă opţiune.

— Ce... ce e căldura asta?

— Trebuie să transpiri. Trebuie să elimini anestezicul.

— NU MĂ LĂSA!

— Nu te obosi. Subsolul ăsta n-a mai văzut o maşină de trei ani. Pe curând.

Trase oblonul la loc şi se îndreptă rapid spre maşină. 7:30. Totul mergea strună. Mai avea o jumătate de oră ca să ajungă la Neuilly, să parcheze pe bulevardul Inkermann, să traverseze grădinile prin spate şi să ajungă la bârlogul lui prin accesul secret pe care-l folosea întotdeauna.

Răsuci cheia în contact şi reglă aerul condiţionat pe minimum. Închise ochii câteva secunde sub efectul binefăcător al răcorii, apoi demară în scrâşnet de cauciucuri. Odată ajuns acasă, după un duş bun, va trebui doar să aştepte ora 9:00 pentru a urca în maşina sa Clasa E, condusă de şoferul lui, sub privirea atentă a gărzii care-l supraveghea.

Va începe o nouă zi.

Era surprins de propria destindere. În fond, toată povestea asta cu Levy nu era decât o problemă colaterală. Tot ce conta era lupta cu Duşmanul.

Înfruntarea, dar şi apropierea...

41

— Totul a decurs bine azi-noapte?
— Perfect.
— S-au culcat devreme?
— Fără probleme.
— Ai o voce ciudată.
— Sunt în întârziere.
— Am sunat adineauri. Voiam să vorbesc cu ei.
— Știi cum e dimineața.

Naoko nu răspunse. Știa ritmul de trezire al băieților, al micului dejun și al cursei spre școală. Că Passan nu avusese timp să o sune înapoi nu o mira.

— Ești sigur că totul e în ordine? insistă ea.
— Totul e perfect, cum ți-am zis! Am întârziat. Te las.

Închise. Naoko rămase blocată. Ar fi vrut să-l implore să-i dea amănunte — ea, care pleda pentru două tabere perfect separate. Dar situația permitea abateri de la regulă.

Alese o ținută printre lucrurile pe care le pusese grăbită într-o geantă. Ceva nu era în regulă. O disonanță, o inflexiune a vocii. Paradoxal pentru un polițist: Passan nu știa să mintă.

Contrariată, îmbrăcă o rochie albastru-deschis. Materialul era șifonat. Nomadă în propria viață, trebuia să se obișnuiască. Optase pentru un hotel la Neuilly, Madrid, situat pe bulevardul cu același nume, aproape de Défense. Cu o seară înainte, ieșind de la birou, o luase la întâmplare după colțul acela și fusese izbită de rumoarea estompată ce răzbătea pe sub platani. Reperase locul și se hotărâse fără să stea prea mult pe gânduri.

Se băgase în pat după ce primise un SMS liniștitor de la Passan, dar nu reușise să adoarmă. Luase un somnifer și se băgase iar în pat, ca și cum s-ar fi achitat de o sarcină macabră. Se scufundase câteva ore printre frânturi de vise. Spre deosebire de Passan, Naoko nu avea niciodată vise urâte. Nici chiar gânduri complicate sau neliniștitoare. Doar episoade anodine: un semafor roșu care nu se făcea niciodată verde, ea cumpărând brioșe, ca să găsească pește în locul lor. Vise de menajeră. Nici în noaptea asta nu se întâmplase altfel.

După ce se trezea, atunci începea coșmarul. Se gândea la copii. La maimuța jupuită din frigider. La amenințarea care plutea peste casa, peste căminul ei...

Ora 9. Într-o jumătate de oră începea prima ședință. Se privi în oglinda de la toaletă. Machiajul era nervos, ascuțit, ca o scriitură febrilă. Pentru oamenii de afaceri era suficient: cu cifrele pe care li le va servi, asta va fi problema lor cea mai mică.

Ignoră liftul și o luă pe scara de serviciu, tropăind din tocuri. Toată noaptea, faptul că-l bănuia pe Passan revenise ca un laitmotiv. Uneori ideea i se părea absurdă. Alteori își spunea că niciodată nu cunoști pe cineva *în profunzime*. Își reaminti semnele care arătau că soțul ei se îndreptase treptat, de-a lungul anilor, spre violență,

dezechilibru, adică nebunie. Accesele lui de furie. Dragostea pentru copiii lui, care nu se manifesta decât prin exagerări și excese. Certurile lor, unde reproșurile se revărsau ca puroiul — parcă se curăța o rană adâncă. Rânjetele lui sardonice, inexplicabile, când se uitau la televizor. Ieșirile verbale murdare la telefon cu colegii...

În acele momente, realitatea o prindea din urmă: trăia cu un om care omorâse alți oameni. Mâinile acelea care îi purtau copiii, o mângâiau rupseseră *și* oase, apăsaseră pe trăgaci, se întâlniseră cu moartea și viciul...

Chiar și pasiunea lui pentru Japonia se transformase într-o obsesie morbidă. Nu vorbea decât despre seppuku, reguli de onoare care legitimau distrugerea, suicidul. Toate porcăriile astea de care Naoko fugise cât o țineau picioarele — mai ales că-i aminteau de tatăl ei.

Dar oare asta era suficient pentru a face din el un nebun hotărât s-o îngrozească? Nu. De altfel, era sigură că povestea asta avea legătură cu una dintre anchetele lui. Că știa cine e adevăratul vinovat. O poveste sumbră de răzbunare, ceva de genul ăsta, despre care refuza să vorbească.

Circulația era lejeră pe bulevardul Charles-de-Gaulle. Se strecură până pe bulevardul circular. O altă problemă se ivea la orizont în dimineața aceasta sinistră. Cu o zi înainte, se întâlnise cu avocatul ei, un anume Michel Rhim. Îi povestise despre episodul cu maimuța jupuită. Mai rău: îi mărturisise bănuielile ei cu privire la Olivier. Rhim exultase. Vorbise despre expertiză psihiatrică, de anchetă socială... Promisese o victorie totală: tutelă exclusivă a copiilor, despăgubiri, pensie alimentară...

Naoko îi explicase că nu voia nimic, dar avocatul era pornit. Îl făcuse să jure că nu va lua nicio inițiativă fără să vorbească mai înainte cu ea.

În parcare, opri motorul și își încrucișă mâinile pe volan. Ziua abia începuse și ea era deja epuizată. Slujba ei, turnul acesta imens... Neliniștea când se gândea la intrusul din vilă... Lupta cu Passan... Totul i se părea fără soluție. Își îndreptă spatele, străbătută de o revelație: să se întoarcă la Tokio. *Definitiv*.

În doisprezece ani, era prima oară când se gândea la asta.

Imediat respinse ipoteza. Viața ei era aici. Familia. Casa. Cariera. O astfel de plecare ar fi fost o fugă. Din fața agresorului. Din fața divorțului. Din fața lui Passan. Mai era și o problemă de orgoliu. Când te exilezi, n-o faci ca să te întorci fără slujbă, fără soț, cu doi copii de mână. Oricum, nu mai putea da înapoi — să revină la codurile, la regulile și obligațiile din țara sa după ce cunoscuse libertatea europeană.

Japonezii au o metaforă pentru a descrie fenomenul: se compară cu bonsaii, care sunt în același timp susținuți, dar și îngrădiți de niște proptele minuscule. Dați-le drumul în natură și își vor deschide aripile. Imposibil să-i pui la loc în ghiveci.

Traversă hotărâtă parcarea goală. Trebuia să-și asume destinul, aici, acum. Chiar dacă era vorba de un naufragiu anunțat. În fața liftului, își sondă și mai adânc sufletul și atinse stratul cel mai periculos. În străfundul sufletului, accepta acest eșec. La ce se așteptase?

Mințise. Își îngropase adânc secretele. Viața ei nu era decât un castel de cărți de joc care, în mod inevitabil, avea să se năruie într-o zi.

Ușile cromate se deschiseră. Se năpusti în cabină cu privirea pierdută.

42

— Ce crezi?

— Aş zice că sunt urme de prelevări de sânge.

— Câte?

— Greu de spus. Genul ăsta de urme se atenuează rapid. Tot ce pot să-ţi confirm este că ultimele datează de douăzeci şi patru de ore, cel mult. Zacchary zice că doi litri au curs la tine în duş. Dacă socotim în medie două sute de mililitri de fiecare dată, nu sunt puţine prelevări...

Passan reflectă. Asta însemna că ultimele fuseseră făcute în noaptea cu maimuţa. Asta însemna că intrusul venea şi pleca de parc-ar fi fost acasă la el, fără să fie văzut, de mai multe săptămâni. Asta însemna un plan teribil.

Încă de la ora şapte îl trezise pe Stéphane Rudel. Medicul legist ajunsese chiar înainte de plecarea la şcoală: examinase copiii, fără un cuvânt, apoi aşteptase întoarcerea lui Passan pentru a-i da diagnosticul. Erau acum la masă, în bucătărie.

— Înţepătura ar fi trebuit să-i trezească, nu? continuă Passan.

— Nu neapărat. Ar fi putut folosi un gel anestezic.

Poliţistul turnă cafeaua în ceşti.

— Şi starea lor de sănătate, în general?

— Totul e în ordine. Sunt în formă.

— Prelevările nu i-au slăbit?

— Nu. Cea mai mare parte a elementelor din compoziţia sângelui se regenerează rapid.

— Nu există risc de infecţie?

— Ce vrei să spui?

— Dacă prelevările de sânge au fost efectuate fără dezinfectant.

— Putem face o analiză dacă vrei, dar va trebui din nou...

— Lasă: s-a făcut deja.

Isabelle Zacchary făcuse toate analizele posibile. De fapt, nu se gândea că intrusul ar fi profitat pentru a le injecta un produs oarecare copiilor sau că ar fi operat în condiţii precare. Toată povestea arăta că era vorba de un profesionist obsedat, organizat. Pe de altă parte, deocamdată erau doar nişte avertismente.

Acest nou atac schimbase total poziţia lui: ieşea din discuţie să mai cedeze impulsului, să-l ameninţe pe Guillard sau să-i distrugă service-ul. Evenimentele din noaptea asta îi demonstraseră abilitatea adversarului, puterea lui de acţiune. Războiul fusese declarat — şi nu mai era cazul să acţioneze fără să ţină cont de asta.

— Ca să iei sânge, ai nevoie de pregătire medicală serioasă?

— Nici vorbă. E la îndemâna oricărei infirmiere.

Guillard reveni în peisaj. Monique Lamy, pedagoga de la Jules-Guesde, vorbise de un tratament cu testosteron pe care Guillard îl urmase în adolescenţă. De atunci,

pesemne că i se făcuseră sute de injecții. Cu siguranță şi le făcea singur. Un specialist în injecții...

— Poți să-mi spui ce se întâmplă de fapt? întrebă în cele din urmă Rudel.

— Aş vrea să ştiu şi eu.

Legistul se ridică, se încălță în vestibul şi dispăru ca un medic de țară într-un film de John Ford. În prag, Passan îi promise explicații imediat ce-avea să ştie mai multe. Celălalt ridică privirea: *promisiune de sticlete.*

Passan strânse masa. Îi contactase pe Albuy şi pe Malençon, cerberii care-l supravegheau pe Guillard zi şi noapte. Asta nu însemna nimic: ticălosul era suficient de malefic ca să-i păcălească. O singură certitudine: nu avea complici.

Diego intră în bucătărie. O altă enigmă. Cum lăsase câinele un străin să intre de mai multe ori în vilă, fără măcar să latre? Ar trebui să-şi revizuiască în întregime bănuielile, ipotezele?

Cineva suna la poartă. Pereții de metal se deschiseră pentru Isabelle Zacchary şi oamenii ei. Nu veniseră cu maşinile de poliție şi încă nu-şi puseseră combinezoanele. Nimic din înfățişarea lor nu le trăda ocupația, cu excepția valijoarelor de plastic.

— Ce vrei, de fapt? întrebă Zacchary.

— Pachetul complet.

— Nici măcar nu avem rezultatele de la ultima. Aşa risipeşti banii contribuabililor?

— Pot să vorbesc cu altă echipă.

Zacchary îi zâmbi:

— Nu te ambala, iubi. O s-o facem pentru tine.

43

O jumătate de oră mai târziu, Super Mario își făcu apariția.

În civil, inginerul era specialist în sistemele „home cinema". Avea un magazin în arondismentul 18, unde vindea tot ce aveai nevoie ca să-ți transformi salonul într-o sală de proiecție high-tech. Furniza pe sub mână și echipament de sonorizare, camere de supraveghere, declanșatoare de alarme și microfoane ultimul răcnet. Minunile tehnologiei și ale miniaturizării electronice, destinate voyeurilor, soților geloși, vecinilor paranoici.

Pe vremea când lucra la comisariatul central în arondismentul 10, pe rue Louis-Blanc, Passan îl agățase într-un caz de voyeurism: imagini care circulau pe internet, luate din cabinele de probă, din toalete pentru femei, din vestiarele de la piscine... Instalatorul, pe numele lui adevărat Michel Girard, își susținuse nevinovăția — nu făcuse decât să furnizeze materialul. Passan verificase: tipul spunea adevărul. Tăiase numele lui de pe listă cu condiția să poată să-l sune la orice oră din zi sau din noapte ca să planteze rapid și gratuit microfoane, care să nu poată fi detectate.

— Am adus tacâmul complet, spuse omulețul, având o valiză în fiecare mână. Ce vrei, de fapt?

— Intră. O să-ți explic.

Toată lumea îi spunea Super Mario deoarece, în domeniul informațiilor, plantatorii de microfoane erau numiți „instalatori". În plus, Girard avea o cască roșie și mustață neagră, cultivând asemănarea cu eroul din jocul video. Dar era un Mario din prima generație. La șaizeci de ani, avea pielea ridată, ochii încercănați, nasul rotund și aspru ca piatra ponce.

Se instalară în bucătărie, unde prelevarea de probe se terminase. Passan închise ușa, îi oferi o cafea și-i explică pe scurt situația, fără să intre în amănunte.

— Vreau să văd și să aud totul, douăzeci și patru din douăzeci și patru.

— Ca și făcut.

— Peste tot. În afară de toalete și băi.

Instalatorul îi făcu șmecherește cu ochiul.

— Sigur nu vrei în baie?

— Sigur. Sunt la mine.

Girard își luă o mutră ofuscată.

— PC-ul de control unde-l punem?

— Pe măsuța din salon.

— Toate monitoarele?

— Toate.

Telefonul lui Passan sună. Fifi. Cu un semn din cap, polițistul îi dădu mână liberă instalatorului și ieși în grădină, prin ușa din spate.

— Pe unde-o freci? îl întrebă fără să-l salute.

— Nu pot să vin.

— Poftim?

— Avem de lucru aici.

— Unde aici?

— La 36. Echipa s-a întors. Ţi-am spus ieri. Două crime în arondismentul 10. Reza ne presează.

— Şi eu nu te presez?

— Te înţeleg, Olive, dar...

— Ai aflat ceva despre ce ţi-am cerut?

— Ţi-am trimis un e-mail pe iPhone. Tot ce-am găsit despre părinţii lui Guillard.

— Şi maimuţele capucin?

— Cercetez problema. Dar nu ştiu dacă o să am timp să...

— Incendiile provocate?

— L-am pus pe Serchaux să se ocupe. A lucrat toată noaptea. Aştept veşti de la el. La naiba, Olive, ce credeai? Că vom răsturna tot sudul Franţei cu susul în jos în două ore?

Passan se calmă. Fără să fie cazul lui, fără mijloace, fără autoritate legală, cu un superior nou în spate, era deja un miracol că Fifi era acolo.

— Şi de la Levy?

— Zero.

— Judecătorul?

— Nimic. Dacă vrem informaţii, la fel de bine putem cumpăra ziarul.

— Încearcă totuşi să afli mai mult.

— Fac tot ce pot.

Passan închise şi-şi verifică e-mailurile. Fifi îi trimisese mai multe pagini de text. Îi păru rău că-l certase. Îşi luă laptopul şi se aşeză în maşină.

Marie-Claude Ferrari fusese întotdeauna coafeză. Mai întâi angajată, apoi proprietară a unui salon din Livry-Gargan. Căsătorită şi divorţată de trei ori, avea doi copii

de la taţi diferiţi — doi băieţi —, în afară de Guillard. Unul locuia la Carcassonne, celălalt la Yvelines. Nimic neobişnuit în privinţa asta. Adică, piromanul nu-i inclusese în planul lui de răzbunare.

În general, femeia dusese mereu o viaţă boemă, mai mult sau mai puţin libertină. Cu un an înainte de a muri, se mutase cu un portughez cu douăzeci de ani mai tânăr decât ea, care lucra pe şantiere la negru şi care avea şi cazier ca dealer. Ar fi trebuit să interogheze pe toată lumea asta măruntă. Dar pentru Passan, nu mai era de actualitate.

Fifi anexase o serie de fotografii ale coafezei înainte de moartea ei. O femeiuşcă grăsuţă, cu păr portocaliu tuns scurt, bluze mulate, fuste scurte până sub fund sau treninguri Adidas lucioase. La şaizeci de ani, avea un scorpion tatuat între sâni. *Marfă*.

Marc Campanex avea un trecut la fel de colorat, versiunea funcţionarului. Nici cea mai mică faptă de arme, nicio menţionare peste medie — în afară de câteva acuzaţii de alcoolism. O perioadă petrecută la La Courneuve şi la Saint-Denis, care se sfârşise aşa cum începuse: într-o indiferenţă totală. La cincizeci şi doi de ani, ieşise la pensie la Sète cu gradul de locotenent.

Poliţaiul n-avea decât un titlu de glorie: femeile. Fusese un mare cuceritor, un Robert Redford al vremii lui. Fifi culesese câteva mărturii: playboy-ul se însurase o singură dată şi divorţase după douăzeci de ani şi după ce făcuse trei copii legitimi. Fără a mai pune la socoteală, desigur, copiii din flori.

Din ce se vedea în fotografii, Campanez avea un fizic de proxenet. Păr tuns scurt, ten bronzat la salon, cămaşă descheiată care dezvelea un piept păros şi un medalion

de botez. Don Juanul avea tot ce-i trebuie să-i uimească pe ceilalţi bărbaţi: cum putea un tip ca ăsta să fie un seducător?

Guillard n-ar fi avut de ce să regrete astfel de părinţi. Sigur ar fi preferat să nu-i omoare, ci să le distrugă această mediocritate din pricina căreia îl respinseseră pe el. Passan închise laptopul. În mod inexplicabil, convingerea lui reveni în foţă: proprietarul de ateliere auto era intrusul care avea de gând să dea foc casei, familiei, vieţii sale.

Această certitudine îl făcu să simtă un ghem în stomac şi îi trezi un punct dureros în plexul solar. Un lexomil i-ar fi făcut bine — ştia unde le ţine Naoko. Dar nu făcuse decât o excepţie de la regula sa — niciodată medicamente — şi atunci pentru că fusese în plină depresie.

Acţiune pe post de tratament.

44

Nimic nu mişca în interiorul reprezentanţei din Aubervilliers.

În realitate, Passan nu vedea nimic. Soarele se oglindea în vitrine cu violenţă, împiedicând şi cea mai mică indiscreţie. Cu geamurile închise, climatizarea la maximum, oprise în parcarea din faţa service-ului auto, de cealaltă parte a bulevardului Victor-Hugo.

La o sută de metri mai departe, în stânga lui, Albuy şi Malençon făceau ture în jurul maşinii lor. În apropiere, şoferul lui Guillard fuma o ţigară, sprijinit de maşina Clasa E a patronului. Nicio şansă să-l fi reperat: avusese grijă să se aşeze contre-jour.

Cu un ochi pe obiectiv, frunzărea *15 legende ale mitologiei*, cartea fetiş a lui Guillard la Jules-Guesde. „Prometeu înlănţuit", „Cucerirea Lânei de Aur", „Renaşterea lui Phoenix", „Legenda lui Melampus"... Ilustraţiile alb-negru aveau o forţă deosebită. Ai fi spus că desenatorul zgâriase hârtia cu pana în intenţia de a irita nervii cititorului.

Era sigur că hermafroditul îşi construise nebunia lui ucigaşă pe unul dintre aceste mituri. El, fiinţa dotată cu

două sexe, persecutat de colegi, mereu singur, nefericit, rău, vorbind cu păsările și cu pământul, își crease o identitate cu ajutorul acestor pagini, o origine comună cu unul dintre aceste personaje.

Passan se gândi la foc și se opri la Prometeu, cel care a furat fulgerul. Nu se potrivea: Titanul era un perdant, condamnat la pedeapsa veșnică de Zeus. Hermafrodit? Legenda nu vorbea despre destinul vreunei ființe bisexuate. Nici despre incendii și distrugeri. Phoenixul, în schimb, s-ar fi potrivit. Pasărea legendară nu avea sex. Nici masculin, nici feminin, se reproducea singur dându-și foc cuibului și renăscând din propria cenușă, solitar, autonom, incandescent. Sacrificarea nou-născuților avea aceeași semnificație?

Ridică privirea. Sub razele soarelui, ambuteiajele luau o amploare asurzitoare. În ciuda geamurilor închise, putea simți puterea asfixiantă a zonei. Un cartier în stil american, pietonal fără pietoni, „călduros și uman", fără căldură sau umanitate, dar debordând de un flux neîntrerupt de mașini, gaze, zgomote, duhori. De-a lungul bulevardului, clădirile roșii noi-nouțe păreau că se ridică deasupra haosului. Cu toate astea, în câțiva ani, murdare și degradate, vor face și ele parte integrantă din infern.

Brusc, Passan își spuse că era un idiot. Era acolo pentru a-l supraveghea pe Guillard; mai precis, pentru a verifica dacă putea să o șteargă pe nevăzute. Or, se postase exact în același unghi de tragere ca și polițiștii care-l supravegheau. Dacă proprietarul de service auto voia să acționeze discret, ar fi utilizat altă cale, cunoscută doar de el.

Passan demară, părăsi ascunzătoarea și ocoli clădirea. Făcea pentru a doua oară dreapta când dădu peste

rampa unei parcări subterane. O mașină Clasa A țâșni în același moment și o luă în direcție opusă, spre Porte d'Aubervilliers. Într-o străfulgerare a parbrizului, reuși să distingă silueta unui bărbat cu șapcă și haină gri. Guillard? Nu putea să creadă că avea așa un noroc chior. Dar poate că acționa legea compensației. În toată povestea asta, avusese încontinuu ghinion: era momentul să se schimbe direcția vântului...

Passan opri brusc, obligând mai multe mașini să frâneze, apoi apăsă pe accelerație. Un minut mai târziu, era pe urma Mertanului pe șoseaua de centură dinspre nord. Apropiindu-se, recunoscu șoferul. Sub șapcă, un pansament îi bandaja capul. *Guillard.* Lăsă două mașini între ei și își adaptă viteza după cea a nebunului. Se vedea Porte de la Chapelle. Poate că fugarul avea de gând să ajungă la aeroportul Roissy-Charles-de-Gaulle și să dispară pentru totdeauna? Dar ignoră deviația spre autostrada A1. *Unde se ducea?*

După un kilometru, mașina Clasa A o luă spre Porte de Clignancourt. Passan ieși și el de pe șoseaua de centură. Traversa intersecțiile și străzile care se încrucișau, printre buticurile din piața de vechituri. Guillard parcase pe bulevardul Ornano, aproape de intrarea în pasajul Mont-Cenis. Polițistul îl depăși tocmai când cobora din mașină. Îl străbătu un fior. Se uita la asasinul lui, cum se pregătea să fugă. De data asta, n-avea să-i mai scape.

În clipa aceea, celălalt dispăru în aglomerație. Passan scoase o înjurătură și se opri în primul loc de parcare. Ieși din Subaru. Nici urmă de Guillard. Doar zgomotul, lumina albă, senzația de vertij... Brusc, îl reperă din nou. Purta o haină militară neutră, uzată, care nu avea nimic

în comun cu costumele lui obişnuite, de la Brioni sau Zegna.

După ce soarele îl orbi de câteva ori — din cauza maşinilor care treceau —, Passan îl văzu coborând într-o staţie de metrou. Îşi strecură mâna în torpedou, desfăşură parasolarul cu inscripţia „Poliţia" pe el şi scoase cheia din contact. Traversă în fugă bulevardul Ornano şi coborî şi el la metrou. Ghişee. Porţi de acces. Indicatoare. Puţină lume la ora aceea, dar Guillard nu se vedea nicăieri. Era ultima staţie de pe linia 4. Deci nu putea să o fi luat decât într-o direcţie: Porte d'Orleans.

Cumpără o cartelă şi coborî scările. Guillard era pe peron, cu mâinile în buzunare, un nevinovat printre nevinovaţi. Poliţistul se postă mai în spate. Simţea cum urcă în el adrenalina şi gusta în acelaşi timp răcoarea locului, în care plutea un miros de cauciuc ars. Cu spatele la perete, privea tavanul, imaginându-şi presiunea tonelor de pământ de deasupra.

Se auzi un zgomot surd. Venea trenul. Guillard urcă. Poliţistul aşteptă semnalul de plecare, după care se năpusti în ultimul vagon. În picioare, printre călători, îşi trase sufletul şi alungă din cap întrebările care-l asaltau.

Simplon. Se deschiseră uşile. Peronul. Guillard nu coborî. Passan profită şi se urcă în vagonul următor pentru a se apropia.

Marcadet-Poissonniers. Tot nimic. Încă un vagon.

Château-Rouge. Ucigaşul nu apărea. Se aglomera: o mulţime de negri, îmbrăcaţi pestriţ, clientela din rue Myrha. Passan se trase înapoi. Strângea bara de-ai fi zis că vrea să o rupă, văzând cu groază cum mulţimea creştea. Simţea cum inima îi zvâcneşte în piept, ca un glonţ pe ţeava unui pistol. Unde naiba se ascunsese nenorocitul?

Barbès-Rochechouart. Se cobora, se urca — regularitatea monotonă a pasagerilor docili şi obosiţi. Semnalul de plecare. Şapca gri ţâşni pe peron. Passan abia avu timp să-şi strecoare mâna şi să împiedice închiderea uşilor, pentru ca apoi să coboare şi el. Se întrebă dacă această coborâre pe ultima sută fusese calculată. Dacă Guillard se simţise urmărit. Androginul se strecura printre oameni, spre linia 2 — Nation prin Barbès.

Passan mări pasul. În aglomeraţie, Guillard mergea de-a lungul peretelui placat — era scund, cu fundul ferm, cu faţa ascunsă sub cozoroc. Passan observă ceea ce remarcase încă din timpul filajelor: în contrast cu fizicul lui de culturist, hermafroditul avea un mers de băieţel, săltat şi sacadat. Picioarele i se legănau uşor, ca la raţe, iar umerii i se mişcau în contratimp. Mergea mecanic, cu braţele pe lângă corp.

Scările. Coridoarele. Guillard o luă la dreapta şi ajunse pe peronul în direcţia Nation. Passan era tot pe urmele lui. Îşi repeta întruna: *Arzi*. Un curent de aer pătrunse în spaţiul subteran. Îşi imagina un gigantic sistem respirator, ai cărui plămâni erau staţiile. Sosi metroul. Prada lui se urcă în antepenultimul vagon, el se strecură în următorul. Semnal de plecare. Închiderea uşilor. O privire spre geam. Prea multă lume. Trenul se puse în mişcare.

Brusc, se trezi în plină lumină. Uluit, îşi duse mâna la ochi. Cu o secundă mai târziu, îşi aminti că linia devenea aici aeriană. Din nou, senzaţia de vertij. În geamuri, lumina orbitoare a soarelui. Umbrele defilau pe feţele oamenilor în ritmul arcurilor viaductului. Mâna îi atârna de bară. Îl încerca un amestec de plăcere şi înţelegere. Singur pe lume cu prada lui. *În afara legii.*

La Chapelle. Înghesuială. Imposibil de ajuns la ușă. Se ridică pe vârfuri și aruncă o privire pe geam.

— PARDON!

Guillard apăruse în mulțimea de pe peron. Passan își făcu loc cu umerii și se smulse din vagon chiar când celălalt se grăbea spre ieșire. Șapca gri se pierdea printre capetele ce coborau scările. Olivier încă dădea din coate ca să se apropie de ținta lui. Ieși pe bulevardul La Chapelle, izbit în plin de agitația cartierului și freamătul frunzelor. Guillard se strecura printre mașini, pentru a ajunge pe trotuarul din față, unde se înșirau băcănii sri-lankeze, bazaruri pakistaneze și restaurante indiene.

Polițistul o luă la fugă, când simți că ceva nu e în regulă.

Omul nu mai pășea săltat. Nici nu mai avea pansamentul pe cap. Încă un metru și Passan, știind deja că era prea târziu, îl prinse de umăr. Se trezi lângă un vagabond cu față puhavă și fără vârstă. Sub haină, avea o salopetă și o cămașă hawaiiană decolorată. Guillard îi pasase costumația lui. Vagabondul încă mai avea în mână bancnota de 50 de euro pe care o primise.

Passan nu-l întrebă nimic pe tipul care-i zâmbea cu gura lui știrbă. Se trase înapoi și lăsă să-i scape un răcnet spre cer. Acoperind zgomotul mașinilor, șuieratul metroului aerian se îndepărta.

45

Într-un fel sau altul, trebuia să ajungă trenul din urmă. Să facă rost de o mașină folosindu-și legitimația de polițist? Asta n-ar fi făcut decât să-i agraveze situația. Avea nevoie de o altă soluție. După patru ani la comisariatul de pe rue Louis-Blanc, cunoștea cartierul. Străzile, etniile, rețelele. Știa că linia 2 făcea aici o buclă mare, deasupra pieței Stalingrad. Și mai bine: dacă o lua pe Louis-Blanc, care pornea din piața La Chapelle pentru a tăia piața Colonel-Fabien, avea șansa să prindă din urmă trenul, două stații mai încolo. Trebuia doar s-o ia la fugă.

Porni spre piața La Chapelle, apoi o luă la dreapta, pe contrasens. Vedea cum defilează magazinele. Trecătorii. Frunzele platanilor, care desfăceau lumina soarelui în mii de fragmente strălucitoare.

La prima intersecție cu rue Perdonnet, privi spre stânga. În ultima clipă, văzu partea din spate a trenului care dispărea în spatele clădirilor. Sprintă din nou. A doua intersecție. Un pod, deasupra căilor ferate ale Gării de Nord. Prin grilajul pasarelei, văzu că linia se îndepărta: cinci sute de metri spre stânga. Dar câștigase teren în fața trenului: putea să vadă mai multe vagoane, albe și verzi,

care defilau. Își lăsă capul în piept și se concentră asupra propriei respirații.

Copacii erau tot mai deși, acoperișurile coborau, fațadele intrau în obscuritate. Avea impresia că străbătea o pădure. A treia intersecție: rue du Château-Landon. Copiii ieșeau de la școală. Deasupra capetelor lor mici se desluşeau arcurile metroului, tot mai îndepărtate. Nici urmă de tren. Pierduse avansul? Tulburat, ud de transpirație, iuți pasul, sub privirea inchizitorială a agentului în civil care-i ajuta pe elevi să traverseze.

Ritmul. Bătăile inimii parcă erau lovituri de cuțit pe care le primea în gât. Simțea că pieptul îi ia foc. Indicatoarele cu „Sens interzis", roșii, pâlpâinde, semănau cu semnalele de alertă. Două străzi se deschiseră în foarfecă spre bulevardul La Chapelle: Faubourg-Saint-Martin, Lafayette. Arcele de metal se găseau acum la mai mult de trei sute de metri, minuscule, de neatins. Disperat de goale. Se opri, paralizat de o durere acută în partea dreaptă. Oboseala îi îngreuna picioarele cumplit.

Nu alergase suficient de repede. Fusese depășit de tren. Brusc, își înălță capul ținându-și mâinile sprijinite pe coapse. Dimpotrivă: *luase avans.* Trenul se oprise la Stalingrad. Era punctul slab al planului său: Guillard coborâse la stația aceea sau la următoarea, Jaurès. Dar și punctul tare: opririle acestea îi vor permite să ajungă primul la piața Colonel-Fabien.

O luă din loc, căutând un nou ritm. Durerea era încă acolo, dar o ignora. Când era copil, folosea trucul ăsta: continua să alerge, cât mai ritmic posibil, insensibil la durere, până ce aceasta dispărea, alungată de indiferență...

Încetini din nou. Secția de poliție din arondismentul 10. Echipe de polițiști stăteau pe trotuar, în timp ce girofarurile

răspândeau lumini albastre pe strada gri. Comandant sau nu, n-avea timp de explicații. Sau, în limbajul polițiștilor, un bărbat care aleargă de unul singur pe stradă înseamnă „evadare". Trecu printre gradați fără să-i privească, pășind ca un oarecare și își dădu seama că era invizibil.

După cincizeci de metri, porni iarăși, la început mai încet, apoi cu pași tot mai mari, până ajunse să alerge repede din nou. Își văzu figura reflectată de pereții de sticlă ai Sindicatului Muncii din Paris. Era în grafic? În loc de răspuns, se trezi dinaintea canalului Saint-Martin, care-i deschise perspectiva de o parte și de alta a drumului.

Arcele podului se apropiaseră. După ocol, ținta era aproape. Mai mult, garnitura era acolo, strălucitoare. Putea să-i audă șuieratul în aerul cald.

Începu din nou să alerge, cât putea de repede. Strada i se părea spartă, străpunsă de umbrele și luminile tremurătoare. *Încă două sute de metri*... În față nu vedea decât piața vastă, circulară, strălucind în soare. Avea impresia că înghițea fiecare metru pentru o gură de aer... Un zgomot asurzitor în stânga lui: vagoanele dispăreau sub pământ. Tronsonul aerian se termina aici. Alergă în continuare, coborî în trombă scările, se împiedică, se ridică și se trezi blocat de bare.

Împinse violent un pasager care își valida cartela și trecu dincolo. Direcția Nation. Coborî în trombă alte scări. Răsună semnalul de plecare. Se închideau ușile. Umerii săi blocară mecanismul. Împinse ușile și reuși să urce în vagon.

Călătorii îl priveau uluiți. Schiță un zâmbet silit și-și șterse fața. Își dădu seama că era în vagonul din care coborâse la stația La Chapelle și își aminti că Guillard era în cel de alături. Poate că îl văzuse „prins la mijloc".

Se îndreptă spre uşa dintre vagoane ca să-l repereze. Nu mai încerca să se ascundă. Îşi puse palmele de o parte şi de alta a feţei şi privi la călătorii din celălalt vagon. Nici urmă de Guillard. Passan nu putea să creadă. Metroul încetini: Belleville.

Înăbuşindu-şi un strigăt, ieşi din vagon şi intră în celălalt. *Guillard nicăieri*. Plin de furie, ieşi iar şi, în timp ce se auzea semnalul de plecare, intră în al treilea. *Guillard nu era nici acolo.*

Ticălosul coborâse la Stalingrad sau la Jaurès.

Se calmă brusc. În ultima clipă, se dădu jos din vagon şi se prăbuşi pe un scaun de pe peron. Simţea că-i vine să vomite. Sângele îi zvâcnea în tâmple. Alte pulsaţii îi răspundeau, venite din vintre, dintre picioare. Rămase cu faţa în jos, ca un om care trăgea în loc de fum de ţigară valuri de durere.

Metroul dispăru. Se făcu linişte.

Abia atunci îşi dădu seama că-i suna telefonul.

— Alo?

— Sunt Fifi. Toată lumea te caută, la naiba! Unde eşti?

Passan ridică ochii: „Belleville".

— Nicăieri.

— Te aştept la Nanterre. Grăbeşte-te. Am informaţiile de la Serchaux şi am contactat chiar eu pompierii din regiunile unde a locuit Guillard.

Cu un pic de întârziere, Passan înţelese la ce făcea aluzie:

— Ai dat de incendii provocate intenţionat?

— Mai degrabă de-un foc de artificii.

46

Pe bulevardul Jean-Jaurès, intră într-un bazar și-și cumpără o șapcă nouă și o haină de doc, amândouă gri. Încet, încet își regăsea calmul. Nu-i venea să creadă ce riscuri își asumase Cavalerul Nopții. În ciuda intervenției justiției. În ciuda eșecului de la Stains. În ciuda incidentului de aseară. Filajul acesta constituia un semn suplimentar. Lupta față în față nu mai era decât o chestiune de ore. Passan nu mai putea să abandoneze — *era peste puterile lui*.

Iar el nu mai trăia decât pentru această confruntare.

Mergea acum cu un pas mai lejer pe bulevardul sclipitor. Să scape de Dușman nu fusese greu. După prima surpriză, reacționase cu sânge rece și se folosise de un truc copilăresc. Văzu însemnele HSBC. Sobrietatea vitrinei negre contrasta cu mizeria de pe trotuare și vacarmul circulației. Asta îl duse cu gândul la propriile ateliere care se ridicau sumbre și impecabile în mijlocul haosului ce domnea în oraș. Oaze de ordine și rigoare.

Trecu de ușa dublă și intră în bancă. O sală imensă, neutră. Răcoarea dinăuntru îl izbi. Îi trebuiră câteva secunde ca să se obișnuiască. Era multă lume, numeroase

ghişee. Faptul că era o agenţie atât de mare îl avantaja: nimeni nu-şi va aminti aici de Jean-Pierre Levy.

Se aşeză la rând. Se simţea senin, plin de putere. Victoria asupra lui Passan îl înseninase — şi îl ameţise uşor. Îi veni rândul. Un tânăr metis din Antile, fără îndoială, luă formularul pe care-l completase, îl parcurse, apoi compară cele două semnături. Luă actul de identitate, privi fotografia şi ridică privirea.

— Vreţi să vă scoateţi şapca şi ochelarii, domnule? îl întrebă zâmbind.

— Nu.

Ca să-şi accentueze refuzul, Guillard puse legitimaţia de poliţist a lui Levy pe tejghea. Celălalt căută disperat ajutor în jur. Pentru el, scena lua amploarea unei catastrofe. În cele din urmă, reuşi să bâiguie:

— Vreţi să aşteptaţi o clipă, domnule?

Funcţionarul dispăru. Imediat, un alt bărbat ieşi dintr-un birou protejat de jaluzele. Impostorul rămase de piatră, cu faţa imobilă.

— Vreo problemă, domnule? întrebă nou-venitul cu o voce mieroasă de şef de sală.

— Întrebaţi-l pe colegul dumneavoastră.

Funcţionarul zâmbi, cu aerul că spune „Nu e cazul: problema e ca şi rezolvată". Ţinea în mână legitimaţia lui Levy cu aceeaşi precauţie de parcă ar fi fost vorba de Regent, cel mai preţios diamant din Coroana Franţei.

— Vă însoţesc în sala casetelor, spuse el, înapoindu-i documentul.

O luă înainte cu pas hotărât, fără să arunce vreo privire spre tânărul funcţionar care îşi înghiţea umilinţa. De fapt, se simţea solidar cu metisul. Empatiza cu toţi fraierii de pe Terra. Ştia că îi făcuse un serviciu mititelului: o

umilință pe zi și pielea lui va deveni tot atât de tăbăcită ca un blindaj. *Mulțumită cui?*

Subsol. Mai rece cu câteva grade. Un hol din oțel și beton. Domeniul concretului. Al banilor adevărați. Cei care foșnesc între degete și se cheltuiesc pe dorințe.

Pașii le răsunau ca într-o biserică. Își imagină vizitatorii locului. Cu mâinile crispate pe bancnote. Privirile fascinate de bijuteriile lor. Buzele rugătoare în fața acțiunilor și obligațiunilor. Putea simți freamătul fervorii, al pasiunii, al cultului averii cu A mare. Asta era tămâia ce ardea aici. Zeul care îndestula nava subterană.

Lui nu-i păsase niciodată de bani. De aceea și câștigase atâția. Lucrase din pasiune pentru meserie, pentru a obține *altceva*.

Ajunseră la sala casetelor. Bancherul descuie grilajul. Pereții erau tapițați cu casete. Se opriră în fața casetei sale. Vizitatorul introduse cheia lui. Locul aducea mai degrabă cu un columbar. Acele nișe numerotate ar fi putut foarte bine să adăpostească urne funerare. Într-un fel, despre asta era vorba. Cenușă a viselor și a vieții, putrezind în casetele încuiate.

— Mă scuzați.

Bancherul se apropie de firidă și scoase chiar el cutia metalică. I-o înmână cu respect și îl lăsă singur într-o cameră cu pereții văruiți, în care se aflau doar o masă și un scaun.

Levy nu mințise. Mănușile erau acolo, în două pungi de probe separate, ca și analizele laboratoarelor din Bordeaux și Strasbourg. Verifică: era vorba de documentele originale. Copiile zăceau pe undeva, dar nimeni nu va avea vreodată ideea să le compare.

Scotoci în continuare. Câteva teancuri de mii de euro, câteva lingouri de aur, ceasuri, bijuterii. Levy

pusese acolo toate bunurile lui în vederea unei dispariții iminente. Un pistol era pus de-a curmezișul: un Sig Pro SP 2009, echipat cu laser și amortizor de sunet. Cu care să încheie ultimele socoteli înainte de plecare.

Luă pungile cu probe, îndoi rapoartele laboratoarelor și le vârî în buzunarul de la spate. Nu atinse nimic altceva. Câteva clipe rămase așa, în picioare, contemplând vestigiile tristei vieți a lui Levy. Îi părea rău pentru el. Evreul își trăise viața urmărind răufăcătorii, dar mai ales luptând cu propriii demoni.

Brusc se văzu pe sine, în această cameră închisă. Era aceeași disperare. Se așeză pe scaun, temându-se de o criză. Dar nu. Era vorba de ceva mult mai simplu: tristețea. În ciuda mitului pe care-l construise, forței pe care o dobândise, disperarea nu-l părăsise niciodată.

Aceleași amintiri îl chinuiau mereu.

Își dădu seama că plânge. Fără îndoială că bancherul îi auzise hohotele de plâns. Își șterse ochii și căută în el noi resurse de disimulare. Trecură câteva secunde. Când deschise ușa, își regăsise stăpânirea de sine. Șapcă, ochelari negri, față împietrită. Celălalt se înclina deja, luând cutia cu deferență. Așteptă cu răbdare până când cutia fu pusă la loc, apoi ieșiră la suprafață.

Afară soarele strălucea. Decise, în ciuda faptului că era în întârziere, să meargă până la poarta Pantin. Aici, Parisul nu avea nimic de-a face cu orașul luminilor. Totul era sordid. Construcții izolate, murdare, magazine de solduri, semne ale căror culori se confundau între ele. Oferte derizorii pentru portofele goale. De fapt, în mizeria și în sărăcia asta se simțea el bine. Infernul acesta era creuzetul lui originar, magma lui primitivă.

Se gândi la mănuşile din buzunar şi îl încercă o uşurare vagă. Nu se temea că va fi demascat. Dimpotrivă, propria Operă era mândria lui. Însă doar el avea să hotărască momentul şi locul revelaţiei.

Unde să le distrugă? Îi trebuia un loc special. Un loc sacru. Aceste mănuşi aveau o importanţă deosebită. Nu atât ca probe incriminatorii, ci mai degrabă ca amintiri, atât dureroase, cât şi voluptuoase. O dovadă a laşităţii sale — se revăzu alergând pe terenul viran —, dar şi un vestigiu al contactului cu Duşmanul. Încasase loviturile dure date de Vânător. Şi ea *adorase* aceste şocuri care erau totodată şi acuplări.

Văzu un taxi şi ridică mâna: vehiculul se opri.

— La parcul de pe dealul Chapeau-Rouge.

— Unde e asta?

Trase aer în piept, exasperat.

— O luaţi spre Porte Pantin, apoi pe bulevardele ocolitoare. Bulevardul Algérie şi apoi o să vă ghidez eu.

47

Coborî din taxi şi rămase în faţa fântânii din parc, pe bulevardul Indochine. De cealaltă parte a gardului, o femeie goală îşi expunea formele impozante deasupra bazinelor care coborau în trepte ca nişte terase lichide. Statuia părea căzută de pe piedestalurile palatului Chaillot — şi într-un fel, aşa şi era: o copie a unei lucrări realizate pentru Expoziţia Universală din 1937.

Plăti şi o luă de-a lungul gardului, în căutarea unei intrări. Grădinile erau pustii. Coborî pe aleile mărginite de arbori exotici: gingo, sequoia, siminichie, salcâmi plângători... Topografia parcului trăda stilul monumental al anilor '30: spaţii mari, linii simetrice, scări largi. Ordinea şi rigoarea aceasta îl calmau. Era ceva fascist, stalinist în acest simţ al proporţiilor — şi lui îi plăcea.

Ajunse din nou la picioarele acelei Eve, imensă şi languroasă. În secret, se identifica cu statuile feminine din acea perioadă. Umeri largi, sâni mici, picioare solide: se recunoştea în formele primitive, mai mult asiriene decât greceşti. Operele evocau de asemenea Titanii, cei care fuseseră ucişi sau vânaţi pentru a face loc în

cosmogonia elenă zeilor din Olimp, mai apropiați de ființele omenești.

În vremea uceniciei lui de hoț, venea aici miercurea, cu cartea lui fetiș. Devora poveștile mitologice, căutând, fără să știe, o justificare a propriei existențe. Trecuse prin infernul de la Jules-Guesde. Îl loviseră. Urinaseră în mâncarea lui. Îl violaseră. Dar nu-și amintea decât de aceste după-amiezi solitare, din acest parc. Își imagina atunci viața lui ca pe un basorelief de granit, lustruit de secole.

Făcuse și alte cercetări. Citise mitul lui Hermaphroditus, copilul lui Hermes și al Afroditei, de care se îndrăgostise nimfa Salmacis. Descoperise androginii primordiali, evocați de Aristofan în *Banchetul* lui Platon. Legenda persană a lui Kainis, fiica regelui lapiților, care ceruse zeilor, după ce fusese violată, să devină bărbat. Apoi întâlnise Phoenixul...

La început, nu se recunoscuse în pasărea de foc. Abia la a doua operație și după injecțiile cu testosteron înțelesese. La fiecare înțepătură, corpul lui lua foc și el renăștea. Era Phoenix. Nici bărbat, nici femeie. Sau, mai degrabă, amândouă. Autonom și nemuritor. Pasărea nu avea părinți, nici sex, și se procrea singură prin flăcările sale, care erau lințoliul și matricea ei. Nu avea nevoie de nimeni. Era un Tot.

Consultase și alte cărți și obținuse confirmarea. Era moștenitorul păsării roșii, care renăștea din propria cenușă în Grecia, dar și al Phoenixului din Egipt, acvila gigantică cu pene de foc. Al păsării Simurgh din mitologia persană, al păsării Zhuque din cosmogonia chineză, al Păsării Tunet amerindiene, al Păsării Mika, aborigene... Aceste păsări de pradă din cele patru colțuri ale lumii constituiau arborele lui genealogic. Pe Terra,

fusese simbolul puterii Romei, acvila mitică, androgină și nemuritoare. Mai târziu însoțise imaginile lui Hristos, pe iconostasele din Evul Mediu, în tablourile Renașterii...

Privi în jurul fântânii: nimeni. Îngenunche cu spatele la traficul de pe Maréchaux. Scoase mănușile și vărsă pe ele o fiolă cu alcool pe care o adusese cu el. Bricheta sa Zippo făcu restul. O scânteie de la piatra brichetei și cele două mănuși de nitril fură învăluite de o mână strălucitoare, incandescentă. În câteva secunde, probele incriminatorii deveniră două fragmente lipicioase și negre.

Arse și rapoartele de analiză, apoi închise ochii și rosti rugăciunea către divinitatea sa: „Sunt născut sub semnul dezgustului și al lepădării de sine. Am crescut împroșcat cu vorbe de ocară și ticăloșii. Aidoma lui Hristos, pe viața asta nenorocită mi-am clădit slava. Martiriul m-a iluminat și m-a trezit. Sunt Unitatea. Sunt focul și pacea. Moartea și mântuirea..."

Risipi cenușa în apă, apoi se ridică. Un nor trecea chiar atunci. Lumina se stinse. Totul deveni estompat, difuz, ca la apropierea unei furtuni. Nu mai auzea zgomotele circulației, ale lucrătorilor de la linia de tramvai. Percepea vocile discordante, declamațiile corului antic. Simțea electricitatea din aer. Furnicături în vârfurile degetelor.

Se uită la ceas: ora 13:00. Va rata masa cu angajații lui.

Alungă problema cu o ridicare din umeri. Nimic nu mai conta. Răzbunarea lui se apropia de final.

48

Ieşind din lift, Passan dădu peste Fifi, care-l aştepta în holul de la etajul doi. În acest decor impersonal, semăna cu un cal de curse rătăcit într-o companie de asigurări.

— Trebuie să te uiţi la asta, spuse punkistul, întinzându-i un document împăturit.

Era o hartă a sud-estului Franţei: Paca, Languedoc-Roussillon, Rhône-Alpes... Erau încercuite cu verde localităţile unde locuise Guillard şi cu roşu alte zone: fără îndoială, focarele de incendiu. Cercurile se întretăiau în pereche şi formau subansambluri, ca la cursurile de iniţiere în matematică.

Fifi arătă cu degetul spre unul dintre ele.

— În '87, la şaisprezece ani, Guillard a fost trimis într-un centru, aproape de Vigan.

— Les Hameaux.

— Exact. Şase luni mai târziu, un incendiu provocat distruge cinci hectare de vegetaţie între Vigan şi Saint-Hippolyte-du-Fort. Niciun vinovat. Caz clasat.

Degetul arătător se deplasă.

— 1989. Guillard e ucenic într-un atelier mecanic din apropiere de Sommières, atelierul Lagarde. La sfârşitul lui

august, un incendiu izbucnește la sud de Ganges. Sute de hectare arse. Un camping făcut scrum. În mod miraculos, nu se înregistrează nicio victimă. Ancheta se oprește, dar poliția bănuiește că incendiul a fost provocat.

Stăteau în picioare în hol, în mijlocul unei bălți de lumină. Passan simțea că fierbe din nou. Era murdar, șifonat, transpirat tot. Costumul era bun de dat la curățat, iar el ar fi trebuit să facă un duș.

— 1990, continuă Fifi. Un nou incendiu, între Quissac și Nîmes. Vântul a agravat situația. Mii de hectare au fost cuprinse de foc. Pompierii au avut nevoie de două zile pentru a opri nenorocirea. Sate întregi au fost evacuate. Sute de oameni mobilizați. La final, trei victime. Nici vinovați, nici explicații. Dar experții au fost categorici: incendiul fusese provocat. Totul la mai puțin de treizeci de kilometri de Sommières.

Passan privea harta și cercurile: o veritabilă radiografie a nebuniei lui Guillard. Cu toate acestea, încă puteau vorbi de coincidențe.

Adjunctul parcă îi citi gândurile.

— Mai vrei? 1991: Guillard se mută la Béziers.

— Atelierul Soccart.

— În anul următor, clinica des Champs, din centrul orașului, ia foc. Fără victime. Ancheta nu rezolvă nimic, ca de obicei.

Passan vru să facă un comentariu, dar Fifi era pornit.

— 1997. Guillard e șeful atelierului Roches, din Montpellier. Șase luni mai târziu, dă foc maternității Notre-Dame-du-Salut, din cartierul Mosson. Încă o dată, ce putea fi mai rău abia a fost evitat. Era evident că Guillard se pornise împotriva clinicilor.

Passan făcu un pas spre dreapta, ferindu-se de lumină. De-a lungul anilor, tendința spre piromanie a lui Guillard ieșise tot mai mult în evidență. Furia sa, dorința de distrugere se focalizaseră pe locul unde se născuse. Nu era greu de imaginat de ce.

Fifi împături harta comorilor sale și continuă:

— Cel mai frumos e ce a urmat. În '99, Guillard lichidează totul și pleacă în Statele Unite. Lucrează în mai multe state. În 2000, îl găsim la Salt Lake City, în Utah. În același an, maternitatea spitalului universitar ia foc. Șase luni mai târziu, un început de incendiu e semnalat la periferia orașului Tucson, Arizona. Guillard tocmai ajunsese acolo.

Passan își aminti de o serie de asasinate ale căror victime fuseseră prostituate înregistrate în Germania, la începutul anilor '80. Urmărind venirile și plecările principalului suspect, poliția descoperise că asasinate similare fuseseră comise la Los Angeles, atunci când acesta era acolo. O coincidență suficientă pentru a-l condamna. Era oare îndeajuns pentru a-l acuza pe hermafrodit? Toate astea erau prea îndepărtate, prea vechi.

Passan își mai dădu seama de un lucru. Relația intimă dintre Guillard și foc. Monstrul nu gustase niciodată plăcerea sexului. Singurele lui orgasme fuseseră provocate de flăcări. Nu putea avea o erecție, nici vorbă de ejaculări. Niciun orgasm feminin. Rămânea senzația aceea teribilă a focului care distrugea, purifica, metamorfoza...

— Nimeni n-a făcut niciodată vreo legătură între toate chestiile astea?

— La mii de kilometri depărtare? Cauți acul în carul cu fân.

Încă de la primele incendii, Guillard își descoperise puterea: mii de hectare arse, sate evacuate. Apoi lovise într-o manieră mai exactă, deși mai simbolică. Vizând maternitățile, își propusese să lovească în speța umană, în chiar dezvoltarea ei. Această psihologie barbară nu ducea decât la o concluzie terifiantă: Guillard urma să-și dea foc propriei case, cu familia sa cu tot. Fără ca nimic și nimeni să-l poată împiedica. Nici măcar el, care se făcuse de rahat chiar în acea după-amiază.

— Ai lucrat bine, admise Passan.

— Mulțumește-i lui Serchaux...

— Și după întoarcerea în Departamentul 93?

— Tocmai facem cercetări. Cum ți-am mai spus, avem alte dosare pe rol.

— Și restul? Probele luate de la mine de-acasă?

— Nimic. Am primele rezultate de la Zacchary. Dăm mereu peste aceleași amprente. Ale tale, mai ales. Așteptăm rezultatele ADN ale fragmentelor organice, dar...

— Ancheta din ușă-n ușă?

— Degeaba. Nimeni n-a văzut nimic neobișnuit.

Passan ridică ochii. Deși, până acum, nu ajunseseră la niciun rezultat, îi dădea putere agitația aceasta. Oamenii lui nu-l uitaseră.

— Am mers și la familia lui Marc Campanez. Cei trei copii ai lui au fost mai degrabă surprinși că ne preocupă din nou moartea tatălui lor. N-au suferit nicio agresiune, n-au primit nicio amenințare. L-am interogat și pe tipul de la Marie-Claude. Nu e clar, dar nu cred să aibă ceva de-a face cu toate astea.

Passan desluși în amalgamul de fapte, incendieri și impulsuri urma furiei bărbatului-femeie. O linie precisă, care avea densitatea și limpezimea unei raze laser.

— Despre mănuşi, nimic nou?

— Am transmis mesajul tipilor lui Levy. Cred că au căutat pe terenul viran. N-au găsit nimic.

— Şi Levy unde e?

— Habar n-am.

Fifi făcu un pas înapoi şi, brusc, păru că-şi dă seama de starea interlocutorului său:

— Şi tu, unde ai fost? Parc-ai ieşit dintr-o centrifugă.

— Am urmat o pistă, care s-a dovedit o fundătură.

— Ce pistă?

— Las-o baltă.

— Transparenţă totală, ce să zic.

Passan nu răspunse. Simţi că adjunctul lui nu terminase încă.

— Eşti sigur că nu mai ai nimic să-mi spui?

— Ba da. E o problemă.

— Ce problemă?

— Eşti aşteptat la etaj.

— Inspectoratul general?

— Nu. Un expert psihiatric.

— Trimis de şefi?

— Nu.

— Dacă e avocatul lui Guillard, o să...

— Nici vorbă.

— Lasă şaradele.

— E avocatul lui Naoko, un anume Rhim.

Punkistul ezită.

— A cerut o expertiză psihiatrică în cadrul procedurii de divorţ şi...

— POFTIM?

— Zice că se întâmplă frecvent.

Cuprins de furie, Passan înghiţi cu greutate.

— E un tinerel, încercă Fifi să-l calmeze. Chiar simpatic.

— Unde e? întrebă Passan, cu o voce amenințătoare.

— Calmează-te. Mi-a spus că e doar o întâlnire preliminară. Va...

— UNDE E?

— Calmează-te, la naiba! Sus. În sala de ședințe.

49

Fifi nu minţise: psihiatrul avea un aer simpatic. Părea să aibă în jur de treizeci de ani şi purta un costum curăţel, care-i dădea un aer de student ce susţine un examen oral. Chel, ochelari de baga, zâmbet spontan. În acelaşi timp, avea un aer de tip meticulos, îngrijit, care nu lasă nimic la întâmplare. Passan îşi spuse că omul din faţa lui va avea aceeaşi meclă şi peste treizeci de ani.

Ca să nu-i spargă capul pe loc, îşi dădu cu apă rece pe faţă la toaletele de la etaj. Îşi potrivi cravata, îşi netezi costumul şi îşi înăbuşi furia. *Acum putea să se ducă.*

Psihiatrul. Pierdut în marea sală de şedinţe, se ridică la sosirea lui şi înaintă cu mâna întinsă. Poliţistul avea încă mâinile reci. Prin contrast, cele ale expertului i se părură fierbinţi.

— David Duclos. Mulţumesc că m-aţi primit, comandante. Aşa cum v-a spus colegul dumneavoastră, este vorba doar de o întâlnire preliminară.

Passan îi zâmbi larg.

— Am tot timpul din lume. Putem trece la interogatoriu imediat.

Duclos flutură din mâini, râzând.

— Nu e vorba de un interogatoriu! Doar de o discuție care...

— Domnule doctor, sunt polițist de douăzeci de ani. Citesc expertizele psihiatrice ale ticăloșilor care violează copii încă de pe când dumneavoastră ezitați între drept și medicină, așa că haideți să nu pierdem timpul.

Psihiatrul deschise brațele părând să spună: „Cum doriți". Mai degrabă micuț, omul gesticula mult. Mișcările îi accentuau spusele, conferindu-le căldură și hotărâre. Passan avea alte cuvinte pentru a caracteriza genul acesta de atitudine, dar se refereau la sodomie și vaselină.

Se așezară de o parte și de alta a unei mese lungi, lăcuite. Decorul era în ton cu birourile și culoarele. Un mediu neutru, fără eleganță sau căldură, ce se răsfrângea asupra vieții oamenilor: atitudini superficiale și idei preconcepute.

— Beți ceva? întrebă Passan, făcând pe gazda.

— Nu, e în regulă. Mulțumesc.

Comandantul luă telefonul și chemă secretara de la etajul doi. Îi ceru cât mai politicos să-i aducă o cafea. Nu porcăria de la automat, ci nectarul pe care îl prepara chiar ea cu ajutorul unei mașinării italiene.

La urma urmei, nu era nemulțumit de pauza aceasta. Fusese luat prin surprindere de trădarea lui Naoko, dar să se joace cu amatorul ăsta urma să-l destindă. După cursa nebunească ce-l convinsese că, sub nicio formă, cazul Guillard nu se încheiase încă, nu se grăbea să plonjeze din nou în acel coșmar.

— Cu riscul de a mă repeta, începu Duclos, nu sunteți obligat să-mi răspundeți astăzi la întrebări.

— De ce nu m-ați anunțat de vizita dumneavoastră?

— Am sunat azi-dimineață, dar nu erați.

— Genul ăsta de expertiză se anunță cu mai multe zile înainte.

— Avocatul soției dumneavoastră, domnul Rhim, este, ca să spunem așa, foarte eficace. El e cel care a ținut să grăbească lucrurile.

— Ca să mă ia prin surprindere?

Duclos se mulțumea să zâmbească în continuare. Scoase din servietă un dosar destul de gros, cu elastic. Passan se crispă: în clipa aceea, tipul sau, mai degrabă, avocatul lui Naoko, îl ancheta pe el. Se întrebă ce putea să conțină acel dosar: fișa sa profesională era strict confidențială.

— Soția mea este la curent cu inițiativa avocatului ei?

Din nou un zâmbet. Passan știa pe de rost expresia aceasta: „Eu pun întrebările" — o folosea în fiecare zi în fața suspecților sau a martorilor.

Psihiatrul își puse telefonul pe masă.

— Vă deranjează dacă înregistrăm convorbirea?

Olivier acceptă înclinând din cap, continuând să observe gesturile interlocutorului său. Dosarul lui conținea mai multe mape burdușite cu teancuri de hârtii. Pe prima mapă se vedeau inițialele Prefecturii de Poliție. Avusese deci acces la arhivele Firmei. Cum? Cine i le dăduse?

— V-am văzut realizările profesionale, spuse psihiatrul, răsfoind paginile. Impresionante.

— Să lăsăm lingușelile.

— Zău. Sunteți un erou cum nu se mai întâlnesc în ziua de azi.

Passan nu-i dădu apă la moară. Celălalt continuă, de parc-ar fi citit rapoarte și tăieturi din ziare. Tehnica psihiatrului era ca a polițistului. Să alungi bănuiala adversarului pentru a lovi mai bine.

Primul atac nu întârzie să apară.

— Ca să ajungeți aici a trebuit să parcurgeți un drum lung.

— Faceți aluzie la tinerețea mea nebună?

Potrivindu-și ochelarii, Duclos deschise o a doua mapă. Passan tresări: erau extrase din dosarul lui de la Asistență Socială din copilărie. Cum reușise începătorul ăsta să și le procure? Își strânse pumnii sub masă. *Nu era momentul să se enerveze.*

— Orfelinate. Asistenți maternali. Centre de observare. Multe probleme cu forțele de ordine pe când erați încă minor.

— Am fost grațiat.

Duclos își ridică privirea pe deasupra ochelarilor.

— În domeniul meu nu există niciodată grațiere.

O frază de intimidare. O formulă de polițist. Passan se întrebă brusc dacă tipul ăsta chiar fusese trimis de avocatul lui Naoko. Nu-i arătase vreo hârtie, vreun document oficial. La ideea de a i le cere acum, o lehamite imensă îl cuprinse: prefera să-l lase să continue.

Un ciocănit în ușă: sosise cafeaua. Passan o bău pe nerăsuflate, arzându-și gâtul.

— După această perioadă... tulbure, reluă celălalt, urmați studii de drept, apoi intrați în poliție. De atunci, adoptați o atitudine exemplară.

— Este o expertiză sau o ședință de psihanaliză?

— Cum vă explicați acest viraj?

— Să spunem că mi-am găsit calea.

Ochelaristul scrise în carnetul lui. Nu un cuvânt, ci un semn, o mâzgălitură. A treia mapă. Olivier recunoscu documentele. „Dosarul școlar." Așa se numea ansamblul evaluărilor, bilanțul medical și psihiatric, comentariile

semnate de superiorii lui. Firma lucra ca la carte, cu note, aprecieri, puncte bonus. Un sistem pe care nu-l suferise niciodată.

— Când ați ajuns la Brigada Anticrimă, ați făcut de mai multe ori uz de armă.

— Am ucis doi oameni în timpul operațiunilor, dacă la asta vă referiți.

— Ce-ați simțit în acel moment?

Passan izbucni în râs.

— Sosiți cam târziu, domnule. Au trecut zece ani. Am fost supus la teste, interogatorii, evaluări. Le aveți, de altfel, sub ochi. M-au trimis chiar la înmormântarea unuia dintre ticăloși, pentru a mă pune la încercare. Nu vă temeți, am avut parte din plin de toate. Lucrurile s-au așezat.

Psihiatrul rămase imperturbabil — repetă întrebarea:

— Dar dumneavoastră ce-ați simțit... în acel moment?

Olivier se aplecă peste masă.

— Când am depus jurământul, am acceptat și astfel de riscuri. Există în caietul meu de sarcini, *capisce*? Îmi fac meseria, asta e tot.

Impasibil, avocatul mai făcu o serie de însemnări. Arătă spre arma fixată pe centura lui Passan:

— O purtați în permanență?

— Da, după cum vedeți.

— Nu e o regulă a Brigăzii Criminalistice.

— Fiecare are propria regulă.

— Ce calibru?

Cu un gest, Passan scoase arma și o puse pe masă. Px4 Storm SD. Deși avea o carcasă din polimeri, scoase un zgomot amenințător. Un obiect care aparținea unei alte lumi, unde gesturile aveau mai multă greutate.

— Beretta. Calibrul 0,45. Unul dintre cele mai puternice de pe piață. Cel pe care-l are Leonardo DiCaprio în *Începutul.*

Îl văzu pe celălalt înghițind în sec. Psihiatrul părea să se concentreze pentru a nu arăta niciun semn de teamă — își drese glasul și continuă:

— Vă dă un sentiment de putere?

— Voi avea dreptul la capitolul cu substituția falică?

— Vă considerați violent?

— Meseria mea e violentă. Am ales slujba asta ca să lupt împotriva acestei violențe. Nu pentru că mi-ar plăcea. N-am ridicat niciodată mâna asupra cuiva în afara serviciului.

Avocatul continua să scrie. Dădea impresia că lucra la un careu de cuvinte încrucișate. Olivier îl văzu răsfoind niște rețete medicale. Până unde scormonise novicele ăsta? Cine îi furnizase aceste documente confidențiale? Brusc înțelese și simți un junghi: *Naoko.* Hârtiile proveneau direct din arhiva lui personală. Nu putea crede că dăduse o astfel de muniție avocatului ei.

— Văd că ați urmat un tratament cu antidepresive.

— Și ce-i cu asta?

— Din ce cauză?

— O criză existențială, spuse Passan cu o voce seacă.

— Perioada asta... este legată de actele de violență pe care a trebuit să le comiteți?

— Nu. Uitați-vă la date. Nu au nicio legătură. Era în '98.

— Inconștientul nu cunoaște date. Ați...

Passan ridică mâna și spuse:

— N-am chef de psihologia asta de doi bani!

Duclos se trase înapoi, dar îi susținu privirea.

— De ce ați urmat tratamentul?

— Nu ştiu..., mormăi Olivier. Nu mai făceam faţă.

— La muncă?

— La muncă... Şi în viaţă. Nu mă mai simţeam capabil să-mi asum toate astea. O cădere nervoasă. Li se întâmplă tuturor.

Apărarea lui suna jalnic.

— Aţi făcut psihanaliză timp de opt ani.

— Exact.

— Cum vă simţiţi astăzi?

— Nu mai fac de cinci ani. Totul e în regulă.

Celălalt tăcu, dar tăcerea lui însemna: „Fiecare cu iluziile lui". Psihiatrii, spre deosebire de medicii generalişti, se străduiesc să te convingă că nu eşti vindecat — că nu vei fi niciodată. Ceea ce ridică problema metafizică a utilităţii lor.

Dar pentru moment, singura întrebare la care se gândea Olivier era: de ce îi dăduse Naoko o astfel de lovitură? Ca să obţină tutela exclusivă a copiilor? Să-i rămână ei casa? Ipoteza cea mai probabilă era cea mai rea: îi era cu adevărat frică de el. Frică de violenţa lui. De psihicul lui torturat. De reacţiile lui imprevizibile. Voia să fie sigură că e capabil să se ocupe de băieţi.

Simţi că se sufocă. Era un simplu ucigaş, dedicat întru totul cauzei sale, şi nu avea nicio legătură cu lumea oamenilor sănătoşi şi normali.

— Continuaţi, vă rog.

O altă mapă. Totul era inteligent organizat. Cu stupoare, Passan recunoscu dosarul lui Patrick Guillard. Nu dosarul de acuzare, ci dosarul lui de *reclamant*.

— Un suspect a depus plângere împotriva dumneavoastră.

— Nu e un suspect, e un acuzat.

— Se află în libertate.

— Nu pentru multă vreme.

Duclos parcurse foile prinse în agrafe: sentința judecătorească, ordinul de restricție, reclamațiile... Evident, avocatul lui Naoko avea pilele lui. Passan simți o speranță slabă: poate că nu ea îi dăduse toate documentele acelea.

— Vă acuză de hărțuire. Și de tentativă de omor.

— Minte. Ancheta își urmează cursul.

— Fără dumneavoastră. Vi s-a luat cazul.

— Aveți răspunsurile, spuse Passan, foindu-se pe scaun. De ce mă mai întrebați?

— Ați primit amenințări de curând? La dumneavoastră acasă?

Passan nu reuși să-și ascundă surprinderea. Din nou, bănuiala asupra lui Naoko. Îi povestise totul avocatului.

— Ce legătură are cu divorțul meu?

— Vă gândiți la o răzbunare? La cineva care vă vrea răul?

Polițistul se aplecă din nou. Arma de calibru 0,45 trona în continuare între cei doi bărbați. Cu țeava îndreptată spre psihiatru.

— Unde vreți să ajungeți?

— Răzbunarea cuiva pe care l-ați brutalizat? L-ați arestat din greșeală?

Medicul vorbea tot mai precipitat. Îi era frică, dar nu ceda. Mai văzuse el și alții. Atunci când, trimis în corzi, se pregătea de un atac frontal, Passan primi o lovitură complet neașteptată:

— Aceste amenințări ar fi putut să vă apropie din nou de soția dumneavoastră.

— Poftim?

Psihiatrul își scoase ochelarii și se șterse la ochi. Avea fruntea plină de sudoare. Polițistul transpira și el. Aerul condiționat n-avea niciun efect asupra celor doi combatanți.

— Nu țineți cu adevărat să divorțați. Amenințările acestea ar fi putut da un sens nou rolului dumneavoastră... în cuplu. Un rol de protector.

Passan se agăță de masă. Simțea cum scaunul i se scufundă în podea.

— Mă acuzați că am pus la cale toată porcăria asta?

— Nu e ideea mea.

— Cine ți-a spus așa ceva?

Celălalt se ghemui în scaun, livid. Passan se aruncă spre el. Se rostogoliră pe podea. Polițistul își recuperase din mers pistolul.

Lipi țeava de gâtul medicului.

— Cine ți-a spus asta, javră? CINE?

— Avocatul soției dumneavoastră... Ea a...

Passan puse un glonț pe țeavă.

— JIGODIE ORDINARĂ!

Nu-și duse gestul la sfârșit. Alertați de zgomot, Fifi și câțiva polițiști se grăbiră să-l dezarmeze.

50

Jean-Pierre Levy era nemişcat, iar capul îi atârna. Strălucirea luminii nu-l făcu nici măcar să tresară. Nu era efectul perfuziei. Mai degrabă o consecinţă a întunericului, a căldurii — ventilaţia răspândea în continuare valuri de căldură.

Se apropie. Levy era ud de transpiraţie. Tot corpul îi strălucea ca o armură. Phoenixul zâmbi şi verifică seringa automată. Aproape un litru şi jumătate de lichid fusese deja injectat — iar jidanul eliminase prin transpiraţie mai mult de jumătate. Era momentul.

Se dezbrăcă repede, apoi îşi luă rochia. Lejeritatea stofei, senzaţia binefăcătoare. Nu avea nevoie de oglindă. Ştia că ţeasta cheală şi rochia portocalie îl făceau să semene cu un călugăr budist.

Îl scutură pe Levy, care îşi veni în simţiri. Se zbătu încercând să înţeleagă de ce se trezise legat de un scaun de fier, pe fundul unei celule de beton. Apoi se uită la bărbatul care stătea nemişcat în faţa lui şi izbucni în râs.

— Nu râde, îl sfătui Phoenixul. În Antichitate preoţii însărcinaţi cu artele divinaţiei se îmbrăcau în femei. Erau mediatori. Între zei şi bărbaţi, între bărbaţi şi femei.

Simbolizau originea lumii, unirea Cerului, principiul masculin cu Terra, principiul feminin.

— Dement ce ești... Ai mănușile?

Phoenixul simțea mirosul de transpirație ce umplea celula — era acru, sulfuros.

— De obicei, strigă el ca să acopere zgomotul, polițiștii se aventurează cu prudență în jungla criminalilor! Nu se abat niciodată din lumină, de la drum. Tu ai depășit linia, Levy. Cu șantajul tău mizerabil te-ai hazardat pe teritoriul meu. Acolo unde legile tale nu mai au putere...

Bărbatul se agită pe scaunul lui sudat de podea și urlă:

— Nu pricep nimic din ce zici, dementule! Ai sau nu mănușile?

Guillard se apropie de prizonier. Sistemul de ventilație făcea să-i fluture pliurile rochiei.

— Antichitatea prezintă o contradicție. Grecii venerau zeii dubli, atât masculini, cât și feminini, capabili să se reproducă singuri.

Levy se schimbă la față. Avea o expresie îngrozită.

— O să... o să mă omori?

— Cu toate astea, aveau oroare de hermafroditism la oameni. Dacă un copil se năștea cu organe genitale ambigue, îl înecau pe loc, îl ardeau sau îl lăsau în văzul tuturor până murea. Nimeni nu voia să se murdărească cu sângele lui. Pe atunci, această malformație trecea drept semn al furiei zeilor.

Brusc, se apleacă și apucă perfuzia.

— Îți spun: aveau dreptate. Eu sunt furia lui Dumnezeu.

Levy păru brusc să înțeleagă că aceste mărturisiri însemnau condamnarea lui.

— Te implor, hohoti el, eliberează-mă... Ai găsit mănușile? Lasă-mă să plec... Nu voi spune nimic... Am uitat deja totul...

— O să-ți mai spun un ultim adevăr, Levy. Ca să nu mori prost. În Grecia Antică preoții practicau *anasyrma*: deghizați în femei, își ridicau rochia și își arătau organele genitale credincioșilor. Astfel, erau și bărbat și femeie. Erau forțele reunite ale originii lumii.

Își ridică rochia de culoarea șofranului, arătându-și sexul atrofiat.

— NU!

— Clătește-ți privirea, Levy.

Prizonierul întoarse capul.

— N-am văzut nimic, n-am văzut nimic...

— Dimpotrivă, vreau să te uiți. N-am nevoie să mă deghizez în nimic. Sunt, în mod natural, și bărbat și femeie. În realitate, nu sunt nici una, nici alta. Sunt deasupra sexelor. Sunt Phoenixul!

— Nu..., gemu Levy.

Guillard își lăsă rochia în jos și luă fiola de alcool. Înăuntru se mai vedeau câteva picături.

— Ți-am injectat sulf, continuă el. Ai transpirat mult. La contactul cu această transpirație sulfuroasă, glandele tale sebacee au produs bacterii care te-au transformat în hidrogen sulfurat. Pricepi? Nu?

Levy urla, de parc-ar fi vrut să acopere cuvintele călăului său. Ochii îngroziți îi ieșeau din orbite.

— Transpirația ta a devenit inflamabilă. „Levy, bomba umană"...

Phoenixul se dădu un pas înapoi și luă bricheta Zippo. Vechea lui prietenă. Cea de care se folosise când dăduse foc maternităților. Părinților lui. Copiilor.

— NU!

Ridică puțin capacul, apropie bricheta de flacon și apăsă rotița cu buricul degetului. O scânteie fu suficientă. Capătul fiolei se aprinse cu o flacără albăstruie.

— NUUU!!!!!!

Aruncă fiola între picioarele șantajistului. Sexul și coapsele i se aprinseră din prima. Urletele îi fură curând înghițite de zgomotul flăcărilor. Se zbătea pe scaun, incapabil să se desfacă din legături — curele de distribuție ignifugate, cele mai bune de pe piață.

Trecură câteva minute. Pheonixul simțea răsuflarea arzătoare a flăcărilor. Fumul era suflat și aspirat în același timp de sistemul de ventilație pornit la maximum. Nu era îngrijorat pentru polițist: sacrificiul lui îi reechilibra karma și îi permitea să se reîncarneze într-un corp mai bun. Era îngrijorat pentru *el însuși.*

În fața focului, nu mai simțea nimic — nici seninătate, nici ușurare. Focul nu-i mai oferea alinare. Oare îi oferise vreodată? Îi dădea forță, îl stimula, dar nu-i oferise *niciodată pace*. Își amintea insatisfacția pe care o simțise după eliminarea părinților lui. Chiar și sacrificiile din Departamentul 93 își arătaseră limitele. Renașterea era de fiecare dată mai puțin puternică, mai puțin profundă...

Trupul bărbatului nu mai ardea. Chircit pe locul lui, cu fața schimonosită, cu mâinile răsucite. Poziția îi amintea de cea a cadavrelor pietrificate din Pompei.

Opri ventilația și în liniștea ce se lăsase brusc, își scoase rochia înnegrită. Gol, se apucă să facă puțină curățenie. Simțea o tristețe nemărginită. Semnele se înmulțeau. Nu exista soluție pentru el. Nici altă alinare în afara ultimului zbor.

Echipat cu mănuşi de protecţie, târî cadavrul în celălalt capăt al încăperii şi deschise trapa destinată de obicei gunoaielor. Mirosul acru şi muşcător al acidului îi arse gâtul. Îşi observă imaginea reflectată de suprafaţa bazinului. O umbră palidă, perfect sculptată, brăzdată de riduri negre care nu cereau decât distrugere.

Certitudinea reveni în forţă.

În seara aceea, Cavalerul Nopţii va fi acolo. Pe urmele lui. Pândind cele mai mici fapte sau gesturi ale sale. Deci va fi timpul să acţioneze.

Cu piciorul, rostogoli cadavrul şi se trase înapoi ca să nu fie stropit. Când un fum oribil se ridică din fosă, accentuând mirosul de carne prăjită, închise ochii şi deschise braţele.

Ultima Renaştere urma să aibă loc în seara aceea.

51

Îl izolaseră într-o celulă din subsolul Direcției centrale a Poliției Judiciare de pe rue Trois-Fontanot. Nu știa dacă pentru a-l proteja de alții sau, din contră, pentru a se proteja ei de nebunia lui. De dincolo de perete ajungeau la el strigăte, mormăieli — bețivi pradă halucinațiilor, inocenți închipuiți strigându-și nevinovăția, nebuni pe care nu-i puteau stăpâni, așteptând să fie transferați la psihiatrie, la sediul poliției din Paris.

Ghemuit pe patul prins de perete, fără curea sau pantofi, nu-și mai controla gândurile: creierul lui, într-un cocon propriu, mergea pe drumuri imprevizibile. Sub efectul calmantului care i se injectase, se simțea năucit, în același timp detașat și letargic — și în mod ciudat, desprins de realitate.

Totuși, nu atât de mult pentru a-și uita obsesiile...

Să iasă de acolo...

Nu se mai gândea de fapt la psihiatru. Un începător care făcuse o gafă — își va aduce aminte mult timp de episodul ăsta. Oare l-ar fi împușcat? Imposibil să răspundă. Îl preocupa mai degrabă Guillard. Unde fusese

ticălosul la prânz? Ce pregătea? Din reflex, aruncă o privire la încheietura mâinii, dar îi luaseră și ceasul.

Să iasă de acolo...

Să nu-l scape nicio secundă din priviri. La cea mai mică abatere, un glonț în cap. Încă un gând criminal... În mai puțin de șaptezeci și două de ore, aproape zdrobise capul unui suspect, amenințase un psihiatru — iar acum voia să meargă și mai departe.

Zgomotul cheilor în broască îl făcu să sară în picioare.

— Stai jos.

Fifi făcu un pas înăuntru și ușa se închise în urma lui.

— Ți-am spus să stai jos.

Passan se așeză din nou pe banchetă și își strânse haina pe lângă el, ca și cum ar fi fost pe puntea unui vas în bătaia vântului. Sudoarea i se uscase, iritându-i pielea.

— O să te vezi cu procurorul.

— Nu cu judecătorul?

— Duclos n-a depus plângere. Ai un noroc chior, puiule. În schimb, raportul lui s-ar putea să fie nasol.

Olivier se luă cu mâinile de cap. Va pierde tutela copiilor. Va fi concediat. Va... Își ridică privirea.

— I-ați spus lui Naoko?

— Noi nu. Dar nu te teme: va afla. Am încredere în avocatul ei. M-am întâlnit cu el. Un ticălos de primă speță. Un tip cu intrare peste tot, și mai ales la noi. Mă întreb de unde l-a pescuit.

Passan își frecă umerii: relațiile juristului explicau în parte informațiile lui Duclos. Poate că, până la urmă, Naoko nu-l trădase.

— Ce-ai făcut dimineață?

— Nimic.

— Te-ai dus să-l pândești pe Guillard.

— Nu.

— Nu e o întrebare, e o afirmaţie. Albuy şi Malençon te-au văzut în parcare, în faţa reprezentanţei.

Passan preferă să păstreze tăcerea.

— Ce-ai văzut? insistă Fifi.

În niciun chip n-avea să-i povestească despre cursa lui jalnică. Tăcea în continuare, sprijinit de perete, privind ţintă podeaua. Ce nu înţelegea era *de ce* adjunctul lui îl interoga astfel. Sigur intervenise ceva. Ceva legat de cum îşi petrecuse el timpul — sau poate legat de Guillard.

— Ce se întâmplă? întrebă în cele din urmă.

Fifi purta un tricou larg pe care Peter Tosh, regele muzicii reggae, îşi lua zborul într-un nor de canabis.

— Levy a dispărut.

— Cum adică?

— N-a venit la birou azi-dimineaţă. Nu răspunde la telefon. Maşina lui e de negăsit.

Ţinând cont de profil, ar fi fost mii de explicaţii pentru absenţa lui. O mahmureală monstruoasă. Se ascunde de creditori. A fost eliminat în urma uneia dintre combinaţiile lui. A fugit în străinătate...

— Ultima informaţie despre el?

— Aseară. A fost să vorbească cu Guillard.

— Singur?

— Mai mult decât atât: i-a trimis pe agenţi la un pahar până a stat de vorbă cu el.

— Unde s-au văzut?

— La service-ul de la d'Aubervilliers.

— Cât a durat întâlnirea?

— Treizeci de minute. Albuy şi Malençon s-au întors şi Levy s-a cărat. De atunci nimic.

— Şi Guillard?

— S-a întors liniştit acasă.

Ipoteză. Levy descoperise ceva. A vrut să scoată bani de la Guillard — sau să-l facă să vorbească. Ceea ce i-a fost fatal. A avut legătură cu acea cursă de la prânz? Scutură din cap pentru el însuşi: prea fantezist.

Totuşi, un lucru era cert: dacă Levy a vrut să-l păcălească pe Guillard, atunci era deja mort.

— Te gândeşti la ce mă gândesc eu?

Olivier nu-i răspunse. Pereţii celulei i se părură brusc mai apropiaţi, mai ameninţători.

Fifi bătu tare la uşă. Îi aruncă o privire peste umăr:

— Să mergem. Capul plecat la procuror, Olive. E singurul tău bilet de ieşire.

52

Ora 19. În mașină, aproape de casă, Naoko îl aștepta pe Passan. Prefera să nu-i vadă pe copii. Va fi prea greu după aceea să se despartă. De unde era, le auzea râsetele în baie și asta era și-așa destul de dureros...

Se refugie în spațiul păzit de Passan: grădina lui zen. Se întindea la umbra unui mare pin negru japonez, ale cărui ramuri se desfășurau pe orizontală și a unui arțar ale cărui frunze se făceau, toamna, roșii ca sângele. Îi plantase de când cumpărase casa, înainte de a începe renovarea. Mai adăugase apoi doi pini japonezi, la nașterea lui Shinji și a lui Hiroki, și bineînțeles, un cireș. În mijloc era o oază de pietre gri, aranjate cu grijă. Mai încolo, pe dreapta, în spatele unor pietre, se ascundea un luciu de apă, un pic mai mare decât o baltă, mărginit de păpuriș și ferigi, sub bolta unei sălcii. Dacă te apropiai vedeai nuferii — o imagine pură a cufundării în liniște. Deasupra, clipocea o cascadă mică.

Naoko nu-i spusese niciodată, dar dintr-un punct de vedere strict japonez, grădina lui nu era tocmai zen. Mai întâi, se înșelase cu privire la poziția soarelui.

Tradițional, o „mare din pietricele" este întotdeauna plasată la nord-est — lucrul ăsta nu se regăsea acolo. Dar ceea ce o impresiona era faptul că locul reprezenta un portret al lui Passan. În spatele acestor tufișuri, al ferigilor, al „pietrelor plutitoare", vedea pasiunea, răbdarea celui care aliniase aici fiecare piatră, orientase fiecare mușchi cu tenacitatea Poștașului Cheval.

Imediat ce fusese informată despre întâlnirea dezastruoasă cu psihiatrul, se dusese la vilă. Fără să stea pe gânduri. Compasiunea nu era punctul ei forte, dar de data asta totul era din vina sa. Vorbise cu avocatul ei. Îi mărturisise bănuielile sale — în care, de fapt, nici nu credea. Rhim profitase de ocazie. Și își jucase cartea fără să-i spună...

Poarta se deschise. Passan și Fifi apărură, unul într-un costum șifonat, celălalt părând un membru în mizerie al unei trupe de rock psihedelic. Palizi, nebărbieriți, aveau aerul că veneau după o noapte albă, deși nici nu se făcuse seară. În spatele lor, Naoko îi văzu pe agenții care asigurau paza. În ce lume trăia?

Punkistul ridică mâna în semn de salut și intră în casă. Passan, fără să zâmbească, se îndreptă spre ea. Îmbătrânise cu zece ani. Fața îi era brăzdată de riduri. Barba neîngrijită semăna cu o pădure sălbatică.

— Ai venit să iei copiii? o întrebă el amenințător.

Întreaga lui ființă emana violență, dar și oboseală, vulnerabilitate, ceea ce o emoționă imediat pe Naoko.

— Nicidecum. E săptămâna ta. Nu s-a schimbat nimic.

— *Săptămâna ta*. Mă întreb care e punctul tău forte. Încăpățânarea, orgoliul sau fidelitatea ta față de reguli?

— Vrei să spui că sunt japoneză?

Proasta lui dispoziție se risipi într-un hohot de râs. Își trecu mâna prin păr:

— Exact asta voiam să spun. Mergem?

— Să nu pângărim potecile tale.

— E în regulă. Nu mai contează.

O luară pe sub crengile pinului negru japonez. Era ca și cum ar fi intrat într-o altă dimensiune. Totul deveni verde în penumbra serii. Un verde estompat, în același timp reconfortant și trist. Lumina părea să se miște ca pe fundul unui acvariu. Naoko închise ochii și inspiră miresmele umede. Nu mai mergea printr-o grădină: mergea prin copilăria ei.

— Am venit să-mi cer iertare, spuse ea pe o voce joasă.

— Nu-ți stă în fire să faci așa ceva.

— Avocatul meu nici nu m-a prevenit: se credea la război.

— Psihiatrul n-a inventat ceea ce ai spus tu.

Naoko ridică încet capul, prea epuizată ca să-l mai înfrunte:

— Ascultă... Am bătut câmpii. Am spus vrute și nevrute. Avocatul s-a folosit de asta și a trimis psihiatrul...

— Cine i-a dat rețetele mele?

— Ce rețete?

— Cele din perioada în care am fost în... depresie.

Naoko înțelese că Rhim și expertul făcuseră o adevărată anchetă. Săpaseră în cotloanele cele mai adânci ale trecutului.

— Nu am nicio vină, insistă ea. Pe atunci nici nu eram împreună. Au sunat pesemne pe unde ai locuit. Îți repet: avocatul meu credea că duce o luptă.

— Tu nu?

Ea se opri. În picioare pe un *tobi-ishi*, acele trepte de piatră care conduc călătorul, se simţea învăluită de mirosul apei, ce plutea în aer. Era o pietricică printre celelalte.

— Nu. Amândoi am fost de acord să divorţăm, să încercăm cel puţin să nu ne certăm asupra modalităţilor legale pe care le alegem.

Încercase să vorbească blând, dar felul ei natural de a se exprima era prea rece şi accentul nu o ajuta deloc.

— Nu eu sunt cel care a vrut să luăm doi avocaţi.

— Am crezut că aşa va fi mai clar.

— Am văzut rezultatul.

— Nu e prea târziu să o luăm de la capăt.

— Adică?

— Să luăm altul. Împreună. Să uităm expertiza, toate prostiile.

— Am fi putut face economie cu primul.

— Îl plătesc eu.

Liniştea se prelungi. Ea îi întinse mâna, dar el nu se grăbi să i-o primească. Fixa un punct invizibil în direcţia apei, ca şi cum ar fi putut să vadă dincolo de fâşia de papură şi ferigi.

— O să vedem, murmură, pornind mai departe.

Ea îl urmă. Ultimele raze de soare străpunseră norii şi îşi croiră drum printre vârfurile munţilor. Brusc, în lumina filtrată, muşchii sclipiră, acoperiţi de minuscule bule argintii. Lichenii, de obicei verde-albăstrui, îşi schimbară culoarea spre mov. Naoko nu mai văzuse grădina din locul acela de multă vreme. *Şi dacă numai asta aş fi ratat, grădina lui...*

— O să ai probleme la slujbă?

— În clipa asta nu pot fi mai jos decât sunt.

Ajunseseră aproape de apa a cărei suprafaţă verde-închis avea coloratura intensă a unui vitraliu. Departe, ciripeau păsări, discret însă. Ca şi cum ar fi auzit interdicţia lui Passan: „Nu vă apropiaţi".

— Şi ancheta?

— Ancheta?

Părea pierdut, aproape amnezic.

— Maimuţa din frigider.

— I-am mobilizat pe toţi. Nu te îngrijora.

— Vecinii n-au văzut nimic?

— Nu, niciunul.

— Azi-noapte s-a întâmplat ceva?

— Nu.

Naoko simţi cum se înfurie din nou: minţea. Sau, cel puţin, nu spunea totul.

— Nu te îngrijora, repetă el, ca şi cum ar fi oprit orice altă întrebare. Sunt sigur că nenorocitul n-o să mai facă vreo mişcare. O să pun mâna pe el, ţi-o jur.

Naoko îl credea pe cuvânt. *Cel mai bun vânător*. Dar prin ce mijloace avea să-şi atingă scopul? Ce-avea să se mai întâmple până la capturarea infractorului? Se gândi câteva clipe, dar nu găsi nimic de spus — nici ca să-l încurajeze, nici ca să-l descurajeze. Teritoriul lui Passan era cel al acţiunii: cuvintele erau de prisos.

Se lăsase întunericul. *Mizubashi*, pietrele de apă scobite, râdeau la trecerea lor. Brusc, Naoko observă în fundul grădinii gardul viu de bambuşi de lângă zidul comun. Mai mult decât celelalte, acest simplu detaliu îi aminti de grădina părinţilor ei, intercalată printre alte grădini şi alte construcţii. În Japonia, casele se îmbinau una în alta ca elementele unui cub Rubik. Crescuse în aglomerarea

aceea, unde vidul nu exista decât în oameni în timpul meditației zazen.

Porniră din nou de-a lungul potecii. Naoko nu mai spunea nimic. Tăcerea îi apăsa pieptul ca un cub de gheață. O parte din creierul ei era atent la cel mai mic detaliu. Clipocitul apei. Mirosul vegetației. Scoarța roșie a pinilor. Nu lipseau decât corbii, ale căror aripi s-ar fi izbit de un zid de lut. Simțea cum inima i se umflă, umplându-se pe rând cu apă și sânge.

Brusc îl întrebă:

— Îți amintești când încercai să înveți japoneza?

Passan izbucni în râs fără să arate nici cea mai mică surpriză. Spiritul lui o luase pe același drum.

— Dar tu când încercai să înveți să-l pronunți pe „r"?

La rândul ei, Naoko izbucni în râs.

— Am renunțat de mult.

După un timp, adăugă pe un ton neutru:

— N-aș zice că am evoluat prea tare.

Ieșiră din umbra pinilor și se treziră în fața casei. În obscuritate, avea simplitatea unui desen de copil. Un cub alb pe un covor verde. Naoko aruncă o privire spre Passan: o expresie de tandrețe i se citea pe chip. Simțea că împărtășesc acum amândoi un fel de jenă confuză. Ceva de nedescris în cuvinte, legat de tot ce trăiseră împreună și de care acum, dintr-un motiv inexplicabil, le era aproape rușine. Fără îndoială, pur și simplu nu se mai simțeau demni de asta.

— Vrei să vezi copiii? întrebă Passan ca să alunge stânjeneala.

— Nu, o să plec. Trebuie să respectăm regulile.

— Bineînțeles, spuse el ca și cum i s-ar fi amintit despre ce era vorba.

Naoko arătă spre ferestrele luminate.

— Fifi stă cu voi astă-seară?

— Avem de lucru după ce se culcă micuții.

— Ce anume?

— Doar hârțogăraie. Pentru birou, răspunse el și se uită la ceas. Trebuie să pregătesc masa. Te conduc?

— Lasă. Sună-mă mâine-dimineață.

Naoko porni spre poartă. Tulburarea i se risipise. Avea impresia că pășea din nou pe pământ ferm după o călătorie schimbătoare printre gânduri.

Însă dintr-odată amintiri amare năvăliră peste ea și simți cum inima i se strânge. În ultimii ani, încercase să se agațe de cel mai mic detaliu, de cel mai mic gest al lui Passan. Un restaurant simplu, doar ei doi și Naoko strălucea din nou câteva săptămâni. Un surâs, o privire atentă îi luminau ziua. Dar Passan nu se mai străduia să-i acorde nici măcar aceste mici atenții. Iar când doar prin minune se întâmpla asta, ea era cea care reacționa aiurea. Era prea avidă de dragoste, ca un flămând care mușcă mâna ce-i întinde hrana.

Scotoci în geantă, căutându-și pagerul. Nu mai plângea. Lacrimile aparțineau acum unei alte epoci. Unui timp când încă regreta și când încă avea încredere.

53

Arma lui, ultimul model Ratio, era dotată cu o lunetă Nightforce cu reticul luminos. De la distanța asta, nici nu avea nevoie de ea. Grosismentul lunetei putea chiar deranja, dar accesoriul acesta sofisticat îi dădea încredere. Se va servi de el? Passan nu-și mai punea astfel de întrebări. Ultimele evenimente îi demonstraseră că orice plan, orice acțiune premeditată erau inutile.

De o oră, urcat într-un copac, îmbrăcat cu blugi, tricou, haină și șapcă, toate negre, supraveghea terasa situată la cam o sută cincizeci de metri în fața binoclului său de noapte. Lumina reziduală slabă, amplificată de câteva mii de ori, scălda decorul într-un halou verde care-i dădea impresia că se afla în misiune în Afganistan. În realitate, nu avea în jur decât pereți orbi, curți și grădini, tot atât de amenințătoare ca și standurile de la Salonul de horticultură.

Se așezase totuși în poziție de tragere, cu degetul pe trăgaci. Încă o atitudine care-i dădea încredere. Scotocise prin arsenalul lui personal pentru a se înarma din nou — după ce-i confiscaseră arma. Cu un Glock 17 la brâu, un Sig SP 2022 la picior, cuțitul Eickhorn de data asta la

spate. Nu-şi luase nici telefonul, nici GPS-ul, nici calculatorul balistic, nimic detectabil prin mijloace tehnice moderne.

Decisese să-l considere pe Guillard un duşman, în sensul războinic al termenului, echipat, avertizat, periculos — şi peste medie de inteligent.

Ora 23:30. Nimic neobişnuit pe terasă. Linişte deplină în interior. Prada era totuşi acolo, la fel de trează ca o fiară la pândă. Ştia din instinct că noaptea aceea va fi un teatru de operaţii.

După întâlnirea tulburătoare cu Naoko, pregătise imediat cina pentru copii, fără măcar să pomenească de lecţia de pian. Îi dusese la culcare, lăsându-l pe Fifi de pază în salon, în faţa monitoarelor instalate pe măsuţă. Camerele se roteau. Microfoanele se roteau. Poliţiştii de afară mărşăluiau...

Vila devenise o fortăreaţă inviolabilă. Cel puţin aşa spera.

La 21:30 începu să se pregătească şi Fifi făcu o strâmbătură când văzu geanta şi husa armei.

— Unde te duci?

— Nu-ţi face griji.

— Cum ieşi din câmpul meu vizual, încep să-mi fac griji.

— Ai grijă de băieţi: e tot ce-ţi cer.

La ora 22 ajungea în întunericul tenebros de pe Neuilly-sur-Seine. În apropiere de piaţa Chezy se schimbase şi începuse prima rundă.

Proprietatea lui Guillard se găsea la capătul unei alei mărginite de vile şi imobile de o eleganţă sobră. Cu ajutorul cheii sale universale, Olivier trecuse de primul gard, apoi înaintase la adăpostul maşinilor staţionate. Cei doi

agenţi erau acolo, fumând sub stâlp, cu un aer de plictiseală profundă. Orice s-ar fi întâmplat, era sigur că va acţiona fără ei. Cunoştea dinainte metoda prădătorului. Cea mai simplă dintre toate: ieşirea artiştilor. La Aubervilliers, o ştersese prin parcarea din spatele clădirilor. Casa lui avea cu siguranţă o astfel de ieşire.

Passan dăduse ocol vilei, apoi se aventurase printre grădini, patiouri, curţi, în căutarea unui post de observaţie satisfăcător. Găsise în cele din urmă un castan ce se întindea peste zidul incintei. Ascuns printre crengi, avea o vedere perfectă asupra locului.

Era o casă cu un etaj. O percheziţionase cu câteva săptămâni înainte. Interiorul îi plăcuse. Pereţi albi. Ferestre dreptunghiulare, fără balustradă sau balcon. Camere aerisite, cu un design elegant. Totul dădea spre terasa din lemn de tec, cu mobilier de grădină şi o imensă umbrelă de soare albă. Ansamblul părea ieşit din paginile unei reviste glossy. Passan îşi zise că Guillard încredinţase decorarea casei sale unui profesionist. Aici ucigaşul n-avea nimic personal care să-i aparţină. El trăia altundeva. Într-o lume de tenebre şi de angoase ce nu aparţineau acestei realităţi. Ar fi putut tot atât de bine să locuiască în atelierul unui fierar sau în celula unei închisori.

O nouă privire prin binoclu. Tot nimic. Fereastra camerei din dreapta rămânea luminată, dar era protejată de o draperie de culoare deschisă. Urmărirea de după-amiază poate că-l calmase pe animal. Dar nu era aşa. Ura lui, setea lui de răzbunare — sau şi mai mult, impulsul lui ucigaş — îl vor împinge să iasă. Un vampir cu gâtul uscat. Un prădător în căutare de carne proaspătă.

Se apropia miezul nopţii. Corpul începuse să-i amorţească. Întrebarea revenea insistent: îl va omorî pe

Guillard în noaptea asta, fără nici cea mai mică dovadă și fără niciun proces? Și după aceea? Se va mai putea privi în oglindă? Ce va crede Naoko, ea care îl vedea deja ca pe un câine turbat?

Naoko.

Întâlnirea din grădină îl zdruncinase. Niciodată nu simțise atât de puternic atmosfera japoneză a peticului lui amărât de pământ. Ca și cum soția lui, în sfârșit, i-ar fi dat cheia ce deschide *fusei*-ul în grădinile zen. Printre mușchii aurii și acei pini strălucitori, se simțise brusc transportat acolo. Pe vremea când se fotografiaseră pe platforma templului Kiyomizu-dera, deasupra Kyoto-ului.

Naoko venise să facă pace. Dar, ca de obicei, nu spusese nici a zecea parte din ceea ce gândea. Însă pe el nu-l mai deranja: existase mereu în străfundul tăcerii lui Naoko o altă tăcere. O zonă de umbră de o densitate deosebită, care poate n-avea să iasă la iveală niciodată. Era secretul ce-i însoțise în seara asta, în timp ce mergeau pe pietrele plutitoare.

La începutul relației lor, Passan, ca să facă pe grozavul, îi spusese: „Ce-mi place la dumneavoastră este spiritul". Mintea, bineînțeles. În fața unei astfel de frumuseți niciun bărbat nu s-ar fi sinchisit de conversația ei.

În replică, ea îi spusese: „Vă înșelați. Spiritul meu e negru". Mult mai târziu îi mărturisise că-i răspunsese așa ca să facă și ea pe interesanta.

Cu toate acestea, fără să o știe, amândoi spuseseră adevărul. Naoko era într-adevăr stăpânită de un întuneric absolut — spiritul ei părea uneori că absoarbe toată lumina, ca o gaură neagră. Și tocmai tenebrele acestea erau cele pe care Passan le iubise cu atâta pasiune — la

fel cum iubise să se piardă în părul ei cu reflexe de mătase moartă.

Tresări brusc. O siluetă traversa terasa cu pas atât de furișat, încât ai fi putut crede că e o nălucă. Nimic nu mișcase în casă: ferestrele de la etaj erau în continuare luminate. Nicio ușă, nicio fereastră nu se auzise.

Passan se sprijini în binoclu și scrută grădina. Într-adevăr, o umbră se furișa printre copaci. Se urca pe zidul proprietății. Când ajunse sus, o rază de lună îi trecu peste spate ca un reflex al unei lame de oțel. Guillard. În întregime îmbrăcat în negru. O ținută de soldat de comando și o stare de spirit la fel ca a lui Passan.

Guillard se lăsă să alunece de cealaltă parte, apoi dispăru. Pentru a se ivi din nou la vreo douăzeci de metri mai încolo, în grădina unei case. Passan îi recunoscu mersul. Mamoșul în drum spre regatul nopții.

Polițistul îl luă în cătare, dar degetul lui arătător nici măcar nu atinse trăgaciul.

Nu era acolo pentru asta. Era acolo pentru a-și urmări vânatul și pentru a descoperi ce ține în colți.

Își îndreptă poziția, își aranjă arma modulară și întinse piciorul ca să ajungă și el la gard. Se furișă pe marginea de sus ca un acrobat, rapid și în liniște. Când își ridică privirea, Guillard dispăruse. Passan se lăsă și el să alunece de cealaltă parte a zidului și începu să alerge.

54

De aproape treizeci de minute, îl urmărea pe Guillard la câteva mașini distanță pe A86. Farurile, luminile de pe stâlpi, semnele de circulație brăzdau noaptea. Dar întunericul de deasupra era mai adânc: polițistul avea senzația că se scufundă într-o magmă neagră și compactă.

Asasinul se strecurase prin labirintul de grădini pentru a ieși pe bulevardul Inkermann. Imediat apăsase pe o telecomandă și trezise la viață un superb Mercedes Clasa S, întunecat și lucios ca un un dric.

Prevăzând lovitura, Passan își parcase Subarul în apropiere. Era momentul să-și încarce echipamentul în portbagaj și să pornească. Guillard mergea prudent, fără să depășească limita de viteză. Polițistul putea simți de la distanță calmul lui, sângele lui rece. Avea o certitudine: de data asta, în momentul confruntării, ucigașul nu se va panica.

Nanterre. Gennevilliers. Mamoșul se îndrepta spre terenul lui de vânătoare — Departamentul 93. În mod ciudat, în loc să o ia pe șoseaua de centură până la Porte la Chapelle, preferase să traverseze Sena, să meargă spre vest și să facă un ocol larg prin mijlocul Departamentului 92.

Passan, la rândul lui, se forţă să meargă cu aceeaşi viteză şi ritmul acela liniştit îl călca pe nervi.

Concentrat pe drumul supraînălţat, ghicea în jurul lui terenul plat al periferiei. Nori de fum, deschişi la culoare, aproape argintaţi, se ridicau din uzine invizibile, desenând mesaje ca nişte ofrande în direcţia cerului. I se părea că pământul de sub roţile lui se descompunea până la a deveni o galaxie îndepărtată, unde distanţele se măsurau în secole de industrializare.

Guillard ieşi de pe autostradă pentru a o lua pe D986, drept spre Saint-Denis. Ajunseră pe celălalt mal. Brusc ucigaşul acceleră, părăsi drumul principal şi se năpusti într-un labirint de străduţe mai strâmte. Olivier îl urmă îndeaproape, întrebându-se dacă fusese reperat. Luminile de pe stâlpi parcă şuierau pe deasupra capului său. Guillard frâna, accelera, continua să vireze. Nu conducea aidoma cuiva care voia să scape de un urmăritor. Îşi urma cu precizie drumul.

Passan încerca să lase un pic de distanţă până să accelereze şi el. N-avea timp să citească panourile, nici să se orienteze — îşi dădea seama că celălalt se simţea în largul său prin inima ghetourilor ostile şi pe cale de dispariţie. Traversară apoi cvartale de clădiri din piatră; trecură pe lângă prăvăliile cu obloanele trase ca nişte pleoape metalice; străbătură cartiere administrative, presărate cu clădiri moderne, deja desuete.

Apoi urmară marile străzi goale: depozite, uzine, hangare... Guillard rula cu o sută de kilometri pe oră fără să mai respecte vreun semafor. Passan îl urma cu farurile stinse — becurile de pe stâlpi luminau ca în plină zi.

Peisajul se schimbă din nou. Terenuri virane. Fabrici dezafectate. Guillard frână pe stânga şi dispăru

într-un nor de praf. Drumul nu mai era asfaltat. Passan făcu aceeași manevră, derapând, apoi redresându-se. Își menținea viteza, dar nu mai vedea nimic.

Brusc, frână, aproape să se ciocnească de Mercedesul acoperit de praf, oprit de-a curmezișul drumului. Ieși din Subaru, lăsând motorul să meargă. Încet, se apropie, ținând arma cu amândouă mâinile. Întrebările i se învălmășeau în cap, împreună cu sângele care-i fierbea. Ucigașul pierduse controlul mașinii. Se lovise de un obstacol. Își pierduse cunoștința...

Passan se apropie și mai mult. Portiera era deschisă, iar mașina, goală.

Era înconjurat de nori de praf. Întoarse capul și descoperi o incintă împrejmuită. Dincolo de gard se vedea un complex industrial ce semăna cu centrul Georges-Pompidou într-o versiune de fier, foc și fum. Se auzea un zgomot puternic. O trepidație care părea că iese din pământ pentru a intra în rezonanță directă cu nervii. Polițistul înțelese că terenul de luptă se mutase: Guillard se îndrepta în direcția marelui rezervor, împodobit cu lumini.

Își puse arma în toc și începu să escaladeze gardul. Trecu piciorul peste gard și se prăvăli de cealaltă parte. Guillard dispăruse, înghițit de imensa construcție. Rampe oblice, coșuri, silozuri...

Passan o luă spre uzină, în timp ce vibrația se simțea în sol. Pași rapizi, nu prudenți: încerca să nu-și spargă capul printre tufe, gunoaie și gropi.

În continuare, nici urmă de Guillard.

Un zgomot metalic se auzi brusc din stânga. Sosea un tren — de fapt, un convoi de vagoane oarbe care se clătinau pe șinele ce se pierdeau prin iarbă. Passan lăsă să treacă convoiul, apoi își continuă cursa, grăbindu-se și

mai tare. Complexul era la mai puțin de o sută de metri distanță. Flăcări țâșneau în noapte ca niște roți incandescente. Coșurile semănau cu niște ruine fumegânde. Puncte luminoase, fixate pe turnuri, pe cisterne, păreau că emit semnale spre cer. Iar zgomotul se auzea întruna: bum-bum-bum-bum...

Când încetini, îl văzu pe Guillard apărând pe o scară circulară care înconjura un siloz. În costumul negru și cu țeasta albă, semăna cu un preot urcat în amvon. Chiar și de la distanța aceea, un detaliu îi sări în ochi: purta mănuși de nitril.

Passan luă din nou pistolul și-l armă. Guillard îl ducea spre un nou loc unde urma să comită o crimă.

Găsi o ușă cu grilaj metalic întredeschisă. Se furișă printre conductele care-l făceau să se gândească la niște rădăcini monstruoase. Era pierdut. O duhoare corozivă, asfixiantă îl strânse de gât. Își trase cagula pe cap — era o cagulă GIPN —, potrivi deschiderile în dreptul ochilor și își continuă cursa. În cele din urmă, descoperi scările de la baza unui siloz, se prinse de balustradă și începu să urce. Pașii lui făceau să tremure treptele, în contratimp cu zgomotul mașinăriei. Făcu un tur complet al cilindrului fără să știe dacă urca pe scara care trebuie.

Ca un răspuns, Guillard apăru la două inele ale cilindrului mai sus. Passan porni din nou, sufocat sub cagula din acrilic. Încă un tur și privi la etajul de sus: nimic. *Privi mai bine*. Mamoșul alerga pe o pasarelă. Încă un tur al rezervorului. Simțind că-i iau foc plămânii, ajunse și el pe pasarelă.

Ridică puțin cagula, ca să ia o gură de aer. Fu mai rău. Atmosfera devenise otrăvitoare. Coborî masca și își ațintí ochii spre un alt pod pe care o luase Guillard.

Era acolo. Cu capul gol, cămaşă fără guler, salopetă albă.

Îl aştepta.

Din reflex, Passan ridică arma: fantoma dispăruse deja. O luă la fugă şi traversă o nouă pasarelă. La celălalt capăt, i se deschiseră mai multe căi de acces. O luă la dreapta şi se strecură printr-o pădure de conducte, care aveau nişte ventile enorme deasupra lor, ca pe puntea unui vas de război. Nu mai era la etajul rădăcinilor, ci la cel al venelor şi arterelor. O uşă întredeschisă. Răsfrângerile flăcărilor pe perete...

— Nu..., spuse Passan cu glas sugrumat, NU!

Trecu pragul, temându-se că va găsi o nouă victimă.

Ceea ce descoperi îl făcu să se oprească în loc, stupefiat.

Într-o sală înconjurată de ţevi, Guillard era gol, aşezat turceşte: nemişcat, ardea în mijlocul unei bălţi de benzină. Craniul îi era aureolat de un cerc de flăcări. Carnea îi plesnea, învăluită de lumini portocalii şi negre. Olivier revăzu celebra imagine a budistului care-şi dăduse foc în 1963 la Saigon.

Se dezmetici şi se grăbi spre foc, căutând ceva cu ce să-l stingă. Îşi scoase haina şi lovi corpul cu toată forţa. Ieşi mai mult fum, dar flăcările dădură înapoi. Fără să simtă vreo durere, trase ucigaşul din balta de benzină. Omul continua să ardă.

Se încăpăţână, reuşind să potolească puţin focul. Îngenunche şi încercă un masaj cardiac. Îşi arse mâinile când atinse torsul fumegând. Luă haina ca să-şi protejeze braţele şi încercă din nou.

Passan nu mai raţiona. Lovea mecanic pieptul lui Guillard cu amândouă mâinile, încercând să-l reanimeze

pe duşmanul lui gol şi negru. Brusc, Mamoşul se ridică dintr-o mişcare, îl apucă de cap şi-l trase spre el ca într-o îmbrăţişare. În clipa aceea, suflă cu putere. Focul ţâşni de pe buzele lui. Un văl alb explodă în faţa ochilor lui Passan. Faţa îi luă foc.

Passan se rostogoli ca o minge fără măcar să poată să urle. Avea impresia că plonjase într-un lac de lavă, gloanţe orbitoare devorându-i faţa. Arsurile erau dincolo de durere: erau durerea însăşi care-şi încleşta ghearele pe faţa lui.

Într-un ungher al creierului înţelese că Guillard păstrase benzină în gură pentru a o pulveriza pe duşmanul lui, în aşa fel încât să-i dea foc.

Capcana bărbatului-femeie.

A bărbatului-flacără...

55

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? urla Naoko.

Passan nu reuşea să priceapă. Din cauza accentului agravat de furia ei. Din cauza morfinei care i se administrase de cum ajunsese şi a bandajelor care-i înfăşau capul. Dar încă era conştient: o vedea mergând în sus şi-n jos prin faţa patului său, plină de nervi.

Dac-ar fi sperat vreodată la cea mai mică dovadă de compasiune, nu mai era cazul.

— M-ai minţit mereu! M-ai luat drept o proastă!

Passan nu se mişca. Chipul îi era acoperit de feşe pline cu unguent analgezic. După ce reuşise să stingă focul provocat de Guillard, leşinase. Când se trezise, era într-o ambulanţă — paznicii incintei, alertaţi de sistemul de alarmă, îl descoperiseră la câteva secunde după confruntare. Patrick Guillard era deja mort.

Poliţistul fusese transferat direct la spitalul Max-Fourestier din Nanterre. Doctorii îi explicaseră deja că arsurile lui erau superficiale, dar că trebuia să rămână patruzeci şi opt de ore sub observaţie. Olivier nu reacţionase: avea mai degrabă impresia că fusese prăjit perfect.

Acum, cu o perfuzie în braț, îmbrăcat cu o bluză de hârtie verzuie, cu capul bandajat ca o mumie, se uita la Naoko, încercând să înțeleagă de ce se agita așa în jurul lui.

În camera aceasta de spital goală, semăna cu o actriță care ajunsese pe platou cu o zi mai devreme. Deja costumată, deși decorul nu fusese încă montat. În jurul ei nu se vedea decât starea jalnică a pereților, mizeria dintre plăcile de faianță, lămpile din plafon. Infirmierii stinseseră lumina — prin storuri nu trecea decât lumina slabă a răsăritului. Era aproape ora șase.

— De fapt, nu ești decât un ticălos paranoic.

Amețit, savura subtila neconcordanță a scenei. Iar i se părea că erau într-un film. Naoko primise rolul, dar se înșelase asupra textului. În loc să se ocupe de rănile soțului ei erou, ea îl copleșea cu injurii.

Ca într-un fel de ceață, Passan își dădu brusc seama că scorpia cu păr negru murise. Mergea cu ochii în jos, frângându-și mâinile, străbătută de convulsii de parc-ar fi fost resuscitată cu un defibrilator.

Passan nu se putu abține:

— Îți mulțumesc pentru sprijin.

— Sprijin? spuse ea ca un ecou, palidă în lumina slabă și mai porni o șarjă.

De fapt, Passan merita această săpuneală. Totul fusese declanșat nu de telefonul în toiul nopții, nici de faptul că trebuise să alerge în ajutorul soțului ei într-o incintă industrială, lângă un hermafrodit ars de viu. Ci de Fifi.

Acesta o căutase la hotel și se încurcase în explicații. În cele din urmă, îi spusese despre episodul cu prelevările de sânge. Când Naoko înțelesese că un om intrase la ea în casă în mai multe nopți pentru a lua sânge de la copiii

ei, explodase. Printr-un soi de teroare retrospectivă, se descărca acum pe Passan.

El sfârşi prin a ridica o mână. Un semn de armistiţiu pentru a cere cuvântul.

— Cred că am înţeles. Întoarce-te la hotel şi odihneşte-te.

Vocea nu-i era răguşită: îi era prăjită.

— Să mă odihnesc? Ai înnebunit?

— Oricum, încearcă. Diseară trebuie să faci tu de gardă acasă.

Naoko ridică privirea, consternată:

— Să fac eu de gardă... Eşti nebun.

Ca şi cum i-ar fi venit brusc o idee, alergă la dulapul metalic şi scotoci printre hainele înnegrite ale lui Passan. În salon se răspândi un miros puternic de ţesătură carbonizată, de cenuşă rece.

Se întoarse spre el pe jumătate triumfătoare, pe jumătate patetică, scuturând legătura de chei:

— Niciodată n-o să mai pui piciorul în casă.

Când Naoko se agăţa de detalii era semn că se afla la marginea prăpastiei. Adesea avusese impresia că un teanc de rufe care trebuiau spălate sau frigiderul care trebuia dezgheţat îl salvaseră de la sinuciderea prin seppuku.

— Poţi să-i spui lui Fifi să vină aici? întrebă el cu o voce spartă.

Naoko ezită. Furia îi dispăru de pe chip. Pielea ei avea acea paloare calcaroasă, aproape gălbuie a măştilor de lemn japoneze. În astfel de momente, faţa îi părea la fel de plată ca o foaie de hârtie, cu câteva trăsături sumare în loc de expresii.

— Juri că totul s-a terminat? vorbi ea pe un ton mai blând. Copiilor nu li se mai poate întâmpla nimic?

— Îţi jur.

În lumina slabă, Passan vedea cum îi tremură buzele.

— Încearcă să dormi, murmură ea, luându-și poșeta.

Ușa se închise.

Faptul că era internat în locul acesta era o ironie a sorții. În realitate, cunoștea bine locul, de pe vremea când încă se numea Casa Nanterre. Pe atunci, aici erau primiți — sau mai degrabă, erau închiși — toți cei care, la vest de Paris și în Hauts-de-Seine, făceau parte din rândul zdrențăroșilor, al cerșetorilor, al muribunzilor. Un loc de tristă amintire, ce păstrase zeci de ani o „curte a miracolelor" dintr-o altă epocă.

Aici era locul unde copiii abandonați din Departamentul 92 își făceau în fiecare an vizita medicală. Olivier își amintea de sălile îmbrăcate în faianță, de arcele din piatră, de galeria deschisă. Frigul care le îngheța oasele pe când așteptau în chiloți să le vină rândul în anticamera cabinetului medical. Pacienții permanenți, fără dinți, halucinanți, care se arătau la ferestre masturbându-se cu frenezie.

Ușa se deschise și Fifi intră în salon. Passan îi observă pupilele dilatate. Se întrebă dacă polițistul nu se apucase din nou de heroină așa cum alții, în condiții de stres, se apucă din nou de fumat.

— Merge? întrebă nervos punkistul.

— Merge.

— Naoko mi-a spus că vrei să mă vezi.

— Vreau să-mi faci un serviciu. Trebuie să-mi găsești un submarin.

— Un submarin?

— Ascunzi toate monitoarele de supraveghere din interior. Nu vreau ca Naoko să vadă ecranele. Sună-l pe Super Mario, să instaleze toată drăcovenia.

Ofițerul ținea o țigară aprinsă între degete, în ciuda semnelor care interziceau fumatul.

— Nu înțeleg. Nu încetăm supravegherea video?

— Vreau certitudini.

— N-a fost Guillard?

— Nu știu. Când l-am văzut arzând ca un budist, așezat cu picioarele încrucișate, am înțeles că nu mai putea suporta. Corpul monstruos, nebunia care-l împingea să ucidă, amenințarea că într-o zi sau alta aș putea să-l încolțesc... Voia să moară și să mă elimine în același timp. Nu să o sperie pe Naoko. Nici să se răzbune pe băieți. Ceva nu sună bine în povestea asta...

Fifi nu-i răspunse. Parcă nu reușea să asimileze noile informații.

— Nici alte chestii nu se leagă, reluă Passan. Problema datelor. Prelevările de sânge au început acum câteva săptămâni. Cu mult înainte de Stains.

— Știm asta. Poate Guillard avea gânduri de răzbunare de mai demult.

— Asta nu se potrivește cu prudența personajului. Și nu uita că tocmai o răpise pe Leïla Moujawad. Avea alte chestii de urmărit.

— Deci?

— Continuăm supravegherea.

— N-ar fi mai bine să te muți?

— Dacă e vorba de alt făptaș, nu contează unde stau eu. Nimic nou despre Levy?

— Mai nimic. Sau e departe, sau e sub pământ.

— O să găsești un sub?

Fifi își trecu mâna peste față și mai trase un fum. Pomeții găuriți de acnee luceau sub razele soarelui care răsărea. Ochii îi străluceau febril.

— O să mă descurc, spuse el în cele din urmă, deschizând geamul și aruncând chiștocul de la țigară.

— Naoko nu trebuie să știe nimic. Pot să contez pe tine?

— E absurd, n-am cum. O să vadă ecranele în salon, cablurile, instalațiile.

— Îi spui că totul va fi luat dimineață. Din clipa asta supravegherea se va face din *exeriorul* casei. *Capisce?*

Fifi dădu din cap fără convingere.

— Și scoți camera video din dormitorul ei. N-am chef să se uite băieții la nevasta mea.

— Asta e tot?

— Nu. Vreau doi polițiști în fața școlii și alții care s-o supravegheze pe Naoko. Punem la loc dispozitivul.

— Nu înțeleg. Nu s-a terminat?

— Nu-mi asum nici cel mai mic risc. Pot să contez pe tine?

Punkistul se apropie de pat și-l bătu pe umăr.

56

Străzile treceau una după alta prin fața parbrizului. Drumuri, intersecții, poduri suspendate: acest peisaj, în întregime pustiu, semăna cu o rețea inutilă, absurdă, care nu ducea nicăieri și nu servea nimănui. Soarele care răsărea era impur, ca un cupru murdar, și dădea norilor din jur culoarea tutunului. În depărtare se vedeau insule de clădiri din piatră, grupuri de locuințe, turnuri care se ridicau în lumina roșiatică precum niște arbori în flăcări.

În Japonia, șoselele și autostrăzile păreau întotdeauna că străpung o pădure, că se afundă într-un spațiu verde, încurcând natura. Aici viața vegetală era moartă de mult. Copacii rari, peluzele cu gazon, tufișurile desfrunzite semănau, dimpotrivă, cu niște intruși care nu mai aveau loc în acest decor.

Naoko regreta atitudinea pe care o avusese. Tot ce putea spune era că se purtase nepotrivit. Tatăl copiilor săi fusese la un pas de moarte și ea nu știuse decât să-l certe ca pe un băiețaș care nu fusese cuminte. În franceză spuneai „nu trage în mașina salvării". Ea o ciuruise de-a dreptul.

Îl revăzu pe Passan în fața ochilor. Fața înnegrită, umflată sub bandaje. În realitate, fusese năpădită de tristețe — și, de asemenea, de neputință. Cea mai bună apărare e întotdeauna atacul.

— Mi-a spus că s-ar putea să fie anchetat, e adevărat? îl întrebă brusc pe Fifi.

— E procedura normală. Nu-ți face griji. Totul va fi bine.

Naoko își înăbuși un oftat. Mereu dorința asta de a o liniști, de a o face să se calmeze, chiar dacă o trata ca pe un copil mic, spunându-i orice.

— Ești sigur că tipul ăsta a atacat casa?

— Sunt sigur.

Fifi nu mințea mai bine decât Passan. Niciunul nu credea că pericolul trecuse. Nu puteau să afirme că omul care arsese în noaptea aceea era intrusul din vilă. Dar, în loc să-i împărtășească și lui Naoko îndoielile lor, se purtau de parcă totul reintrase în normal.

— Deci nu vor mai fi niciodată probleme la noi acasă? insistă ea.

Punkistul îi răspunse cu un zâmbet:

— Depinde ce numești tu „probleme".

— O maimuță jupuită în frigider. Un vampir care suge sângele copiilor mei.

— Totul e mort și îngropat odată cu Guillard.

N-avea rost să insiste.

— Cum a putut să-mi ascundă asta?

— Tot ce a făcut, a făcut pentru tine.

Naoko lăsă să-i scape un râs sec, apoi spuse pe un ton hotărât:

— Nu mai vreau o astfel de viață.

O astfel de viață. La început, proiectul fusese curajos. Passan acționa în numele justiției. Aresta răufăcătorii,

proteja societatea, apăra valorile Republicii. Dar această vocație devenise o meserie și această meserie devenise un drog. De atunci, Binele era pentru el o valoare abstractă, pe când Răul era realitatea sa de fiecare zi.

— O iau pe centură, de acord?

Naoko dădu tăcută din cap.

Treceau pe lângă un cartier din Défense. Un deșert de șisturi, de cuarț sau alte minerale, a căror compoziție chimică provoca mereu fenomenul de refracție și luminiscență. Fosilele unei epoci deja trecute.

Naoko se uită la ceas. Era aproape ora șapte. Complet dezorientată, făcuse încă o dată apel la Sandrine. Într-o singură noapte, copiii ei fuseseră supravegheați de Gaïa, apoi de un polițist înarmat, alcoolic și drogat. Se întâlniseră cu tatăl lor, care tocmai se pregătea să ucidă un om. Apoi se treziseră cu Sandrine lângă ei, a cărei prezență nu avea nicio explicație valabilă. N-avea nimic mai bun să le propună ca stabilitate familială?

Naoko era însă convinsă de un lucru: oricare ar fi fost riscurile, ea n-avea de gând să se mute.

Chiar dacă nu Guillard era agresorul, chiar dacă rămânea o posibilitate ca amenințarea să continue, ea nu va da înapoi. Va face față împreună cu copiii. Și fără îndoială și cu alți polițiști în preajmă. Era sigură că Passan, în ciuda promisiunilor, nu va abandona supravegherea casei.

Din nou, pe furiș, tentația puse stăpânire pe ea. Să se întoarcă la Tokio cu copiii, la mii de kilometri distanță de toată nebunia asta. Cu ochii orbiți de lacrimi, nu mai vedea peisajul. Totul era tulbure, frânt. Nu. Asta nu era o soluție. Și nici nu va fi vreodată. Miile de kilometri nu vor rezolva aceste probleme. Și, de altfel, ea nu putea să fugă astfel.

Să se întoarcă la Tokio ar fi însemnat redeschiderea propriei cutii a Pandorei.

Maşina se opri. Naoko smulse din gânduri ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar. Printre lacrimi, recunoscu poarta vilei.

Fără ironie, vocea lui Fifi anunţă:

— Iată. Am ajuns. Terminus.

III. Ucizi

57

— Stevie Wonder la o conferinţă de presă în anii '70. Un jurnalist inspirat îl întreabă dacă nu e prea trist să te naşti orb. Stevie Wonder ezită un moment, apoi răspunde: „Ar fi putut fi şi mai rău. Aş fi putut să mă nasc negru".

Passan încercă să zâmbească. Acest simplu efort îi trimise o durere ascuţită în tot corpul. Avea impresia că pielea lui, sub bandajele impregnate cu Xylocaină, se crăpa.

Ora 15. Sub efectul morfinei, dormise toată dimineaţa. La prânz îi scoseseră bandajele. Durerea provocată de arsuri se reaprinsese ca flăcările într-un cazan. O nouă injecţie. O nouă comă. Apoi se trezise iarăşi, ca să-l descopere pe Fifi la căpătâiul lui.

Punkistul nu şomase. Cu ajutorul lui Super Mario, scosese camerele video din dormitorul lui Naoko şi transferase monitoarele de control în interiorul vehiculului blindat de supraveghere staţionat pe rue Cluseret, la câţiva metri de vilă. Doi poliţişti fuseseră aleşi să supravegheze casa. Alţi doi să patruleze prin cartier. Lefebre îl

susținuse pe Fifi. Lucrurile se inversaseră: din clipa aceea, dorințele lui Passan deveniseră ordine.

Așezat pe marginea patului, cu țigara în mână, adjunctul continua cu anecdotele lui. În materie de rock, putea să o țină cu poveștile ore în șir.

— Știi ce a spus Keith Richards despre muzicienii de azi?

— Nu.

— „Unde sunt tipii care trebuiau să ne ridiculizeze? Nu văd decât chelioși dincolo de cortină!"

Passan încercă să zâmbească mai convingător.

— Gata, mi-ai ridicat îndeajuns moralul?

— Am vrut măcar să te fac să te gândești la altceva.

Passan încercă să-și miște capul. Se sufoca sub bandaje — pansamentul vâscos îi strângea pielea, morfina îi calma nervii. În cameră, umbre compacte, negre, oblice se luptau cu fâșii de o claritate strălucitoare, la fel de tăioase ca sticla.

Închise ochii: fusese și mai rău. Când nu mai vedea fața în flăcări a lui Guillard, demonii cu ochi suferinzi se târau de-a-ndăratelea în străfundul creierului său. Alungă viziunile și încercă încă o dată să analizeze informațiile de la Fifi.

Nu aduceau aproape nimic nou. Cadavrul lui Guillard era la institutul medico-legal din Paris. Procurorul și judecătorul Calvini ordonaseră o percheziție la domiciliul lui din Neuilly. Nu găsiseră nimic — ceea ce nu-l mirase pe Passan. Acum aveau de gând să verifice fiecare service și, mai ales, birourile de la sediu. Passan nu se aștepta să găsească nimic nici acolo.

Ironia sorții: inculparea postumă a lui Guillard nu se baza pe acuzația de ucidere a patru tinere femei, ci pe tentativa de omucidere voluntară a unui comandant de

poliție. Iar pe moment, singura dovadă în privința asta era propria lui mărturie. De fapt, nimic nu era clar. Ce căutase Passan pe urmele lui Patrick Guillard, el, care n-ar fi trebuit să se apropie la mai puțin de două sute de metri? Avuseseră întâlnire? Cine pe cine chemase? Era posibil ca Guillard, cu trupul cuprins de flăcări, să fi scuipat cu benzină în fața adversarului său?

O certitudine: sala în care găsiseră trupurile victimelor nu adăpostea substanțe inflamabile. Deci avusese loc o premeditare. Dar care dintre ei fusese prins în capcană? Deocamdată, îi acordau credit versiunii lui Passan — arsurile lui o dovedeau.

Era cuvântul supraviețuitorului contra tăcerii unui mort...

Cât despre intrusul din vilă, nu erau alte rezultate. Investigația privind traficul cu maimuțe capucin nu dusese nicăieri. Nici cea privind modul cum se recoltase sângele. Nu știau nimic de existența vreunei persoane care să se fi ocupat cu așa ceva și care să mai fi acționat și altundeva. Probele luate din casă nu fuseseră nici ele mai relevante. Cât despre analizele ADN, puteai să pui pariu că nu descoperiseră decât urme ale membrilor familiei — ale lui Passan, la care se adăugau cele ale bonei, Gaïa.

— Ți-am povestit cum m-am împiedicat de piciorul lui Joe Strummer, chitaristul de la Clash?

Passan dădu evaziv din cap. Fifi continuă să vorbească, plin de entuziasm, dar el nu-l asculta. În ultimele 13 ore, între două episoade când își pierduse cunoștința, vorbise cu Naoko. Îi dusese pe copii la școală, apoi mersese la serviciu, ca în fiecare zi. Nu știa că doi polițiști erau tot timpul pe urmele ei, că vila era în continuare

sub supraveghere. El voia să păstreze versiunea oficială: vinovatul era mort și orice amenințare fusese eliminată.

Cu un pic de întârziere, își dădu seama că Fifi se ridicase.

— Pleci?

— Mai trec diseară. Vrei să pornesc televizorul?

Passan refuză, cu o expresie posomorâtă. Bunăvoința aceasta îi accentua și mai mult slăbiciunea.

— Noutăți despre Levy? îl întrebă pe Fifi, pe când acesta se îndrepta spre ușă.

— Mai nimic. S-a deschis o anchetă judiciară. O să-i verifice conturile din bancă să vadă dacă n-a șters-o undeva.

— Dacă așa stau lucrurile, sunt convins că și-a luat măsuri de siguranță.

— Nimeni nu e perfect.

— Și dacă a murit?

— O să-i apară la un moment dat cadavrul. Se verifică lista lui de dușmani.

— E de lucru atunci.

Fifi schiță un salut de cowboy, cu arătătorul la tâmplă, după care plecă. Passan se trezi singur între patru pereți. N-avea ce face aici ca să-și omoare timpul. Mai bine îl folosea pentru a medita, pentru a se gândi. Închise ochii. Imagini fulgerătoare îi bombardară imediat capul. Avea impresia că cineva declanșa încontinuu un bliț.

Un zgomot îl trezi. Pentru câteva secunde nu știu nici unde e, nici ce auzea. În clipa următoare recunoscu încăperea, scăldată în lumina palidă a sfârșitului de după-amiază. Dormise deci câteva ore. Identifică sunetul care se auzea în cameră: sunetul unui telefon mobil, pe care nu-l recunoștea. Își aminti că telefonul lui arsese în uzină și că Fifi îi dăduse unul nou.

Observă cadranul luminat pe noptieră.

— Alo?

— Fifi. Avem noutăți despre Levy.

Gândul lui Passan zbură la ajunul Crăciunului, când era copil. Închidea ochii în pat, nerăbdător să treacă cele câteva ore care-l despărțeau de cadoul de a doua zi. Când îi deschidea din nou, miracolul se petrecuse: Moș Crăciun trecuse pe acolo. Astăzi, cadourile lui erau oarecum altele...

— L-ați găsit?

— Mai mult sau mai puțin. A fost să deschidă o cutie de valori la o agenție a băncii HSBC, bulevardul Jean-Jaurès, în arondismentul 19. Asta s-a întâmplat ieri, în miezul zilei.

Passan simți cum transpiră sub bandaje.

— La ce oră, mai exact?

— 11:37.

În ciuda durerii sfredelitoare, în ciuda morfinei, Passan făcu legătura. Cursa și urmărirea din urmă cu o zi. Guillard se dăduse jos fie la Stalingrad, fie la Jaurès. Guillard și Levy semănau. Era posibil ca Guillard să fi făcut o escrocherie.

— Sigur era el?

— Nu chiar. După martorii din agenție, tipul era bizar. Purta o șapcă și ochelari negri. A refuzat să-i scoată.

Nicium dubiu: Guillard.

— Și ce a făcut acolo?

— A deschis seiful.

— I-au permis accesul unui individ care poate avea acte false? Care a refuzat să-și arate fața?

— Tipul era sigur pe el. Și avea o legitimație de polițist.

— Apoi?

— Nimic. S-a cărat şi basta. Dar, dacă era Levy, am...

— Era Guillard.

— Guillard? zise Fifi surprins. De ce el?

— Îţi explic.

Levy descoperise un indiciu material, voise să obţină bani pe el, dar îl subestimase pe duşman. Guillard îl omorâse, după ce îl făcuse să vorbească. Se dusese la bancă pentru a recupera corpul delict.

Oare ce obiect? Oare ce document?

Mănuşile. Într-un fel sau altul, Levy găsise mănuşile de la Stains.

— Hei, Olive? Mai eşti acolo?

— Ascultă-mă bine, îi răspunse Passan cu o voce hotărâtă, contactează cele trei laboratoare genetice care lucrează pentru noi. Bordeaux. Nantes. Strasbourg. Vezi dacă Levy le-a solicitat vreo analiză în ultimele zile.

— În ce caz? Sau sesizare?

— Nu contează. Ceea ce contează este ce a fost trimis ca probă.

— Ce căutăm, de fapt?

— Mănuşi de nitril.

— Vrei să spui...

— Levy a mânărit totul. În loc să pornească o procedură oficială, s-a asigurat că mănuşile aveau pe o parte urme cu ADN-ul victimei şi pe cealaltă cele ale lui Guillard. Le-a recuperat şi a încercat să negocieze. Guillard l-a ucis şi le-a luat înapoi.

— Din seiful de la Jaurès?

Passan nici nu se obosi să confirme.

— Rezolvă cu laboratoarele. Deschide toate seifurile lui Guillard. Trebuie să mai aibă şi altele. Descurcă-te

cu Calvini. Şi sună-i pe poliţiştii din Stains şi la Brigada Anticrimă din Saint-Denis.

— De ce?

— Ca să aflăm cum a găsit Levy mănuşile. Trebuie relansată ancheta din aproape în aproape.

— Nu va fi uşor.

Passan nu răspunse. În ciuda surescitării produse de noutăţi, morfina îşi făcuse efectul şi îl adâncise din nou într-un somn profund.

58

Ora 19. După terminarea orelor şi o întâlnire a profesorilor, neinteresantă, Sandrine Dumas putuse în sfârşit să plece. De la Porte de la Villette, făcuse aproape o oră ca să ajungă la Porte Maillot, apoi să urce pe bulevardul Charles-de-Gaulle până la Nanterre. O cursă de luptător, presărată cu o serie de neplăceri. Transpiraţia care-i înmuiase rochia. Nevoia imperioasă de a-şi smulge peruca... Suportase toate acestea cu un spirit de cruciată. Să-i ajute pe alţii: era misiunea sa. Satisfacţia deplină a unei muribunde...

Obiectivul acestei seri era Olive. De ani de zile nu mai erau prieteni. Uneori, erau chiar duşmani, atunci când Sandrine îi lua partea lui Naoko. Dar ea ştia secretul poliţistului. Un secret pe care nimeni nu-l ştia şi pe care chiar Olivier îl ascundea.

În 1998, poliţistul suferise o cădere severă. În timp ce urmărea doi hoţi pe acoperişul unui imobil de pe rue des Petites-Écuries, o sunase. Nu putea să se mişte. Se ţinea strâns de un acoperiş zincat; era paralizat, îngrozit, cu o singură idee în cap: să sară.

Sandrine îi sărise în ajutor. Ajunsese la el prin mansardă și reușise să-l aducă înăuntru. Passan nu mai putea să vorbească. Nu auzea decât un zgomot groaznic: cel al dinților care-i clănțăneau.

Atunci Sandrine înțelesese două adevăruri.

Primul: Passan apelase la ea pentru că nu avea pe nimeni altcineva. Se cunoscuseră în cel mai banal mod cu putință. Cu un an înainte, fusese agresată și jefuită după ce ieșise dintr-o bombă din arondismentul 10. Passan îi înregistrase plângerea. Luaseră masa împreună. *Veni, vidi, vici*. Nimic interesant de făcut împreună. Dar continuaseră — într-o altă manieră — să se vadă. Sandrine devenise confidenta lui, buna lui amică. Aceea căreia îi spui tot și nu-i faci nimic. Se mulțumise și cu atât.

Al doilea adevăr: Passan nu era doar într-o pasă proastă, criza aceea de panică era primul semn al unei depresii severe. Îl mutase la ea. Obținuse un concediu medical de la medicul-șef al poliției. Oficial, fusese diagnosticat cu insuficiență cardiacă și i se prescrisese o listă de examene medicale lungă cât o zi de post. Sandrine descoperise că luase substanțe beta-blocante ca să aibă tensiunea bună la vizita medicală. Passan nu voia cu niciun preț ca șefii săi să-l considere depresiv.

Timp de mai multe luni, Sandrine se ocupase de el, îl hrănise, îl veghease, îl supraveghease. Îi ascunsese arma din dotare. Îl alinase când era sufocat de teamă — sau când era pradă unor paralizii subite. Toată lumea credea că trăiau împreună, ceea ce era adevărat. Dar relația lor era cea dintre un bolnav și o infirmieră.

Încet-încet, Passan își reluase activitatea. Se ascundea prin tuneluri, plângea în toaletă, se închidea în birou. Uneori, era și mai rău: fiara din el se trezea și traversa

faze de hiperactivitate marcate de o agresivitate de necontrolat. Atunci pleca noaptea şi se reîntorcea în zori, cu privirea sticloasă şi cu urme de sânge pe haine, fără să-şi aducă aminte de nimic. Sandrine era îngrozită. Omul acesta de o forţă colosală, înarmat cu un pistol şi cu o legitimaţie de poliţist, era un pericol major pentru oraş. Apoi se prăbuşea din nou în letargia lui obişnuită şi ea îl hrănea din nou din borcănele pentru bebeluşi.

Avusese timp să reflecteze la cazul lui. Ideea ei — nu prea originală — era că el întinsese prea mult coarda încă de la naştere. Crescuse singur, se descurcase singur, se afirmase singur. Ceea ce dădea impresia unei personalităţi puternice nu era de fapt decât o continuă exploatare a propriilor forţe. Astăzi rezervorul era secat. Nu mai existau decât rămăşiţele îngrozitoare — frica de întuneric, angoasa morţii, singurătatea cronică — pe care Passan crezuse că le eliminase...

Era de fapt şi concluzia psihiatrilor de la Sainte-Anne, unde fusese internat de urgenţă în ianuarie 1999. Passan ajunsese la limită. *Pe fundul prăpastiei.* Fără îndoială, un eveniment teribil provocase această cădere brutală. Pentru a-l identifica şi pentru a preîntâmpina alte seisme, trebuia să caute adânc în sine însuşi. O terapie care să permită deschiderea cutiei sale negre.

Antidepresive. Anxiolitice. Analize... Îşi reactivase anticorpii sufletului şi-i purificase. În ceea ce privea slujba, onoarea lui era în siguranţă. Nimeni nu bănuise vreodată adevărata lui boală. Cât despre relaţia cu Sandrine, se despărţiseră ca buni prieteni şi Passan găsise apoi motivul pentru a renaşte: Naoko.

Sandrine ajunse în sfârşit în parcarea spitalului. În lift îşi dădu seama că era lac de sudoare. Din nou mirosul

ăla... Își uitase parfumul. Ridică din umeri. Toate astea țineau de trecut.

Culoar. Căldură. Miros de eter, de dezinfectant, de urină. Vizitele ei zilnice la Saint-Antoine o vindecaseră definitiv de frica de spital. Ba chiar ar fi putut să locuiască într-o morgă, fără să simtă nici cea mai mică stânjeneală.

Bătu la ușa lui Passan. Niciun răspuns. Cu mâna pe clanță, își strecură capul înăuntru.

— Salut.

Polițistul era de nerecunoscut. O parte din păr îi fusese arsă. Bandaje îi înfășurau capul. Altele îi traversau fața, alternând straturi verzui cu benzi albe. Renunță să-l sărute și se așeză pe un scaun, aproape de pat, fără să-și scoată haina. Imediat, tăcerea i se păru apăsătoare. Problema cu cei pe care-i cunoști prea bine este că nu ai ce să le spui.

— Ai nevoie de ceva? se hazardă ea după un moment lung de tăcere.

Semn din cap că nu.

— Te doare?

Semn din cap că „așa și-așa".

— Te țin mai mult?

— Încă o zi. După asta o să-mi scoată bandajele. Cel puțin așa sper.

Vocea parcă îi arsese împreună cu fața. Sandrine ar fi putut să-l întrebe despre ultimele evenimente sau despre Guillard. Renunță: oricum ar fi mințit-o.

— Mă gândesc la Naoko, șopti el ca pentru a propune un subiect.

— E bine atunci, spuse ea pe un ton glumeț.

— Ieri, înainte de toate astea, ne-am întâlnit la noi în grădină.

— Faimoasa grădină zen?

Sandrine nu renunță la tonul ei ironic. Passan părea că n-o aude. Vorbea pentru sine.

— Am găsit-o chiar... frumoasă.

— Ceva mai nou nu ai?

Passan întoarse ochii spre ea.

— Vreau să spun..., șopti el, iar respirația i se filtra prin țesătura bandajelor. A fost ca o piesă veche la radio. O chestie pe care ai ascultat-o atât de mult, că nu o mai auzi... Apoi, într-o zi, brusc, la volanul mașinii, simți din nou frisonul.

— Și atunci?

Vocea lui Sandrine era plină de iritare.

— Nu mai divorțați?

Passan dădu ușor din mână. Ea regretă că fusese așa de dură.

— Dimpotrivă..., murmură el. Dar ieri am fost fericit s-o regăsesc pe cea pe care am iubit-o și nu pe străina care face parte din viața mea de ani de zile.

Din nou, tăcere.

— Când ești în Japonia, reluă el, nu încetezi să oscilezi între două stări de spirit. Uneori ai impresia că te afli pe planeta Marte. În clipa următoare, în timpul unei fraze, a unui detaliu, japonezii ți se par, dimpotrivă, foarte apropiați.

— Unde vrei să ajungi?

— Am trăit tot acest du-te-vino timp de zece ani cu Naoko.

— Face parte din farmecul ei.

Passan mormăi ceva, apoi rosti mai clar:

— Ultima oară când am sărutat-o a fost acum cel puțin doi ani. Am avut impresia că-mi sărut propria mână.

Sandrine se apropie de el şi îi vorbi ca un preot în confesional:

— Nu înţeleg de ce te agiţi cu toate astea... Crede-mă că sunt alte urgenţe. Trebuie să te odihneşti, să...

Se opri. Capul lui Passan căzu brusc, cu bărbia în piept. Adormise. Imaginea îi produse un şoc: ai fi putut spune că e mort.

Îşi luă poşeta şi se ridică, rămânând nemişcată câteva clipe. Nu simţea nici empatie, nici bunăvoinţă.

Nu vedea decât un adevăr: Passan nu mai era un obstacol în calea planului ei.

59

— Tati şi-a pus televizor în cameră!

— Tati face cum vrea, dar la mine televizorul e în salon. Iar în cameră e nani!

Naoko nu mai avea putere să le vorbească în japoneză. Îl îmbrăţişă pe Hiroki, care începuse deja să zâmbească din nou.

Shinji se ivi în uşa de la baie.

— Tati e mai bine?

— Mult mai bine.

— Mergem la el?

— O să vină el: iese mâine din spital.

Shinji scutură din cap, cu periuţa de dinţi în gură. Naoko îl observa: siluetă fragilă în pijamaua albastră de flanel, profilat pe perdeaua de la duş decorată cu broscuţe şi nuferi. De fiecare dată simţea aceeaşi uimire. Nu-i venea să creadă că reuşise aşa ceva, în ciuda a toate. *Un miracol.*

— Hai, vino la culcare! îi spuse, stăpânindu-şi emoţia.

Shinji sări în pat. O nouă rafală de pupici. Făcuse o înţelegere cu băieţii. În locul poveştii obişnuite, le propusese cincisprezece minute de televizor. Băieţii,

surprinşi, acceptaseră cu entuziasm. În general, Naoko era împotriva televizorului, a jocurilor video şi a internetului. A tot ceea ce, după părerea ei, nu solicita suficient imaginaţia. Dar în seara asta era epuizată. Nu putea să le spună fiecăruia câte o poveste, în japoneză, cu o voce gâtuită ca a unui spânzurat.

Stinse lumina.

— Lasă uşa deschisă!

— Nu-mi stinge lumina!

În sinea ei, Naoko le era recunoscătoare că se comportau exact ca în fiecare seară.

— Mesaj recepţionat.

Le mai trimise o sărutare şi se întoarse la ea în cameră. Diego dispăruse şi el. De parcă ar fi fost util până atunci... Va face o baie. Întrebările i se învârteau în cap. Era posibil ca intrusul să nu fi fost Guillard? Să fi fost un obişnuit al casei? Mirosul de lemn de cedru ud acţionă ca o mângâiere, ca un balsam. Îşi strânse părul într-un coc.

Aplecată pe scăunel, se freca energic cu *tenugui*-ul, un mic şervet alb cu gel de duş obişnuit. Practic, nu folosea apă. *Curăţare uscată*. Odată bine frecată, se clăti cu duşul.

Purificată, cu pielea exfoliată, intră în norul de aburi şi se scufundă în apa fierbinte. Patruzeci şi cinci de grade: temperatura ideală.

La fiecare întoarcere la Tokio, o însoţea pe mama sa la izvoarele termale din zonă, *onsen*. După baie, îmbrăcate în *yukata* lejere, degustau stridii mari, cu gust de alge şi tempura de creveţi fripţi şi rumeniţi, care semănau cu nişte stele-de-mare crocante. În acele momente, îşi spunea că japonezii sunt mamifere marine, printre altele.

Închise ochii. Baia asta era ca o rugăciune.

Dintr-odată, nişte zgomote îi întrerupseră meditaţia. Inima i se opri în loc. Picioarele, în ciuda căldurii, i se răciră brusc. Ieşi din baie în linişte. Îşi trase pantalonii de jogging şi un tricou, fără să se mai şteargă.

Din nou lovituri uşoare, grăbite. Abia perceptibile. Lui Naoko nu-i venea să creadă. Ameninţarea se întorsese.

De data asta, erau mai mulţi.

Trecu în camera ei. Din priviri căută o armă, ceva cu care să se apere, să-şi protejeze copiii. Deschise sertarul de la noptieră şi găsi *kaiken*-ul.

Zgomotele erau din ce în ce mai aproape.

Veneau dinspre scară. Putea deci să le taie calea intruşilor. Să-i împiedice să ajungă la camera copiilor. Se vedea deja moartă, dar moartea ei va fi preţul vieţii lor. La gândul ăsta, simţi că prinde puteri nebănuite.

Înaintă cu degetele încleştate pe *kaiken*. Paşii continuau să se audă, chiar în spatele peretelui. Ţinându-şi respiraţia, deschise uşa şi se năpusti, spintecând întunericul cu lama. Tot ce obţinu fu o cădere în toată regula.

Doi bărbaţi o ţintuiau cu pistoalele pe care le ţineau cu amândouă mâinile. Îi trebuiră câteva secunde ca să-i recunoască în semiîntuneric: Fifi şi un altul, un negru cu codiţe, pe care-l mai văzuse de câteva ori în faţa porţii.

— Eşti bine? întrebă Fifi încet.

Naoko lăsă pumnalul şi căzu în genunchi. Picioarele n-o mai ascultau.

— Ce... ce se întâmplă?

— O problemă tehnică. Una dintre camerele video nu mai merge.

— Camerele video?

Rotițele i se puseră din nou în funcțiune. Sigur, casa era încă sub supraveghere video... Nici Passan nu credea că Guillard fusese vizitatorul de aseară.

Și nimeni nu considerase că trebuie să-i spună și ei.

— Ce cameră? repetă ea.

— Cea din dormitorul copiilor.

Naoko se ridică brusc și se precipită. Fără cea mai mică ezitare, deschise ușa de la cameră.

Inima nu-i mai bătea. Plămânii îi erau blocați, iar creierul încremenit.

Cu toate astea, când văzu tabloul ce i se înfățișa, altceva din ea, mai profund, lăuntric, împietri de-a binelea și pentru totdeauna.

60

În maşina de poliţie care rula cu viteză maximă spre podul Suresnes, Passan îşi smulgea pansamentele cu o furie reţinută. Avea impresia că se reintegra în pielea lui adevărată — cea de poliţist.

Ştirea nopţii nu-l uimea.

Nu Guillard fusese vampirul. Nici nu fusese vreodată. Intrusul îşi continua răzbunarea şi Passan trebuia să pornească din nou de la zero. Ar fi trebuit să fie dărâmat. Disperat. În stare de şoc. Dimpotrivă, acest nou război îl însufleţea. Nu mai simţea arsurile, nici efectul morfinei. Adrenalina circula prin corpul lui şi îi menţinea simţurile treze. Într-un fel, doar lupta îl mai ţinea în viaţă.

— Opreşte sirena!

Maşina ajunsese la el în cartier. Era aproape miezul nopţii şi niciun şobolan pe străzile din Suresnes. O burniţă trecea peste asfalt ca maşina de la salubritate. Dar cerul nu putea să spele murdăria care curgea de pe înălţimile Mont-Valérien...

Şoferul intră pe rue Cluseret. Dubele erau deja acolo, precum şi o ambulanţă şi maşinile de la Criminalistică. Girofaruri, siluete în impermeabile, cordoane

fluorescente: familia lui trăia de fapt într-un perimetru de securitate. Sau, mai degrabă, într-o zonă de risc, unde polițiștii ajungeau de fiecare dată prea târziu.

Un ciocănit în geam. Fifi se aplecă spre el. Fața lui lividă rivaliza cu albul farurilor. Olivier ieși din mașină. Aproape imediat trebui să se sprijine de Peugeot. O amețeală, o revenire a efectelor morfinei...

— Nu ți-e bine?

— Vreau să văd copiii.

— Așteaptă.

— Vreau să-i văd! urlă el.

O luă spre poartă, dar Fifi îl opri cu blândețe.

— Așteaptă, îți spun. Sunt OK. Nu te agita.

— Și Naoko?

— Toată lumea e bine. Dar trebuie să-ți arăt ceva.

Passan îl privi întrebător.

— Duba.

Passan îl urmă docil pe adjunctul lui. Avea senzația că pământul i se clatină sub picioare. Duba de supraveghere, deghizată în camion de șantier, era parcată ceva mai departe. O rablă prăfuită, cu geamuri acoperite cu o vopsea gri, care-ți permitea să supraveghezi strada fără să fii văzut. Camionul putea a polițist de la un kilometru.

Fifi bătu în ușa din spate, care se deschise imediat. Jaffré își făcu apariția și-i invită să intre. Brusc, mirosul de sudoare, urină, McDonald's îi izbi în față.

— Îți explic contextul, spuse punkistul cu o voce scăzută.

Passan nu mai asculta: stătea cu ochii țintă pe monitoare. Camerele funcționau în continuare: în salon, Naoko era așezată pe canapea, ținându-i în brațe pe Shinji și Hiroki. Aceștia păreau foarte speriați. Polițiști

treceau prin cameră. Bărbaţi în combinezoane albe mergeau de colo-colo. Frica era atât de prezentă, încât părea că parazitează imaginile cu un soi de ceaţă electrostatică.

Pe alte ecrane — bucătăria, sufrageria, holul, subsolul: tehnicienii de la Investigaţii se agitau. Un singur ecran era opac.

— La 22:15 am ieşit să fumăm o ţigară.

— N-a rămas nimeni în dubă?

Adjunctul bătea din picior, scoţând un zgomot spart.

— La naiba, nu se întâmplase nimic de trei ore!

— Continuă.

— La întoarcere, am observat imediat că ceva nu era în regulă. Una dintre camere nu mai funcţiona.

Passan se uita în continuare la ecranul negru.

— Cea din dormitorul copiilor. Ne-am repezit spre vilă.

— Aţi prevenit-o pe Naoko? I-aţi telefonat?

— N-am avut timp. Am intrat şi ne-am împrăştiat. Subsol. Parter. Etaj.

— Apoi?

— Eu şi Jaffré am intrat în cameră. Dormeau, dar câinele era mort. Cadavrul lui era aşezat între paturi.

Passan tot nu-şi lua privirea de la monitorul întunecat.

— Şi după aceea? întrebă el.

— Naoko a trezit copiii.

— Ce le-aţi spus?

— Nimic. Naoko n-a aprins lumina. I-am dus în salon. Nu l-au văzut pe Diego.

— Cum s-a putut întâmpla porcăria asta?

Fifi apăsă pe nişte taste. Ecranul întunecat se lumină, apoi afişă mai multe dungi argintii.

— Ne-am înşelat, comentă el, camera n-a fost oprită, ci a fost *acoperită cu ceva*. Am accesat cardul de memorie şi-am obţinut imaginile astea...

Încăperea apăru în prim-plan: doar stelele de la veioza lui Hiroki se roteau pe pereţi. Obiectivul oferea un unghi caracteristic unei camere de supraveghere: aplecată peste cele două paturi, pragul de la baie, uşa de la cameră... Fifi derulă înainte.

Cadru. Cei doi copii adorm. Stelele se rotesc. În afara acestor puncte luminoase, nicio mişcare.

Brusc, în pragul băii, o siluetă. O femeie filmată din spate, încordată, târând ceva pe jos. Poartă o rochie de culoare închisă, lungă până la pământ. Un kimono, ale cărui poale sunt îmbibate de sânge. Umbra, mereu cu spatele, se dă înapoi cu paşi mici, ca o femeie bătrână.

Passan îşi aminti brusc de acele filme cu fantome, unde scena e răsturnată, apoi revine la normal, cu scopul de a accentua aspectul bolnăvicios al apariţiei.

Spectrul se îndreptă spre mijlocul camerei cu o lentoare de coşmar. Trena ei lăsa o urmă neagră. Toată secvenţa avea un aspect malefic. Se văzu apoi forma pe care o târa: un câine cu burta tăiată, ale cărui viscere lăsau pe podea un S respingător.

Fifi comentă cu o voce sugrumată:

— L-a ucis în baie. Nu ştim exact la ce oră, dar sigur după 20:30, odată ce copiii s-au culcat.

— Se vede trecând şi pe alte monitoare?

— Nu.

— Cum a putut ajunge la baie?

— Habar n-am. De fapt, e imposibil.

— Şi Naoko?

— Ce e cu Naoko?

— N-a ieșit din dormitor?

— Înainte, nu. Dar nu sunt camere în...

Pe ecran, creatura se ridică. Se întoarce spre obiectiv. Motivele de pe kimono și urmele de sânge se confundă, ca și cum niște organe mutilate ar respira la suprafața țesăturii. Centura ei, *obi*-ul, e de un mov sângeriu, ca o rană deschisă.

Passan observă, în mod absurd, că un astfel de kimono trebuia să fi costat aproape zece mii de euro. Visase mereu să-i ofere unul lui Naoko.

Dar ce era mai rău era altceva: fantoma purta o mască Nô. Doi ochi făcuți cu cuțitul în suprafața de lemn gălbui. O gură roșie și bine desenată. Un surâs în formă de rană, care lăsa să se vadă niște dinți mici și cruzi.

Passan citise o mulțime de cărți despre teatrul Nô și cele 138 de măști ale lui, exprimând toate emoțiile. Oare ce reprezenta masca aceea?

Creatura privi obiectivul câteva secunde, apoi lăsă capul într-o parte cu un pocnet. Urme de sânge pe umeri. Petele i-au murdărit și masca. Brusc întinde mâna și aruncă ceva spre obiectiv.

— A aruncat o bucată din câine spre cameră, comentă Fifi.

— Ce bucată?

Punkistul ezită. Passan își auzi propria voce repetând, ca de la kilometri distanță:

— Ce bucată?

— Organele genitale.

— Naoko a văzut asta?

— Nu. Ar fi trebuit să-i arăt?

Passan nu-i răspunse. Fixa ecranul negru, ca şi cum ceva urma să iasă din el. O explicaţie. O justificare. Ceva care să aibă un înţeles.

Dar nu ieşi nimic şi Passan şopti în cele din urmă:

— Vreau să văd camera.

61

Peluza era strălucitoare și albastră. Girofarurile proiectau pe fațada vilei imagini dantești. Îl ducea cu gândul la un spectacol de cinema în aer liber. Distribuția era completă. La fiecare alertă, forțele de ordine se prezentau în număr și mai mare.

În interior, se mergea pe vârful picioarelor. Își puseră papuci de protecție, apoi traversară bucătăria. O luară pe scări fără să se apropie de salon. La etaj, o liniște posomorâtă îl însoțea. Ochii se lăsau în pământ la trecerea lui. Arsurile îl stigmatizau și mai mult. În ochii celorlalți era blestemat.

Câțiva pași pe hol și apăru camera de sacrificiu. Proiectoarele celor de la Criminalistică erau orbitoare. Passan nu se opri pe niciun detaliu. Nu văzu tehnicienii care se agitau. Nu o salută nici pe Zacchary, nici pe Rudel, care era ofuscat, fără îndoială fiindcă fusese deranjat pentru niște cadavre de animale.

Înaintă. Urechile îi bubuiau ca și cum ar fi suferit de apnee. Presiunea era din ce în ce mai puternică. *Sunt pe cale să cobor, să cobor și mai mult, pe fundul unei prăpăstii.*

În cele din urmă își îndreptă atenția spre ceea ce crease un fel de teroare sacră în mijlocul încăperii. Cadavrul lui Diego în balta de sânge coagulat. Era așezat pe partea stângă. Organele îi ieșeau din burta spintecată, desenând noduri și răsuciri sumbre. Fragmentele păreau că tresar la fiecare bliț, după care redeveneu ceea ce erau: rămășițe zbârcite, fără culoare, deja în curs de descompunere.

Passan rămase încremenit. Un gol imens îi umplea pieptul, ca și cum și lui i s-ar fi smuls inima și viscerele. Puse un genunchi jos și, cu un gest mecanic, mângâie capul animalului. N-avea mănuși, dar nimeni nu îndrăzni să intervină.

Nu-l iubise niciodată cu adevărat pe Diego. Își păstrase dragostea pentru copii — și cândva, pentru Naoko. Să-i acorde afecțiune animalului ăstuia cu blană, cu inteligență limitată, i se părea a fi o alterare a sentimentelor sale, și într-un anume fel o degradare a statutului său de ființă umană. Acum, că animalul era mort, înțelegea că se înșelase cu totul. Îl adorase pe acest cățeluș blând și plin de bunătate, această prezență reconfortantă. Diego devenise un simbol. Un izvor de dragoste, departe de toate lașitățile, de toate frustrările.

Se ridică, simțind o convingere bruscă: toți vor muri. Naoko. Și copiii. El însuși. Carnagiul de-abia începuse. Își ridică privirea spre legist, care-și aranja instrumentele nervos.

— Ce poți să-mi spui?

— Nimic mai mult decât ce vezi și tu. M-ați înnebunit cu animalele voastre.

Polițistul nu se formaliză:

— Eu personal nu văd nimic.

Medicul ridică dintr-o sprânceană.

— Nu vezi nimic?

— E vorba de câinele meu. Suntem la mine acasă. Totul s-a petrecut la câțiva centimetri de copiii mei care dormeau. N-am cum să fiu obiectiv.

Rudel își închise servieta.

— I s-a deschis abdomenul și i s-au scos viscerele. Treabă de vânător sau de măcelar. I s-au tăiat organele genitale. I s-au scos ochii și i s-a tăiat limba.

— De ce nu s-a apărat?

— Cine știe? Poate a fost drogat. Sunt și urme de legături pe labe.

— Doar atât?

— M-am săturat de prostiile voastre. Nu sunt veterinar.

— Fă un efort.

Rudel se proțăpi în fața lui Passan, cu geanta în mână. Polițistul îi era recunoscător că nu-l trata ca pe un infirm desfigurat. Că nu-i punea o mână pe umăr. Că nu lua un ton compătimitor.

— S-a folosit un cuțit cu lama curbată, de măcelărie. Trebuie verificat, dar rănile...

— Ca o sabie?

— O sabie mică. Se văd urmele plăselelor pe mai multe dintre răni.

— Ce lungime?

— Aș spune cam douăzeci de centimetri pentru lamă.

— Când poți să-mi spui mai multe?

— Nu știu. Trebuie să găsesc un veterinar.

— Sună-mă.

Medicul se făcu nevăzut. Passan ocoli balta de sânge și se opri în pragul băii. Pereții erau roșii. Pe fundul căzii se vedeau urme de sânge, rămășițe de carne, piele și

blană. Perdeaua de la duş era acoperită cu dâre de sânge închegat.

Olivier rămase în uşă. Ceea ce vedea îi frângea inima. Periuţele de dinţi ale băieţilor înmuiate în sânge. Jucăriile din baie, acoperite cu o peliculă roşiatică. Gresia însângerată.

Tresări şi se trezi în faţă cu propria reflexie, în oglinda de deasupra chiuvetei. Avu mai degrabă o surpriză plăcută. Era posomorât — dar nu de nerecunoscut. O rană adâncă, de un roşu-aprins, se întindea de-a lungul tâmplei sale drepte. Pe aproape jumătate din pielea capului, nu mai avea păr. Obrazul stâng îi era plin de băşici. Buza de sus era şi ea umflată, iar în colţul gurii avea un plasture maroniu.

Cu toate astea, se simţea în formă. Priveliştea asta îl liniştea oarecum. Se simţea gata să înfrunte privirile copiilor şi ale lui Naoko. Cel puţin n-avea să facă şi mai rea acea noapte de coşmar.

62

Salonul semăna cu una dintre acele hale în care se primesc refugiații după o catastrofă naturală.

Refugiații nu erau decât trei: Shinji, Hiroki și Naoko.

Passan îi văzu mai întâi din spate, înghesuiți pe canapea, înveliți cu aceeași pătură. Naoko își strânsese părul într-un coc — vederea acelor trei capete albe, cu un mic dom negru deasupra, avu mai mult efect asupra lui decât cadavrul câinelui sau carnagiul din baie. Viața lui însemna doar aceste trei capete mătăsoase — și el nu fusese în stare să-i protejeze.

Ocoli canapeaua și veni în fața lor. Reacția copiilor fu imediată:

— Tati!

Nici respingere, nici ezitare: chiar dacă era desfigurat, era totuși tatăl lor. În momentul în care-i luă în brațe, privirea lui o întâlni pe a lui Naoko. Pe o scară Richter, fiorul care-l făcu să se cutremure fu de o intensitate maximă.

Shinji se trase puțin în spate și îl privi atent.

— De ce nu mai ai pansamente?

— Pentru că sunt mai bine.

— Nu mai stai în spital? interveni Hiroki.

— Nu. Dar o să continui tratamentul.

Shinji trecu la lucruri serioase:

— A murit Diego, tati.

— Știu, iubitule. O să-i facem un mormânt în grădină, cu multe flori.

N-o pierdea pe Naoko din priviri. Era foarte palidă. Avea ochii plini de lacrimi, dar în ei se citea mânia și frica. Semăna cu masca de pe ecranul monitorului. Nu din pricina expresiei, ci a texturii materialului — lemnul lustruit, a cărui tentă gălbuie nu mai era un înveliș, ci un element organic. *Culoarea fricii.*

Passan lăsă copiii jos. Aceștia se întoarseră și se cuibăriră lângă mama lor. O lupoaică și puii ei.

— Trebuie să vorbim, îi spuse simplu Passan.

— Sandrine trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Vor merge să doarmă la ea.

Passan dădu din cap și i se adresă lui Fifi:

— Îi duci la Naoko în cameră până atunci? Și ai grijă acolo, sus.

Îi sărută pe copii. Aceștia îl urmară docili pe polițist, frecându-se la ochi: fără îndoială, aveau să adoarmă din nou imediat.

În cameră se lăsă tăcerea. Naoko stătea pe canapea, Jaffré și Lestrade în picioare în spatele ei, doi ofițeri în ușa salonului. Olivier ar fi putut să le spună să iasă, dar nu voia să-i ușureze situația lui Naoko. Avea încă în minte silueta cu chimonoul însângerat.

— Sunt câteva lucruri pe care nu le știi..., începu el.

— Nu zău!

— În noaptea asta, casa era încă sub supraveghere.

— Și de ce nu mi-ai spus?

Passan își vârî mâinile în buzunare și făcu apoi câțiva pași.

— N-am vrut să te sperii.

— Ce tâmpit..., zise Naoko cu voce scăzută.

— Nimeni n-a putut intra sau ieși din vilă după ora 21. Au fost senzori, camere video, pricepi?

Naoko nu-i răspunse: înțelegea, da. Buzele îi tremurau. Pleoapele i se zbăteau ca aripile unui fluture orb.

Passan se opri în fața ei. O supunea unui adevărat interogatoriu, unul foarte dur...

— Toate camerele erau supravegheate, în afară de camera ta și băile.

— Unde vrei să ajungi? strigă ea brusc. Mă bănuiești, nu-i așa? Că am omorât câinele nostru? În camera băieților noștri?

O privi atent. Frumusețea lui Naoko ridica un fel de zid între ei. Un element exterior dialogului, în același timp vizibil și invizibil, care tulbura simțurile și deforma, în mod misterios, percepția interlocutorilor ei.

Passan alungă tulburarea care-l cuprinsese și puse punctul pe i:

— Avem imagini ale agresorului. O femeie. Era îmbrăcată cu un kimono și purta o mască din teatrul Nô.

Naoko se încordă. Cuvintele lui Passan parcă o loviseră în cap. Nu se prefăcea, Passan era sigur de asta. Cincisprezece ani de interogatorii și, pe deasupra, zece ani de viață comună.

— N-am avut niciodată kimonouri, șopti ea, și o știi prea bine.

— Ai fi putut cumpăra unul.

— Ca oricine altcineva...

— Îți repet că nimeni n-a putut intra în seara asta în casă.

Ea își prinse umerii cu brațele. Plângea și tremura în același timp. Trupul îi era scuturat de convulsii. Passan n-ar fi putut spune dacă-i era frig sau dacă ardea din pricina febrei. Jaffré și Lestrade întoarseră privirea. Nu atitudinea brutală a polițistului îi stingherea, ci intimitatea acestui schimb de cuvinte.

Passan nu era în largul lui. Se simțea rușinat că o umilea astfel pe cea cu care-și împărțise viața. Că profita de poziția și statutul lui. De fapt, nu știa nimic. Nu era sigur pe niciun element, pe niciun indiciu. Nu avea decât o convingere: că Naoko era nevinovată. Se întrebă brusc dacă nu cumva era pe cale să se răzbune dintr-un alt motiv, ascuns. Ceva ce nu avea nimic de-a face cu uciderea lui Diego și de care nici el nu era conștient.

O atacă din alt unghi:

— Unde e *kaiken*-ul?

Naoko tresări. Întrebarea o luă prin surprindere, alungându-i lacrimile.

— *Kaiken*-ul? Nu știu. Pe hol.

— Pe hol?

— L-am luat când am auzit pași în casă. L-am lăsat jos când am dat de Fifi și colegul lui.

Fără să-și scoată mâinile din buzunare, Passan i se adresă lui Jaffré:

— Du-te și caută-l. Pentru analize.

Naoko se năpusti spre Passan și-l lovi cu toată forța:

— TICĂLOSULE! N-AM SĂ-ȚI IERT ASTA NICIODATĂ!

Durerea aproape că-l făcu să leșine. Se sprijini de perete și se apără cu mâinile. Polițiștii o prinseră pe Naoko și o obligară să se așeze pe canapea. Striga și se zbătea, arătându-și adevărata natură: o felină pe care două mii de ani de civilizație japoneză nu reușiseră s-o dreseze.

Passan avea impresia că fața îi luase foc.

— Chemați-l pe Rudel, reuși el să îngaime. Face o criză de nervi. Pentru Dumnezeu, să-i dea ceva!

Ieși fără să se uite înapoi, printre înjurăturile cu care-l împroșca Naoko. Se împletici pe scări, coborând spre vechiul lui bârlog — își amintea că-și lăsase medicamentele în baie. Bâjbâi până găsi cutia. Își unse fața cu Biafine, așezat pe jos, încercând să nu apese prea tare pe arsuri.

În ciuda durerii, gândurile îl asaltau. O nebună. O isterică. Dar el, ce fel de animal era? Așteptă ca unguentul să-și facă efectul. Nu aprinsese lumina. Auzea deasupra zgomote surde de pași și îmbrânceli: o luau pe Naoko, nebuna de legat.

După ce lucrurile se liniștiră, se ridică și găsi o cagulă neagră, model comando, pe care se hotărî să o poarte tot timpul, pentru a-și ascunde creasta de punkist. Urcă apoi cu greutate și ieși pe terasa deschisă. Ploaia se oprise și lui Passan îi părea rău. I-ar fi plăcut să iasă în ploaie. Să simtă o răcoare binefăcătoare...

— Salut.

Sandrine îl ducea în brațe pe Hiroki. Băiețelul adormise. În spatele ei, Fifi îl conducea pe Shinji, abia trezit din somn. Peluza era luminată în continuare intermitent. Un albastru lăptos care zvâcnea ca o inimă și trimitea umbre lungi, ca niște tentacule, pe gazon. Passan îi sărută pe creștet pe cei doi copii.

— Am eu grijă, murmură Sandrine. Stai liniștit. Îi duc la călărie mâine.

Polițistul schiță cu greu un zâmbet de recunoștință.

— Mulțumesc. Mulțumesc pentru tot.

Dintr-odată, imaginile oribile de pe monitor îi reveniră în minte. Un detaliu îi atrase atenția. Creatura își

petrecuse kimonoul într-un anume fel: pulpana dreaptă peste cea stângă. Or, în Japonia, se face întotdeauna invers: este un semn de viață. Criminala își petrecuse haina cum se procedează cu veșmintele morților.

Două ipoteze. Fie nu știa nimic despre obiceiurile japoneze. Fie se considera un înger al morții.

63

— Cum te simți?

— Mai bine. Mi-au făcut o injecție. Am dormit opt ore.

— La vilă?

— În camera mea. Polițiștii au rămas de pază în jurul casei.

— Unde ești acum?

— În drum spre tine. Am găsit mesajul tău.

Sandrine își reținu un oftat de satisfacție. Se afla în curtea liceului; era pauză. Dis-de-dimineață îi trimisese un SMS lui Naoko, propunându-i să se mute la ea — până când pericolul de la Suresnes va fi înlăturat. Aveau să stea împreună în weekend, urmând să hotărască luni ce vor face în continuare.

— Copiii?

— I-am dus azi-dimineață devreme la școala de echitație.

— Grozav. Cum se simt?

— Foarte bine.

— Au mai pomenit de Diego?

— Nu.

Fuseseră conduși de doi polițiști în civil, care nu ezitaseră să pornească sirena pe centură. Băieții se arătaseră

foarte încântați — ca și Sandrine. Unul dintre polițiști rămăsese cu Shinji și Hiroki, iar celălalt o însoțise până la școală, tot cu viteză maximă.

Când văzuse privirile uimite ale celorlalți profesori, Sandrine roșise de încântare. La întrebările colegilor, le răspundea cu un zâmbet de circumstanță: „Regret, nu pot să spun nimic..." Evident, Domnișoara Cea Plicticoasă era prinsă în mijlocul unei anchete criminalistice.

— Ești zâna noastră bună, murmură Naoko. Fără tine chiar...

Sandrine simți stinghereală în vocea ei. Japonezei nu-i plăcea să-și dezvăluie emoțiile. Și ea era tulburată. Nu-i venea să creadă ce noroc avea: prietena ei va sta la ea. Câteva zile. Poate mai mult...

— Cheile sunt sub preș, încheie ea pentru a alunga orice pornire sentimentală.

— Situația e provizorie, se scuză Naoko. Voi găsi un apartament. Voi...

— Nu te mai agita. Ia camera din spate. E un birou pe care nu-l folosesc niciodată. Am instalat copiii la mine în cameră. Vei fi chiar alături. Atenție: liftul nu funcționează.

Sandrine vorbea prea repede, trădându-și nervozitatea. Nu dormise deloc toată noaptea. Gândise fiecare amănunt, în timp ce făcea lună apartamentul, de la trei la cinci dimineața. Zgomote estompate. Pași târșâiți în timp ce ștergea cu buretele...

— Nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Intrându-ți din nou în formă. Stați cât va fi nevoie.

— Te previn, râse Naoko. Cu băieții ești tot timpul în priză!

— Ne descurcăm, nu-ţi face griji. Trebuie să mă întorc la şcoală. Termin într-o oră. Vin şi eu şi mergem împreună să-i luăm. Camera din spate, nu uita. Pe curând!

Sandrine închise telefonul şi rămase nemişcată în mijlocul curţii. Uite că reuşise. Fuziunea era pe cale să se producă. Era poate primul lucru din viaţa ei care chiar funcţiona. Şi ca o ironie, era şi ultimul.

Chiar de dimineaţă primise rezultatele de la analize. Trombocitele în cădere liberă. Noi metastaze. Nu mai avea nevoie să se uite la concluziile din josul paginii. Ajunsese la stadiul 4 pe o scară de... 4.

Deschise din nou ochii: era înconjurată de pereţii înalţi ai liceului Arthur-Honegger. Liceul în care preda de aproape douăzeci de ani. Ferestrele vechi semănau cu cele de la atelierele unei fabrici. Pereţii de cărămidă aminteau de clădirile din zonele străbătute de La Petite Ceinture. De altfel, la fel ca acele imobile, aşezământul aparţinea Regiei imobiliare pariziene. Sandrine trăise întotdeauna la periferie — în toate sensurile cuvântului.

Într-unul dintre colţurile curţii, o construcţie din sticlă dădea spre scările ce uneau cele şapte etaje ale edificiului. Vedea în acest turn translucid o metaforă a vieţii sale: niciodată nu încetase să urce şi să coboare privind spre afară, fără a merge cu adevărat undeva. Trăise, visase, respirase în această incintă roşie. O cărămidă printre altele, prizonieră, anonimă...

Brusc se făcu gălăgie. Elevii ieşeau în curte. Cum le suportase pe puşlamalele astea atâţia ani? O turmă docilă, antipatică. O gloată fără idei, fără inimă, crescând dominată de egoism şi indolenţă, de dorinţa de confort, de superficialitate. *Copiii altora.* Cum ar fi procedat ea dac-ar fi avut proprii copii?

Se îndreptă spre uşă.
Încă o oră şi va fi liberă.
Încă o oră şi adevărata — deşi scurta — sa viaţă va începe.

64

— Chestia asta e autentică, îl anunţă Fifi. Cei de la Investigaţii spun că nu prezintă nicio urmă de sânge sau de alt lichid. N-a fost folosită niciodată.

Olivier privi *kaiken*-ul din punga de probe. Îl găsise la un anticar din cartierul Asakusa, cu ani în urmă. Încă îşi amintea de formularele interminabile pe care trebuise să le completeze pentru a trece prin vamă această armă din secolul al XIX-lea. Îşi amintea, de asemenea, şi recomandările vânzătorului: să lustruiască lama cu o anumită piatră, să o ungă cu ulei de cuişoare. Naoko nu o atinsese niciodată.

Fifi continua să vorbească, dar Passan nu-l auzea.

Îşi cunoscuse vreodată soţia? O japoneză relativ expansivă e comparabilă cu cea mai discretă pariziancă. Niciodată confidenţe. Niciodată informaţii personale. *Tăcere totală*. Ori Naoko nu era nici măcar genul ăsta. Mergea şi mai departe, afundându-se într-un hăţiş de secrete.

Passan nu reuşise să-i reconstituie trecutul decât asamblând fragmente disparate, furnizate uneori la intervale de un an. În zece ani, reuşise oarecum să reconstruiască puzzle-ul...

Naoko nu era doar secretoasă, era și *contradictorie.* Imposibil să o descrii exact. Era un tur de pistă în care culoarele se amestecau încontinuu. O busolă cu un magnetism instabil.

Afirma, de pildă, că Franța era o țară de asistați social, dar n-ar fi lăsat vreodată să-i scape un euro la care legea îi dădea dreptul să beneficieze de ajutor. Era de o pudoare extremă, dar se plimba goală fără cea mai mică problemă și visa să danseze din buric. Modestia, politețea ei erau fără limite, dar de fapt jignea pe toată lumea. Își bătea joc de Olivier și de pasiunea lui pentru Japonia ancestrală, dar nu suporta ca altcineva să critice sau să stigmatizeze aceste tradiții. Era de o curățenie maniacă, dar era și ființa cea mai dezordonată pe care o cunoscuse vreodată. Deși considera că parizienii sunt grosolani și vulgari (japonezii au doar câteva înjurături la dispoziție), integrase toate insultele din lexicul francez și se servea de ele la cea mai mică ocazie.

Deci, tot ce știa despre ea era la nivel de instinct. *Simțea* când Naoko era emoționată, când era fericită, când era jignită. Îi capta emoțiile fără să știe exact de ce. Fifi avea dreptate când pomenea melodia lui Julien Clerc, „Preferata mea": Passan era singurul care o cunoștea, atât cât puteai să cunoști o creatură timidă și misterioasă.

În cursul nopții, Passan se întorsese la spital. Își făcuse plinul de geluri analgezice, antiseptice, de produse cu morfină și opiacee. După care se dusese la birou. Ancheta începea iar — și el era căpitanul vasului. Făcuse un duș rapid — fără să se bărbierească — și-și pusese casca. Până în zori privise de mai multe ori imaginile video. Femeia în kimonoul întunecat, presărat cu crizanteme violete, târându-l pe Diego de blană. Masca ei albă, ochii

tăiați pe lung, gura roșie, lemn și cruzime. Gestul fulgerător de a acoperi camera video. Și toate astea alături de copiii lui adormiți...

Ucigașa era japoneză. N-o spunea kimonoul, nici masca — oricine se putea deghiza cu ele. Erau micile gesturi, maniera de a înainta spre cameră. *Pași mici, mari secrete*... Privise atent fiecare imagine și reperase un al treilea indiciu: deasupra măștii, se observa o șuviță de păr. Un negru strălucitor, pe care-l cunoștea prea bine.

Un alt detaliu important: prețul kimonoului — și cel al măștii. Trebuia să contacteze anticariatele de artă asiatică din Paris? Nicio problemă: îi cunoștea pe toți.

Își alungă acele gânduri, luă *kaiken*-ul și-l strecură în buzunarul hainei.

— Îl iei? întrebă Fifi surprins. E un corp delict.

— Cum adică? Tocmai mi-ai spus că nu se leagă de nimic. E un cadou la care țin.

— Poate. Dar e posibil să ne ajute.

— La ce?

— Rudel crede că instrumentul utilizat seamănă cu acest cuțit. Facem cercetări ca să găsim arme de tipul ăsta. *Kaiken*-ul rămâne o referință, având în vedere contextul japonez.

Așezat la birou, Passan făcu un gest ce însemna: „Las-o baltă". Era extenuat și oboseala îi accentua nervozitatea.

— Rudel a găsit un veterinar? întrebă el.

— Mda. Au lucrat toată dimineața.

— Ai concluziile?

— N-o să-ți placă.

Passan se uită spre imaginea fixă de pe calculatorul lui. Masca Nô îl privea, cu expresia ei de cruzime împietrită.

— I-a despicat burta. Apoi a ciopârţit diferiţi muşchi, ligamente şi fibre, ca să elibereze organele.

— Ce e? Vânător?

— Sau veterinar. O doctoriţă.

Origini nipone. Cunoştinţe medicale. Îndemânare de hoţ. Psihologie de fantomă. Elemente fără legătură sau coerenţă care păreau ieşite dintr-un vis urât.

— Mai e ceva..., ezită Fifi. A făcut asta când câinele era încă viu. Viu şi legat de picioare.

— Imposibil, i-o întoarse Passan. Ar fi urlat şi ar fi trezit toată casa.

— Veterinarul zicea că i-a tăiat mai întâi coardele vocale.

Simţi lovitura. Nu putea să mai înghită.

— Diego cântărea peste şaizeci de kilograme, încercă el să argumenteze. S-ar fi zbătut şi ar fi făcut o gălăgie infernală.

— Poate că l-a drogat mai întâi. În orice caz, i-a legat labele. Am cerut analize toxicologice. Aşteptăm rezultatele mai întâi.

Îşi întoarse privirea spre imaginea video. Măştile Nô sunt clasificate prin expresii. Cea din faţa lui trebuia să se fi chemat „femeie care râde" sau, dimpotrivă, „femeie care plânge".

— Zacchary a mai găsit şi altceva? Urme? Amprente?

— Mărunţiş.

— Cum a putut să intre în casă fără să o vedeţi?

— Ne-a prostit.

Fifi aşeză calculatorul pe birou şi îl porni.

— Priveşte.

Derulă imaginile din camera copiilor. Nici Shinji, nici Hiroki nu se vedeau. În lumina asfinţitului încă se

vedeau contururile lucrurilor. Era chiar înaintea masacrului.

Apăsă și reveni la viteză normală.

Brusc, silueta lui Naoko traversă camera și intră în baie. Era îmbrăcată în una dintre acele rochii lejere și sobre pe care le purta la birou — dar pe care Passan nu văzuse s-o poarte vreodată. Ținea o geantă sport în mână.

— Ce vezi? îl întrebă Fifi.

— Pe Naoko intrând în baie.

Punkistul opri imaginea.

— Privește ora afișată.

— 20:11. Și ce-i cu asta?

Fifi micșoră primul ecran. Deschise o nouă fereastră. Un plan la o sută optzeci de grade al bucătăriei. Tastă rapid. Derulare viteză normală. Naoko, întoarsă spre bufet, pregătea ceva de mâncare, amestecând într-un vas aburind de pe plita electrică.

Passan nu mai înțelegea nimic. Naoko era îmbrăcată acum cu altă rochie — pe care o recunoștea de data asta. Așezați la masă, Shinji și Hiroki se certau pe un joc.

Fifi îi arătă ora înregistrării: 20:11. Passan nu mai avea nevoie de explicații.

— Timp de câteva secunde, continuă adjunctul lui, au fost două Naoko în două încăperi diferite ale vilei, la două etaje diferite. Cea din baie este ucigașa noastră. Nu știu pe unde a intrat, dar a așteptat acolo ca toată lumea să se culce și...

Passan își imagină situația. Copiii spălându-se pe dinți, ca în fiecare seară, broscuțe și nuferi pe draperia din spatele lor. Furnicături îl străbătură pe ceafă în sus.

Creatura era în spatele perdelei de la duș, așteptând să-i vină rândul.

Passan se ridică şi-şi luă haina.

— Unde te duci? îl întrebă Fifi.

— Trebuie să vorbesc cu Naoko. A plecat la Sandrine. Îi datorez scuze, pricepi?

Fifi nu avu timp să-i răspundă; Olivier alerga deja pe hol.

65

Clădirea în care locuia Sandrine făcea parte dintr-un mic cvartal din Pré-Saint-Gervais, aflat pe versantul nordic al colinei Belleville. Era una dintre acele construcţii care înfloriseră în anii '50, în urma unei încercări precipitate de rezolvare a crizei de locuinţe din capitală şi de modernizare a oraşului. La sosirea ei în Franţa, Naoko devenise pasionată de istoria urbanismului parizian al secolului XX. Dintr-o singură privire putea să dateze edificiul. Ştia că ideea iniţială a autorităţilor fusese să integreze aceste cvartale în spaţiile verzi, dar nimeni nu prevăzuse elanul pe care avea să-l ia automobilul. Pădurile deveniseră parcări. Clădirile căpătaseră patina dioxidului de carbon. Azi, priveliştea era dezolantă: blocuri mici, şterse, cu patru sau cinci etaje, cu faţade scorojite şi cu logii ca nişte cuiburi negricioase.

Cel al Sandrinei nu se abătea de la regulă. Rufele se uscau la geam. Tencuiala era crăpată. Perdelele gri sugerau vieţi fără bucurii sau surprize. Cu toate acestea, vederea lor fu pentru Naoko ca o gură de oxigen, marcând sfârşitul coşmarului.

Parcă mașina, apoi scoase din portbagaj valiza pe care o trase după ea până la ușa blocului. Marca Rimowa. Cele mai ușoare, mai subțiri, cele mai mobile. Naoko testase fiecare model. Era o campioană a pragmatismului domestic. Dacă ar fi fost din Paris sau Florența, ar fi fost fără îndoială mai sensibilă la pictură, la sculptură, la artă în general. Dar venea din Tokio: prioritățile ei erau adaptarea, eficacitatea, tehnologia. Se născuse dintr-un click din mouse, nu dintr-o trăsătură de pensulă.

Codul de la intrare. Își aminti că liftul nu funcționa și o luă pe scări, ridicând valiza. Nu era grea: își luase strictul necesar și Sandrine locuia la etajul doi. Casa scării avea luminator. O altă particularitate a anilor '50, care dispăruse: în timp, puțul luminos devenise un rezervor de miasme și uzură. Rampa ruginise și treptele erau ciobite.

Ajunse pe terasa exerioară care se întindea de-a lungul etajului și reperă ușa Sandrinei: cheile erau acolo. Nu-i văzuse niciodată apartamentul la lumina zilei. Veniseră uneori la ea la cină, dar întotdeauna seara.

Avu o surpriză plăcută. Totul era perfect aranjat și spațiul era îmbălsămat cu produse de întreținere. Arhitectul nu se zgârcise cu spațiile vitrate. Soarele intra peste tot și era singurul element nobil din apartament. În rest, nu erau decât pereți din rigips, uși de placaj și parchet laminat.

Făcu turul apartamentului. Sandrine amenajase șaptezeci de metri pătrați ca pe un atelier. Pereți albi, lămpi new-yorkeze, puțin mobilier. Naoko ajunse în camera copiilor și recunoscu, cu inima strânsă, cățelușii ce dormeau între perne. Patul lui Sandrine era alături. Își aminti de stinghereala pe care o simțise cu o seară

înainte. Ar fi preferat să meargă la hotel decât să doarmă la prietena sa. De ce oare?

La capătul holului, era biroul, *camera ei*. Un fotoliu era deja întins. Naoko se apucă să-și pună hainele în șifonier. Imediat rămase fără umerașe. Descoperi lucrurile copiilor în dulapurile de alături. Niciun umeraș liber nici aici.

Ignorând toate regulile de bună creștere, își spuse că va lua câteva din dulapul Sandrinei. Și la ea în cameră un dulap ocupa tot peretele. Ceilalți pereți erau goi: niciun tablou, niciun afiș, nicio decorațiune. Sandrine trăia ca o călugăriță. Nu mai lipsea decât un crucifix deasupra patului.

Naoko deschise prima ușă și descoperi o serie de rochii vintage. Chestii groaznice, înflorate sau multicolore, care păreau să provină direct de la Woodstock. Niciun umeraș disponibil. Încercă să deschidă și celelalte uși, dar erau încuiate.

Apoi observă un amănunt straniu: o bucată de stofă prinsă între uși. Nu orice fel de material, ci mătase pictată. Recunoscu motivul: o floare de camelie, tipică pentru veșmintele tradiționale japoneze. Pipăi materialul. Deși era o bucată așa de mică, putea să-și dea seama de calitatea lui. Toată copilăria o văzuse pe mama ei purtând kimonouri. Mătasea îi „curgea prin vene".

Ce căuta o astfel de minunăție în dulapul lui Sandrine? O piesă de mai multe mii de euro, care avea nevoie de un *obi* de aceeași calitate. Nici nu era sigură că așa ceva se găsea la Paris.

Încercă să deschidă din nou ușile: nu reuși. Intră în baie și se întoarse înarmată cu o foarfecă. Fără să stea pe gânduri, o înfipse între uși și le forță. Încuietoarea cedă și ușile se dădură în lături.

Rămase împietrită. Kimonouri aliniate: irişi albi şi bambuşi verzi, bujori roz şi cer albastru, flori de cireş şi clar de lună... Obi-urile atârnau alături: mătase violet, verde sidef, roşu ca frunzele toamnei... Ceea ce o şocă mai întâi fu că vedea toate aceste haine suspendate vertical. În Japonia, se împăturesc şi se învelesc în hârtie de mătase.

Apoi îşi aminti de creatura nocturnă. *Imposibil*. Cercetă cu privirea partea din spate a dulapului: în întuneric se odihneau papuci de lemn — *geta* — şi şosete albe cu degetul mare separat — *tabi*. Se uită în sus şi descoperi peruci de nailon cu cocuri înalte, negre, în care erau înfipte ace de păr aurii — *kanzashi*.

Naoko îşi duse mâna la gură, când auzi o voce în spatele ei:

— Nu este ceea ce crezi...

Se întoarse urlând de data asta, cu foarfeca în mână. Sandrine stătea în prag, cu un aer abătut, cu părul vâlvoi. Machiajul excesiv părea şi el că o luase razna.

— Nu te apropia, o ameninţă japoneza agitând foarfeca.

Sandrine făcu un pas înainte. Tremura şi mai tare decât Naoko.

— Nu e ceea ce crezi, repetă ea cu o voce calmă. Lasă foarfeca...

— Deci tu ai fost? Vrei să-mi iei locul lângă Olivier, nu-i aşa?

Sandrine râse forţat. Dincolo de epuizare, altceva ieşea la iveală: o anume febrilitate, o nelinişte încordată.

— Olive e un monstru pe jumătate nebun, şuieră ea cu năduf. Nu-l cunoşti ca mine. De altfel, despre ce loc vorbeşti? Nu eraţi pe cale să divorţaţi?

Semăna cu un clovn cu faţa albă şi tristă. Machiajul îi crăpase pe faţă ca pământul pe timp de secetă. Tuş prea

negru, pudră prea groasă, gură prea roșie... Naoko avu o revelație: prietena ei purta perucă. Cum nu-și dăduse seama până acum?

Sandrine continua să se apropie de ea. Naoko se dădu înapoi.

— Tu ești cea pe care o admir..., șuieră Sandrine cu o voce din ce în ce mai stranie. Tu ești cea pe care o iubesc...

Întinse mâinile spre dulap și mângâie mătasea kimonourilor.

— În fiecare seară mă transform în tine... Devin japoneză.

— Ce tot spui?

— Vom trăi împreună. Ne vom ocupa de Shinji și Hiroki. Vreau să mor lângă tine... Vreau să devin *tu* înainte de a dispărea.

— De ce l-ai ucis pe Diego? De ce ai luat din sângele copiilor mei?

Sandrine râse din nou. Încă un pas. Naoko agită foarfeca. Mâna i se zbătea atât de tare, încât avu impresia că va ajunge să se rănească singură.

Cu un gest, Sandrine își smulse peruca, dând la iveală un craniu complet gol.

— Privește-mă, șopti ea. Mutația a început deja.

— Ce... ce ți s-a întâmplat?

— Racul, drăguțo. A fost ultima ședință de chimio și nu mai e nicio speranță. O lună sau două de viață și basta.

Râdea încet. Clătinând din cap, vorbi mai departe:

— Le vom petrece împreună. Voi urma ritualurile țării tale. Japonia mă va apăra de moarte... Am citit cărți... Zeii kami sunt acolo. Mă așteaptă.

— ATENȚIE! urlă Naoko.

Sandrine nu-și termină fraza.

O spadă o despică în două.

Când Naoko văzu torsul căzând, ca al unui manechin, înțelese brusc.

Sângele țâșni din gura și din nările lui Sandrine. Bustul fu proiectat în ușile dulapului în timp ce bazinul tranșat stropea încăperea cu șuvoaie de sânge.

Înainte ca spada să mai șuiere o dată, Naoko se năpusti spre fereastră și trecu prin ea cu toată forța.

66

Passan își încuia mașina când un zgomot de sticlă spartă îl făcu să întoarcă uimit capul. Nu înțelese imediat. Ceea ce vedea părea ireal. O siluetă trecuse printr-o fereastră de la etajul doi. Zbura, lovind aerul cu brațele și picioarele. Passan rămase împietrit, cu telecomanda în mână, hipnotizat de această scenă imposibilă.

Silueta se izbi de acoperișul unui autovehicul staționat lângă clădire. Șocul acționă ca un declic. Passan reacționă în sfârșit. Imobilul era cel pe care-l căuta. Etajul era cel unde locuia Sandrine. Silueta era a lui Naoko. Țâșni și ajunse lângă mașina turtită în clipa în care japoneza aluneca de pe capotă.

Cu brațele întinse, reuși să-i amortizeze căderea și o așeză jos.

— Naoko..., șopti el.

Ochii ei se deschiseră larg, ca atunci când ești trezit brusc din somn.

— Sandrine..., murmură Naoko.

Fața îi era brăzdată de o zgârietură roșie. Rochia îi era plină de sânge. Passan o trase în sus, dar nu găsi nicio rană.

— E moartă..., spuse Naoko cu o voce abia perceptibilă.

Când îi strecură mâna sub spate, ca să o ridice, Passan simţi o umezeală lipicioasă. O răsuci pe burtă şi văzu stofa tăiată. Îndepărtă materialul şi descoperi o rană superficială de-a lungul coloanei vertebrale până la coapse.

— Ce s-a întâmplat? spuse el cu răsuflarea tăiată.

Naoko avea obrajii roşii, de parcă ar fi băut vin.

— Ce s-a întâmplat?

— Repede... E acolo sus...

Passan formase deja numărul de la Urgenţe. Sunetul îi sfredelea creierul. Nu răspundea nimeni. Ridică privirea.

O mulţime se adunase în jurul lui. Trecători. Oameni care locuiau acolo. Martori.

— Înapoi!

În sfârşit îi răspunse un operator. Passan îi explică pe scurt situaţia. Îi dădu adresa. Numele lui. Gradul. Apoi închise şi se ridică în picioare.

— Daţi-vă înapoi, pentru numele lui Dumnezeu!

Oamenii se traseră în spate, înspăimântaţi. Passan îşi coborî privirea şi observă că îşi scosese din reflex arma de calibru 0,45.

— Poliţia, zise el, oarecum ruşinat. Vine un doctor. Să n-o atingă nimeni!

Alergă spre intrarea blocului. Traversă holul, văzu anunţul cu „Defect" de pe uşa liftului şi se repezi pe scări. Sări treptele din patru în patru. Îşi simţi picioarele grele — din pricina analgezicelor —, senzaţie care se asemăna cu lumina cenuşie ce se întrezărea în casa scării.

Ajunse pe palier. La etajul doi, o uşă deschisă. Intră în hol. O cameră, încă una, apoi, în spate, un tablou ivit din cele mai rele coşmaruri. Corpul lui Sandrine tăiat în

două. Picioarele și bustul cu capul în jos, într-o poziție grotescă. Un detaliu inexplicabil: craniul îi era chel și o perucă era azvârlită în celălalt capăt al încăperii. Mai rău, ucigașul se folosise de viscerele ei pentru a scrie ceva pe ușa șifonierului.

Ideograme japoneze pe verticală.

Passan nu le înțelegea, dar ceea ce înțelegea în sfârșit era că toată povestea n-avea nimic de-a face cu Guillard, nici cu vreun alt criminal pe care îl arestase vreodată.

Coșmarul era legat de Naoko.

Într-o fracțiune de secundă, își imagină scenariul. Sandrine și Naoko surprinse de agresor. Prima este ucisă. Cea de-a doua reușește să se arunce pe fereastră. Până să ajungă el sus, ucigașul scrie epitaful însângerat.

Observă că un kimono zăcea pe jos, mânjit de sânge, ca și cum ucigașul l-ar fi folosit să-și șteargă arma. Polițistul urcase pe scări și liftul era defect. Deci fie asasinul fugise spre etajele superioare, fie era încă în apartament. Passan intră în fiecare cameră cu arma în mână. Nimeni. Ajunse la casa scării și acolo descoperi o mulțime de oameni. Vecinii ieșiseră pe palier, alții coborau să vadă ce se întâmplase.

Puse din nou mâna pe armă și se aplecă peste balustradă. Strigăte, mâini, zgomot de pași pe casa scării care semăna acum cu ochiul unui ciclon.

Sărea peste trepte, îmbrâncind locatarii care vorbeau unii cu alții de la un etaj la celălalt. Îl căuta din priviri pe criminal. Brusc își aminti că Naoko îi spusese: „Ea e acolo, sus". Despre cine vorbea? Despre Sandrine? Despre asasin?

La parter, ajunseseră ambulanța și o mașină de poliție. Naoko era acoperită cu o pătură și avea un

guler cervical în jurul gâtului. Passan se duse spre cei doi bărbaţi care se pregăteau să o aşeze pe targă. Un al treilea bărbat o consulta — fără îndoială, medicul de la urgenţe.

— Va fi bine? întrebă Olivier.

— Cine sunteţi? întrebă celălalt, fără să se uite la el.

— Soţul ei.

Medicul nu răspunse. Făcu un semn către infirmieri, care o ridicară pe Naoko. Dintr-o singură mişcare, o aşezară pe brancardă.

Passan îl prinse pe doctor de halat şi-l întoarse spre el cu brutalitate:

— Scapă sau nu?

Tipul de la urgenţe nu se pierdu cu firea — mai fusese în situaţia asta.

— Calmaţi-vă, zise el. Rana nu e gravă, dar a pierdut mult sânge.

Poliţistul îl dădu la o parte şi urmări cum Naoko era transportată spre ambulanţă. Cu gulerul cervical şi pătura argintie îi amintea de Patrick Guillard după operaţiunea ratată de la Stains.

— Unde o duceţi?

— N-am idee.

— Vă bateţi joc de mine?

— Vom căuta un pat undeva. Dacă vreţi mai multe informaţii, sunaţi la centrală într-o jumătate de oră.

Passan nu mai insistă. Era procedura normală. Asistase de sute de ori la astfel de scene; faptul că victima era soţia lui nu schimba cu nimic situaţia. Alergă spre ambulanţă ca să-i spună o vorbă, dar uşile erau deja închise.

Tot ce văzu fu salvarea demarând în trombă, cu sirenele pornite. Simţi cum i se strânge stomacul. *Nu era*

momentul să se dea bătut. Ucigaşul sau ucigaşa erau pe aproape. Reveni la poliţiştii care încercau să ţină curioşii la o parte.

— Nimeni nu iese din bloc! strigă, agitându-şi legitimaţia. Perimetru de securitate în jurul blocului.

Oamenii se conformară, fără să ştie cu cine au de-a face. Uniforma de poliţist întotdeauna înseamnă autoritate.

Passan se adresă celor doi agenţi care stăteau de pază, transpirând sub cască.

— Veniţi cu mine. Nu vreau să mai văd pe nimeni pe hol! Toată lumea la ea acasă!

Se întoarse spre singurul gradat din echipă.

— Cere întăriri, îi ordonă el. Cheamă-i şi pe procuror şi pe cei de la Criminalistică din Paris.

Un moment de ezitare, apoi, după câteva secunde, tipii se puseră în mişcare. Îi îndepărtară pe cei care nu locuiau acolo, îi împinseră înapoi pe ceilalţi. Palierele se goleau. Uşile se trânteau. Passan urmărea totul, imaginea monstruoasă a corpului lui Sandrine apărându-i în faţa ochilor în timp ce urca scările. O femeie oare *chiar* ar fi putut face aşa ceva?

Îşi zise că da. Ar fi putut urca la etaj când el se oprise la doi, apoi coborâse liniştită în timp ce el descoperea cadavrul lui Sandrine. Sau se ascunse într-una din camere înainte de a dispărea. Dar atunci toţi acei gură-cască din faţa blocului ar fi văzut-o. Aşadar, era încă aici. *Undeva între aceşti pereţi.*

Urcă până la cinci, punând în funcţiune detectorul său de sunete, în căutare de unde negative. Nicio prezenţă suspectă. Tăcerea se lăsa iarăşi în casa scărilor. Căută şi găsi fără greutate o scară de serviciu pe care se putea ajunge pe terasa de pe acoperiş.

Deschise lucarna cu o lovitură de cot și se ridică în mâini pe acoperiș. Era plat ca un teren de baschet, presărat cu coșuri de fum și guri de aerisire, brăzdat de bălți strălucitoare. În depărtare se vedea regiunea pariziană, înconjurată de șoseaua de centură. Totul era învăluit de o zăpușeală umedă, mai degrabă surprinzătoare pentru luna iunie. Peisajul îi aminti de perioada când suferise de amețeli, resimțind și cea mai mică înălțime, cel mai mic spațiu gol, ca pe o forță magnetică irezistibilă. Perioada aceea trecuse și era mulțumit că scăpase de ea. Acum, demonii erau adevărați: ucideau cu arme albe și lăsau ideograme sângeroase pe pereți.

Cu toate simțurile în alertă, își luă inima în dinți și înaintă spre blocurile de ciment, repetând cu voce scăzută: „Sandrine e moartă... Sandrine e moartă..." ca pentru a se convinge. Ucigașa se ascundea în spatele vreunui coș de fum? Passan înainta cu prudență, dar pietricelele se auzeau scrâșnind sub pașii lui. Își ținea ambele mâini încleștate pe patul Glock-ului. Ocoli primul coș: nimeni. Al doilea: la fel. Și tot așa în continuare: o jumătate de oră se scursese de când Naoko sărise pe fereastră.

Asasinul era departe.

O luă spre scară și îi veni o idee. Încercă să deschidă ușa liftului la etajul cinci. Era blocată. La fel la etajul patru și trei. La doi și la unu: aceeași chestie. La parter, privi afișul cu „Defect" și trase de bară.

Ușa se deschise spre cabina întunecată.

Înjură printre dinți. În agitația provocată de descoperirea cadavrului, ucigașa ar fi putut să se ascundă acolo.

Însă nimeni nu se gândise să o caute în cabina liftului.

67

Rolurile se inversaseră. Acum el era cel care mergea în sus și în jos prin fața patului lui Naoko. Spitalul era altul — spitalul de pediatrie Robert-Debré —, dar salonul nu era nici mai primitor și nici mai bine echipat decât fusese al lui. Ca și el, Naoko avusese măcar norocul să stea singură în salon. În rest, totul era la fel: pereți crem, miros de morgă, căldură nesănătoasă...

Ora 16. Fifi plecase să-i ia pe Shinji și pe Hiroki de la școala de echitație. Nu putea să-i aducă la Suresnes, cu atât mai puțin la Sandrine. Mâncaseră la un McDonald's, apoi intraseră la un cinematograf, ca într-un adăpost antiatomic. Programul se termina la ora 18: vor hotărî după aceea ce vor face.

De câteva minute, Passan repeta aceleași întrebări, ignorând starea de slăbiciune extremă a lui Naoko, pe care o îndopau cu medicamente pe bază de codeină. Operația în care îi cususeră rana durase mai bine de o oră.

— Nu te mai agita atâta, murmură ea. Mă obosești.

— E un miracol că ai scăpat.

— Totul e în ordine... Nu am nimic. Întreabă doctorii. O simplă zgârietură.

— Zgârietură? O lovitură de sabie?

— Lama doar mi-a atins pielea. Mă simt bine. Mașina a amortizat căderea. O să am doar o vânătaie, atât.

Passan scutură cu putere din cap și mormăi:

— Al naibii miracol...

În pat, Naoko stătea nemișcată ca un sfinx. O perfuzie era atașată la încheietura brațului.

— Ce-ai văzut, mai exact? reluă el cu încăpățânare.

— Ți-am mai spus de zece ori: nimic.

— Ai văzut cine a omorât-o pe Sandrine, nu?

Japoneza încercă să facă un gest, dar mâna îi căzu grea pe pătură.

— Era o siluetă. În negru. În picioare în spatele lui Sandrine. Apoi sânge. Totul era roșu. Am avut timp doar să mă arunc pe fereastră.

— Nu-ți mai amintești nimic? Niciun amănunt?

— Cred că era o femeie.

— O japoneză?

— Dacă mă gândesc la maniera în care a folosit katana, cred că da. A ucis-o dintr-o singură mișcare. Își coborî vocea: Săraca Sandrine... Cu toate kimonourile ei...

Naoko se opri și scoase un suspin. Dar Passan n-avea timp de compasiune. Ei erau următorii pe listă, nu încăpea îndoială. O listă în manieră japoneză... Masca Nô. Kimonoul. Iar acum, katana. Ucigașa urma vechile tradiții. Cele pe care el le admira atât.

— Știai că avea cancer?

— Cine?

— Sandrine. Un cancer în fază terminală. Nu mai avea decât două–trei luni de trăit.

Prima noutate. Passan, ca scuză, răspunse:

— N-au început autopsia.

— Nu doar prin medicină legală poţi cunoaşte viaţa oamenilor.

— Foarte ciudat.

Naoko se ridică puţin în capul oaselor.

— Nu înţelegi ce s-a întâmplat? Cu certurile noastre prosteşti, cu divorţul, cu aranjamentele noastre încurcate, am omis ce era mai important. Concentraţi pe micile noastre necazuri, nici n-am observat că cea mai bună prietenă a noastră era pe moarte.

Passan se eschivă atacului.

— Nu cred că necazurile noastre erau mici.

Naoko vorbi mai departe, cu o voce hipnotică, de parc-ar fi vorbit pentru sine:

— Când am descoperit kimonourile în şifonier, am bănuit-o că a pus la cale toate acele atacuri împotriva noastră. Era absurd, dar pe moment...

— De fapt, ce avea de gând?

— Nu ştiu. Se focalizase pe Japonia. Voia să-şi petreacă ultimele săptămâni cu mine şi cu copiii. Mi-a vorbit de zeii kami...

— Devenise şintoistă?

Naoko ridică brusc tonul:

— Habar n-am, ţi-am zis! În faţa morţii, cine ştie ce se petrece în capul oamenilor? Coborî vocea din nou: Îşi găsise fără îndoială uşurarea în misticismul oriental, seninătatea zen... Tâmpenii. Japonia e o otravă.

Fraza îl şocă pe Olivier, dar înţelegea ce voia să spună. Arhipelagul juca un rol de antidot pentru Occident. În loc să-şi rezolve problemele, oamenii preferau să viseze la Edenul asiatic, un ideal japonez, model de pace şi seninătate. El fusese prima victimă.

— Revenind la asasină, reluă polițistul cu o voce fermă. Sigur ai observat-o. Cum era îmbrăcată?

— În negru, ți-am spus. Sau așa cred. Nu știu...

— Ce vârstă avea?

— Mă enervezi. Totul a durat o secundă. Am văzut corpul lui Sandrine despicat în două. Aveam toată fața stropită de sânge. M-am... m-am răsucit și am sărit. M-am...

Vocea i se frânse de tot. Un suspin, câteva lacrimi... echivalentul unor inundații la o occidentală.

Passan se îmblânzi și se apropie de pat:

— Trebuie să te odihnești. Mai vedem mâine. Dar totul a fost greșit de la început, înțelegi? Am crezut tot timpul că eu sunt ținta. A lui Guillard sau a altui ticălos... Dar am impresia că totul este legat de tine, de la început. Povestea asta este tipic japoneză.

Naoko deschise uimită ochii.

— Doar pentru că o nebună criminală se îmbracă în kimono nu înseamnă că...

Passan scoase iPhone-ul și îi arătă fotografia făcută la locul crimei.

— A scris asta pe perete. Ce înseamnă?

Naoko se trase înapoi. Observă că încerca să înghită. Tremura. Pielea nu era albă, ci gălbuie, iar chipul îi încremenise. Îi amintea din nou de lemnul folosit la măștile Nô.

— Spune-mi, insistă el.

Naoko își mușcă buzele și îi evită privirea. Ca întotdeauna, fu izbit de frumusețea pliului mongol al pleoapelor ei. Linia aceea oblică ce dădea impresia unui ușor strabism. Privirea aceea era un paradox: unea contrariile. Exprima atât violență, cât și duioșie, tandrețe, născute

din diferenţa infimă dintre pupile care atenua totul, şoptindu-le ochilor, alinându-ţi inima...

Naoko îngăimă:

— „E al meu."

— Ce vrei să spui? întrebă Passan.

— În japoneză, expresiile de genul ăsta nu se referă nici la ceva masculin, nici la ceva feminin. Poate să însemne şi „ei sau ele sunt ale mele"...

— Sunt caractere kanji sau hiragana?

— Amândouă.

— Nu mai sunt şi altele?

— Katakana? Nu. Fraza nu are nimic ce să o lege de străinătate.

Japonezii creaseră un al treilea alfabet pentru a exprima sunete şi nume venite din exterior, ceea ce spunea multe despre starea de spirit a ţării.

— Topica este respectuoasă, neutră, grosolană?

— Grosolană.

Mă uimeşti.

— Gândeşte-te bine: în propoziţia asta nu e niciun detaliu care să ne spună ceva, orice, despre autorul ei?

— Nu.

Passan se ambală, agitând telefonul cu un aer ameninţător:

— Despre ce vorbeşte, pentru numele lui Dumnezeu?

Naoko lăsă privirea în jos, clipind foarte repede.

— Nu ştiu, spuse cu o voce din ce în ce mai slabă. Poate e vorba de kimonouri. Păreau foarte scumpe. Poate că Sandrine le-a furat şi...

— Îţi baţi joc de mine?

Naoko îl privi fix, fără să-i răspundă. Ochii ei nu mai exprimau nimic. Nici teamă, nici furie. Privirea ei îl

ducea cu gândul la așa-zisa nepăsare a asiaticilor. Apoi la propria lui idioțenie. Zece ani de viață în comun pentru a ajunge la acest clișeu. Nu înțelesese nimic. Și nu va înțelege nimic.

— „E al meu", repetă el, scrâșnind din dinți. Ce-ar putea să însemne? Oare nu e legat de trecutul tău? De părinții tăi? De foștii tăi prieteni de acolo?

— Ai înnebunit?

— Sigur există o cheie. Trebuie să o cauți. Deocamdată, nu văd decât această posibilitate.

— Delirezi. Vorbim despre cineva care ne-a omorât câinele, care a ucis-o pe Sandrine. Cineva suficient de nebun ca să folosească o sabie tradițională japoneză în plin centru al Parisului. Îmi pare rău, dar nu am nimic de genul ăsta în amintirile mele.

Passan încuviință, în ciuda voinței sale: ipoteza asta nu stătea în picioare. Încă o dată se potoli și se așeză pe marginea patului. Ezitant, îi luă mâna. Naoko nu opuse rezistență. *Semn rău...*

— Mă întorc la Tokio, spuse ea pe un ton care nu lăsa loc de replică.

— E o idee bună. Te vei odihni, vei...

— Nu. Plec definitiv. Gata cu prostiile.

Passan înțelese că, în mod inconștient, se temuse mereu de acest lucru.

— Și... și copiii? bâigui el.

— Mai vedem. Pentru început, vin cu mine.

Ar fi vrut să-i răspundă ca un polițist obtuz: „Deocamdată, nu poți părăsi țara. Ești martorul nostru principal într-o anchetă pentru crimă". Sau, și mai dur: „Asta vor hotărî avocații noștri". Dar șopti în schimb pe un ton liniștitor:

— Odihnește-te. Mai vorbim mâine.

— Unde veți dormi?

Fu luat prin surprindere. Nici nu se gândise încă.

— La hotel, răspunse el mecanic. Nu-ți face griji.

Trebuia să se concentreze pentru a-i răspunde calm și pentru a-și păstra o anumită logică în idei. O presiune obscură îi străpungea creierul. *Tokio. Băieții. Frica originară...*

Mai întâi să rezolve problema asta. Apoi, s-o împiedice să plece.

Un coșmar după altul...

— Te las, concluzionă el. Ești frântă.

Se ridică și-i luă mâna ca să i-o sărute. Când se aplecă, avu impresia că tăișul ghilotinei se abate asupra capului său.

68

— Domnule comandant Passan?

O tânără cu un halat și pantaloni verde-pal se îndreptă spre el. Chipul ei avea aproape aceeași culoare ca și halatul pe care îl purta. Figură ascuțită, ochi pătrunzători. Șuvițele ei blonde se încrețeau pe frunte ca rădăcinile unui copac.

— Brigitte Devèze. Sunt medicul care a îngrijit-o pe soția dumneavoastră.

Passan îi strânse mâna și minți:

— Chiar vă căutam.

— Nu vă îngrijorați, spuse ea imediat. Rana nu este gravă.

— Și căderea?

— Capota mașinii a amortizat căderea. A avut mult noroc.

Passan îi mulțumi cu un zâmbet și își privi ceasul. Era 18:30. Filmul se terminase. Să-l sune pe Fifi. Să găsească un hotel. Să regăsească ceva care să semene cu o viață normală.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? întrebă femeia, privind cu un aer preocupat fața lui arsă. Rana părea făcută de

un tăiş sau ceva de genul ăsta. Am întrebat-o pe soţia dumneavoastră, dar n-a fost prea clară.

Passan ar fi trebuit să răspundă încă o dată ca un poliţist — „Întrebările le pun eu" —, dar zâmbi din nou, luând-o spre ieşire.

— Ancheta este în desfăşurare: nu ştiu mai multe decât dumneavoastră. Îmi pare rău, dar copiii mă aşteaptă, adăugă uitându-se la ceas.

Fără s-o lase să mai spună ceva, împinse o uşă batantă şi o luă pe scări. După ce ajunse afară, îl sună pe Fifi.

— Totul e bine?

— E foarte bine.

— Ce-aţi văzut?

— *Kung Fu Panda 2*.

— E bun? întrebă Passan cu o voce distrată.

— E zgomotos.

Punkistul, amator de neo-metal, hardcore şi industrial, auzise probabil chestii şi mai zgomotoase.

— Cum se simte Naoko?

— Nu rău, dacă te gândeşti la circumstanţe. Noutăţi privind moartea lui Sandrine?

— Încă nu. Zacchary munceşte din greu.

— Procurorul a trecut pe acolo?

— Cred că da.

— Cine a primit cazul? Criminalistica?

— Pentru moment, nu se ştie. SRPJ-ul din Saint-Denis face primele constatări.

— La naiba, e cazul nostru!

— Fii calm. Eşti încă suspendat şi ar trebui să fii în spital. Tot ce poţi să faci este să depui plângere împotriva lui X la comisariatul din Pantin.

Fifi avea dreptate. Dar Passan putea și să-l sune pe procuror, să-l contacteze pe Lefebvre, să facă presiuni. Și să se descurce astfel încât să-și recupereze ancheta.

— Calvini vrea să vă întâlniți, reluă celălalt.

— De ce?

— N-am idee. Mâine-dimineață la prima oră.

— Duminica?

— Va fi acasă. Am adresa. Ți-o trimit prin SMS.

Olivier ajunse la mașină. Invitația asta nu-i spunea nimic bun.

— Ceva nou despre Guillard?

— Habar n-am.

— Întreabă. Dar despre Levy?

— Nimic. Tipul a dispărut.

Era momentul să rostească o rugăciune pentru bătrânul păcătos.

— Ce faceți?

— Mâncăm înghețată.

— Unde?

— În Montparnasse.

Își aminti că protejase, pe vremea când era la BRI, un martor venit din Albania: în timpul procesului, tipul locuise la Méridien, bulevardul Commandant-Mouchotte, chiar în spatele gării Montparnasse. Azi, hotelul aparținea lanțului Pullman, dar arhitectura nu i se schimbase. Cunoștea căile de acces, ieșirile, structura etajelor: putea asigura un perimetru de securitate cu doar câțiva polițiști. Îi dădu adresa lui Fifi: aveau să se întâlnească acolo într-o jumătate de oră.

După ce urcă în Subaru, se gândi la noul motiv de neliniște. Nu amenințarea ucigașului, ci proiectul lui Naoko: un bilet doar dus, la Tokio. Îi jurase mereu că

viața ei era la Paris, că și dacă se vor despărți va rămâne aici. *Vorbe goale.* Copiii lui aveau pașapoarte japoneze. Mai limpede: era liberă să-și ia zborul și mâine împreună cu copiii. *Fără probleme.*

Fiind mereu în alertă, Passan se informase deja: în acest caz, putea fi pusă sub acuzare pentru răpire, ieșire ilegală din țară și alte câteva chestii, dar nu exista nicio convenție de extrădare între Franța și Japonia. Orice ar fi făcut, Passan o încasa.

Era oare hotărâtă? Ce se întâmplase la vilă o tulburase definitiv? Sau propriile lui acuzații de cu o zi înainte? În timp ce mergea spre Porte Maillot, Passan îi vedea întruna chipul împietrit, neted ca hârtia, încadrat de pletele negre ca tușul. Îi cunoștea această expresie. Chiar la începutul căsniciei lor, când Naoko se supăra pe el, Passan avea parte de masca aceasta încadrată de negru. Mai târziu, noaptea, când încerca să se apropie de ea, avea parte de un spate întors.

Încercă să invoce argumente raționale. Cariera ei, investițiile, casa: toată viața lui Naoko era în Franța. Și ea repeta mereu că va fi un atu pentru copii să fie bilingvi. Va lăsa oare totul în urmă ca să pornească din nou de la zero?

Naoko nu-și punea false speranțe în țara ei aflată în criză. Nu judeca mai aspru decât el Japonia. Pentru ea, iarba nu era cu siguranță mai verde în orezăriile din Honshu. Dar azi, după o maimuță jupuită în frigider, un vampir care-i atacase copiii, un câine eviscerat și cea mai bună prietenă tăiată în două, orice ar fi părut mai verde decât Mont-Valérien.

69

Cu greutate, Naoko reuşi să se îndrepte şi să coboare din pat. Fiecare mişcare era o încercare în sine. Ţinându-şi respiraţia, scoase încet acul perfuziei. Apoi se lăsă să alunece până atinse podeaua şi se ridică în picioare. Rămase aşa, nemişcată, câteva secunde, încercând să-şi ţină echilibrul.

Totul era în regulă. Putea să meargă. Passan îi adusese haine curate. Căută în dulap şi găsi ce-i trebuia. Îşi puse o pereche de chiloţi, o rochie simplă, se încălţă cu sandale. Anestezia locală avea încă efect: nu simţea nicio durere. Luă şi impermeabilul albastru-deschis. Passan se gândise şi la poşetă. *Perfect.*

Aruncă o privire pe coridor. Nimeni. Ieşi şi închise uşa fără zgomot. Cu geanta pe umăr, pe lângă perete, îşi regăsi încet-încet o oarecare siguranţă în mişcări. În această duminică, semăna cu oricare alt vizitator venit târziu după-amiaza. Nu mai trebuia decât să facă rost de ce avea nevoie...

Câteva ore mai devreme o lăsaseră să aştepte întinsă pe brancardă, în holul de la urgenţe. O problemă cu lipsa de locuri. Sau cu lipsa de medici. Nu înţelesese.

Răbdătoare, sub efectul calmantelor, observase locurile și citise panourile.

Al șaselea simț al străinului.

Mereu în alertă, dobândise, în privința semnelor, o acuitate mult mai bună decât a oricărui francez. Nu putea intra într-o clădire publică — poștă, primărie, spital — fără să fotografieze instantaneu cel mai mic cuvânt, cea mai mică indicație. Nu semna niciodată un contract de închiriere sau o chitanță de primire fără să treacă în revistă toate clauzele, chiar și pe cele mai discrete.

Robert-Debré fusese specialist în patologia pediatrică și în bolile rare ale copilăriei. Naoko nu se îndoia că un loc ocupat de copii sau de adolescenți implica mai multe ateliere de recreație. Când Shinji fusese operat de apendicită la Necker, ea îl însoțise într-o cameră mare plină cu jocuri, cărți, calculatoare. Iar calculatoare înseamnă, cu un pic de noroc, internet...

Luă liftul și începu cu primul etaj. Un nou culoar. Părea doar o mamă care-și căuta copilul. Singurul detaliu care nu se potrivea era mersul ei, care semăna mai mult cu retragerea armatei japoneze la Okinawa.

Un spațiu „Plein ciel" apăru la capătul coridorului. „Interzis adulților". Fără supraveghere la intrare. Pereți pictați, fotbal de masă și instrumente muzicale. Ținuta membrilor clubului alterna între clasicii blugi și tricou și, pentru cei mai puțin norocoși, pijama și perfuzie.

Reperă puștii care apăsau pe tastaturi de parcă viața lor ar fi depins de asta. Niciun calculator liber. Naoko nu se opri lângă cei cufundați în jocuri și observă un băiat deșirat conectat la Facebook.

Îl abordă politicos și îl întrebă dacă ar putea să folosească puțin calculatorul lui. Fața puștiului se lumină de

un zâmbet frumos, în care se ghicea bărbatul care va deveni. Naoko își spuse că într-o bună zi Shinji și Hiroki vor fi și ei genul acesta de adolescenți, nepăsători, irezistibili.

Imediat se conectă la un site specializat în a permite scrierea cu caractere japoneze. Puștiul — era foarte înalt, avea cel puțin un metru optzeci și cinci — rămăsese în picioare lângă ea.

— E japoneză? se miră el de parcă ar fi fost vorba de limba elfilor din *Stăpânul inelelor*.

Naoko încuviință, regretând deja această conversație. Dacă Passan va face ancheta la spital, îl va găsi pe acest adolescent care-și va aminti de ea. Îi va fi apoi suficient să verifice toate hard diskurile.

Intră pe Facebook. Tastă numele uitat și descoperi un portret în același timp surâzător și bosumflat: nu se schimbase. Mai scrise ceva și obținu încă o confirmare. În ciuda a tot ce se întâmplase, încă era pe lista prietenilor ei. Brusc, fața inofensivă se suprapuse peste figura plină de sânge din ajun. Începu să tremure violent.

Tastele țăcăniră. Inbox-ul se rezuma la un cuvânt.

Unul singur.

— E totul în regulă? o întrebă adolescentul, cu un glas îngrijorat.

— Sigur. De ce?

— Sunteți foarte palidă.

— Nu e nimic, zâmbi ea. Pot să mai stau puțin la calculator?

Puștiul deschise larg brațele, care păreau niște alge de pe fundul mării.

— Aici avem tot timpul.

Naoko nu îndrăzni să-l întrebe de ce era internat. Intră pe site-ul Japan Airlines și, ca măsură de precauție, optă pentru versiunea în limba japoneză.

Un zbor pentru a doua zi la 11:40. Scrise numele pasagerilor, apoi numărul cărţii sale de credit. Nu al cardului Visa obişnuit, ci al cardului ei secret American Express — cel pe care-l păstra în caz de plecare precipitată. De fapt, trăise mereu ca o criminală, gata să părăsească tabăra fără să se mai întoarcă.

În scurt timp, rezervările fură confirmate. Vedea suprapunându-se peste cifre şi date caracterele scrise cu măruntaiele lui Sandrine.

Doar ea putea înţelege sensul acestui mesaj.

Şi doar ea singură putea să răspundă la el.

70

Passan și copiii intrară în holul hotelului Pullman la 19:30. Garda lor de corp era formată din Fifi, Jaffré, Lestrade — trei polițiști înarmați care se transformau încet-încet în babysitteri în timpul lor liber.

Se gândi din nou la martorul albanez pe care-l ascunsese aici. Comparația nu era deloc absurdă. Se găseau în exact aceeași situație. Ființe vulnerabile, expuse unui mare pericol. Se întâlnise cu numeroase cazuri de genul acesta. Martori, victime, suspecți nevinovați... Oameni obișnuiți, zdrobiți de împrejurări teribile. Făcea, fără îndoială, parte dintre ei.

Fifi se ocupă de formalitățile de cazare. Jaffré și Lestrade duseră bagajele în cameră. Era un apartament spațios, singura soluție pentru ca echipa să rămână grupată. Procurorul adjunct semnase ordinul de rechiziție. Chiar și cheltuielile suplimentare urmau să fie decontate de stat. *Martori protejați — mai mult ca niciodată.*

Cercetând locul, Shinji și Hiroki scoaseră strigăte de bucurie. Passan le explicase că mama lor era bolnavă, dar fuseseră cooperanți. Observase deja acest fapt: cât timp unul dintre cei doi stâlpi ai casei era prezent, copiii nu

arătau niciun semn de nelinişte. Or, în ciuda capului său prăjit, Passan era prezent — şi se puteau baza pe el.

În timp ce agenţii de la Poliţia Judiciară se instalau în salon, Fifi conectă consola de jocuri la televizor. La rândul lui, Olivier dispăru în baie pentru a-şi mai pune un strat de Biafine. Fifi îi furnizase şi calmante obţinute „pe sub mână". Medicamentele autorizate erau, după el, pentru „fătălăi": pilulele lui erau mult mai eficace. Îl credea pe adjunctul lui pe cuvânt, specialist în substanţe interzise, dar încă ezita...

Întredeschise uşa şi-l strigă:

— Chestiile astea n-or să mă tâmpească?

— Niciun pericol, replică Fifi intrând în baie, e ce se ia a doua zi după ecstasy. Înainte se recurgea la heroină, dar chimia modernă nu încetează să progreseze.

— M-ai liniştit.

Fifi râse şi luă una ca să-i dea curaj.

— OK, zise Passan, închizând uşa. Ai sunat la Criminalistică?

— Deocamdată, serviciul judiciar din Saint-Denis se ocupă de caz. Procurorul va sesiza un judecător în procedură de urgenţă.

— Când afli cine e, să mă suni. Ai luat legătura cu secţia de poliţie din Departamentul 93?

— Ancheta în zonă a început cu Pré-Saint-Gervais. Nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic. Cât despre ce s-a întâmplat după crimă, fata a scăpat ca prin urechile acului. Nicio urmă, nimic.

Passan revăzu cabina întunecată a liftului. N-avea nicio îndoială: creatura se ascunsese acolo înainte de a dispărea discret — pentru a lovi din nou.

Fifi scoase un pliculeţ cu cristale împăturit în patru.

— Am voie? întrebă, arătând spre el.

— Nu. Unde te crezi? Ești de serviciu, la naiba. Și copiii mei sunt alături.

— Bine-nțeles. Ce-o fi fost în mintea mea?

— O să te mulțumești cu berile din minibar. La mine acasă, nimic nou?

— Mai nimic. Ancheta din ușă în ușă n-a dat niciun rezultat. Analizele trimise de laborator nici atât. Am impresia uneori că avem de-a face cu o fantomă.

Passan își scoase casca, se scărpină în cap, apoi își netezi părul care-i mai rămăsese ca și cum ar fi vrut să-și pună ordine în idei.

— Ai strâns informații despre Sandrine?

— Nu pot să le fac pe toate. Sau îți iei o bonă, sau...

Olivier îi tăie cu un gest scurt văicărelile.

— Poți să lucrezi din cameră astă-seară.

— Nu rămâi cu noi?

Nu-i răspunse la întrebare.

— Vreau să vezi și ce e cu katanele.

— Cu ce?

— Săbiile japoneze. Contactează restauratorii de lame, anticarii, cluburile de kendo.

— În seara asta?

— Descurcă-te. Vezi și la vamă dacă au lăsat recent să treacă astfel de obiecte.

Fifi se așeză pe marginea căzii. Pastila părea să-și facă efectul: punkistul se detensiona încet-încet. Passan ar fi vrut să spună și despre el același lucru, dar durerea era încă acolo.

— Îți reamintesc că nu este cazul nostru, spuse adjunctul cu o voce epuizată. N-avem nicio putere.

— Nu e prima oară.

— Naoko ce spune?

— Nimic.

— Bine-nțeles.

Passan nu băgă în seamă tonul plin de insinuări. Era 20:30. Se gândea la un ultim aspect al cazului.

— Și Levy?

— Ce-i cu Levy?

— Ți-am spus să verifici dacă a cerut analize genetice.

— Drace, era să uit... Cu toate problemele, am...

— Ai găsit ceva?

Fifi scoase un carnet din tocul pistolului.

— Cred că da. Levy a trimis o mănușă la Bordeaux pe 21 iunie. În aceeași zi, a trimis alta la un laborator din Strasbourg. Le-a recuperat a doua zi împreună cu rezultatele.

Când ești polițist, să ai dreptate înseamnă adesea să semnezi un certificat de deces.

— Cu siguranță sunt mănușile lui Guillard, reluă punk-istul, un adevărat *bad boy*. De ce să le fi separat?

— Voia să fie singurul care să compare rezultatele. A încercat să vândă mănușile și analizele lui Guillard.

— A șters-o cu mălaiul?

— E mort.

Passan deschise ușa și ieși. Fifi îl urmă. Shinji și Hiroki, cu mâinile pe maneta jocului video, râdeau sub privirile amuzate ale lui Lestrade și Jaffré. Olivier luă pijamalele și obiectele de toaletă din geantă, duse copiii în baie și, în ciuda protestelor, îi dezbrăcă. Gesturi de rutină pentru a se agăța mereu de aceeași iluzie — cea a unei seri obișnuite.

Apoi, îi telefonă lui Naoko. Voce neutră, indescifrabilă. Băieții fură nerăbdători să-i povestească. Îi descriseră

apartamentul de la hotel, enumerară dulciurile din minibar, apoi se întoarseră la jocul lor.

— Pentru cină, folosiți room-service-ul.

— Ce vrei să faci?

— Trebuie să mai verific ceva.

Punkistul se așeză în fața lui, pe jumătate curios, pe jumătate agresiv.

— Ultima oară când mi-ai zis asta, te-ai transformat în banană flambată. Unde te duci?

Passan se forță să zâmbească. Crema și medicamentele își făceau, în sfârșit, efectul. Și pesemne și pilula magică.

— Mă duc acasă.

— De ce?

— Ca să-mi iau rămas-bun.

Făcu un duș, se schimbă, își îmbrățișă băieții. Mâncarea sosi: hamburgeri imenși cu cartofi prăjiți. Principiile educației lui Naoko erau departe, dar în ciuda haosului general, era sâmbătă seara.

Passan ieși pe ușă, salutându-și oamenii și promițând că va reveni în cursul nopții. Fifi îi aminti de întâlnirea de a doua zi cu judecătorul. Polițistul se îndreptă spre lift. Își spuse că singura fantomă din această poveste era chiar el.

71

Pe poarta vilei era o bandă în cruce cu „Accesul interzis". O smulse și acționă telecomanda. Se hotărâse. Va vinde casa. Vor regla conturile și vor pune restul pe numele copiilor. Un cont de economii care va evolua în cursul anilor în funcție de cursul euro. *Asigurator*. Azi, doar băncile puteau să-i ofere acest cuvânt pe tavă. Ca să vezi unde ajunsese...

Traversă peluza fără să arunce vreo privire spre grădină. Proiectoarele de la baza arborilor se aprinseră. Benzile de plastic uneau stâlpii ca niște coarde de alpiniști. Trecu pe dedesubt, își puse mănuși de plastic și răsuci cheia. *Ca un hoț*.

Înăuntru aprinse toate luminile. Nu voia să se lase înghițit de întuneric. Făcu un tur complet, ridică distrat câteva perne, colțurile covoarelor. Nu căuta. Oamenii lui Zacchary o făcuseră deja și nu găsiseră nimic. Pur și simplu, un ultim contact cu aceste obiecte, acești pereți, această casă.

La etaj, se opri în fața camerei copiilor. Din prag privi pata neagră dintre cele două paturi. Nu tremura, nu se mișca. Era compactă ca o bucată de banchiză în inima

nopții. Se gândi la Diego, care nu se temuse niciodată de intrusă, nu lătrase niciodată. De ce? Pentru că era japoneză? Săracul cățel nu era greu de prostit...

Intră la Naoko în cameră fără să aprindă lumina. Mai fusese deja în timpul zilei ca să ia câteva lucruri. De data asta privi atent fiecare detaliu. Dulapurile din lemn furniruit, fotoliul, pilota roșie, tăblia patului: totul era la locul lui. Se așeză pe marginea patului, cu fața spre peretele vitrat.

Simți un obiect dur care îi intra în coaste. Vârî mâna în buzunarul de la haină și scoase *kaiken*-ul. Deschise punga de probe și privi arma la lumina felinarelor din grădină. Teaca de lemn negru, curbată, suplă, „în aret", cum se spune despre un câine de vânătoare. Mânerul din fildeș, sclipitor, aproape fosforescent. Se gândi la acel poem în care José Maria de Heredia compară un samurai în armura lui cu un „crustaceu negru". Avea și el senzația că avea de-a face cu un animal cu o carapace dură și o inteligență pătrunzătoare.

Fantasmele lui nipone îi părură încă o dată derizorii. Soțiile samurailor care-și tăiau gâtul. Curtezanele care-și tăiau degetul mic în semn de atașament față de amantul lor. Femeile căsătorite care-și ardeau dinții cu acid taninic pentru a avea gura neagră și a intensifica astfel albeața pielii lor. Visase la aceste morți, aceste mutilări, aceste sacrficii.

Astăzi, violența era acolo — și el n-o înțelegea deloc. Pentru o clipă fu tentat să arunce *kaiken*-ul la coș. Dar se răzgândi și îl puse în sertarul de la noptieră.

Un cadou e un cadou.

Se ridică și se duse la subsol. Măcar să lucreze la el în bârlog. Părăsise prăpastia Guillard și se găsea acum în

fața unui nou abis. Mult mai amenințător, deoarece era insondabil.

„E AL MEU."

Ce voia ucigașa să spună? Furase Naoko un obiect prețios, informații? Propoziția asta se referea la familia lui? La un fost iubit de-al lui Naoko? Ceva nu se lega. Naoko plecase din Japonia pe când era foarte tânără și nu mai revenise decât rareori, ca să-și viziteze familia. Se comportase întotdeauna ca o exilată care nu regretă nimic și care tăiase punțile către țara ei. Îi veni brusc o idee: dacă ea ascundea ceva...?

Aprinse lampa, se așeză în spatele măsuței de birou și continuă să reflecteze. Mai rămăsese o altă posibilitate: propriile lui urme în Japonia. O răzbunare legată de vreo arestare făcută acolo...

Nu suna plauzibil. Colaborase la cazuri minore, escroci evadați, afaceriști necinstiți, soți divorțați care nu plăteau pensia alimentară, traficanți de stampe sau de echipament IT. Nu legase nicio prietenie, nu frecventase niciun japonez, îi evitase și pe ceilalți străini care păreau că-și bagă nasul în treburile lui. Japonia era paradisul lui personal: voia să fie doar a lui.

Mai rămâneau femeile. Nici acolo nimic deosebit. Ele îi hrăniseră gândurile, fantasmele, fără să fi avut vreodată vreo aventură. În fiecare seară privea fascinat filme porno japoneze în care femeile erau victime și bărbații călăi. Ziua se îndrăgostea cel puțin o dată pe oră, în funcție de numărul de trecătoare. Practicase dragostea în felul lui, virtual, respectând mereu propriile repere: curva și madona...

Ora 23. Se smulse din visare. Era timpul să compună un discurs funebru pentru Sandrine.

Convingerea lui era că, în ciuda kimonourilor și obi-urilor ei, prietena sa n-avea nimic de-a face cu seria de crime. Fusese o victimă colaterală — ceea ce însemna că Naoko era cea vizată la Pré-Saint-Gervais. Trebuia imediat, pentru liniștea propriei conștiințe, să afle mai multe despre Sandrine. Putea să înceapă prin verificarea e-mailurilor ei, a contului de Facebook... Dar nu era mare amator de astfel de lucruri. Prefera să lucreze clasic.

Luă telefonul fix și căută în agendă. Pe când trăia Sandrine, nu se gândise deloc la ea. Aparținea unui trecut pe care-l renegase. Întoarcerea din Japonia. Perioada Louis-Blanc. Depresia lui. Viața fără Naoko...

— Alo?

Formase numărul lui Nathalie Dumas, căsătorită Bouassou, sora mai mică a lui Sandrine, pe care o întâlnise de câteva ori. După condoleanțele de rigoare, o întrebă despre boala surorii sale mai mari. Nathalie părea uimită. Toți se așteptau la dispariția ei, dar nu tăiată cu sabia. Îi povesti despre evoluția fulgerătoare a cancerului. În februarie, consultația dăduse la iveală o tumoare la sânul stâng. Analize mai aprofundate revelaseră metastaze la ficat și uter. Era deja prea târziu să se mai opereze. O primă ședință de chimioterapie oferise o scurtă remisie. Înainte de un nou atac. A doua chimioterapie, la mijlocul lui mai. Verdictul venise la jumătatea lui iunie: nu mai era nimic de făcut.

Din politețe și pentru că nu mai voia să discute despre acel subiect, o întrebă când și unde va fi înmormântarea. Marțea viitoare, la cimitirul din Pantin. Oarecum stângaci, o întrebă despre viața particulară a lui Sandrine. Nathalie răspunse evaziv. Nu știa de niciun amant al surorii sale, care ducea o viață ordonată și discretă. *O fată*

bătrână. Cuvântul nu fusese rostit, dar reieșea din fiecare amănunt. Passan ar fi vrut să riște o întrebare și mai intimă, despre adevărata ei sexualitate, dar nu avu curajul.

Încercă o altă abordare: pasiunea lui Sandrine pentru Japonia. Sora ei n-o auzise niciodată vorbind despre asta. Cu atât mai puțin despre kimonouri scumpe sau despre peruci din nailon. Îi mulțumi femeii și promise să asiste la înmormântare. Dar știa că nu se va duce: ura înmormântările.

Sâmbătă, la miezul nopții, posibilitățile de a afla ceva sunt mai degrabă limitate. Îl sună totuși pe Jean-Pierre Jost, poreclit Contabilul, expertul Brigăzii Financiare care descoperise informația despre societatea lui Guillard. Tipul, care se uita la televizor cu familia, îi vorbi cu răceală: Calvini îl admonestase foarte serios pentru că divulgase informații private fără aprobare.

Passan îi spuse pe scurt cum se terminase cazul și-i povesti despre arsurile pe care le suferise. Jost se calmă. Olivier profită pentru a-i cere o ultimă favoare.

— Este o problemă de viață sau de moarte, încheie el.

— Pentru cine?

— Pentru mine. Soția mea. Copiii mei. Tu hotărăști.

Omul își drese glasul, apoi notă coordonatele exacte ale lui Sandrine Dumas.

— Te sun eu.

Passan își pregăti o cafea tare. Simțea casa goală de deasupra capului său. În ciuda luminilor aprinse peste tot, i se părea sinistră. O cușcă de beton. Sanctuarul unei epoci trecute. Nu avea nicio nostalgie. Trebuia doar să se bată pentru o a doua șansă, *altundeva*.

Se instală din nou în fața biroului cu cafetiera și ceașca în mână, când îi sună telefonul. Era Contabilul.

Pentru un specialist de acest nivel, verificarea contururilor lui Sandrine Dumas nu era mare lucru. Rezultatele fură la înălţimea dificultăţii cercetării. Descriau viaţa monotonă a unei femei trecute de 40 de ani, care vegeta între şcoala ei şi apartamentul de trei camere. Singurul lucru ieşit din comun: obţinerea unui credit bancar de douăzeci de mii de euro la sfârşitul lui aprilie. Pentru un astfel de împrumut nu era nevoie de examen medical. *După mine, potopul*.

Celălalt fapt marcant, direct legat de primul, era cumpărarea mai multor kimonouri de mătase imprimată într-un magazin din l'Île de la Cité. Le luase cu paisprezece mii de euro, la care se adăugau obi-uri de aproape trei mii de euro. Înainte de marea plecare, Sandrine îşi oferise o plăcere...

Passan îi mulţumi lui Jost şi închise. Aceste noi elemente nu aduceau nimic: coroborau pur şi simplu mărturia lui Naoko. Îi părea rău pentru prietena lui. Sandrine, în faţa morţii, se îndrăgostise de japoneză. Sentimentul nu era nou, fără îndoială, dar agonia îi intensificase pasiunea. Muribunda sperase la o minune. Ar fi vrut să moară în pielea lui Naoko, în decorul reconfortant al arhipelagului japonez şi al spiritelor lui.

Passan se gândi iar la soţia lui. În ciuda a toate, ipoteza cea mai credibilă era un secret pe care ea îl ascundea. În fond, orice era posibil cu Naoko. Enumeră în gând aspectele personalităţii ei rezervate, ale egoismului ei ieşit din comun. Naşterile în Japonia. Gestionarea individuală a banilor săi — nu avuseseră niciodată un cont comun. Mania lui Naoko de a vorbi japoneza cu copiii, parcă în dorinţa de a-i fura din momentele petrecute cu ei. Şi acum, intenţia ei de a se întoarce la Tokio cu Shinji şi Hiroki...

Cum putuse să petreacă zece ani împreună cu ea? Zece mii de kilometri de diferențe și un impas la capătul drumului...

Furia i se aprinse din nou ca o flacără în întuneric. Pentru a o alimenta, trecu în revistă tot ce detesta la Naoko. Ceaiul ei la orice oră a zilei. Modul ei de a umple ceașca până sus. Obsesia ei pentru produse de înfrumusețare îndesate pe etajere, delimitând un fel de teritoriu protejat. Obișnuința de a face tot timpul cadouri minuscule, un semn mai degrabă de meschinărie decât de generozitate. Băile ei interminabile. Gargara imediat după ce ajungea acasă. Accentul ei aspru, pe care uneori nu mai putea să-l audă. Mania ei de a începe toate propozițiile cu „nu" sau recurgerea la engleză când nu știa cuvântul în franceză. Și peste toate ochii negri, oblici, impenetrabili, care nu spuneau nimic și vedeau tot.

În concluzie, Naoko devenise o boală, o lepră, care distrugea idealul lui, viziunea lui pură despre Japonia. Cu pumnii strânși, închise ochii ca să o vadă arzând în flacăra urii sale.

Se produse exact contrariul.

Își aminti de înțelegerea profundă care-i unise mereu. Passan iubea felul în care Naoko făcea dragoste. Fără efuziuni, fără „te iubesc" la tot pasul (aceste cuvinte nu sunt folosite niciodată în japoneză), nici „mă preocupă cum te simți" și toate dulcegăriile pe care nu le suportase niciodată...

Jean Cocteau culesese o replică a lui Pierre Reverdy și o introdusese în dialogurile unui film de Robert Bresson: „Nu există dragoste. Nu există decât dovezi de dragoste". Instantaneu, fraza se ridicase la rangul de maximă universală. Passan văzuse mereu în această formulă un adevăr

profund: în dragoste doar faptele contează, vorbele nu valorează nimic.

Dar Naoko folosea atât de puţine, încât ele contau ca fapte. Când, în toiul nopţii, îi şoptise o dată sau de două ori „te iubesc", îl făcuse să simtă că priveşte apa din fundul unei fântâni, în inima deşertului, sub bolta înstelată.

Două cuvinte care dăduseră un sens vieţii sale...

72

— Guillard a recunoscut în scris.
— Cum adică?
— Mi-a trimis povestea lui.

Olivier se uita la Ivo Calvini, care stătea în pragul casei. Ochii îi erau umflați și febrili, dar aspectul lui — purta un trening albastru țipător și bascheți tot atât de albi ca bornele kilometrice — îi dădea un aer surprinzător, aproape comic. Casa era și ea o apariție surprinzătoare: o clădire de cărămidă în mijlocul cartierului Saint-Denis. Calvini, cu mutra lui de funcționar și morga de președinte al consiliului,,nu era decât un simplu riveran din suburbii...

— Cum ați primit-o? întrebă polițistul.

— Prin poștă. Simplu. O concluzie „post mortem", oarecum.

Magistratul făcea glume: ceva la fel de nou. Dar toată situația era specială: omul îl convocase la el, duminica, la ora 9:00 dimineața. *Ceva nemaivăzut.*

— Intrați vă rog.

Se dădu la o parte ca să-l lase să intre în grădină. Traversară un dreptunghi de gazon, apoi Calvini făcu

semn spre o masă și niște scaune din fier forjat, aflate la umbra unui stejar.

— Așteptați-mă aici. Nu e prea frig. Mă duc după hârtii. Doriți o cafea?

Passan încuviință.

Nu băuse nimic, nu înghițise nimic din ajun. Adormise năpădit de nostalgia dragostei. Un somn fără vise. Se trezise la cinci dimineața, șocat de propria nepăsare. Copiii lui erau în pericol. Fosta lui soție era la spital, amenințată și ea. O ucigașă umbla liberă prin oraș, înarmată cu o katana. Și el ce făcea? Dormea. Trecuse pe la hotelul din Montparnasse pentru a-și vedea copiii. Schimbase trei cuvinte în șoaptă cu Fifi în timp ce Jaffré și Lestrade sforăiau pe canapele.

— Te ocupi tu de copii azi?

— Sigur, e treaba mea.

— Ce-o să faceți?

— Parcul acvatic. Parcul de distracții. Mă mai gândesc.

Nu aveau nimic altceva să-și spună. Nici despre noaptea care trecuse, nici despre ziua care începea. Era duminică și ancheta rămânea într-un punct mort pentru douăzeci și patru de ore. De altfel, nici nu era ancheta lor...

Boabe de rouă scânteiau pe mobilierul de grădină. Olivier șterse scaunul și se așeză. Liniștea locului era tulburătoare. Nici zgomot de mașini, nici gaze de eșapament. Păsările cântau în copaci. Dar era suficient să ridici privirea ca să revii pe pământ: dincolo de zidurile grădinii, blocuri ascuțite acopereau cerul. Casa era la câteva sute de metri de Departamentul Francs-Moisins. Judecătorul locuia pe terenul de vânătoare al Mamoșului.

Auzi paşi. Calvini se întorcea cu dosarul sub braţ. Aducea, de asemenea, două ceşti, cafetiera şi puţin zahăr. Silueta lui nu era foarte diferită de cea a unui schelet, dar chiar şi în acel trening oribil, emana o anume nobleţe.

Se instală lângă Passan, cu spatele la casă, şi puse cu grijă toate lucrurile pe masă. Îi luă câteva secunde să observe faţa arsă a comandantului. Părea în acelaşi timp plin de admiraţie şi consternat.

Poliţistul încercă o diversiune:

— Locuiţi de mult aici?

Magistratul zâmbi — faimosul lui zâmbet pieziş:

— Credeaţi că stau într-un imobil burghez din arondismentul 17?

— Mai degrabă.

— Sunt judecător în Departamentul 93. Trebuie să locuiesc în sectorul meu. Sunt ca arhitecţii care se încăpăţânează să locuiască în coteţele lor. Zahăr?

— Nu

— Dar dumneavoastră, unde locuiţi?

Calvini îi umplea ceaşca lui Passan. Mirosul de cafea se amesteca plăcut cu cel al pământului reavăn.

— Nu prea mai ştiu, ezită poliţistul. Am o casă în Suresnes, dar... e complicat.

Gazda nu mai insistă. Împinse dosarul spre el.

— Confesiunea lui Guillard. Am primit-o ieri-dimineaţă. Aş spune că e mai degrabă... impresionantă. Bineînţeles, e o copie.

Olivier putea vedea prin coperta transparentă paginile caligrafiate cu pixul. Un scris de copil, mărunt, cu litere rotunjite. Al unui tip care nu mersese prea mult la şcoală.

— În mare, ce spune?

— Că aţi avut dreptate. În toate privinţele. Guillard era Mamoşul. Era un hermafrodit adevărat. A suferit o operaţie la treisprezece ani pentru a deveni băiat. Apoi, testosteronul şi resentimentele i-au hrănit violenţa. A început să dea foc maternităţilor şi..

Cu un gest, Passan îi tăie vorba.

— N-am încetat nicio clipă să îl anchetez pe Guillard. Îi ştiu povestea pe de rost. Ce vă face să fiţi sigur că el e adevăratul Mamoş?

— Sunt aici amănunte despre crime pe care, în afară de dumneavoastră, de mine şi de ucigaş, nimeni nu le-ar fi putut şti.

Olivier parcurse foile. Nu-l încerca nicio satisfacţie. Avea impresia că ţinea în mâini un fel de tratat de pace. Un armistiţiu precar, provizoriu, până la următorul nebun, până la următoarea serie.

— Ultimele pagini sunt un delir continuu, precizează Calvini. Un talmeş-balmeş care vorbeşte despre oracole, adevăruri antice. Este vorba şi de dumneavoastră...

— Eram cel mai periculos adversar al lui.

— Nu numai. Sunt pagini care riscă să vă... stingherească. E evident că partea lui feminină era îndrăgostită de dumneavoastră.

Şi acest lucru îl presimţise Passan şi nu fu tulburat. Faptul că trăise în preajma Răului, îl învăţase să facă faţă acestor situaţii. Într-un fel, chiar îl întărise.

— Se referă la Levy.

— Recunoaşte că l-a ucis fără menajamente. Pentru el, era vorba doar de un simplu accident care-i ieşise în cale. Ştiţi mai multe?

Passan îi povesti pe scurt despre mănuşi. Calvini luă o înghiţitură de cafea, calm.

— Voi verifica toate astea. Dacă aveţi dreptate, va fi dificil să-l înmormântăm pe comandant cu onoruri.

Foindu-se pe scaun, Passan frunzărea dosarul. Faţa îl ardea din nou. Furios că adormise, nu luase nicio pastilă de dimineaţă. Barba nerasă de două zile îl mânca, dar nu avea voie să se scarpine.

— În final, reluă Calvini, Guillard îşi anunţă proiectul de sinucidere. Ceea ce vă scoate de sub acuzare.

— Mă bănuia cineva?

— Toată lumea.

— Care era cealaltă versiune?

— Că l-aţi împins în foc.

— Cu mine cu tot?

— În încăierare... Dar Guillard spune şi despre intenţia lui de a vă trage în flăcări, după el. De altfel, vorbeşte de dumneavoastră la trecut, ca şi cum aţi fi mort. Era convis că veţi face marele salt împreună cu el.

— Cui altcuiva a mai trimis acest document?

— Deocamdată, presa nu pare a fi la curent, mulţumesc lui Dumnezeu. Vom putea aranja toată povestea ca să iasă bine.

Guillard nu căuta celebritatea mediatică. Se temea de lume. Un singur om conta în ochii lui: Passan însuşi. Dacă s-ar fi gândit că poliţistul ar fi putut supravieţui incendierii, lui i-ar fi trimis confesiunile.

— Deci sunt... reabilitat?

— *Hic et nunc*. Vă reluaţi postul astăzi.

— Daţi-mi cazul lui Sandrine Dumas.

— Imposibil. Nici n-am fost convocat.

— Cine a preluat cazul?

— Nu ştiu încă. Procurorul va decide.

— Interveniţi în favoarea mea.

— Nu va servi la nimic. Nu schimbăm o echipă după o zi de anchetă. De altfel, sunteți prea implicat în chestia asta.

— Nu mâncăm de unde scuipăm, nu?

Regretă imediat vulgaritatea. Gazda lui avea dreptate: era prea târziu...

— Reveniți liniștit printre noi, adăugă Calvini. Aveți o înfățișare de zombie. Tremurați din cap până în picioare. Locul dumneavoastră este în spital. De altfel, faptele dumneavoastră nu au fost șterse cu totul.

— Ce vreți să spuneți?

Judecătorul scoase din buzunar un pachet de Marlboro și îi oferi una, pe care Passan o refuză cu un semn din cap.

— În doar câteva zile ați acumulat greșeli peste greșeli. Ați continuat să-l hărțuiți pe Guillard în ciuda deciziei tribunalului care vă condamnase.

— Dacă vinovăția lui nu lasă loc niciunei îndoieli...

— Legea e lege. Ați agresat un psihiatru cu o armă de foc.

— N-a depus plângere.

Calvini dădu fumul afară din piept.

— Sunteți violent și imprevizibil. Cel mai bine este să stați deoparte. Pe toate planurile. Am auzit despre problemele dumneavoastră... personale.

Passan tresări.

— Dacă vreți să păstrați un secret, evitați să-i sunați pe polițiști.

— N-am chemat poliția.

— Greșeala dumneavoastră. Ați vrut să jucați solo. Ce-ați obținut? Nu se poate lega uciderea celei mai bune prietene a dumneavoastră de un caz care nu există.

Judecătorul desemnat va trebui să solicite o percheziție la locuința dumneavoastră pentru a clarifica.

Olivier bătu cu pumnul în masă.

— V-ați hotărât să mă înfundați?

— M-am hotărât să vă ajut. Voi vedea dacă puteți colabora cu echipa care...

— Nu. E ancheta *mea*. E familia *mea*. Voi lucra *singur*.

Calvini zâmbi. Passan era deja în picioare. Întrevederea luase sfârșit — din punctul lui de vedere. Judecătorul se ridică și el; era la fel de înalt ca polițistul.

— Nu vă mai comportați ca un copil. Mai gândiți-vă și sunați-mă mâine. (Îi întinse dosarul.) Nu uitați asta.

Privind rândurile scrise cu răbdare de Guillard, polițistul se gândi la altceva.

— Știind că va muri, a redactat vreun testament? întrebă el.

— Sigur. Notarul lui m-a sunat. Guillard a strâns o adevărată avere cu atelierele lui.

— Nu are nicio familie care să-l moștenească?

— A lăsat toul unei case de copii din Bagnolet.

— Jules-Guesde?

— Cunoașteți instituția?

— Mi-am petrecut acolo o parte din copilărie.

Calvini ridică din sprâncene, ca și cum ar fi vrut în același timp să întrebe și să răspundă. Passan îi mulțumi și se întoarse să plece.

În timp ce înainta pe aleea de pietriș, se gândea la această ultimă descoperire. La ce duce toată suferința acumulată de cineva? La un gest de tandrețe, o ultimă mișcare în favoarea umanității. Poate că Guillard acționase în numele unei amintiri sau a unui obiect, de

pildă cartea aceea, *15 legende ale mitologiei,* care îi dăduse o cheie infernală pentru a supravieţui.

Magistratul deschise poarta cu telecomanda. Passan ieşi fără să se uite înapoi. Adevărul pe care îl observase la „şcoala de hoţi" îi reveni în minte: cruzimea personală a lui Guillard nu era decât un răspuns la cruzimea generală.

Oare tot acest lucru o motiva şi pe ucigaşa lui Sandrine?

73

Passan cumpărase un buchet de trandafiri și își pusese o cravată. Era gata pentru negocierile de pace.

În holul spitalului Robert-Debré, fu nevoit să cadă la învoială: vizitele nu începeau decât la ora 14:00. Se forță să rămână calm și politicos și evită să scoată legitimația. În cele din urmă, reuși să ajungă la etajul doi. Când descoperi rezerva goală, fiecare detaliu al decorului i se înfipse în retină ca un ac.

Salteaua goală.

Structura de inox fără perfuzie.

Piciorul patului fără fișa de temperatură.

Se repezi la dulap și-l deschise cu un singur gest: era gol. Se dădu un pas înapoi ca și cum ar fi fost izbit de această viziune.

Aruncă buchetul pe jos și-l sună pe Fifi.

— Copiii sunt acolo?

— Nu! Naoko a venit și i-a luat. Mi-a spus că a vorbit cu tine și...

— La ce oră exact?

— 8:30, cred...

Passan se uită la ceas: era aproape ora 11:00.

— Ascultă-mă, zise cu o voce neutră. Sună la Roissy și oprește toate zborurile spre Japonia.

— Crezi că...

— Blochează-le la sol. Fără excepție. Apoi verifică dacă Naoko e la bord.

— Nu avem nici mandat de percheziție, nici vreo sesizare!

— Mă voi descurca eu cu procurorul. Naoko este martor-cheie într-un caz de crimă. Acționează: vor veni și hârtiile.

— Ești sigur?

— O șterge cu copiii mei, pricepi?

Închise fără să aștepte răspunsul și ieși în fugă, lăsând florile pe jos.

— Comandante!

Passan se răsuci: doctorița din ajun, fantoma cu fața ascuțită, era în capătul coridorului. Se întoarse și o luă spre ea, cu aerul deloc prietenos al unui taur pe cale să se repeadă.

Femeia își încrucișă brațele și îl așteptă, cu o expresie hotărâtă.

— Dumneavoastră ați autorizat ieșirea soției mele?! urlă el.

— Calmați-vă! V-am spus de ieri: starea ei nu era gravă. După o noapte sub observație, putea să plece. De altfel, ea ne-a cerut-o. Părea grăbită...

— Sunteți chiar tâmpită? spuse Passan, scoțându-și cravata. Era după o agresiune cu armă!

Femeia nu se clinti. Fără îndoială, era obișnuită să gestioneze genul ăsta de crize, când nu se lupta chiar ea cu moartea. Furia lui Passan n-o impresiona.

— Nu avem sarcina de a ne proteja pacienții. Noi îi îngrijim și basta. Și grosolănia nu ajută la nimic.

— Du-te dracului! răspunse Passan pentru a arăta că a priceput.

Se răsuci pe călcâie, abţinându-se să nu-i tragă o palmă. Trebuia să recupereze cele câteva secunde pierdute. Să meargă la Roissy. Să verifice fiecare zbor direct spre Tokio. JAL. All Nippon Airways. Air France... Şi pe cele cu escală. Cathay Pacific. China Airlines... Toate companiile asiatice. Să o scoată pe Naoko din avion, de păr dacă era nevoie, şi să-şi recupereze copiii...

— Comandante!

Poliţistul îşi stăpâni o înjurătură şi se răsuci din nou. De data asta, doctoriţa fu cea care se îndreptă spre el. Trăsăturile livide, ochii bulbucaţi, ciudat de vii pe această faţă de peşte mort, nu trădau nicio emoţie.

— Vreau să vă vorbesc despre ceva...

— Nu e acum momentul.

— Un amănunt m-a intrigat legat de ceea ce aţi spus ieri, continuă ea, ignorând remarca lui.

— Ce? Ce-am spus?

— Aţi vorbit despre copiii dumneavoastră.

Aluzia la Shinji şi Hiroki îl surprinse. Atmosfera de pe coridor părea şi mai încinsă.

— Şi?

— Sunt dintr-o căsătorie anterioară?

— Nu. De ce ar fi?

— Sunt adoptaţi?

— De ce mă întrebaţi? Explicaţi-mi, la naiba!

Pentru prima oară, doctoriţa ezită. Ochii ei limpezi fixară un punct imaginar de pe jos.

Passan făcu un pas spre ea.

— Aţi spus prea mult sau nu destul.

— Dacă nu sunteţi la curent, nu ştiu dacă pot să...

Passan strânse din pumni, dar doctorița nu se clinti.

— Spuneți, îi spuse printre dinți.

— Ascultați, eu am supravegheat bilanțul medical al soției dumneavoastră. Probe de sânge, RMN, radiografii... Dacă e ceva de care sunt sigură este că nu a născut în viața ei.

— POFTIM?!

Femeia își desfăcu brațele exasperată.

— Nu poate. Suferă de o malformație congenitală. Sindromul Rokitansky-Küster-Hauser.

Polițistul avea impresia că e pe marginea unui vulcan în erupție. Totuși, înaintă. Doctorița se dădu de data asta înapoi.

— Mai clar?

— Nu are uter.

Fu nevoit să se sprijine de perete ca să nu se prăbușească.

74

— Avionul companiei Jal a plecat acum douăzeci de minute. Naoko se află la bord, împreună cu Shinji și Hiroki. Nu mai e nimic de făcut. Nu putem nici măcar s-o oprim la vamă. Nu avem acorduri teritoriale cu Japonia și...

Passan apăsa pedala de accelerație spre piața République. Vocea lui Fifi la celălalt capăt al firului i se părea departe. Foarte departe. Aproape la aceeași distanță care-l separase până atunci de adevăr. Inima îi bătea cu o sută douăzeci de bătăi pe minut. Respira cu dificultate.

Totuși, conducea lin, reușind să-și țină sub control agitația. Când nu mai rămânea nimic din el — când nu mai era nici soț, nici tată, nici bărbat —, îi mai rămânea polițistul.

— L-ai anunțat pe procuror? întrebă cu o voce de gheață.

— Tu trebuia să o faci.

— Atunci nu-i mai spunem nimic.

— Nu cerem mandat de urmărire internațională?

— Ai spus singur: nu va servi la nimic. Eu trebuie să fac curat în fața casei mele.

Olivier trecu pe lângă comisariatul din rue du Louvre, apoi intră în tunelul de la Halles. După soare, întuneric...

— Ce se întâmplă? întrebă Fifi cu o voce ezitantă, între teamă și curiozitate.

Passan ignoră întrebarea.

— Vreau să verifici apelurile lui Naoko de pe mobil. Verifică telefoanele din saloanele vecine de la Debré.

— De ce?

— Nu e naivă. Știe că-i vom verifica telefonul. Fă rost de numerele infirmierelor, ale cabinelor telefonice din spital. Vezi dacă au calculatoare conectate la internet. Găsește-mi orice este legat de exterior!

— Ce cauți, de fapt?

Passan ieși din nou în soare. Lumina îl izbi în față. Rue Turbigo era aproape goală. Era duminică. Pentru toată lumea în afară de el. Nu era decât la câțiva metri de destinația sa.

— Rezervarea locurilor a făcut-o de la spital, răspunse în cele din urmă

— Și ce dacă? Știm la ce zbor.

— Sunt sigur că a mai contactat pe cineva.

— Pe cine?

— Pe asasin.

— Vrei să spui...

— De la început, toată povestea a fost legată de trecutul ei. Apucă-te de treabă și sună-mă după aceea.

Trase în față la 136. Brusc, se văzu în oglinda retrovizoare. Sub efectul șocului sau al spaimei, fața lui părea că se subțiase. Ochii îi ocupau întreaga figură. Pielea era cea care ducea tot greul. Înghiți o pastilă de-a lui Fifi — nimic nu mai putea să-l adoarmă.

Intră pe ușă. Fără cod. Cu cheia universală. Mai venise o dată la Isabelle Zacchary, după arestarea unui ucigaș grație identificării ADN-ului. O mică petrecere

între poliţişti. Şampanie caldă, o jigodie după gratii, o viaţă nevinovată pierdută pentru totdeauna.

Îşi amintea de apartamentul spaţios. Jucării erau împrăştiate peste tot şi avusese impresia că, în sfârşit, o vedea pe Zacchary cea adevărată. Căsătorită, mamă a trei copii, ocupându-se şi cu altceva în afară de a colecta fibre de covor însângerate sau de a analiza urme de salivă.

Ignoră liftul şi din câţiva paşi ajunse la etajul trei. În pragul uşii, simţi mirosul de pâine prăjită şi de ochiuri. Era trecut de unu. Momentul privilegiat al unei gustări de duminică. Gustul uitat al baghetelor cu brânză şi somon afumat îi veni în gât. De câtă vreme nu mai avusese dreptul la un mic dejun în familie?

Se comportă ca un poliţist, alternând sunatul la sonerie cu lovituri cu pumnul până când i se deschise. Faţa roşie de indignare a lui Isabelle Zacchary apăru. Imediat ce-l recunoscu, trăsăturile i se destinseră. Era prima dată când îi vedea arsurile de aproape. Încercă să glumească:

— Te-ai hotărât în sfârşit să vii să mă ridici?

Passan nu-i răspunse: expresia lui era clară. Zacchary ridică din sprâncene. Părul blond-cenuşiu era prins într-un coc care-i dădea un aer de rusoaică.

— Ce se întâmplă?

— Am nevoie de un serviciu.

— Intră. Putem merge în birou. Să...

— Nu. Vino tu pe hol.

Ea făcu un pas înainte. Chipul ei nu mai păstra nicio urmă din expresia tihnită sau ironică de dinainte.

În câteva cuvinte, Passan îi explică situaţia. La sfârşit, descoperi el însuşi logica terifiantă a evenimentelor — o

logică a cărei primă victimă fusese chiar el. O escrocherie care începuse la zece mii de kilometri și care se terminase tot acolo.

— Ce vrei?

— Ai păstrat probe din sângele lui Shinji și al lui Hiroki? Cele de pe cabina de duș?

— Sigur. Ancheta încă nu s-a terminat.

Passan vârî mâna în buzunar și scoase un tub cu o etichetă pe el.

— Sângele lui Naoko. Doctorița de la spitalul Debré mi l-a dat. Ia-mi și mie sânge și compară cele patru ADN-uri.

Expresia lui Zacchary se schimbă din nou. De la gravitatea profesională trecu la tulburare. Femeile nu glumesc cu maternitatea.

— La ce bun? Ai deja răspunsul, nu?

— Vreau să fiu sigur. Putem face testele acum?

— Nu putem aștepta până luni?

O nouă tăcere în chip de răspuns.

Femeia zâmbi cu resemnare:

— Intră o secundă. Trebuie să dau un telefon.

75

Laboratorul de analize genetice era situat la Charenton. Passan ajunse pe malul drept și rulă în direcția autostrăzii de Est. Norii negri și amenințători reveniseră. Era gata să izbucnească furtuna. Vara își regăsea înfățișarea tomnatică.

Passan se aștepta ca Zacchary să-l bombardeze cu întrebări, dar nu schimbară un cuvânt tot drumul. În realitate, polițistul dialoga cu el însuși. Cum să califice actul lui Naoko? Trădare? Înșelătorie? Impostură? Niciun termen nu i se părea suficient de puternic, suficient de dur. Dincolo de toate, nu înțelegea motivul. De ce nu avusese încredere în el? O altă femeie i-ar fi spus adevărul. Ar fi luat împreună decizia de adopție.

S-ar fi dus până în Japonia...

Își dădea seama acum de ce nu voise niciodată ca el s-o însoțească la ginecolog, nici să asiste la vreo ecografie. Fără să mai pună la socoteală așa-zisele nașteri la Tokio, „în familie"... *Gălbejită nenorocită.*

Alte întrebări — întrebări de polițist — i se învârteau prin cap. Cum putuse să simuleze două sarcini sub nasul lui? Îi văzuse pântecele crescând, chiar dacă Naoko nu-i

propusese niciodată să-l atingă. Îi văzuse sânii cum cresc, coapsele lărgindu-i-se. Și cum trecuse prin procedura de adopție? Nu avusese nevoie de semnătura lui? Nu trebuiau să fie mai multe întrevederi? Pentru a se pune de acord? Se va informa. O va interoga. Va afla și cele mai mici detalii.

— Vii, sau ce faci?

Ajunseseră. Urmase indicațiile lui Zacchary în mod reflex, fără să le conștientizeze. Drumul de o jumătate de oră trecuse parcă în câteva secunde și Passan parcase fără măcar să-și dea seama.

— Directorul laboratorului a acceptat să vină, zise Isabelle, deschizând portiera. Locuiește alături.

— De ce?

— Pentru ochii mei frumoși.

Traversară esplanada, apoi ajunseră la o clădire anonimă. Totul era închis. Geneticianul îi aștepta în prag. Imediat, Passan îl trecu în rândul figuranților. N-ar fi putut spune dacă era scund sau mare, tânăr sau bătrân. Polițistul înainta ca un condamnat pe culoarul morții, fără să mai perceapă realitatea care-l înconjura. Nu voia decât să se termine. Să-și pună capul pe butuc.

Laboratorul, pe un singur etaj, era compartimentat în camere închise, ale căror plafoane nu se ridicau decât până la mijlocul pereților de susținere. De departe ai fi spus că sunt cutii aliniate. Se auzea un zumzăit: sălile aseptice menținute în permanență sub presiune pentru a evita orice contaminare.

Prin ferestrele mici, se vedeau mesele de lucru, flacoane, pipete. Passan recunoscu centrifugile, etuvele, calculatoarele cu microscop deasupra. Nu lipseau decât laboranții în halate albe care se agitau de obicei pe-acolo.

— Pe unde o luăm? întrebă Zacchary.

— Următoarea la dreapta, răspunse specialistul, punându-și haine sterile.

Fără un cuvânt, Zacchary îl echipă și pe Passan: combinezon, papuci, bonetă de hârtie, mănuși de latex... Și ea se deghizase în cosmonaut — o regăsea așa cum o știa dintotdeauna: femeie de hârtie, gata să adulmece urmele asasinului.

Doar că astăzi, scena crimei era el.

În sală, strălucirea plafonierelor pe faianța pereților îl orbi. Docil, își ridică mâneca. Medicul îi luă sânge, explicându-i că erau două metode de identificare genetică, una rapidă și una care cerea mai mult timp, prima nefiind atât de precisă. Olivier era la curent: demascase mai mulți ucigași în urma primei analize, așteptând confirmarea celei de-a doua. În ceea ce îl privea, examenul rapid era suficient.

Medicul dispăru împreună cu Zacchary în spatele unei uși de sticlă mată. Passan rămase singur, cu un pansament la cot, așezat în fața unei mese de plastic. În mod absurd, își aminti că li se dădea o gustare donatorilor de sânge. La gândul ăsta, simți cum îi chiorăie mațele.

Îi sună telefonul. Se încurcă în combinezon, dar reuși să răspundă înainte să intre mesageria.

Fifi.

— Ai avut dreptate, spuse acesta fără niciun fel de introducere, Naoko n-a folosit telefonul ei.

— Cel al spitalului?

— S-a conectat ieri, la 18:10, la calculatorul dintr-o sală de jocuri pentru adolescenți, în secția de endocrinologie. De două ori. Totul este scris în japoneză.

— Trebuie traduse mesajele.

Punkistul rânji.

— Am trimis deja e-mailurile profesorului meu de jujitsu, un japonez. O minune că a răspuns. Duminica meditează și ...

— Ce-a spus?

— Naoko a accesat pagina companiei JAL când și-a rezervat zborul.

— Și restul?

— Un mesaj la o anume Yamada Ayumi. Mă rog, mai degrabă Ayumi Amada în ordinea de la noi.

Passan nu auzise niciodată de acest nume.

— Ce i-a scris? întrebă cu o voce tremurată.

— Doar un cuvânt. O ideogramă.

— Proful tău l-a tradus?

— *Utajima*. „Templul poemului." El crede că e vorba de un nume propriu. Un loc, fără îndoială. Tu unde ești?

Din reflex, Passan ridică ochii spre sala aseptizată.

— O să-ți spun. Te sun eu.

Simți o prezență în spatele lui. Isabelle Zacchary își scotea boneta de hârtie.

— Viața mea e o adevărată nebunie, Passan, dar în comparație cu a ta, este „Căsuța din prerie".

— Scutește-mă de glume. Ce spun analizele?

Femeia puse patru diagrame pe masă, proaspăt tipărite.

— Shinji și Hiroki sunt copiii tăi. Și ai lui Naoko. Fără niciun dubiu. Rezultatul analizei nu lasă nicio ambiguitate.

— Îți bați joc de mine! Ți-am spus că Naoko este sterilă.

Zacchary îi adresă un mic zâmbet malițios.

— Nu asta mi-ai spus, Olive. Mi-ai spus că nu are uter. Ceea ce nu este același lucru.

— Nu înțeleg.

— Naoko nu poate să poarte copilul, dar asta n-o împiedică să-l poată avea. Nu este sterilă.

Passan își puse coatele pe masă și își prinse capul în mâini. Un boxer în corzi. Sau un călugăr în rugăciune. Creierul lui era o tablă neagră de la care pierduse creta.

— Nu e decât o explicație la povestea ta, reluă Isabelle.

Polițistul ridică privirea, îndemnând-o să continue.

— O NMP.

— Adică?

— Naștere prin mamă purtătoare.

Lui Passan i păru că aerul aseptizat al laboratorului se rarefiază, ca și cum ar fi ajuns în vârful unui munte.

Totul se potrivea.

Fetusul de maimuță din frigider. Sângele copiilor curgând în cabina de duș. Ideogramele de pe perete care puteau însemna: „E al meu" sau „Sunt ai mei"...

Isabelle avea dreptate. De două ori, Naoko recursese la o mamă purtătoare.

Și această mamă era cea care venise să-și caute copiii.

76

— Uite, sunt jocuri pe canalul 5. Trebuie doar să apeşi pe telecomandă.

Naoko îi vorbea lui Shinji în japoneză. Poate că nu-i va mai vorbi niciodată în franceză. Hiroki era aşezat de cealaltă parte a culoarului, absorbit de colorat — stewardesa îi adusese hârtia şi culorile. Tot ea îi servise şampanie şi mamei. Marele joc. Pentru această călătorie, Naoko nu se zgârcise: trei locuri la business. O avere. Risipise o parte din economiile personale.

Nu conta. Economiile sunt pentru oamenii care au bani.

Acum, Airbus-ul A300 de la JAL zbura la peste douăsprezece mii de metri altitudine. Până în momentul decolării, Naoko nu respirase. Ştia că Passan va veni la spital în această dimineaţă. Va descoperi dispariţia ei şi îl va suna imediat pe Fifi ca să verifice dacă a luat copiii. Şi va înnebuni. Va bloca zborurile spre Japonia. Va alerta poliţia de la Roissy-Charles-de-Gaulle şi va ordona arestarea fugarei prin orice mijloace, chiar prin violenţă.

Nu conta — sau, cu atât mai bine — era vorba despre soţia lui.

Dar, printr-o minune pe care nu și-o explica, Naoko reușise să se strecoare. Mașinăria nu fusese suficient de rapidă.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, soldații niponi plecau la război cu o cutie agățată de gât, în care urma să fie pusă cenușa dacă piereau în luptă. Naoko era aidoma acelor soldați. Murise pe front și revenea în țară cu cenușa visurilor sale, a proiectelor, a fericirii sale...

Scăpase de Passan, dar nu va scăpa de ea însăși. Toată viața încercase să fugă de rădăcinile ei. De țara ei. De tatăl ei. De infirmitatea ei. Toată viața mersese de-a lungul mării pentru ca fluxul să-i șteargă urmele, dar, de data asta, totul era pierdut.

Era adusă cu forța la origini.

De când se stabilise în Franța, pretindea că este o cetățeană a lumii, liberă, independentă. Se înșela. În ciuda destinului ei de exilată, a gusturilor și ideilor sale orientate spre Occident, rămăsese mereu, în adâncul sufletului, *japoneză*. La naiba cu metafora bonsaiului și a creșterii în ghiveci. De ani de zile creștea în pământ, liberă să-și întindă rădăcinile, dar îngrăditura era tot acolo. Sub scoarța ei, în carnea ei, în seva ei...

O fetiță franțuzoaică și catolică păstrează o amintire vagă despre prima sa comuniune. O oră de stinghereală, miros de tămâie, multe lumânări și gustul de ghips al anafurei. Naoko își amintea cum simțise talcul pe umerii ei, a doua oară când o îmbrăcaseră în kimono, la șapte ani, pentru ceremonia *shichi-go-san* (prima oară fusese la trei ani). Știa că poemele *tanka* au un ritm specific al silabelor: 5-7-5-7-7. Nu uitase niciodată că în luna mai se recoltează mugurii de bambus, așa cum o făcea în fiecare an, împreună cu părinții și cu fratele ei, în grădina de

legume a familiei. Că trebuie să uzi grădina de ceai când aştepţi oaspeţi, pentru ca miresmele împrospătate să întâmpine invitaţii. Fiecare gest, fiecare atenţie din partea părinţilor sădiseră în inima ei o datorie pe veci — un *on* — de care nu va putea să se achite vreodată. Până şi gândurile ei cele mai spontane erau contaminate. Chiar şi în ziua de azi, când pleca dimineaţa de acasă, îşi spunea uneori că erau mulţi *gaijin* pe stradă, crezându-se încă la Tokio...

Orice ar fi făcut, silabele poeziilor antice ritmau în sângele ei, sunetul apei când auzea soneria, stigmatul datoriei care-i strângea inima când se gândea la părinţii ei. Era mătase. Era cedru. Era *shoji*...

De altfel, înainte de a fugi în Europa, fusese pasionată de propria cultură. Se impregnase de ea până în străfundul sufletului. Passan ar fi râs — sau ar fi plâns — dacă ar fi ştiut că Naoko citise de mai multe ori înainte de a împlini cincisprezece ani *Povestea lui Genji* — opera fondatoare a literaturii japoneze, peste două mii de pagini scrise de o doamnă de onoare de la curtea imperială din era Heian, în secolul al XI-lea. Ar fi fost surprins să ştie că scrisese, în cadrul unui curs de istoria artei, o lucrare despre Yamanaka Sadao, un regizor pe care el sigur nu-l ştia, mort la treizeci de ani în luptă în Manciuria.

Oricum, ar fi fost siderat să descopere că ea fusese expertă în *kenjutsu*. De la vârsta de unsprezece ani şi până la majorat, Naoko practicase „calea sabiei" sub ochiul binevoitor al tatălui său, el însuşi convins că aparţinea unei linii de samurai.

În toţi aceşti ani, sub influenţa lui, dar şi din dorinţa de a se singulariza — generaţia sa refuza orice referire la trecut — se cufundase în cultura ţării ei, în tradiţia, în

poezia acesteia. Trăise mental în alte secole. Violente, magnifice, neiertătoare. Timpurile când gheișele dormeau pe suporturi de lemn lăcuit, ca să nu-și strice coafurile. Timpurile când se smulgeau din rădăcini cireșii în primele zile de primăvară pentru a-i replanta în cartierul curtezanelor. Timpurile nu atât de îndepărtate când soldații înfrânți se întorceau în țară pentru a auzi întrebarea: „Cum poți fi viu, când comandantul tău e mort?"

La optsprezece ani, trimisese totul la plimbare, sabie, tradiții, inclusiv pe tatăl ei. Nu din revoltă, ci, dimpotrivă, pentru că îl considera pe dușman învins.

Era liberă și autonomă. Această victorie i-o datora unei singure persoane.

Umbra ei, dublura ei, prietena ei. Un spirit pur numit Ayumi.

77

Naoko își petrecuse copilăria, la fel ca toate fetele de vârsta ei, pe treapta cea mai de jos a scării sociale. Părinții ei erau mai presus de ea. Profesorii ei erau mai presus de ea. Cea mai neînsemnată persoană mai mare decât ea era deasupra ei. Orice individ de sex masculin, chiar și un țânc, era mai presus de ea...

De fapt, Naoko nu vedea cine ar fi putut fi mai *prejos* decât ea.

Comportamentul ei se baza pe șabloane, îndatoriri, plecăciuni. Mânuia limbajul cu precauție. Se mișca într-o rețea complicată de reguli, constrângeri, obligații. Ea nu vorbea, își cerea iertare. Nu creștea, dădea înapoi.

Până la întâlnirea cu Ayumi.

Adolescenta nu se situa pe o treaptă sau alta a ierarhiei, ea ignora, pur și simplu, scara socială. Aluneca pe lângă ea, zbura, în ciuda oricărei bune-cuviințe sau a bunelor maniere.

Ayumi era mută. Nu surdă, ci pur și simplu mută. Acest handicap îi oferea o forță suplimentară. Chiar și în Japonia ești indulgent cu cel care face probleme dacă acesta e infirm. Mai mult, tăcerea ei dădea o

putere specifică revoltei sale. Furia ei era subterană, telurică — redutabilă.

Ayumi nu spunea nimic, dar făcea un zgomot asurzitor.

Ca și Naoko, se născuse într-o familie din partea superioară a clasei de mijloc. Drumul lor părea să fi fost trasat dinainte. Trebuiau să aleagă o formă de educație utilă — drept, medicină, finanțe —, dar la primul copil, n-aveau să mai lucreze pentru a se ocupa de progenitura lor. Trebuiau, de asemenea, să se înscrie într-o școală a „bunelor neveste", unde să învețe arta punerii mesei, reguli de protocol, aranjamente florale, arta grădinăritului, ceremonia ceaiului... Aceste învățături, niciodată renegate, reveniseră în forță la sfârșitul anilor '80.

În ceea ce privește căsătoria, existau mai multe opțiuni. Dacă părinții alegeau calea clasică, urma să fie *omiai*, căsătoria aranjată. Se putea face apel la o *nakôdo*, vecină sau membră a familiei care să fi auzit de un tânăr interesant — sau *interesat* — și care să pună în legătură părțile. Și, în sfârșit, mai era clubul de întâlniri sau agenția matrimonială. Existau de toate felurile: cu plată, gratuite, exclusiviste, pentru toată lumea...

Nici Naoko, nici Ayumi nu se simțeau atrase de aceste obiceiuri. Le plăcea o anecdotă bine-cunoscută în Japonia: o tânără soție, care nu-l văzuse pe logodnicul ei decât o singură dată și care ținuse tot timpul întâlnirii ochii plecați, își confundase soțul în ziua nunții. Abordau viitorul cu o privire diferită — și învingătoare. Voiau să fie independente, să urce pe scara socială, să scape de originile lor. Nici vorbă să țină cont de sfaturile familiei sau de interesul clanului. Nici să urmeze calea banală a

soției înarmate cu babețică. Studii solide, o meserie bună și la drum spre un destin modern.

Totuși, situația nu era aceeași pentru cele două adolescente. Dacă Naoko era strivită de autoritatea paternă și nu putea să spere la emancipare decât după ce ar fi terminat studiile ca studentă model, Ayumi trăia singură cu tatăl ei și dispunea de mai multă libertate. Bărbatul, văduv, nu încercase niciodată să se recăsătorească. Se consacrase fiicei sale mute. Relațiile lor erau foarte strânse și, în același timp, complice și misterioase.

Ayumi era, totodată, cea rebelă — și, în domeniul ăsta, o învățase totul pe Naoko. Mai întâi o învățase limbajul semnelor, ca să poată comunica mai spontan. Apoi, îi explicase că adevărata revoltă nu este să reacționezi în funcție de adversar, ci să-l ștergi, pur și simplu. Să acționezi ca și cum n-ar exista. Doar atunci ești liberă. Și poți să-ți identifici propriile dorințe.

Cele două fete se cunoscuseră la Hyoho Niten Ichi Ryu, o școală de *kenjutsu* care preda învățăturile unui samurai celebru din secolul al XVII-lea: Miyamoto Musashi. *Dojo*-ul se găsea pe insula Kyûshû. Naoko și Ayumi se antrenau cu câțiva adepți la Tokio și făceau cu regularitate drumuri la maestrul lor. Uneori, urmăreau lecțiile maestrului pe o mică insulă lângă Nagasaki: Utajima.

Sub influența lui Ayumi, Naoko încetase să urască acea școală Niten unde tatăl ei o înscrisese, pentru a descoperi avantajele pe care putea să le aibă acolo. Disciplina Musashi este deosebită. Niciun veșmânt specific nu este obligatoriu. Fiecare e liber să vină când vrea. O abordare foarte diferită de rigoarea și tehnica specifice artelor marțiale. Maestrul lor nu poseda nici măcar o sabie adevărată. Un vechi *bokken* de lemn era, după el,

mai mult decât suficient pentru a practica aşa-numita „cale a suflului".

Naoko îl adora pe acest bătrân, moştenitor al celui mai mare samurai al tuturor timpurilor, care, atunci când ieşea în stradă, semăna cu un trecător oarecare, cu trening-gul ponosit şi şapca de baseball. Îşi aminti că, la sfârşitul vieţii, deşi concentrarea şi gesturile nu fuseseră niciodată mai pure, buzele lui pronunţau, înainte de asalt, cuvinte mute. Naoko se întrebase mult timp ce anume spunea înainte de a-şi da seama că bătrânul se juca pur şi simplu cu proteza. Acest detaliu se dovedise a fi esenţial: calea Musashi te învaţă sinceritatea, dezvoltă conştiinţa de sine, concluzia a ceea ce suntem cu *adevărat*.

Ayumi înţelesese asta înaintea lui Naoko. Ea îi explicase că sabia nu le va ajuta să devină mai puternice, ci libere.

Ayumi nu era frumoasă. Avea ochi oblici de mongolă şi faţă rotundă de chinezoaică. Semăna cu Otafuku, o zeitate a Japoniei, creatură cu obraji bucălaţi, simbol al fertilităţii — era deja o ironie a sorţii... Avea un breton care-i dădea un aer de caniş bosumflat. Îi lipsea feminitatea, avea mişcări repezite şi stătea mereu încordată, cu capul înainte, cu un aer hotărât.

Cu toate astea, băieţii pe ea o plăceau. Băieţii din generaţia lor erau nişte găligani cu păr portocaliu, puţin interesaţi de fete şi cu atât mai puţin de sex, care trăiau prin jocurile video, modă, droguri. Autosuficienţi, complet pasivi, se credeau originali. Ayumi se dădea la ei şi „mâncătorii de soia" o lăsau. Emana senzualitate, o îndrăzneală care-i atrăgea şi-i speria în acelaşi timp.

Cele două prietene îşi petreceau timpul la Shibuya, la Omotesando, la Harajuku. Mâncau *okonomiyaki*, acele

clătite umplute făcute în fața ta. Aveau grijă de *tamagothchi*-i lor, mici animale de companie virtuale. Își scurtaseră la maximum tricourile Hard Rock Café pentru mașina de spălat, variaseră la infinit ținuta lor de școală, rămânând totuși în normă: fustă albastră și șosete albe. Țineau jurnale intime, se masturbau împreună și beau sake. Mult. Ayumi le trăgea bine la măsea.

După care se produsese catastrofa. La șaptesprezece ani, Naoko încă nu avea ciclu. Mama ei s-a hotărât să consulte un medic. Examinări. Analize. Diagnostic. Tânăra fată suferea de o malformație congenitală: avea trompe și ovare, dar nu avea uter. Adesea, sindromul Rokitansky-Küster-Hauser este însoțit de absența vaginului. Nu și la Naoko. Iată de ce nimeni nu sesizase anomalia ei.

Tânăra fată se repezise la telefon și o sunase de urgență pe Ayumi. Puseseră la punct un sistem sonor asemănător cu morse, pentru a comunica la distanță. Ayumi a studiat imediat problema: tatăl ei era ginecolog și biblioteca lor era burdușită cu cărți de specialitate. Ayumi era de părere că absența uterului n-o va împiedica pe Naoko să-și întemeieze o familie. Era fertilă. Putea recurge la o sarcină prin altcineva.

Cele două fete se înțeleseră. Ayumi îi jurase lui Naoko că îi va purta copiii. Naoko a plâns plină de recunoștință, și-a strâns prietena în brațe, dar, în adâncul sufletului ei, renunțase pentru totdeauna la maternitate. Va fi o femeie de afaceri, o războinică, o învingătoare. Restul nu conta.

În 1995, un alt eveniment major: întâlnirea cu un fotograf în metrou. Probe. Castinguri. Contracte... Naoko a devenit manechin. Ayumi n-a fost de acord. În opinia ei, era o muncă pentru proaste. Naoko i-a dat dreptate, dar aceste slujbe îi aduceau bani, deci independență.

De fapt, această muncă le îndepărtase. Naoko își schimbase statutul. Dintr-o puștoaică ștearsă se transformase într-o tânără pe care imediat o remarcai. Nu mai avea nevoie de complicea ei provocatoare pentru a atrage bărbații. În anii următori, nu s-au mai văzut. Naoko a simțit o ușurare obscură. În adâncul ei, dominarea tăcută a lui Ayumi sfârșise prin a o apăsa. Și chiar prin a o speria.

Naoko începuse să călătorească. Milano. New York. Paris... Apoi îl întâlnise pe Passan.

Dragoste la prima vedere. Chimie specială. Căsătorie. Invitase mai multe prietene din Japonia, dar nu și pe Ayumi. Anii treceau și muta i se arăta, făcând-o să dea înapoi, ca o prezență negativă. Aproape ca un blestem.

Se înșela: blestemul era propria infirmitate.

Naoko descoperise ce însemna dragostea în Franța: să faci copii. Passan voia tone de copii! Visa să unească Orientul cu Occidentul, urmau să producă adevărate capodopere! Ca de obicei, polițistul era în același timp exaltat, naiv și emoționant — și tocmai asta iubea la el.

Atunci, în capul ei mic și încăpățânat de japoneză, luase cea mai proastă decizie: să ascundă adevărul. O femeie care nu poate să ducă o sarcină nu este o femeie adevărată. Se hotărî să mintă până la capăt. Se întorsese în Japonia și o căutase pe Ayumi. Muta avea douăzeci și cinci de ani. Era în al doilea an la ginecologie și cunoștea perfect problema. Dacă Naoko ar fi fost mai deșteaptă, ar fi înțeles că Ayumi o aștepta...

Studenta cunoștea procedura, dar și legea internațională, pentru că puține țări autorizează procedura ce implică o mamă purtătoare. Aleseră California. Naoko urma să preleveze spermă de la soțul ei, pe care avea s-o congeleze. Ayumi îi explicase pe îndelete cum să

procedeze. Apoi, își dăduseră întâlnire la Los Angeles pentru a efectua donarea de ovocite și fertilizarea in vitro. Cu doi embrioni transferați, șansele de sarcină erau mai mult decât rezonabile. Ayumi mersese la fiecare consultație, la fiecare ecografie sub numele lui Naoko. Născuse sub acest nume. Era suficient să declari nașterea copilului la Tokio, apoi să te adresezi ambasadei Franței. Naoko se întorsese cu bebelușul ei, care era japonez și cu acte în regulă.

Muta se gândise la tot. Implantase prin celioscopie un buzunar anatomic sub perineul lui Naoko. Nu trebuia decât să fie umplut, din două sau trei săptămâni, cu ser fiziologic pentru a da o iluzie de burtică. Ideea o șocase pe Naoko, dar manevra era simplă: injecția se făcea prin ombilic. În câteva săptămâni, pântecul ei se rotunjise. Ayuni îi dăduse să ia și capsule de Utrogestan — progesteron care-i umflase sânii și o ajutase să se îngrașe. Îi furnizase chiar și urina unei femei gravide pentru a avea un test de sarcină pozitiv.

Ultimul obstacol fusese Passan însuși. Trebuia convins să rămână în Franța în timp ce soția lui se ducea să nască la Tokio. Naoko știa că putea să-l convingă. El va respecta încă o dată decizia ei. I se va părea chiar normal să fie exclus de la acest moment sacru. *Un moment japonez.*

Și astfel venise Shinji pe lume.

Polițistul înghițise ofensa, dar începuse să aibă resentimente față de Naoko. Oare atunci se produsese ruptura dintre ei? La această trădare, se adăugase eroziunea timpului, trecerea anilor, foamea nesatisfăcută a corpurilor...

Când îl „concepuseră" pe Hiroki, polițistul se răzvrătise. Nici vorbă să urmeze același scenariu. Urmaseră

strigăte, plânsete, amenințări. Dar, încă o dată, Passan cedase. Naoko zburase în Japonia. Această capitulare îi frânsese inima: polițistul o iubea într-atât, încât acceptase inacceptabilul.

Când se întorsese la Paris cu Hiroki, înțelesese că totul se terminase între ea și Passan. Ce era prea mult, era prea mult. Pentru copilul abandonat, care îi dăduse ceea ce avea el mai prețios, încrederea lui, fusese prea mult.

De fapt, între Naoko și Passan nu mai erau decât copiii.

Se închisese în ea la întoarcere. Nu mai ținu legătura cu Ayumi. Ignorase datoria ei față de Ayumi, *on*-ul. Începuse chiar s-o urască pe această complice, care-i permisese să fie mamă, dar pe care o acuza în secret că-i distrusese relația cu soțul ei.

Când muta îi scrisese în februarie, cu un an în urmă, pentru a-i spune despre moartea tatălui ei, Naoko răspunsese cu câteva cuvinte de complezență, scuzându-se că nu poate veni. *Eroare fatală.* Nu înțelesese strigătul de ajutor al prietenei sale. Nici nu simțise fragilitatea sa psihologică. Ayumi era la un pas de a înnebuni. Pierzându-și tatăl, se întorsese spre *cealaltă familie a sa.*

„SUNT AI MEI."

Ayumi devenise o sabie scoasă din teacă. Naoko putea acum să simtă furia, supărarea, hotărârea ei.

Dar Ayumi părea să ignore un lucru: Naoko era încercată și ea de aceleași sentimente.

Și ea era un tăiș scos din teacă.

78

Timpul ţine cu mine.

Passan se simţea în legătură cu apocalipsa care se abătuse peste oraş. O ploaie musonică. Un potop continuu, care părea că nu se va mai sfârşi. Norii murdari acoperiseră cerul, dar îi ghiceai doar prin masa compactă şi cenuşie care se revărsa peste tot, pe străzi, pasaje şi suflete.

Fifi conducea cu pedala apăsată la maximum, cu luminile de la girofar strălucind ca nişte cioburi de sticlă în furtună. Passan nu ştia dacă pornise şi sirena: nu auzea decât rafalele furtunii. Când ajunseră pe înălţimile Mont-Valérien, spuse în gând o rugăciune. Ca toată apa asta să spele casa lui, care fusese pângărită. Ca apa să le ierte păcatele. Nu-şi pierduse speranţa.

Nu doar pentru anchetă. Pentru copiii lui, pentru casa lui, poate pentru căminul lui...

— Vin în cinci minute, spuse când ajunseră în faţa casei.

Se năpusti afară şi fu imediat înghiţit de furtună. Acţionă telecomanda porţii şi se strecură printre peluze.

Când intră în casă, nu mai era decât o zdreanţă şiroind de apă. Avu grijă măcar să se descalţe.

Se duse direct la subsol. În mod logic, ar fi trebuit să-şi facă valiza în studioul din Puteaux, dar preferase să vină acasă. De altfel, îşi uitase aici paşaportul, dar şi o cutie de pantofi cu agende în care îşi nota cele mai mici fapte şi gesturi de ani de zile. Le luă pe cele care-l interesau şi le vârî în buzunarul de la haină. Puse câteva haine într-o geantă, împreună cu o trusă de toaletă. Acum nu putea fi vorba de eleganţă şi cămăşi fără cute. Se împiedica în hainele lui ude. Nările îi erau pline de mirosuri familiare: lenjerie umedă şi asfalt ud. Un miros de bârlog, de slujbă murdară de poliţist. *Asta îi plăcea.*

Când urcă din nou, fu frapat de ecoul casei. Picăturile se auzeau cum cad peste tot. Spaţiile păreau libere acum să se joace cu rezonanţele, cu golul. Umbre lichide circulau, ca nişte spectre freatice. Niciodată casa nu mai avusese asupra lui efectul acesta de sanctuar. Avea impresia că se află în mausoleul lui Lenin.

În pragul casei, îi veni o idee. Lăsă geanta jos şi urcă din patru în patru scările spre etaj. Intră la Naoko în cameră şi trase de sertarul noptierei.

Kaiken-ul nu mai era acolo.

79

Fifi gonea pe banda de oprire de urgență cu sirena pornită. Avionul lui Passan decola la ora 20:00. Găsise în ultima clipă un loc la ANA. Își spuse că va putea să-și refacă proviziile la farmacia aeroportului. Va avea apoi douăsprezece ore de zbor ca să-și lingă rănile și să revadă la infinit informațiile pe care le avea — sau, cel puțin, ipotezele.

În fața terminalului 1 de la Roissy-Charles-de-Gaulle, avu impresia că trece printr-o perdea cenușie de pâclă, ale cărei aripi se deschideau peste un exod. Pasagerii se îmbulzeau spre rotonda imensă. Umbrelele se răsuceau în furtună. Hamalii treceau prin bălți și lăsau urme murdare.

Passan își scoase arma și i-o dădu lui Fifi. În schimb, punkistul îi întinse foile cu informațiile luate de pe internet.

— Hârtiile pe care mi le-ai cerut.

Olivier le luă și le puse în buzunarul interior al hainei. Adjunctul său îi întinse un ultim cadou: o pungă burdușită.

— Rezerva personală a doctorului Fifi.

— Vrei să mă aresteze la vamă?

— Dacă te lasă să treci cu căpăţâna asta a ta, nimic nu ţi se mai poate întâmpla.

Passan îl bătu pe umăr, zâmbind.

— Ţinem legătura? spuse punkistul, dintr-odată serios.

— Sigur că da.

— Vrei să-i supraveghem telefonul?

— Inutil. Nu-l va mai folosi. Are un telefon japonez.

Naoko şi-ar fi tăiat mai degrabă mâinile decât să folosească la Tokio telefonul ei francez. Spirit practic, spirit de supravieţuitoare.

Passan deschise portiera.

— Eşti sigur de ceea ce faci? insistă Fifi.

— Tu ai spus-o: *Eu sunt singurul care ştie când îi e frig...*

Poliţistul îşi puse geanta pe umăr şi se îndepărtă de maşină fără să se uite înapoi.

O oră mai târziu, era istalat în cabina avionului NH 206 spre Tokio, la clasa economică. Ar fi fost mult spus că stătea „confortabil", dar era aşezat aproape de hublou şi arsurile îi acordau un răgaz. În situaţia dată, nu aspira la nimic mai mult.

Nu aşteptă decolarea ca să se cufunde în dosarul lui. O documentaţie completă privind aşa-zisa „gestaţie pentru altcineva". Etapele principale — fecundarea in vitro, transferul embrionar... ţările în care această tehnică era autorizată — Statele Unite, Canada, India... —, procedura de urmat pentru a găsi o mamă purtătoare...

Naoko mersese în Statele Unite, era sigur. Pe Coasta de Vest, cea mai aproape de Japonia. Fusese mereu fascinată de State, pe care le vedea ca pe un pământ al făgăduinţei pentru emigranţi.

Viziune naivă după el, dar pe care o înţelegea şi o respecta. Răsfoind paginile, amănuntele tehnice îl făcură

să se oprească. Naoko trebuise să stocheze pe furiş sperma lui. Cum făcuse? Nu folosiseră niciodată prezervative.

Puţin câte puţin, evaluă amploarea minciunii. Tot ce trebuise ea să ascundă. Vizitele medicale. Examinările. Călătoriile. În realitate, nu se ascunsese niciodată, dar îl înşelase în legătură cu natura actelor sale. Nu erau minciuni prin omisiune, ci prin *transcriere*. Toţi anii aceştia, Naoko dusese o viaţă dublă.

Scoase din buzunar agendele. 2003. 2005. Anii când se născuseră copiii. În lumina secretului ei, datele şi călătoriile lui Naoko căpătau acum un alt sens. Cu aproape nouă luni înainte de aşa-zisele naşteri, ea plecase în Japonia. De fiecare dată, cu o seară înainte, făcuseră dragoste. Pretinsese că asta îi va purta noroc.

În realitate, făcuse colectarea.

Se dusese apoi la o clinică pentru fertilizarea in vitro. Unul sau mai mulţi embrioni fuseseră implantaţi în uterul „purtătoarei". *Ayumi Yamada*. Ridică privirea şi reflectă. Cine era? O candidată necunoscută? O prietenă? O verişoară? Era japoneză? Americană? Japoneză emigrată în Statele Unite?

În orice caz, dacă ea era ucigaşa, ceva nu se potrivea: Naoko, prudenţa întruchipată, n-ar fi încredinţat niciodată o astfel de misiune unei persoane instabile sau turbulente. Nu devii psihopatul zilei de azi pe mâine. Dacă Naoko o cunoştea pe candidată, cum de nu descifrase semnele nebuniei sale latente?

Passan se întoarse la dosar. Opt luni mai târziu, o nouă plecare a lui Naoko. Pentru „a naşte". Unde fusese fixată întâlnirea cu cealaltă? La Tokio, bine-nţeles. N-aveai cum să trişezi în legătură cu locul naşterii. Alte întrebări se ridicau totuşi: cum putuse Ayumi Yamada

să nască și să declare copiii sub patronimul lui Passan? Se dăduse drept Naoko? Complicele puseseră la cale o combinație — pe care o va descoperi el. O lună mai târziu, Naoko se întorcea, cu ochii strălucind de emoție și un bebeluș în brațe.

Mai rămânea misterul legat de cum mimase sarcina. Fifi nu găsise nimic despre vreun produs care ar fi putut declanșa o graviditate artificială. Nici despre ceva ce ar fi putut umfla abdomenul. Nu conta: rezultatul era acolo. Naoko regizase totul pentru a-l înșela, chiar și un test pozitiv de sarcină.

Avionul decolă. Vâjâitul reactoarelor. Vacarmul instrucțiunilor de securitate, rostite de o voce asurzitoare, însoțită de bruiaje. Passan închise dosarul. Nu era în apele lui. Era epuizat și, în același timp, febril și amețit.

Privi în jur și observă că avionul era ticsit de japonezi. Cu atât mai bine: discreția lor nativă îi va împiedica să se holbeze la el, cu moaca lui de pâine prăjită. În timpul zborului avu senzația că este normal. Și așa va fi, fără îndoială, și la Tokio...

La această idee, arsurile își făcură din nou simțită prezența. Pielea părea că-i crapă precum coaja unei castane prăjite. Așteptă ca semnalele de pe plafoniere să se stingă ca să se închidă în toaletă pentru o doză nouă de Biafine. Înghiți și două pastile de la Fifi — mai bine să doarmă decât să rumege iar și iar aceleași ipoteze timp de douăsprezece ore...

După ce se întoarse la locul lui, închise ochii, pregătit să-și facă ordine în gânduri. În loc de asta, îl năpădiră amintirile. În mod surprinzător, erau amintiri fericite. Momente când comunicase, când se bucurase

împreună cu Naoko. De fiecare dată, același detaliu ieșea la suprafață, de neînțeles, tot atât de precis ca un ac care se înfige în țesătură.

Râsul lui Naoko.

Japoneza avea o particularitate: se abținea să râdă. Manifestările ei de bucurie se rezumau la transpirația ușoară a buzelor. Și dacă vreodată un hohot mic îi scăpa, își acoperea imediat gura cu mâna. Totuși, de câteva ori, adevăratul râs ieșise la iveală, cu note ascuțite, hohote grave, un spectacol plin de senzualitate, lăsând să se vadă dinții perfecți. Cu atât mai uimitor când se ivise în ocazii neașteptate. Odată, într-o piscină în care apa era prea rece. Altă dată, la o seară de karaoke în cartierul Shibuya sau atunci când Passan fusese cât pe-aci să fie mușcat de noul câine al părinților ei. În aceste momente, chipul de porțelan al lui Naoko strălucea și dădea la iveală o textură inedită. Particulele de bucurie se evaporau în spațiu, ca atunci când sufli într-o pudrieră. Passan se gândea și la pudra de talc pe care o folosesc gimnastele pentru a se opune legii gravitației. Era exact același lucru: Naoko evada, își lua zborul ca un nor de talc. În acele momente, își spunea că sufletul ei era de o claritate uluitoare, de o puritate necunoscută.

În privința ei, Passan nu avea prea mult fler...

Cu toate astea, o înțelegea. Nu-i spusese adevărul pentru că, în ochii ei, o femeie fără uter nu era femeie. Fusese o decizie japoneză. *Minciuna sau sinuciderea.* Se întâlnea deci cu Naoko pe o potecă unde nu crezuse că se vor intersecta vreodată. Cea a tradiției nipone. Onoare dură și pură. Revăzu, ca o confirmare, privirea ei imobilă, un lac negru absolut indescifrabil, care avea totuși strania claritate a misterului.

Tot ce putea face acum era să meargă neîntârziat în ajutorul ei.

Utajima. Ayumi Yamada. Un loc, un adversar. Nu trebuia să fii un geniu ca să ghicești că era vorba despre o întâlnire. O întâlnire mortală.

Naoko se întorcea acasă pentru a regla conturile.

Era o poveste cu sânge și ură. O poveste cum le place polițiștilor.

Ceva ce, chiar și la zece mii de kilometri de casă, el putea să gestioneze.

80

Ora 15:00, a doua zi, ora locală.

La coborârea din avion, Passan nu se simţi exilat în altă lume. Pista de aterizare udă de ploaie se contopea cu cerul apăsător şi fără culoare. Nu mai ştiai cine era reflexia, cine era modelul, cine murdărea pe cine... Potopul parizian îl urmărea şi aici. Răspuns logic al destinului. De fapt, venise în Japonia pentru a termina ceea ce începuse în Franţa.

Acest decor neînsufleţit îi amintea de propria lui stare. În avion nu adormise: pur şi simplu, ochii i se închiseseră. Se trezise cu câteva minute înainte de aterizare, fără să-şi mai amintească nimic despre zbor. Nici de vreun vis. Cel puţin, corpul lui se odihnise.

Îşi urmă tovarăşii de călătorie şi se trezi într-un hol imens ce semăna cu o ediţie bilingvă: japoneză de o parte, engleză, de cealaltă. Narita semăna cu toate aeroporturile din lume. Structură de beton. Dâre luminoase. Materiale strălucitoare şi reci. Cu o diferenţă, totuşi, pe care o observa de fiecare dată cu aceeaşi surpriză şi cu aceeaşi candoare: aici erau aproape numai japonezi.

Chipurile erau aplatizate, în același timp surâzătoare și zăvorâte în ele însele ca niște închizători. Se multiplicau la infinit sub părul negru. Passan regăsi emoția, entuziasmul pe care și le amintea din ziua aceea din 1994, când pusese pentru prima oară piciorul în arhipelag. Simțea un soi de recunoștință vagă față de acest popor și acest pământ.

Pentru că avusese doar bagaj de mână, se îndreptă direct spre ieșire. Înainte să plece, nu dăduse decât un telefon: la ora 17, la Paris, miezul nopții la Tokio, îl sunase pe Shigeru, fratele lui Naoko. Omul putea să-l ghideze în orașul tentacular și avea informații serioase despre povestea lui. Passan fusese foarte clar: nici vorbă să dea înapoi. Shigeru, ca membru al complotului, îi devenea astăzi ajutor și sprijin.

Trecu prin vamă și ajunse în holul de la Sosiri. Shigeru îl aștepta, cu haina lui de in șifonat și cu alura de profesor care se opunea globalizării. În cărțile sau filmele *gaijin*, japonezii sunt întotdeauna impasibili sau cu chipul încremenit într-un zâmbet. Stau drept, cu brațele de-a lungul corpului, gata oricând să te salute cu plecăciuni la nouăzeci de grade, cu rigiditatea unui automat. Shigeru nu corespundea acestui standard. La patruzeci de ani, avea o atitudine de invidiat: era relaxat, departe de vechile zbuciumări ale trecutului. După ce supraviețuise multor perioade, rock, alcoolism și droguri, era acum profesor de engleză și franceză. Fără regret sau tristețe.

Passan îi făcu un semn cu mâna fără să zâmbească. Nu era loc de efuziuni familiale. Dacă o ierta pe Naoko, era încercat totuși de un resentiment vag față de familia ei. Atitudinea lor nu făcea decât să-i întărească părerea: fusese întotdeauna mințit, el, *gaijinul*.

— Salut, Shigeru.
— Olivier-san.

Se înclinară și își strânseră mâinile în același timp. Passan nu se simțise niciodată relaxat în prezența cumnatului său. De fapt, nu se simțise niciodată în largul lui în prezența vreunui japonez de sex masculin. Se simțea mereu în rivalitate cu ei. Fără să știe dacă era vorba de o paranoia personală sau de un fapt real.

Shigeru îl întâmpină în stilul japonez: niciun cuvânt despre fața lui arsă, nici despre cagula lui care semăna cu o șosetă trasă pe cap.

— Au ajuns? întrebă Passan neliniștit.
— Shinji și Hiroki sunt la părinții noștri.
— Și sora ta?
— Deja a plecat.
— Unde?
— N-am idee.

Încep minciunile, își spuse Passan. Îl privi câteva secunde. Shigeru era un dandy cu păr lung și tâmple cărunte, îmbrăcat lejer, cu umbrela sub braț. Fața lui era suptă, dar trăsăturile îi erau îndulcite de ochelarii fini și rotunzi, care-i trădau formația intelectuală. Părul ridicat în vârful capului îi dădea un aer superior și hotărât pe care expresia buzelor, mereu indecisă, venea să-l contrazică.

— Ai să-mi spui ceva, nu?

Shigeru îi luă hotărât geanta.

— Mergem cu expresul. Într-o oră suntem la Tokio.

Prima eschivare. Passan își spuse că nu era încă momentul să-l bruscheze, dar era hotărât să se comporte ca un polițist brutal și expeditiv. Venise ca forță de intervenție, nu ca diplomat.

— Vreau să-mi văd copiii.

— Mi-am închipuit. Părinții mei ne așteaptă.

Passan se crispă.

— Crezi că voi fi bine-venit?

Shigeru izbucni în râs:

— Ca întotdeauna!

Un răspuns cât se poate de pervers. *Calmează-te!* Își urmă ghidul până la ieșire, gândindu-se că Japonia era cel mai prost teritoriu pentru o anchetă într-un caz de crimă.

81

Chiar de când urcară în vagon, Passan observă că era ceva nu mergea. Vagonul era slab luminat. Climatizarea nu funcționa. Ceea ce însemna că fusese oprită *voluntar* — nimic nu intră în pană în arhipelag.

Fukushima. Passan își aminti că fusese adoptată o politică de economisire a electricității după tsunami-ul din luna martie și catastrofa nucleară. Japonia pe care urma să o descopere mergea subturată, parcă în doliu pentru energie. Și acum, căldura din vagon îți dădea impresia că te afli într-o seră tropicală.

În ceea ce privește pasagerii, nu observă decât mutrele obișnuite. Călători entuziaști, în genul australian sau american. Oameni de afaceri impasibili, sprijiniți în valizele lor cu roți. Stewardese japoneze, în costumele lor bleumarin-închis, râzând în spatele palmei duse la gură. Pasagerii citeau, dar cărțile lor păreau să aibă coperți identice, ca și cum fiecare s-ar fi scufundat în aceeași lucrare misterioasă, sfaturi despre viață sau principii filosofice, care-i învățau să meargă în aceeași direcție. Alții moțăiau. Una dintre trăsăturile populației nipone este capacitatea oamenilor de a adormi în orice situație. O femeie sforăia

cu gura deschisă. Un bărbat în costum dormea drept în picioare, trupul lui subţire preluând zgâlţâielile trenului ca pe o structură antiseismică.

Passan şterse cu palma aburul de pe geam. O întindere de locuinţe se dizolva în orizontul lichid. Casele înghesuite se agăţau de cel mai mic spaţiu, până lângă calea ferată. Toată această ţesătură nedesluşită era împănată cu antene de satelit, copertine, acoperişuri lucind de ploaie. Tabloul evoca o acuarelă japoneză veche, în care cerneala de China se diluase în multe nuanţe monocrome.

Iunie e sezonul ploilor în Japonia. Ceea ce acolo se numeşte *tsuyu* sau *nyubaï*. Câteva săptămâni de aversă continuă, neobosită. Mai erau şi variante — burniţă, vapori, măruntă, torenţială... —, dar nici cerul, nici pământul nu se usucă vreodată. Oamenii putrezesc în umezeală. Ideile iau apă. O căldură asfixiantă, umedă şi vâscoasă se adaugă tabloului. Este un muson fără tropice. Un potop fără Noe. Nu-ţi mai rămâne decât să aştepţi vara cea adevărată, cum aştepţi rufele din uscător la o spălătorie automată.

Chiba. Funabashi. Takasago. Tokio gară. Tăcerea domnea între Passan şi Shigeru. În cele din urmă, expresul ajunse în centrul oraşului, ca un ac lung în mijlocul unui organ.

La staţia Shibuya, cumnatul îl preveni:

— Vom lua un taxi.

Shibuya e unul dintre cartierele cele mai moderne din Tokio. Neoane multicolore, faţade de sticlă, magazine high-tech, prostioare *kawaii*: toată lumea cunoaşte aceste imagini. În ziua aceea, blocurile, firmele luminoase, maşinile, umbrelele, totul dispărea sub potop. Răpăitul ploii acoperea vacarmul circulaţiei, şuieratul

garniturilor de metrou, muzica din magazine, zgomotul mulțimii...

— Așteaptă aici! strigă Shigeru.

Passan se trase sub copertina unui magazin de telefoane mobile. Din nou remarcă semne de restricție: vitrinele, în loc să strălucească, ofereau un clarobscur neliniștitor, distribuitoarele de băuturi, de obicei puternic luminate din spate, erau cufundate în penumbră, iar alte magazine erau închise. Tokio era în convalescență.

Polițistul trase adânc în plămâni o gură de aer japonez. Nu vedea decât umbrele. Mari ca niște cupole, colorate cum sunt cele de soare sau transparente precum măștile de oxigen. Sub ele abia putea să zărească salariați grăbiți, puștoaice cu fuste scurte și ciorapi de plasă, mame cu fețe îngrijorate, care păreau că-și duc casa, soțul și copiii în spate ca niște țestoase lente, „soja", tineri uscățivi cu păr blond și cizme din piele de crocodil, care își pierduseră sufletul într-un labirint de pilule și circuite informatice.

— Olivier-san!

Shigeru găsise o mașină. Passan străbătu mulțimea și se strecură înăuntru. Mănuși albe, miros de înălbitor, portieră automată: taxiurile nipone erau chintesența meseriei, la antipozi de concepția pariziană.

Își trase sufletul strângând geanta la piept. Ca de fiecare dată, se lăsa ghidat. Imposibil să faci altfel. Nu înțelegea nimic din scrierea japoneză. Nu avea niciun simț al orientării. Și, de altfel, știa că cea mai mare parte a străzilor nu au nici nume, nici numere.

Merseră douăzeci de minute. Părinții lui Naoko locuiau în cartierul Hiroo, o zonă rezidențială pe lângă ambasada Franței. Avea burta goală, capul i se învârtea, dar

era împăcat. Paradoxal, în Tokio, o metropolă de peste treizeci de milioane de locuitori, simţea întotdeauna o pace binefăcătoare. Indiferent de zonă, de mulţimea de oameni, circulaţia, podurile suspendate, nebunia ideogramelor, era încercat de un sentiment de ordine şi seninătate.

Taxiul se opri. Poliţistul îl lăsă pe Shigeru să plătească: nu schimbase bani. Încă un punct slab.

Afară, ploaia se potolise, dar temperatura nu scăzuse. *Schimbare de decor*. Bulevarde de dimensiuni normale, goale şi liniştite, străluceau în ploaie. În depărtare, norii de abur ai unei băi publice, amprenta verde a unui teren de baseball şi, deasupra capetelor, hăţişul de cabluri şi fire electrice care brăzdau cerul oraşului Tokio ca o plasă de pescar. Mult timp se întrebase de ce, în paradisul înaltei tehnologii, rămăseseră, în ceea ce privea transmiterea energiei, la stadiul Vestului Sălbatic cu stâlpii lui de telegraf. Răspunsul era simplu: în ţara seismelor, era exclus să îngropi cablurile şi să rişti scurtcircuite la cea mai mică scuturătură.

Se opriră în faţa unei porţi metalice vopsite în verde. *Casa familiei*.

82

Părinţii lui Naoko locuiau într-o vilă modernă, care însă nu se evidenţia prin nimic. Tencuială gri, ţigle maro, linii sobre. Singura excentricitate se găsea în spatele casei: o grădină de legume de aproape cinci sute de metri pătraţi, ceea ce era un lux, dată fiind criza de spaţiu în Japonia.

Intrară fără să sune, după ce-şi scoseseră pantofii. Shigeru nici nu catadicsi să strige tradiţionalul *tadaïma* (am venit). Casa părea goală. Goală şi fierbinte. De obicei, tremurai ca într-un congelator. Azi, doar un ventilator se rotea pe tavanul din salon. Passan îşi simţi hainele înmuiate, pielea lipicioasă: şi nu avea cum să fie mai bine.

Puse geanta jos şi regăsi locurile ca şi cum le-ar fi părăsit cu o zi înainte. Pereţii aveau fisurile de la ultimul cutremur. Din martie anul trecut, îi spuse Shigeru, locuitorii din Tokio aveau parte de două–trei cutremure pe săptămână. Ce rost avea să faci reparaţii, dacă şi-aşa în curând va fi necesar să reconstruieşti toată casa? Passan nu răspunse. Era obişnuit cu stoicismul japonezilor: dacă nu se poate face nimic în ceea ce priveşte o problemă înseamnă oarecum că acea problemă nu există.

Casa prezenta dualitatea clasică dintre stilul asiatic și cel occidental. De o parte, camere mobilate în stil european, de cealaltă, un spațiu tradițional tapisat cu țesături. Dar chiar și în camerele moderne, liniile erau japoneze. Parchetul de cedru lucea ca mătasea neagră în tonuri crem și ciocolatiu, oferind o sobrietate pe deplin niponă. Caligrafii verticale, înrămate cu grijă, erau acolo pentru a aminti care e aici concepția asupra vieții.

Traversară sufrageria și ajunseră în salon. Shigeru se întoarse și zâmbi spre fața neliniștită a lui Passan:

— Sunt în grădină.

Deschise ușa de sticlă dinspre verandă. Un suflu umed intră în cameră. Shinji și Hiroki, purtând pălării cu plasă de țânțari, munceau de zor printre plantele de ardei, dovleci, castraveți.

Cum îl văzură pe tatăl lor, săriră peste straturi și i se aruncară în brațe. În doar câteva zile, schimbaseră de mai multe ori casa, părăsiseră școala, luaseră avionul și se găseau acum la bunicii lor japonezi, în plin an școlar. Cu toate astea, situația părea să le convină. Nici chiar decalajul de fus orar nu le afectase spontaneitatea.

— Culegem roșii cu bunicu' și bunica! chiui Shinji, scoțându-și mănușile enorme de grădinărit.

— Și avem alt câine! îl acoperi Hiroki. Îl cheamă Cristal!

Băieții răspândeau bucurie și lumină. Ridicând capul, Passan îi observă pe cei doi bunici printre straturile de roșii. El, cu pielea închisă la culoare, neted ca o castană, afișa un aer surâzător de bunic liniștit. Ea, mică, foarte palidă, îmbrăcată ca întotdeauna în gri și maro, le făcea cu mâna ca și cum ar fi fost pe un peron de gară. Fața îi strălucea ca un lampion, producând o lumină indirectă, filtrată, spre lume.

— *Okaeri nasai* (bine ați venit acasă), strigară ei în cor.

Pesemne că Shigeru îi prevenise: nu păreau surprinși să-l vadă. În schimb, Olivier era fericit să-i revadă, în ciuda întregii situații, și fu năpădit de amintiri. Cunoscuse această grădină în plină vară în sunetul greierilor. O descoperise acoperită de zăpadă iarna. O admirase toamna, când pinii foșneau în vânt și când frunzele de arțar însângerau pământul.

Când socrii ajunseră lângă el, se înclină surâzând și bâigui câteva cuvinte în engleză. Îi răspunseră în japoneză. Nu vorbise niciodată cu ei. Pentru a sta de vorbă trebuie să te înțelegi. Și pentru a te înțelege trebuie să vorbești aceeași limbă.

Tot ce știa despre ei era de la Naoko — și din propria intuiție. Tatăl îl disprețuia cu cordialitate, fără să facă un caz din asta. Mama îl aprecia, dar, paradoxal, se și temea de el. Aparținea lumii viselor sale. Însă, într-un fel, era prea concret. În prezența lui întorcea privirea, nu-i punea niciodată întrebări, ca și cum s-ar fi îndoit la vederea realizării unei dorințe. În fond, ea și Passan se asemănau: ea era fascinată de Franța, el era fascinat de Japonia. Se intersectaseră pe tărâmul himerelor.

Doamna Akutagawa le propuse o limonadă. Foarte repede, conversația, tradusă de Shigeru, se îndreptă spre subiectele cele mai impersonale. În Japonia, dacă nu vorbești despre câini și vreme, ești considerat imediat un spion dintre cei mai răi. Lui Passan îi venea să urle. Sau să spargă măsuța cu lovituri de picior. Imposibil de ghicit ce știau părinții mai exact. O certitudine: nu vor scoate nicio vorbă.

Acceptă încă un pahar de limonadă. Nu mâncase de peste douăzeci și patru de ore și stomacul îi era înnodat

ca o frânghie de amaraj. Fără să mai țină cont de fața care îl ardea din nou. Socrii lui nu-l întrebaseră nimic nici despre răni, nici despre boneta lui absurdă.

Din când în când, arunca o privire spre grădină. Shinji și Hiroki făceau slalom printre straturile înghesuite de salată în urmărirea lui Cristal, un Akita, una dintre speciile emblematice ale arhipelagului. Acest spectacol era prima lui victorie pe acest teren ostil. Era cel puțin sigur că nimeni de aici nu cunoștea gravitatea situației. Chiar și la Akutagawa, o astfel de criză nu ar fi fost privită cu atâta calm. Naoko trecuse ca o vijelie. Lăsase copiii și plecase din nou fără nicio explicație. Tatăl și mama crezuseră fără îndoială că e vorba de o criză a menajului mai gravă decât de obicei sau de o complicație în divorțul lor — dacă erau la curent cu acesta.

Îi sună telefonul în buzunar. Se ridică, scuzându-se, și răspunse în camera vecină. Recunoscu uimit vocea lui Fifi. Uitase deja Parisul, ancheta sa, echipa.

— Am informațiile, anunță punkistul. Am reușit să înghesui un tip de la vize și...

— Ce-ai aflat?

— Ayumi Yamada a ajuns la Paris pe 24 martie. A dat adresa hotelului Scribe, dar n-a pus niciodată piciorul acolo.

— Unde a stat?

— N-avem cum să aflăm.

În ciuda căldurii, tremura în hainele lui umede.

— A plecat în Japonia azi-dimineață la 8:40, ora Parisului. Zborul 7654 de la JAL.

— Va fi la Tokio mâine-dimineață.

— Nu la Tokio. A luat un transfer pentru Nagasaki. Ajunge la 10:22, ora locală.

Utajima însemna deci un loc situat pe insula Kyushu, una dintre cele mai meridionale ale Japoniei. Un port? Un sat? Un sanctuar? *Templul poemului*. Deducție implicită: Naoko se îndreaptă deja într-acolo. Nici el nu mai trebuie să întârzie.

Vocea lui Fifi îi reveni în timpane:

— Și tu? Unde ești?

Privi pereții fisurați, parchetul negru, caligrafiile misterioase.

— Pentru moment, nicăieri.

Închise. Nu-i mai rămâneau decât câteva ore pentru a găsi locul exact al întâlnirii. Și să se informeze despre Ayumi Yamada. Ieși în pragul ușii și îi făcu semn lui Shigeru. Își puse pantofii și se întoarse în grădină ca să le spună la revedere copiilor. Shinji și Hiroki prinseseră câinele.

— O să-l curățăm pe lăbuțe ca să intre cu noi în casă! strigă Shinji.

Polițistul se opri în fața frumuseții scenei. O rază de soare reușise să străpungă norii și lumina tabloul cu o lumină de culoarea mercurului. Frunzele plantelor, legumele pline de rouă, pinii umezi: totul strălucea într-un mod feeric. Un fragment din viața japoneză cotidiană. Puritate. Perfecțiune. Simplitate...

Fu încercat de o emoție violentă dându-și seama că aparținea acestei secvențe — acești copii erau ai lui și destinul lui fuzionase într-adevăr cu acest pământ adorat.

Văzu în asta un semnal pozitiv.

Shinji și Hiroki erau continuarea poveștii. Trebuia să se bată pentru ei. Va naviga aici, în Japonia, pe lângă cel mai periculos promontoriu al existenței sale — dar va fi pentru un nou început, mai bun.

83

— Cine este Ayumi Yamada?

— Yamada Ayumi, repetă Shigeru în ordinea japoneză. O prietenă din copilărie a lui Naoko.

— Nu mi-a vorbit niciodată despre ea.

— Poveste veche. De ce mă întrebi?

Passan își puse coatele pe bar. Se găseau într-un local minuscul, în care se simțea mirosul de cânepă umedă și de lemn mucegăit. Unul dintre acele locuri minuscule al căror secret îl deține Tokio: încap cu greu șase persoane, ușa alunecă pe șină, plafonierele luminează ca și cum ar vrea să facă să vorbească și cel mai mic taburet.

Polițistul ghici că Shigeru nu se prefăcea: nu știa nimic despre legătura lui Naoko. Își trase sufletul și îi rezumă evenimentele. Atacurile asupra vilei. Prelevarea de sânge de la copii. Sacrificarea lui Diego. Uciderea lui Sandrine. La sfârșitul discursului, relaxarea lui Shingeru se topise ca o bucată de unt în tigaie. Cu toate astea, reuși să-și stăpânească uluirea. Un clișeu, dar, în același timp, un adevăr: capacitatea japonezilor de a-și ascunde emoțiile.

— Utajima, continuă Passan, cunoști acest nume?

— N-am auzit niciodată de el. Ce este?
— Nu știu exact. Un loc, aproape de Nagasaki.
— Putem verifica. De ce?
— Naoko i-a dat întâlnire lui Ayumi acolo.
Shingeru asimilă informația. Olivier îl simțea pregătit pentru urmare.
— Știai că sora ta suferă de sindromul Rokitansky-Küster-Hauser? Că nu are uter?
Fratele lui Naoko se foi pe scaun. Mesele erau atât de apropiate, că oricine putea auzi conversația vecinului, dar lor nu le păsa de această promiscuitate. Beneficiau de o dublă protecție: discreția japoneză și limba franceză.
— Știai sau nu?
— Da, am auzit vorbindu-se despre asta.
Brusc, Passan își pierdu răbdarea:
— Sora ta nu poate avea copii și tu *doar* ai auzit vorbindu-se despre asta?
— Știi, în Japonia suntem rezervați și...
— Când l-a născut pe Shinji n-ai fost uimit?
— Nu eram la Tokio atunci.
Din nou, felul ăsta de a răspunde pe ocolite.
— Când ai aflat, ce ți-ai zis?
— Și eu eram atunci în spital. Într-o clinică, în sevraj. Eram după o supradoză și...
Olivier se aplecă. Era momentul să treacă la rolul pe care-l cunoștea mai bine.
— Nu uita cine sunt, Shigeru, spuse el, luându-l de guler (ceea ce echivala cu un pumn în nas în Franța). Sunt încă soțul surorii tale și sunt polițist. Nu-mi mai servi gogoși.
Scrutându-l pe japonez, Passan văzu cum mărul lui Adam i se mișca în sus și în jos ca la un alergător de cursă

dezorientat. Ochii i se rostogoleau în orbite în căutarea unei ieşiri de urgenţă. Oamenii din bar începură să se agite. Passan îi dădu drumul.

— M-am gândit că e vreo chestie cu o tehnică nouă, un truc special, spuse celălalt, aranjându-şi tricoul polo. Eu... nu ştiam nimic. Asta... nu mă privea.

Cu un gest, comandă încă o bere şi bău direct din sticlă.

— Doar mama ştie adevărul, reluă după o înghiţitură lungă. N-are rost s-o întrebi. Nu-ţi va spune.

Ca şi cum ar fi fost nevoie să i-o spună.

Poliţistul îşi luă şi el sticla de bere Kirin şi trase o duşcă. Ca aperitive le propuseseră ton înăbuşit, ghimbir, rondele de ridichi crocante. Olivier era hămesit, dar numai la ideea de a gusta chestiile alea i se întorcea stomacul pe dos.

Dacă voia să şi-l facă aliat pe Shigeru, trebuia să dea toate cărţile pe faţă.

— Naoko a recurs la o metodă interzisă în Japonia şi în Franţa, dar autorizată în Statele Unite. În franceză i se spune „gestaţie pentru altcineva". În engleză, „mamă surogat". E suficient să cauţi pe internet „mame purtătoare"...

Japonezul făcu ochii mari.

— Cred că Ayumi a fost mama purtătoare, concluzionă Olivier.

Îi lăsă timp să asimileze informaţia. Lumina cădea pe fiecare obiect cu precizia unui instrument chirurgical. Pe picăturile de sudoare de pe fruntea lui Shigeru. Pe fundul paharelor. Pe vesela verde-pal de porţelan de pe etajere. Totul emana o lumină limpede şi orbitoare.

— Când s-a născut Hiroki, reluă el, erai la Tokio, nu?

Shigeru dădu scurt din cap, parcă în pofida voinţei sale.

— Nu te-ai dus să o vezi pe sora ta la clinică.

— Mama mi-a spus că n-are rost.

— Ca să vezi! Nu pe Naoko ai fi găsit-o în pat, ci pe Ayumi.

Shigeru sfârşi prin a izbucni în râs:

— Ce spui tu e imposibil. În Japonia nu facem astfel de lucruri.

Passan îl strânse de braţ.

— Ayumi i-a purtat pe Shinji şi Hiroki în pântec. Nu ştiu cum şi de ce legăturile ei cu Naoko s-au deteriorat apoi, dar sunt sigur de un lucru: vrea să o omoare şi să recupereze copiii. Ai priceput?

Cumnatul lui se eliberă din strânsoare şi se şterse la ochi pe sub ochelari. Făcu un gest explicit spre chelner: sake. Pe bar îşi făcură apariţia două păhărele minuscule şi o sticlă mică de jucărie.

Olivier îl lăsă să tragă câteva shot-uri înainte de a relua subiectul.

— Vorbeşte-mi de Ayumi.

— E mult de atunci. Am cunoscut-o foarte puţin.

— Şi cel mai mic element: eu ascult.

Shigeru ridică din umeri.

— La treişpe, paişpe ani, erau nedespărţite.

— S-au cunoscut la colegiu?

— Nu la colegiu: frecventau acelaşi dojo.

— Naoko a practicat arte marţiale?

— *Kenjutsu.*

— E un fel de kendo?

— Nu, şopti el extenuat. Kendo a fost inventat la sfârşitul secolului al XIX-lea, la începutul erei Meiji, când

a fost interzisă purtarea sabiei. *Kenjutsu* este tehnica ancestrală. Cea a samurailor.

— Care sunt diferențele?

Făcu un gest vag.

— *Kenjutsu* nu este un sport. Este o metodă de luptă fără milă. Fără reguli, fără precauțiuni. De exemplu, în kendo se strigă numele părții pe care vrei să o atingi când ataci. Nici vorbă de așa ceva în *kenjutsu*. Scopul este să-ți ucizi adversarul, nu să-l previi.

— Cu o sabie adevărată?

Shigeru izbucni în râs:

— Nu, din fericire! Altfel n-ar mai fi rămas nici un singur elev întreg în dojo-uri.

Polițistul simțea cum furia îi pătrunde în vene. Nu și-o putea imagina pe Naoko exersând o artă nu doar veche, ci și foarte periculoasă — ea, care mereu lăudase valorile moderne ale Japoniei, care respinsese și cea mai mică urmă de tradiționalism în existența ei. *Încă un secret.*

— A urmat o anumită școală? insistă el încă fără să-i vină să creadă.

Shigeru mai goli un pahar. Fața îi era congestionată.

— Cea a lui Miyamoto Musashi.

— Samuraiul?

Passan cunoștea această mare figură a Japoniei. Ronin — samurai fără maestru —, pictor, caligraf, filosof, era eroul a nenumărate legende, romane și filme războinice.

— Școala se numește Hyoho Niten Ichi Ryu, dar în limbajul curent i se spune simplu Niten.

— Pentru un tip care nu practică, ai destul de multe informații.

Shigeru agită sticla goală spre chelner.

— La noi, toate astea sunt foarte cunoscute.

La fiecare răspuns, Passan mai cobora o treaptă în abis. Nu putea admite că Naoko se scăldase în acele ape. Departe de a-i încălzi inima, această noutate i-o îngheță și mai tare. Trăise zece ani cu o necunoscută.

Luă paharul și îl dădu pe gât.

— *Kanpaï*, murmură Shigeru cu o voce scăzută ca și cum i-ar fi scăpat un râgâit.

Passan ura sake-ul — un alcool moale, fad, dulceag — și în clipa aceea o ura pe ea. Căldura lichidului îi făcu totuși bine — eter pentru purificarea rănilor sale.

— Ce le-a făcut să se certe?

Shigeru își potrivi ochelarii, trădându-și stinghereala:

— Ayumi este o fată specială.

— Adică?

— Este mută din naștere.

Faptul acesta îl uimi mai puțin decât restul. Nici Naoko nu fusese o tânără obișnuită — și nici comodă. Și, de fapt, și-o imagina prea bine în plină acțiune, îmbrăcată în armură din piele de bivol, agitând o sabie de bambus.

— Ce altceva mai știi?

— Nimic. Ne întâlneam prin casă. Gesticulau întruna. Vorbeau în limba semnelor.

— Naoko o învățase?

— Pentru Ayumi, da.

Se întrebă dacă relația lor nu depășea o simplă complicitate.

— Erau doar prietene, spuse Shigeru de parcă i-ar fi citit gândurile. O prietenie exclusivă, pasionată, cum se clădește în adolescență. Pactul sângelui, promisiunile

eterne, genul ăsta de chestii. De fapt, Ayumi nu era surdă şi nu era niciun motiv ca să-i vorbeşti prin semne, dar Naoko suferea de un fel de mimetism. Limbajul acesta ţesea între ele o apropiere suplimentară.

Passan simţea că-i arde gura. Avea impresia că limba i se umflă precum cea a unui animal însetat. Luă sticla şi îşi mai puse o porţie. Parc-ar fi turnat ulei pe foc. Simţea cum sake-ul i se strecoară în vene.

— La ce vârstă s-au despărţit?

— Cam atunci când Naoko a devenit manechin.

Se gândi la mai multe ipoteze. Invidia. Naoko călătorea, urca pe podiumuri, trecuse de la rolul de complice la cel de „star". O problemă cu băieţii era şi ea posibilă. Sau, pur şi simplu, plictiseala...

Atunci, de ce o alesese Naoko pentru această misiune de încredere? Când îi spusese oare de malformaţia ei? În timpul prieteniei lor sau mai târziu, când căuta o mamă purtătoare? Optă pentru prima variantă: Ayumi era singura care-i cunoştea secretul. Iată de ce Naoko apelase la ea.

— Ai o fotografie a lui Ayumi?

— Cred că putem găsi una la părinţii mei. Sora mea a lăsat destule suvenire la ea în cameră.

La ideea de a scotoci prin lucrurile soţiei sale, îl năpădi dezgustul. Mai bău un pahar şi îşi spuse că trebuia să anunţe poliţia japoneză. Sau ambasada franceză. Îşi notase coordonatele agentului de legătură.

Dar calea oficială va dura ore întregi. Nu avea timp pentru nimicuri.

Fără să mai ţină seama de faptul că nimeni nu-l va crede. Şi că nu avea nici cea mai mică dovadă...

Se ridică și simți că amețește. Trei pahare de sake și toate pe stomacul gol. Râsete se auziră în spatele lui. *Gaijinul* care nu ține la băutură...

Un chiorăit sonor răzbătu din stomacul lui. Trebuia neapărat să mănânce ceva.

— Crezi că mama ta o să-mi facă un sendviș?

84

Se lăsase noaptea, parcă grăbită de ploaia care începuse din nou. Mai fină, mai discretă acum. Se respira aer lichid. Strada pe care coborau era tipic japoneză: fără trotuar, şerpuind uşor, pământul marcat cu caractere mari, pereţi orbi protejând case invizibile, arbori care se înclinau binevoitori spre asfalt. Din loc în loc, mici magazine, pline de obiecte diverse, cu o mama-san aşezată în prag. Şi mereu firele, cablurile întretăiate, pentru a lega totul ca într-o plasă de păianjen.

— Pe Ayumi, întrebă Passan, nu ai mai văzut-o niciodată?

— Ba da.

Se opri şi-l privi pe Shigeru, care ţinea deschisă umbrela deasupra lor. Picăturile de ploaie produceau un zgomot ca de tamburină.

— Când?

— Acum câteva luni, când a murit tatăl ei. Părinţii mei au fost anunţaţi. Mama m-a târât la *kokubetsu shiki*.

— Adică?

— E vorba de ceremonia care are loc după incinerare.

Passan își amintea de un alt cuvânt pentru înmormântare, care se termina în „a". Nu insistă: nu era momentul să ia lecții de limbă.

— Ayumi a vorbit cu tine?

— Glumești?

Passan îl fulgeră cu privirea. Japonezul, din cauza sake-ului, își regăsise lejeritatea naturală, maniera lui particulară de a atinge ușor lucrurile și ideile.

— Doar mi-a scris ceva pe o hârtie, zise el. O întrebare.

— Care?

— „Ce mai face Naoko?"

Asta putea fi o simplă formulă de curtoazie. Sau, din contră, un strigăt de ajutor, în stil japonez. O aluzie mascată la tăcerea prietenei sale.

— În ce stare era?

— În general, la înmormântarea tatălui tău nu ești în prea mare formă. Ayumi era unica fiică. Mama ei a murit când a născut-o. Era foarte apropiată de tatăl ei.

— Era deci tulburată?

— Nu poți să știi. Ayumi e o fată... pe care n-ai cum s-o ghicești.

În gura unui japonez, aceasta echivala cu un record mondial. Passan reflectă. Această dispariție putuse să provoace alunecarea în nebunie. În orice caz, agravase starea ei mentală.

— Când a avut loc înmormântarea?

— În februarie, cred.

— Crezi sau ești sigur?

— Sunt sigur.

Se potrivea. Pierdută, orfană, Ayumi Yamada își amintise că are o altă familie. Copiii pe care îi purtase în pântece. Ajunsese la Paris la sfârșitul lunii martie.

„SUNT AI MEI."

— Din ce cauză a murit tatăl lui Ayumi? întrebă, pășind mai departe.

Shigeru mormăi un cuvânt neclar. În lumina felinarelor, privirea îi părea absentă, trăsăturile pluteau. Un surâs rămase agățat de buzele lui. Era complet beat.

— De ce a murit? insistă Passan

— S-a sinucis, rosti celălalt un pic mai tare.

Polițistul avea impresia că urma o cale prestabilită. După kenjutsu, sinuciderea. Era ca și cum mașinăria grea a Japoniei tradiționale se trezea la viață.

— Cum s-a omorât?

— S-a spânzurat.

— A fost vreo anchetă?

— Cred că da. Care n-a scos nimic la iveală.

Pe când Shigeru părea să se pleoștească tot mai mult, Passan, dimpotrivă, își regăsea ritmul. Acuitatea. Reconstitui mental înlănțuirea faptelor. Sinuciderea tatălui. Singurătatea. Muta o contactase pe Naoko, care nu-i răspunsese. Tristețea ei se transformase în furie. Apoi în nebunie mortală.

— Cu ce se ocupă Ayami acum?

— Este ginecolog, ca și tatăl ei.

O clipă. Nu așa repede. După ce bâjbâise în întuneric, toate luminile se aprinseră deodată: Ayumi nu era doar prietena din copilărie, căreia să i se încredințeze o misiune crucială, era chiar cea care organizase totul. Naoko poate aflase de specializarea ei și o contactase pentru a-i propune combinația. Dar ceva scârțâia.

— Cum putea să profeseze cu handicapul ei?

Shigeru își trecu mâna prin părul des și grizonant.

— Nu face consultații, lucrează în cercetare.

Din bine în mai bine. Ayumi avea deci contacte, o rețea internațională de experți. Aranjase totul. O dată. De două ori. Îi permisese lui Naoko — și lui însuși — să-și întemeieze o familie. Ce obținuse pentru tot efortul ăsta? Nimic. Naoko rupsese complet legătura cu ea. Cel mai bun mijloc pentru a păstra secretul. Passan era uimit că ea comisese o astfel de greșeală. În Japonia nu există o greșeală mai gravă decât să nu te achiți de o sarcină sau de o datorie.

Ploaia continua să cadă, cu viclenie parcă. Se mișcau sub un pulverizator. În jurul lor, decorul semăna cu un tablou pointilist. Bălți de lumină la baza stâlpilor. Crengile de pin și de gingko umflate de vânt. Ideogramele de pe asfalt. Totul se desena cu tușe pronunțate și puncte, sugerând o țesătură fină.

— Îmi amintesc ceva..., mormăi Shigeru.

— CE? strigă Passan.

Se săturase să scoată cuvinte clare din bâiguiala unui tip beat criță.

— La înmormântare, am întâlnit un prieten al familiei. Un psihiatru, psihanalist. Takeshi Ueda. Sau Oda, nu mai știu. Un om foarte cultivat, care a călătorit mult. Ceva m-a frapat: vorbea franțuzește.

— Și?

Shigeru înghiți cu greutate. Părea că se poticnește într-o fundătură.

— Mi se pare că Ayumi era pacienta lui.

Olivier îi smulse umbrela din mână.

— Unde pot să-l găsesc?

Cumnatul încruntă din sprâncene: dezaproba aceste maniere brutale.

— Nu-mi amintesc.

— La Paris, spuse Passan printre dinți, erai deja după gratii...

— Scuze, parcă-mi amintesc... Am cartea lui de vizită pe undeva.

— Unde?

— Acasă, cred.

Passan iuți pasul.

— Luăm un taxi. Întâi la ai tăi, apoi la tine. După care îi facem o vizită psihiatrului.

— N-are rost, strigă Shigeru în spatele lui. Nu-ți va spune nimic.

Polițistul îi aruncă peste umăr:

— E momentul să jucăm ca la francezi.

85

Naoko nu primise răspuns la mesajul ei, dar nici nu se așteptase. Nu era atât de naivă încât să creadă că ea deține conducerea. Nu făcea decât să execute ordinele implicite ale lui Ayumi. Duel de onoare. Armă albă. Afront spălat cu sânge. Utajima. Această insulă unde se antrenaseră de atâtea ori. Toate acestea erau proiectul lui Ayumi.

De ce se supunea? De ce nu anunțase pur și simplu poliția?

Vocea stewardesei anunța decolarea iminentă spre Nagasaki.

Naoko își puse centura.

Primul motiv: Ayumi însăși. Tăcerea ei, nebunia ei, logica ei strâmbă. Sigur pregătise o capcană care s-ar fi închis peste Naoko și copii la cea mai mică denunțare.

Al doilea motiv: natura greșelii sale. Să folosești o mamă purtătoare era ilegal în Japonia și în Franța, denunțarea lui Ayumi ar fi însemnat să se denunțe pe ea. Ce-ar fi riscat? Nu știa, dar nu va ajunge pe banca acuzaților. Nu va pierde tutela copiilor și nu voia ca ei să afle ceva despre originile lor.

Zgomotul reactoarelor îi tulbură gândurile. Întoarse capul spre hublou și contemplă galaxia pe care o forma imensa aglomerație a orașului Tokio. O cale lactee, un furnicar de stele albe, cu sclipiri de lumini aurii. Dedesubt, semnalele luminoase ale turnurilor de control păreau să prevină avioanele: „Cerul aparține tuturor".

Avionul luă altitudine. Orașul dispăru în obscuritatea ploii. Această imagine părea să corespundă perfect călătoriei sale. Întorcea spatele Japoniei moderne, gigantului economiei și al tehnologiei, pentru a se întoarce în noaptea primitivă, în tenebrele vremurilor străvechi...

Se simțea calmă. Și liniștită. Se va termina cu minciunile, cu acest destin pe muchie de cuțit. Ani de prefăcătorie. Simularea ciclului menstrual. Inventarea unei vieți intime care nu exista.

În același timp, se simțea ridicolă. Când o rugase pe stewardesă să-i aranjeze husa cea lungă la bagajele personalului de bord, se crezuse obligată să inventeze o poveste cu un turneu de kendo. Ce altceva ar fi putut spune? Că se folosea de sabia oferită de tatăl ei pentru a tăia capul femeii care-i purtase copiii? Că voia să rezolve o problemă de procreare cu ajutorul unei arme albe?

Era și ceva comic în toate astea. Două nebune se pregăteau să se bată pe o insulă de lângă Nagasaki. Prima spera să o ucidă pe a doua, să o îngroape, apoi să se întoarcă și să-și crească fiii ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cealaltă se baza pe uciderea primei, fără îndoială pentru a-i adopta legal pe Shinji și Hiroki. În ambele cazuri exista ceva grotesc: Naoko pe post de asasină era tot atât de credibilă ca Ayumi pe post de mamă casnică.

Oricare ar fi fost deznodământul, ce-ar fi rămas? *Tatăl.* Ideea îi dădea curaj. Era sigură că Passan înțelesese

deja totul şi că nici el nu-şi iubea mai puţin fiii. Shinji şi Hiroki erau singurele lui raţiuni de a trăi. În privinţa asta, ea ar fi trebuit să-i vorbească, să-i explice, să-i ceară ajutorul. Ce o împiedicase? Orgoliul. Mai repede murea decât să înfrunte greutatea propriilor minciuni.

În Japonia se spune: „Florile de ieri sunt visele de azi". Ar fi putut să adauge: „Greşelile de ieri sunt coşmarurile de azi".

Se concentră asupra planului său. Va ajunge la Nagasaki la ora 22:00. Taxiul, până în port. O barcă, până la Utajima — sigur va găsi un pescar care să o ducă acolo. Nimeni nu locuia pe insulă. Va dormi acolo, în sanctuarul shinto. În zori, îşi va ascuţi sabia.

Şi va aştepta.

Aproape nimic n-ar fi putut să-i dejoace planul.

În afară poate de Passan. Unde era oare? Îi luase urma? Era sigură că da. *Cel mai bun poliţist din lume.*

Îşi puse masca de somn şi încercă să adoarmă. Foarte repede gândurile îi deveniră confuze. Cu toate acestea, un adevăr rămânea în umbra gândurilor sale: copiii ei erau născuţi din pântecele unei vrăjitoare. Pentru a-i elibera, trebuia s-o ucidă pe genitoarea blestemată.

86

Ayumi Yamada nu era frumoasă.

Fotografiile pe care i le arătase cu greu doamna Akutagawa înfăţişau o tânără cu faţa rotundă, cu breton, cu trăsături abia schiţate care nu ofereau, în sensul propriu al cuvântului, decât platitudinea expresiei sale. Prin contrast, Naoko, cea care era întotdeauna alături de ea — *sailor fuku* de şcolăriţă, rochie de vară, trening —, părea din ce în ce mai strălucitoare.

Nu găsise alte indicii în cutia cu amintiri. Nici datele lui Ayumi. Nici vreun jurnal intim care să dezvăluie adevărata natură a relaţiilor lor. Nici documente, nici urmă de vreo reţetă legată de malformaţia lui Naoko.

Plecaseră imediat după aceea la Shigeru, în Shin-Okubo, cartierul coreean. Poliţistul nu urcase. Profitase ca să scoată nişte bani de la bancomat, remarcând că în cartier exista o mică zonă demolată, lucru neobişnuit la Tokio. Avu chiar timp să-şi ia un bol de tăieţei *soba*, pe care îi mâncase în picioare pe trotuar — căci, din cauza atmosferei de la Akutagawa, nici vorbă de sendvişuri la *mama-san*.

Shigeru nu se întoarse cu mâna goală. Găsise cartea de vizită a psihiatrului: Takeshi Ueda dădea consultaţii şi

locuia în cartierul Sugamo, în nordul orașului, nu departe de Shin-Okubo. Cumnatul lui localizase și Utajima: nu era nici templu, nici cartier din Nagasaki, ci o insulă la aproximativ patru kilometri în largul mării.

Complet treaz acum, Shigeru mai dădu niște telefoane din taxi. Un ultim avion spre Nagasaki decola la 23:45 din Tokio–Haneda. Contactă și căpitănia din portul Nagasaki, cerând lămuriri despre Utajima. După spusele dispecerului de serviciu, această formațiune vulcanică de câțiva kilometri pătrați era nelocuită, în afara unui sanctuar shinto unde se organizau uneori cursuri sau meditații.

— Cursuri de arte marțiale? întrebă Shigeru.

— Uneori da.

Aveau răspunsul. Naoko și Ayumi trăiseră fără îndoială momente intense pe această insulă. Întâlnirea lor nu prevestea nimic bun. Mai degrabă un duel pe viață și pe moarte decât un picnic pe plajă.

Olivier își privi ceasul: ora 21:00. O oră pentru a-l lua la întrebări pe psihiatru. O alta pentru a ajunge la aeroport. La Nagasaki se va descurca. Dar taxiul nu înainta. Șoferul, în ciuda planului de austeritate, reglase climatizarea la maximum. Passan nu risca să răcească din cauza trecerii de la cald la rece. El *era* cald și rece. Rând pe rând fierbinte și înghețat, abia putând să mai respire, ar fi vrut să o ia peste capotele mașinilor și să forțeze, urlând, ușa psihiatrului.

În același timp *își* regăsea orașul. Oraș fără contur sau limite, unde neoanele, kanji-urile, becurile erau ca o ploaie înăuntrul ploii. Exploziile de culoare șerpuiau, urmăreau șanțurile de scurgere, brăzdau bălțile, mângâiau trotuarele. Aici, măsurile de economie păreau uitate.

Tokio este un oraş caleidoscop. La fiecare colţ de stradă, jocul faţadelor, aranjamentul semnelor formează un nou tablou. Te întorci, tonurile se schimbă, formele se modifică, în combinaţii infinite.

Brusc, totul se stinse, sau aproape tot. Pătrunseseră într-un cartier complet diferit. Străzile se îngustau. Vitrinele deveneau opace. Neoanele făceau loc puterii lugubre a firelor electrice.

— Sugamo, murmură Shigeru.

Passan era obişnuit cu astfel de contraste. Tokio funcţiona cu două viteze. De o parte, artere imense, poduri de beton, mulţimi umane. De cealaltă, cartiere minuscule, străduţe obscure flancate de faţade oarbe şi de steaguri fluturânde. Sugamo era una dintre aceste zone. Passan îi cunoştea reputaţia: fieful seniorilor, cartierul preferat de bunice. Aici găseau tot ce aveau nevoie milioanele de pensionari din Kanto.

— Mai departe mergem pe jos.

Shigeru vru să plătească, dar Passan protestă. El va plăti, mai bine aşa, şi-şi lăsă însoţitorul să aleagă din palma sa bancnotele necesare — Olivier-san era, ca întotdeauna, băieţelul pierdut în oraş.

O luară pe o încrengătură de străduţe, se intersectară cu câteva siluete în kimono, adolescente cu păr *chappatsu*, „culoarea ceaiului“, temple liniştite, înconjurate de pini şi de plopi. Aici, oraşul îşi ţinea răsuflarea. Fără maşini, puţini pietoni, niciun zgomot. Lemn, brun şi verde. Era Edo îşi conserva drepturile, cufundându-l pe occidental în inima unui paradis pierdut. Cel puţin, ăsta era sentimentul pe care-l trăia Passan. Îşi urma ghidul în tăcere. Se credea deja în Yoshiwara, vechiul cartier al plăcerilor. Spiritul său se legăna ca purtat de o lectică.

Trecură pe sub o țesătură de cabluri tot atât de dese ca un perete vegetal, apoi se afundară în niște străduțe și mai sumbre. Casele nu aveau mai mult de un etaj. Lanternele de hârtie înlocuiau stâlpii și se agățaseră, ca întotdeauna vara, clopoței la porți, pentru „primenirea aerului". Sub această ploaie torențială, clinchetul clopoțeilor avea o rezonanță sarcastică.

Ajunseră într-o piață dreaptă, încadrată de temple și de vânzători ambulanți. Se vindeau în mod egal talismane budiste, pulpe de pui, amulete shinto, gadgeturi electronice. În centru, sub un acoperiș ardeau bețișoare parfumate. Trecătorii își trimiteau cu gesturi largi fumul în jurul capului, în ochi, în jurul gâtului. Alături, alții făceau abluțiuni clătindu-și mâinile într-un bazin de piatră. Iar alții, la ușa unui sanctuar, loveau într-un clopot greu de bronz și băteau din palme pentru a chema spiritele. *Tokio by night.*

— Am ajuns.

Shigeru sună la ușa unei case tradiționale. Fațada acesteia însemna doar un shoji: o ușă glisantă din pătrate de hârtie.

Japonezul îi spuse lui Passan, parcă pentru a se scuza:

— Ueda Takeshi nu mai e tânăr...

La aceste cuvinte, un moșneag îmbrăcat cu un pulover larg și niște pantaloni din stofă groasă apăru în prag. Vesel, îi invită să intre într-un vestibul lambrisat cu lamele de lemn verticale. Nu râdea: mugea. Scotea exclamații neașteptate, lovindu-și coapsele și scuturând capul.

— Grădinarul, comentă Shigeru cu voce scăzută.

Până își scoaseră pantofii, apăru un alt personaj. O bătrână cu pielea închisă la culoare și aspră ca șmirghelul, încă și mai scundă decât bărbatul. Purta un kimono

în nuanțe pale, bogat împodobit, și cu un obi roșu ca sângele. Olivier simți că i se strânge inima: nu o văzuse niciodată pe Naoko îmbrăcată astfel.

Bătrâna se apropie de Shigeru. Vorbea cu o voce monocordă, bolovănoasă. O expresie îi veni în minte lui Passan, al cărui sens îi scăpa: „artrita orezăriilor".

— Maestrul Ueda ne va primi, explică Shigeru, sub privirile gazdelor.

O urmară pe ghida lor. Culoar strâmt, încadrat de încăperi pătrate. Căldura se menținea și înăuntru — tot fără aer condiționat. Sala de așteptare era un careu de tatami pe care se aflau perne. Passan încercă poziția *seiza* — în genunchi, cu fundul pe călcâie, mâinile pe coapse. Shigeru se așeză în fund, cu spatele la perete, într-o poziție foarte simplă.

Un shoji se dădu brusc la o parte. Cum spusese Shigeru, Takeshi Ueda nu era tânăr. Probabil că avea peste șaptezeci de ani, dar era complet diferit de liliputanii care îi primiseră. Era un gigant, în comparație cu norma.

Chipul lui accentua deosebirile. Ochii ușor oblici, gene întoarse, păr lung și cărunt; avea o barbă mare de Aïnou, acel popor din Nord care ținuse la respect japonezii timp de secole din pricina pilozității lor excesive, înspăimântătoare pentru populația niponă. În costumul alb de bumbac, era o combinație de guru New Age și Rasputin.

Passan se ridică în urma lui Shigeru. Înțelesese deja că această parte va fi și mai dificilă decât prevăzuse.

87

Anticamera psihiatrului era decorată occidental: parchet din scânduri înguste, mobilier european din anii '30, covoare cu modele minimaliste. Te-ai fi putut crede la un psihanalist din Saint-Germain-des-Prés, cu excepția ușilor de la terasă care se deschideau spre o grădină japoneză și a mirosului de esențe care plutea aici ca o ceață.

Cu un gest, Ueda îi invită să se așeze în fotolii. El însuși se instală la birou. Shigeru atacă imediat. Medicul ascultă fără să se clintească, fără să clipească, apoi răspunse pe un ton egal. Cumnatul reluă pe același ton. Ai fi spus că sunt doi jucători de tenis care-și trimit mingea cu cea mai mare politețe.

În cele din urmă, Takeshi Ueda începu să râdă și Passan înțelese că totul era pierdut. În Japonia râsul este un semn de scuză, iar scuza, un semn de refuz. Fără îndoială că psihiatrul era pe cale să murmure un *muzukashii* printre dinți — adică: „e dificil", echivalentul japonez pentru „nu" în franceză.

Passan se uită la ceas. Era 21:20. Trebuia să plece înainte de ora 22:00. Își aminti că psihiatrul vorbea franțuzește.

— Să terminăm cu minciunile, spuse el brusc.

Bărbatul ridică din sprâncene. Olivier îi aruncă pe birou fotografiile din dosarul lui. Pereții însângerați din baie, câinele spintecat. Cadavrul mutilat al lui Sandrine. Ueda privi fotografiile. În ciuda neobișnuitei stăpâniri de sine de care era capabil, atât ca psihiatru, cât și ca japonez, simți lovitura. Obrajii i se încrețiră și nările i se umflară. În cele din urmă, ridică privirea:

— Chiar... *chiar* sunteți de la poliția franceză?

Passan ghici că trebuia acum să vorbească nu în calitate de polițist, ci în cea de soț îngrijorat.

— Sunt comandant în Brigada Anticrimă din Paris, dar acest caz este privat. Sunt pe un teren străin. Nu am nicio legitimitate. Și totuși, sunt implicat personal în anchetă. Animalul eviscerat este câinele meu. Femeia tăiată în două, cea mai bună prietenă a mea. Și dacă nu mă ajutați, următoarea victimă va fi soția mea.

Psihiatrul își trecu mâna prin barbă. Partea de sus a feței se redusese acum la doi ochi mari în spatele genelor de păpușă.

— Bănuielile dumneavoastră se îndreaptă spre Yamada Ayumi? întrebă în cele din urmă.

Franceza, pe care o vorbea aproape fără accent, o egala pe cea a lui Shigeru sau a lui Naoko. Un noroc chior în inima orașului Tokio.

— Nu am nicio îndoială. Corespunde profilului ei psihologic?

Mâna mângâia nervoasă barba de profet.

— Da.

— Este capabilă de crimă?

— Da.

— Dar nu v-ați gândit să o internați?

Takeshi nu răspunse imediat. Nu-şi pregătea un răspuns care să-l apere, îşi ordona în minte argumentele.

— N-o mai tratez pe Ayumi de luni de zile.

— De când, mai exact?

— De la sfârşitul anului trecut. Atunci mi s-a părut, să spunem, stabilizată. N-am revăzut-o decât la înmormântarea tatălui ei.

— V-a anunţat ea?

Ueda înclină din cap.

— E o practică obişnuită în Japonia? Vreau să spun, să-ţi inviţi psihiatrul la înmormântarea tatălui tău?

— Deloc, zâmbi medicul. Era un mesaj.

— Un mesaj?

— Cred... Mă rog, cred că l-a ucis pe tatăl ei.

Olivier schimbă o privire cu Shigeru, apoi atacă:

— Ni s-a spus că a fost sinucidere.

— Concluzia oficială: Yamada Kichijiro s-a spânzurat. Dar putea fi o înscenare. Ayumi este foarte inteligentă.

— A avut loc o autopsie?

— Nu.

— De ce să-l fi omorât pe tatăl ei?

— Pentru că ura prelungită câştigă întotdeauna.

O nouă privire spre Shigeru. Cumnatul lui îi vorbise despre educaţia oferită fetei de un tată văduv şi niciodată recăsătorit. O relaţie foarte apropiată.

— Un incest? propuse Passan, fără prea multă imaginaţie.

— Nici vorbă. Sexul nu are nimic de-a face aici.

Ueda făcu iar gestul de a-şi atinge barba. Ai fi spus că mângâie un animal de companie. Poliţistul interogase mii de suspecţi. Nicio îndoială: psihiatrul îşi va goli sacul.

— Am cunoscut-o pe Ayumi la vârsta de doisprezece ani, spuse bărbatul, după tentativa sa de sinucidere.

— Prin spânzurare?

— Nu. Medicamente. Pe atunci lucram la spitalul Kesatsu Byoin. Ayumi a fost internată acolo. Primele contacte au fost dificile. În primul rând, din cauza handicapului ei, dar nu numai din cauza lui. Era... complet refractară. Mi-a trebuit timp ca să-i câştig încrederea. A trebuit chiar să învăţ limbajul semnelor...

Avea o voce gravă, perfect ponderată. O voce de hipnotizator.

— OK, spuse Passan, uitându-se la ceas. Şi apoi?

— De la cea mai fragedă vârstă tatăl ei o tortura. În sensul fizic al termenului.

Passan nu se aşteptase la asta. Aerul camerei, încărcat de arome, părea să devină mai greu.

— Un adevărat psihopat, continuă Ueda. Un individ inuman, căruia suferinţele altora îi produceau plăcere; mai ales, cele ale fetiţei sale.

— Şi soţia lui?

— A murit înecată. Nu s-a aflat niciodată ce s-a întâmplat şi putem face orice presupunere. Dar n-am pus nicio clipă la îndoială poveştile lui Ayumi. În fiecare noapte, o supunea la suplicii în intimitatea sa cea mai profundă.

— Avea cicatrice?

— Unele, dar Yamada cunoştea puncte sensibile în *interiorul* corpului. Era ginecolog, înţelegeţi?

Profesia lui de poliţist îl împinse pe Olivier să întrebe:

— În afară de instinctul dumneavoastră de psihiatru, aveţi dovezi despre ceea ce spuneţi? Ayumi poate era o adolescentă cu probleme şi...

— Dovada e în gâtul ei.

— Nu înţeleg.

— Ayumi nu e mută din naștere. Tatăl ei i-a tăiat corzile vocale ca s-o împiedice să urle.

Se gândi la maniera în care Diego fusese redus la tăcere. Dacă mai avea nevoie de dovezi, această mutilare era ca o semnătură în stil japonez.

— Durerea devenise singurul ei reper, continuă psihiatrul. Când a cunoscut-o pe Naoko, valorile acestea s-au schimbat. Brusc, prietena ei a devenit noua ei familie, întemeiată, de data asta, pe complicitate și duioșie. După câțiva ani, Naoko a plecat în Europa și Ayumi a căzut din nou în ghearele tatălui ei. Acest eșec a fost cu atât mai dureros, cu cât s-a simțit trădată.

Passan presimțise mai mult sau mai puțin această parte a poveștii.

— După care?

— A rezistat loviturii. A reușit să intre la universitatea din Tokio. A câștigat o bursă și o nouă independență. Voia să fie ginecolog. Modelul familial dus mai departe. Ținând cont de handicapul ei, a putut să treacă examenele, dar nu și să profeseze ca medic obișnuit. S-a orientat spre cercetare. Câțiva ani mai târziu, Naoko a căutat-o și i-a cerut ajutorul în problema ei de procreare.

Passan ghici urmarea — nu avea timp să intre în amănunte. Voia totuși să afle adevărul despre soția lui.

— Au întreținut relații homosexuale?

— Nu. Doar legături afective intense, create la o vârstă la care prietenia nu e un cuvânt în van.

— Naoko era la curent cu practicile macabre ale tatălui lui Ayumi?

— Ayumi mi-a jurat întotdeauna că nu. O cred. Soția dumneavoastră nu știa despre această fațetă a vieții

prietenei sale. La fel cum nu ştia nici despre gravitatea stării ei psihice. Altfel nu ar fi făcut niciodată apel la ea.

Poliţistul fu de acord şi trecu din nou la atac:

— Nu v-aţi gândit niciodată să-l denunţaţi pe Yamada?

— Profesional, îmi era imposibil. Am încercat un denunţ anonim, dar nu a dus la nimic. În Japonia, rufele murdare se spală în familie. De altfel, Yamada era o somitate, nu un oarecare pe care să-l acuzi uşor. Ştiţi foarte bine importanţa ierarhiei în societatea noastră. Ar fi fost nevoie de probe...

— Erau cicatricele fiicei.

— Am trimis nişte scrisori poliţiei. De mai multe ori. Am încercat şi s-o conving pe Ayumi să facă plângere. Nici nu voia să audă. E dificil pentru un occidental să înţeleagă, dar...

Cu un gest, Passan îl opri: nu voia să mai audă eterna „scuză japoneză".

— Şi bănuielile dumneavoastră despre uciderea tatălui?

— Când m-am convins, Yamada era incinerat de câteva săptămâni. Oricum, nu voiam să o predau pe Ayumi, ci să o îngrijesc. Era evident că suferise iar o cădere gravă.

— Aţi contactat-o?

— I-am scris. Asta de mai multe ori. Fără rezultat. În domeniul meu, nu îngrijeşti oamenii împotriva voinţei lor.

— De ce nu aţi internat-o?

— Nu e atât de uşor. Ayumi a reuşit întotdeauna să se descurce. Ar fi păcălit cu uşurinţă experţii. Nu uitaţi nici de handicapul ei. Această dificultate ar fi jucat rolul unui camuflaj suplimentar.

— Aţi spune că este psihopată, ca şi tatăl ei?

Ueda se ridică şi se întoarse spre geam. Afară se zăreau mai multe felinare, care răspândeau un halou luminos în

grădină, ca nişte licurici gigantici. Picăturile de ploaie numărau parcă secundele care se scurgeau... 22:05...

— Nu, spuse el în cele din urmă, ducându-şi mâinile la spate. Un psihopat este un manipulator. Un prădător care nu are niciun sentiment uman. Ayumi este exact contrariul: o ființă pasională, sfâşiată de propriile emoții. Tot ce face ea azi este din exces de dragoste.

— E un fel de a vedea lucrurile.

Psihiatrul se întoarse: reflexia lui în geam desena un alt Takeshi, mai mare, mai puternic. Un fel de dublură superioară şi autoritară.

— Ayumi este psihotică. Când a purtat copiii voştri, a avut iluzia că şi-a creat o nouă familie. Cu toate că, de fiecare dată, Naoko plecase cu copilul ei. Aşa era *contractul*. A venit la mine, prăbuşită şi revoltată. Am subestimat resentimentul ei care, puțin câte puțin, s-a transformat în psihoză.

Umbra lui Ayumi era cea care se mărea acum pe pereții de hârtie washi, urcând ca o reptilă imaterială şi tăcută, până când capul ei atingea tavanul şi umerii acopereau toată încăperea.

Passan revăzu kimonoul petrecut invers, masca Nô. O ființă a morții şi a distrugerii: fără îndoială.

Polițistul i-ar mai fi pus şi alte întrebări lui Ueda, dar nu mai avea timp. În semn de concluzie, se ridică şi se postă în fața lui:

— De ce a aşteptat atâția ani ca să-l ucidă pe tatăl ei?

— Misterele psihicului uman. Ura ei a crescut ca un cancer. Nu am anticipat-o. Greşeala mea de medic.

Passan îşi dădu seama că psihiatrul nu presimțise nimic. Dar nu era în poziția să-i țină o lecție. „Chiar şi maimuțele cad din copaci", spun japonezii.

Medicul întinse mâna spre fotografiile amestecate de pe birou.

— La ce vă așteptați acum?

Passan adună fotografiile și îi vorbi despre temerile sale. Întâlnirea de pe insulă. Ipoteza unui duel al morții. Un deznodământ însângerat. Takeshi nu făcu niciun comentariu: tăcerea lui era o aprobare.

Olivier se îndreptă spre ieșire. Shigeru se ridică și el. Semăna cu un arbitru care nu observase că meciul s-a terminat.

— Aveți vreun element, ceva ce ar putea să ne ajute?

— Vă sfătuiesc să anunțați poliția. Cea adevărată. Vreau să zic, a noastră.

Olivier zâmbi silit.

— Dacă o fac, depuneți mărturie?

— Știți răspunsul meu.

— Atunci și dumneavoastră îl știți pe al meu.

88

— Vin cu tine.

— Poftim?

— La Nagasaki. Vin cu tine.

— Nici vorbă. E o problemă personală.

22:20. Alergau în căutarea unui taxi. Ploaia se întețise, scurgându-se pe străduțe ca un râu care creștea tot mai mult. Focuri strălucitoare explodau pe suprafața lui, reflexii ale felinarelor suspendate la porți.

— Naoko e sora mea. Mă privește și pe mine.

— Am spus: nici să nu te gândești.

Polițistul se opri și se întoarse spre cumnatul lui. Aerul nu se răcorise. Dimpotrivă, rafalele de vânt aduceau mii de particule umede care străluceau pe fețele lor.

— Această călătorie e o prostie, spuse el cu glas scăzut. În Franța, prostiile le faci singur.

Nu era sigur că Shigeru înțelesese tot — ploaia îi acoperea cuvintele. Dar pricepuse cel puțin intenția: să regleze conturile de unul singur, să se sacrifice pentru celălalt, toate astea erau pe înțelesul unui japonez.

Passan porni și mai repede. Shigeru deschise umbrela și încercă să-l ajungă din urmă. Niciun taxi la vedere.

Olivier trebui să recunoască evidența: nu știa pe unde să o ia. Se opri pe malul unui râu, traversat de un pod arcuit. Sălcii plângătoare se aplecau sub averse, părând că-și contemplă propria imagine inversată. O „japonezărie", ar fi spus Naoko...

Shigeru îl depăși și începu să alerge pe străduțe, urmând parcă un misterios fir al Ariadnei. Passan o luă pe urmele lui. 22:40. Avionul decola într-o oră. Trebuia să socotească treizeci de minute ca să ajungă la aeroportul Haneda. Era încă posibil, cu condiția să găsească pe loc o mașină.

— Olivier-san!

Japonezul îl aștepta în fața portierei deschise a unui taxi verde. Passan se prăbuși pe banchetă. Aerul condiționat dinăuntru păru că-i așterne un strat de gheață pe hainele ude leoarcă. Față de curățenia din mașină, mirosul de eucalipt și șervetele brodate, se simțea ca un hipopotam într-un delicat salon burghez.

Șoferul porni fără să mai piardă vremea — Shigeru îi explicase fără îndoială urgența. Passan se răsuci și privi cartierul care se estompa sub valurile de apă. Acoperișurile brune și ascuțite, norii de aburi, felinarele care se mai vedeau ici și colo... Dintr-odată, firme luminoase McDonald's și Starbucks apărură în cele patru colțuri ale unei intersecții. Săgeți fosforescente, neoane în formă de kanji: se întorseseră în Tokio-ul modern.

Passan medită la ultimele informații. Fiecare element îl îndepărta și mai mult de Naoko, de căsnicia lor, de anii în care crezuse că a trăit cu ea. Culisele existenței sale erau în sfârșit scoase la iveală. Culise japoneze. N-ar fi trebuit să jubileze? Deocamdată, tot ce vedea era un proiect absurd al unei lupte cu arme albe.

— Nu trebuie să te miri, interveni Shigeru ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— La ce te referi? i-o întoarse Passan într-un acces de furie. Că soția mea a încredințat sarcina ei unei nebune? Că nu mi-a spus niciodată despre asta? Că se pregătește să o înfrunte cu sabia pe o insulă din Marea Chinei?

— Sunt la fel de șocat ca și tine, Olivier-san.

— Nu, nu ești. Ceea ce e uimitor. Totul e pe dos și tu găsești asta normal.

— E vorba de bushidô, replică Shigeru pe un ton grav. „Calea războinicului."

Passan izbucni în râs. Codul de onoare al samurailor. O filosofie a servituții și a onoarei, urmată orbește.

— Vrei să spui că Naoko va acționa conform acestui cod?

— O opțiune normală și evidentă pentru ea.

Olivier vru să râdă din nou, dar se opri. Se aplecă spre Shigeru. Un val de aer cald se ridica din hainele lui ude. Mirosea a sudoare, a oraș. Mirosea a frică și a nebunie.

— Am trăit zece ani cu Naoko, spuse el printre dinți. N-o să mă înveți tu cine e sora ta. Dacă există o persoană care întoarce spatele valorilor tradiționale, asta este ea.

Shigeru își pusese mâinile pe coapse. Se ținea drept, cu capul înțepenit, privirea înainte. Își regăsise în acel moment o postură solemnă, la ani-lumină de personajul relaxat pe care îl cultiva de obicei.

— Ea poate să spună ce vrea, dar valorile acestea îi sunt înscrise în sânge.

Passan se făcu avocatul diavolului, reluând chiar propriile argumente ale lui Naoko.

— *Bushidô* este un vechi manuscris complet depășit. O chestie pe care militarii anilor '30 au scos-o la lumină,

dezvăluindu-i secretele pentru a-i fascina pe proști. O escrocherie care a costat viața a mai mult de două milioane de tineri soldați.

Japonezul își potrivi ochelarii, apoi răspunse imperturbabil:

— Problema nu e nici vârsta, nici legitimitatea acestui cod. Problema este: de ce a funcționat în acest punct? De ce poporul japonez a îmbrățișat aceste vechi reguli precum poporul evreu cele zece porunci? Pentru că aveam asta în noi, Olivier-san. De secole. Dintotdeauna. Venim pe lume cu corpuri definite prin gene, dar și mai profund, suntem creați din idei.

Deci asta era. El, care visase la crezul samurailor, rămăsese în continuare un străin, un curios în fața acestor consemne. Naoko, cea care le respinsese mereu, era impregnată de ele în ființa sa profundă. Iar azi, reacția ei era să-și spele onoarea cu sângele adversarului. *Demență.*

— Se vor înfrunta până la moarte, confirmă Shigeru. Există o mamă în plus în această poveste.

Polițistul se agăță de detaliile practice:

— Trebuie mai întâi să găsească o sabie.

— Tata i-a oferit una când a împlinit paisprezece ani. O piesă veche, pe care o conserva cu grijă în biroul lui.

DEMENȚĂ.

— A luat-o?

— A fost primul lucru pe care l-am verificat când ne-am întors de la bar.

Nu mai era nimic de adăugat. Zgomotul ploii îi înconjura și, în chip ciudat, îi liniștea. Passan se simțea în același timp expus și la adăpost, aproape imun.

După o lungă tăcere, întrebă:

— Crezi că are vreo șansă?

— Nu ştiu. Depinde dacă Ayumi a continuat să se antreneze sau nu.

Modul în care o ucisese pe Sandrine era răspunsul. Omorând-o cu o singură lovitură, Ayumi dovedise o tehnică impecabilă. Prin comparaţie, Naoko nu pusese mâna pe un *bokken* de cel puţin zece ani. Trebuia neapărat să ajungă la Nagasaki înainte de baia de sânge. Era singura lui şansă.

Ideea asta îi aduse în minte o alta: *kaiken*-ul care nu mai era în sertarul din cameră.

Poate că Naoko avea codul bushidô în sânge. Poate că tatăl ei a fost nebun să-i ofere o armă mortală. Dar nici el nu fusese mai breaz cu darurile lui tâmpite.

89

Nagasaki, ora unu noaptea. La o mie de kilometri de Tokio, vremea nu arăta niciun semn de ameliorare. Când Passan ieşi din aeroport, ploaia era aşa de puternică şi deasă, încât părea o perdea vie.

Reuşise să-l convingă pe Shigeru să rămână la Tokio. Acum, trebuia să găsească un taxi. Se întâlni cu câţiva pasageri sub umbrelele lor, care nu păreau nici şocaţi, nici speriaţi de furtună. Mai văzuse această placiditate în India, în Africa: musonul făcea parte din decor. Încă un lucru obositor, printre celelalte.

Brusc, văzu o maşină portocalie care împrăştia apă în jur. Îl încercă un elan de recunoştinţă pentru această culoare ţipătoare, singurul reper în întuneric. Nici nu ridică mâna bine că portiera se deschise singură, ca acţionată de o fantomă. Se aruncă în taxi şi nu reuşi să spună decât un cuvânt: „hotel". Păru a fi suficient pentru şofer.

Passan mai fusese la Nagasaki. Avea două amintiri. Prima: oraşul portuar era fratele uitat al Hiroshimei. Fusese ţinta unui atac atomic pe 9 august 1945, dar istoria nu reţinuse decât numele primului nebun. Cealaltă amintire era că oraşul, cel puţin centrul lui, fusese în

întregime reconstruit în stilul tradițional. Încă își amintea de o întindere de acoperișuri ascuțite, tonuri de roșu și ciocolatiu, grădini de piatră.

Acum, nu vedea nimic. Orașul era scufundat în întuneric ca în plin camuflaj antiaerian. Șoferul avea la dispoziție doar lumina de la farurile mașinii. Passan se aplecă spre geam și miji ochii. Mașina șerpuia pe un drum înălțat. Dedesubt, străzile și casele se încălecau în scări și terase, ca niște orezării de țigle, de lemn sau de ciment.

Intrară într-un hățiș de străduțe. În sfârșit, la capătul unei fundături în pantă, apăru un hotel. O clădire cu un etaj pe toată lungimea, al cărui parter răspândea o lumină de culoarea untului, caldă. Poate că din cauza acestei fâșii de o claritate electrică sau a faptului că hotelul era mai jos, Passan avea impresia că intră într-un perimetru de securitate, unde va putea dormi câteva ore.

Plăti taxiul. Ploaia încetase, curățând cerul de nori. Observă luna care, precum în haikuri, părea un fruct copt, tăiat în două. Dar aerul era în continuare fierbinte. O căldură lichidă care scălda fiecare element al lumii, impregnând fiecare por al pielii. Intră în hotel ca și cum s-ar fi strecurat într-un frigider.

În holul de la recepție, mochetă tocită, pereți bej: era frig ca într-o morgă. La recepție, o femeie fără vârstă părea că-l așteaptă. Piele gri, bătucită, întinsă pe pomeții proeminenți. Purta un fel de uniformă, ceva între costum de stewardesă și halat de bucătărie.

Passan bâigui trei cuvinte în engleză, îi arătă pașaportul, plăti în avans, cash. Măsură de precauție absurdă. Japoneza îl conduse spre camera lui fără o vorbă, fără nici măcar o privire uimită spre fața lui arsă. Camera era

monahală: un pat, un dulap, o baie — nimic altceva. Recepţionera dispăru. Auzi afară în stradă voci, paşi apropiindu-se, îndepărtându-se. Apoi nimic, ca şi cum exteriorul s-ar fi modificat după vidul din interiorul lui.

Ora două. Nu putea să facă nimic înainte de a se lumina de ziuă.

Fără să aprindă veioza, pe pipăite, găsi trusa de toaletă şi făcu un duş. Îmbrăcă din nou tricoul şi pantalonii, se spălă pe dinţi. Reglă aerul condiţionat la maximum şi se prăbuşi pe pat. Ghemuit sub cearşaf, avea impresia că îşi aduna propria energie, propria singurătate.

Ca forţă de intervenţie, nu dispunea decât de acest corp extenuat. Era operaţiunea cea mai restrânsă pe care o condusese vreodată.

90

Răsăritul se întrezărea în spatele rafalelor grele ale ploii. Naoko era la adăpostul sanctuarului, în vârful colinei. Un pavilion simplu din cedru, de patruzeci de metri pătrați, deschis pe patru laturi. Stâlpii vopsiți, un acoperiș cu țigle din scoarță de copac, un planșeu de scândură neagră. În centru, un clopot de bronz, cu frânghia lui lungă striată, bazine pline cu apă. Nimic altceva. Sanctuarele shinto sunt întotdeauna goale: trebuie să le umpli cu rugăciuni, meditații — ea îl umplea cu frica ei.

Avusese totuși un somn fără vise, fără întreruperi, legănată de foșnetele pinilor. Îmbrăcată într-un kimono, avea impresia că trăiește viața unei crisalide, doar că inversată. În ajun era încă un fluture, o europeancă, o femeie liberă. Era în prezent o larvă, prizonieră a propriului biotop, a ciclului său natural. O viață printre milioane de alte vieți, obscură, docilă — *o japoneză.*

Căută în geantă și găsi o porție de orez învelită în plastic. O mâncă repede, cu mâinile goale, cu aviditate. Era rece, lipicioasă, dătătoare de vitalitate. O parte din ea recunoștea acest semnal. Anii de gastronomie occidentală nu mai contau: memoria genetică era fondată pe

secole de mese încropite, la baza unei pagode, în răcoarea orezăriilor.

Ajunsese la Utajima cu o seară înainte. Pescarul care o adusese pentru zece mii de yeni îi lăsase numărul de telefon — în caz că voia să se întoarcă dacă totul se termina cu bine. Acostase pe o plajă cu nisip negru, în partea de vest. Pinii păreau că o așteaptă, felinarele de piatră și ele, așezate la baza arborilor. Un adevărat decor de cinema — pentru unul dintre acele filme războinice în care toată lumea este practic moartă de la primele imagini.

Urcase la sanctuarul din vârful insulei. Nimeni nu venea aici, cu excepția grădinarilor și a măturătorilor, o dată pe săptămână. Spera că ziua de curățenie trecuse deja. Imediat începuse să se antreneze în întuneric. Cele douăsprezece tehnici *itto seiho*. Rezultatul nu fusese grozav. Nu recuperezi anii de uitare cu câteva mișcări de încălzire. Mai mult, ea nu practicase niciodată cu o sabie adevărată — prea periculos.

Se ridică și se îmbrăcă. Pantaloni de trening, *yukata* de bumbac cu pulpanele petrecute, bascheți. Ansamblul, de culoare închisă, amintea de uniforma obligatorie a femeilor în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care le permitea să alerge și să lucreze, spre deosebire de kimonouri. Își legă în talie o centură țesută și vârî sabia în spatele ei. Apoi, strecură în buzunarul pantalonilor *kaiken-ul — planul ei B.*

Mai mult ca oricând, i se părea că arată caraghios. Semăna puțin cu senzația pe care ar fi avut-o dacă Passan ar fi plecat într-o misiune îmbrăcat în mușchetar. Dar o încerca și un sentiment de echilibru. Simțea că intră în legătură cu o tradiție străveche. De altfel, Passan

n-ar fi găsit absurd să urmeze în meseria lui valorile lui D'Artagnan. De fapt, asta și făcuse întotdeauna.

Decât să coboare pe drumul principal care ducea la plajă, se îndreptă spre est: își amintea de o limbă de pământ, care-i permitea să inspecteze o altă plajă, situată în spatele insulei. Intrarea secretă a locului...

Ploaia nu ceda nicio palmă de pământ, transformând fiecare dală de pe drum într-o oglindă. Se gândea la Ayumi. Nu se temea de ea. Crimele ei, nebunia ei nu reușeau să acopere amintirile de altădată. Fără să se bazeze pe asta, Naoko încă spera să ajungă la o înțelegere...

Găsi în sfârșit terasa. Imediat înțelese că acest post de observație nu o ajuta cu nimic. Fie Ayumi nu ajunsese, fie putea să fi acostat pe cealaltă parte. Sau era deja acolo și era mai bine să nu fie surprinsă pe vârful acesta cu spatele spre prăpastie.

Reveni pe propriile urme și coborî spre vest, evitând interiorul insulei. Nici vorbă să intre în această junglă pe care nu o cunoștea. La fel și să se așeze pe plaja principală și să aștepte.

Acum nu se mai gândea la nimic. Cu câteva ore înainte de luptă, își golea mintea. Nu era decât o imersiune, o suprapunere cu natura, larvă prinsă între cer și pământ. Fuziona cu ploaia, o primea, se hrănea cu ea. Exact ca pădurea însăși, care primea în această dimineață mai multă viață decât dădea ea înapoi...

Plaja nu oferea nicio perspectivă. Norii semănau cu niște pietre ponce gigantice. Marea era de gudron. Vaporii se ridicau în vălătuci, întărind iluzia de asfalt fierbine. O perdea de plumb acoperea orizontul.

Brusc fu cuprinsă de amețeală. Totul se clătina. Marea se înclina. Pământul se legăna. Până să-și regăsească

echilibrul, senzația trecu. Încercă să înțeleagă ce se întâmplase, dar imediat mișcarea începu din nou. Mai puternică, mai violentă. De data asta căzu și înțelese că nu visa.

Un cutremur de pământ.

De la ultimul seism, cutremure mai mult sau mai puțin puternice aveau loc în fiecare săptămână. Nu se știa dacă aceste replici anunțau o nouă catastrofă sau că, dimpotrivă, era vorba de „sfârșitul petrecerii“ — sau „coada cometei“. O legendă spune că Japonia se află pe spatele unei pisici-de-mare gigantice care se mișcă încontinuu. Nimeni nu știe dacă era pe cale să se trezească sau să se culce.

În genunchi, în nisipul negru, Naoko zâmbi. Acest cutremur era un avertisment.

Poate nu sfârșitul lumii, dar sfârșitul lumii sale...

91

Passan se trezi brusc, pentru a descoperi că se rostogolise din pat. În cadrul ferestrei, peisajul tremura ca o imagine dereglată la televizor. O nouă scuturătură. Perdelele se desprinseră. Ventilatorul din plafon începu să se legene periculos deasupra lui. În patru labe, simțea limpede podeaua care se scutura sub el. Când totul se prăbușește, ce mai rămâne? Pământul de sub picioarele noastre. Era ultimul reper, ultimul refugiu care avea să cadă. Încă o scuturătură cuprinse pereții. Tencuiala se răspândi pe pat, pe jos, ca zahărul pudră pe o prăjitură. Întregul hotel clănțănea din dinți. Polițistul își aminti că prima măsură de siguranță în această situație era să te ascunzi sub o masă. Camera lui nu avea una. Se întorcea spre pat când ventilatorul se desprinse. Aparatul fu proiectat din pat pe jos, răsucindu-se ca un titirez furios. Passan se trase cu spatele la perete, abia evitându-l. Rămase așa, acoperit cu bucățele de tencuială, așteptând ca paletele să-și înceteze rotația și ca Pământul să și-o reia pe a lui. *Reașezarea normală a lucrurilor.*

Secundele se scurgeau. Dilatate. Interminabile. Se terminase într-adevăr? Sau vibrațiile își vor lua din nou

avânt? Auzi mormăieli pe hol. Fără îndoială, proprietăreasa care se plângea de stricăciunile provocate de cutremurul matinal. Tonul ei nu era deloc alarmat, ca şi cum ar fi fost vorba de o altă poznă făcută de pisică.

Passan se ridică în picioare şi se scutură fără să-i vină să creadă. Un cutremur de pământ era tot ce-i mai lipsea. Citise sute de mărturii despre seismele japoneze, dar era pentru prima dată când trăia fenomenul. Se uiă la ceas. 6:30. Era timpul să plece. Îşi strânse lucrurile.

Uşa alunecă în lături. Hoteliera apăru în halatul ei roşu-închis. Râdea şi se văicărea în acelaşi timp. Chipul său avea o culoare verzuie.

— *Sumimasen*...

Începu o nouă litanie, când descoperi ventilatorul decapitat. Passan închise geanta şi o salută fără să se întoarcă.

Afară, agitaţia nu se potrivea nici cu ora, nici cu ploaia. Oamenii râdeau şi totodată se plângeau din cauza aversei, erau fericiţi că mai scăpaseră o dată de furia Terrei. Ca un ecou, păsările ţipau ascuţit, aliniate pe cablurile electrice.

Olivier o luă pe străduţă în sus în căutarea unui taxi. Căldura mai crescuse cu câteva grade. Chiar şi la ora asta aveai impresia că eşti într-o etuvă supraîncălzită.

Coti la dreapta pe o stradă mai largă. Indicatoarele erau căzute. Aparatele de aer condiţionat şi antenele atârnau. Pubelele erau răsturnate. Făcu semn unei maşini. Avusese timp să-şi cumpere un dicţionar pe aeroportul Roissy. Căută rapid traducerea pentru „port de pescuit".

— *Gyokoo*, zise el.

Omul îl făcu să repete de mai multe ori înainte de a pronunţa el însuşi cuvântul, dând surprins din cap ca şi cum silabele ar fi avut în sfârşit sens.

Taxiul șerpuia pe străduțe. Passan regăsea orașul din amintirile sale. O mulțime de acoperișuri cafenii, grădini de pini, sanctuare de piatră... Gri, verde, culorile acestea se repetau la nesfârșit. Țiglele strălucind de ploaie semănau cu solzii de pește. Colțurile caselor păreau niște valuri pe o mare înspumată. Era amprenta locului.

Văzu un vânzător de frigărui, opri taxiul și fugi până acolo. Comandă cinci bucăți și le devoră sub o copertină, ascultând cum curg streșinile, întrebându-se dacă aceste câteva minute de oprire erau rezonabile. Dar avea el într-adevăr o urgență? Înfruntarea va fi în această dimineață? Mâine? Peste trei zile?

Porniră din nou. După zece minute de drum, după o cornișă, apăru golful, traversat de podul Megami. Portul aduna mii de bărci care se legănau și se loveau unele de altele sub perdeaua de ploaie. Între ele, valurile lente, grele păreau pictate cu negru.

Pe partea de uscat, tot exotismul dispărea: blocuri fără ornamente, depozite, macarale... Totul era de un cenușiu uniform. Nagasaki este vestit pentru fermele lui de perle. Lui Passan îi trecu prin minte că locul era el însuși sidefat. Fiecare acoperiș, fiecare fațadă, fiecare cocă fuseseră învelite în această substanță fină. Golful se deschidea ca o cochilie imensă, strălucitoare.

Passan se trezi din visare și opri taxiul la căpitănia portului. Piața de pește gemea de marfă. Traversă grăbit printre armate de crabi, munți de stridii, tarabe pline de ton și de pești cod. Mirosul de iod îl asalta. Fețele turtite îi zâmbeau. Bătrânele zbârcite, ca marinate în sare, mișcau peștii agățați la vedere. N-ai fi crezut că în urmă cu o jumătate de oră pământul se cutremurase pe locul ăsta.

Cu geanta pe umăr ajunse la debarcader. Luă cheiul la rând, strigând numele Utajima spre fiecare pescar. La a cincea încercare, un tip cu șapcă de baseball se înclină și spuse: douăzeci de mii de yeni pentru transport. Passan plăti fără să clipească. Nu avea nici timp, nici forță să negocieze.

Motorul pârâi, pilotul se strecură printre vase. Ploaia era de două ori mai puternică. Un ropot nervos făcea să tremure valurile. Când ieșiră din radă, hula se amplifică brusc ca o respirație care devine mai profundă. Pluteau acum pe niște plămâni de dimensiunea unei caverne, se scufundau în găuri negre, ieșeau la suprafață pe creste înspumate, urmând un ciclu fără de sfârșit.

Aplecat în față, Passan simțea coca din fibră de sticlă cum pârâie pe valuri. Nu vedea nimic. Simțea doar un zid de ploaie care părea să se dea mereu înapoi, udându-i leoarcă. După o jumătate de oră, pescarul schimbă viteza. Zgomotul motorului coborî o octavă. Barca sălta în ritmul valurilor. Passan, cu mâna făcută streașină, văzu ieșind din ape o pată întunecată.

— *Utajima*! strigă pilotul.

Părea un nor căzut din cer. Un miez întunecat înăuntrul unui nufăr. Plaja vulcanică avea o culoare ciocolatie, pe când colina oferea un verde strălucitor, purificat parcă de furtună. Detaliul enigmatic era punctul roșu de la baza pădurii: un *torii*, acel portic de lemn lăcuit care indică pragul unui sanctuar. Întreaga insulă era pesemne un teritoriu sacru, bântuit de kamis, spiritele religiei shintoiste.

Pescarul reuși să acosteze aproape de plajă. Passan sări jos și îl salută pe marinar după ce îi luă numărul de telefon. Apoi porni spre pădure. Sub *torii*, o potecă urca

spre vârful colinei. Trecu pe sub arcul inversat și începu urcușul. Pe marginea drumului, unele trunchiuri erau înconjurate cu sfori, semn că acei arbori erau locuiți de kamis. Pe măsură ce urca, avea tot mai mult impresia că pătrunde într-o pădure feerică, un fel de Brocéliande de la antipozi.

Ca o confirmare, în vârf, apăru sanctuarul. O pagodă ornamentată, un acoperiș ascuțit, susținut de stâlpi negri de lemn. În umbră, distingea clopotul de bronz, bazinul, altarul de ofrande...

Urcă treptele și văzu, la picioarele unei coloane, sacul lui Naoko. Un fel de tașcă cu multe buzunare din material impermeabil, căreia ea îi lăudase mereu calitățile: era spațioasă, etanșă, funcțională...

La vederea acestui obiect simplu, i se strânse inima. Era acolo. O găsise oare cealaltă înaintea lui?

O singură certitudine: vânătoarea începuse.

92

De la unda de şoc, Naoko nu se mai mişcase, stând în genunchi, în nisip. N-ar fi ştiut să spună cât timp petrecuse aşa. Câteva minute, o oră, mai multe...

Plaja era străpunsă de milioane de găuri de ac, arătând ca o uriaşă coajă de portocală. Frunzele smulse de vânt păreau stele căzute pe pământ. Valurile se spărgeau de ţărm. Spuma se întindea necontenit pe nisip. Nu ştia dacă va muri din pricina ploii torenţiale sau a acestor valuri care păreau că vor s-o înghită.

Brusc, împinsă de o presimţire, ridică puţin capul. Rafalele de ploaie o orbeau.

Ea era acolo.

Tot cu bretonul ei lung şi ochii prea oblici. Îşi ridicase părul într-un coc de sumo. Purta un *keikogi* negru, costumul de antrenament, şi un *hakama* în aceeaşi nuanţă, acea fustă-pantalon specifică samurailor. Săbiile sale, katana şi *wakizaki*, erau prinse la cingătoare, cu tăişul îndreptat spre cer. Cele două teci de lemn de magnolie lăcuit se încrucişau pe şoldul ei ca în vechile filme cu Toshiro Mifune.

Era absolut caraghios. Dar lui Naoko nu-i venea să râdă.

Cu grijă, se ridică, însă căzu imediat la loc. Picioarele anchilozate n-o mai ţineau. Se dezobişnuise să trăiască în contact cu pământul.

Îşi regăsi echilibrul şi rosti distinct, printre rafalele de ploaie:

— Încă putem să ne înţelegem.

În clipa următoare, spada era în mâna lui Ayumi. Naoko nici măcar nu văzuse când o trăsese din teacă. Înţelese pe loc două lucruri. Muta nu încetase să se antreneze. Deci ea nu avea nicio şansă în faţa ei.

Încet, Ayumi coborî lama oblic. Cu un gest, trasă în nisip mai multe caractere kanji. Tradiţia se trezea la viaţă.

Naoko urmări arabescurile şi citi: „Prea târziu".

Ucigaşa vârî sabia la loc, respectând mişcarea tradiţională: degetul mare şi arătătorul de la mâna stângă ciupind uşor lama pe măsură ce aceasta intra în teacă. Naoko îşi aminti: armele ei datau din secolul al XVII-lea, din era Genroku, perioada Edo. Un cadou de la tatăl ei. Sabia sa nu avea aceeaşi valoare: moştenită de la familia din partea tatălui, nu era nici atât de veche şi lama nu se putea compara cu capodoperele lui Ayumi.

Adversara ei arătă spre o stâncă neagră în formă de obelisc. O luară amândouă în acea direcţie, separate de cincizeci de metri şi ajunseră la un luminiş din nisip, mărginit pe dreapta de blocuri negre, iar pe stânga de pinii pădurii. Naoko o urma docilă: înţelesese, fără să fie surprinsă, că Ayumi prevăzuse totul. Nu puteau să se înfrunte decât aici, în locul unde, cândva, îşi amestecaseră sângele în numele unei prietenii eterne.

Ayumi se opri. Lumina slabă îi estompa hainele şi părul. Doar faţa i se decupa ca o piatră albă, delimitată în partea de sus de breton. Apoi, făcu acel gest pe care toţi samuraii îl fac în filme: în mâna ei dreaptă apăru o curea. Muşcă una dintre extremităţi, trecând apoi cordonul în jurul umerilor, ca să-şi lase mânecile suflecate.

Îşi scoaseră săbiile din teacă în aceeaşi secundă, se aşezară pe călcâie, apoi le ridicară ca pentru a-şi atinge vârfurile. De câţi ani nu mai făcuse Naoko acest gest?

Rămaseră câteva secunde aşa, lamă peste lamă. De obicei, aceste momente sunt ocazia de a-ţi evalua adversarul, dar se împlineau douăzeci şi cinci de ani de când Naoko o evalua pe Ayumi — şi se înşelase în totalitate.

Se ridicară cu aceeaşi mişcare. Timpul pentru *kamae* — garda, care nu era aşteptare, ci luptă, dincolo de imobilitatea de la suprafaţă. Ayumi începu să se deplaseze lateral. Naoko pivotă, urmând axul adversarei sale. Învăţătura *niten* e limpede: la începutul luptei, sabia devine un fel de antenă vibratoare, anunţând atacul, unghiul lui, înclinarea, eschiva...

In extremis, ridică sabia şi pară lovitura, mai rapid decât o împuşcătură. Apoi o alta. Şi o alta. În clipa următoare, erau din nou în gardă, la trei metri distanţă. Naoko înţelese că nu era moartă; nici măcar nu fusese atinsă. Strălucirea săbiilor explodase în faţa ochilor ei. Picăturile de ploaie se transformaseră în scântei. Nu anticipase nimic. Nu analizase nimic. Reflexele singure o salvaseră. Memoria muşchilor, a nervilor...

Ayumi îşi reluase mişcarea sa lentă circulară, dar de data asta cu ambele mâini pe mâner. Semăna cu un judecător gata să despartă viii şi morţii. Naoko îi urmă rotaţia cu garda coborâtă. Simţea o căldură, un fel de speranţă la

ideea că supraviețuise primului asalt. Poate că va reuși să reziste mai bine decât ar fi crezut.

Muta schiță un pas, Naoko se dădu înapoi: semnalul. Își eliberă forța. Simți cum *ki*-ul îi pleacă din pântec și din șolduri, trece de-a lungul brațelor până ajunge să impregneze lama. O lovitură. Două lovituri. Trei lovituri. Nu se practică niciodată mai mult de trei atacuri: un luptător nu are decât două picioare.

Se retraseră amândouă. Mirosul de oțel fierbinte impregna aerul. Ayumi nu mai mișca, mereu cu garda ridicată. Tăcerea ei era terifiantă. La *kenjutsu*, se urlă. Strigătul, *kiaï*, este fundamental: lovește în același timp cu lama. Dar Ayumi nu putea să strige și asta îi dădea, paradoxal, o forță suplimentară.

Ayumi se năpusti. Atac din flanc. *Dô*. Retragere. Alt atac — de două ori în stânga, o dată în față. Atac înainte. *Men*. Naoko pară fiecare lovitură. Dexteritatea îi revenea. Ayumi lovea cum spunea Musachi, vizând punctele vitale: jugulara, încheietura mâinii, inima, laringele, ficatul...

Se retrase. Naoko trecu la ofensivă — nu voia să piardă contactul, lupta, dansul morții... Voia să-și epuizeze adversara, dar nu și propriile șanse de supraviețuire. Risca pe marginea prăpastiei... Un atac. Două atacuri. Trei atacuri...

Ayumi mai făcu un pas înapoi. Dar nu și Naoko. Epuizarea le despărțea, ploaia le secătuia. Naoko nu era rănită, dar își dădea seama că n-avea cum să câștige. Putea doar să *reziste* — și să se bată până la capăt pentru copiii ei.

Un nou atac. Simțea cum degetele îi vibrează sub pielea împletită a mânerului. Era ceva dincolo de ură. Ochii

ei plângeau. Sângele îi fierbea sub piele. Era cuprinsă de o anume voluptate. Cea a samurailor, care mor copleșiți de sentimentul onoarei și al distrugerii totodată.

Urlă și vizà flancul. Se retrase și evită un atac frontal. Ayumi atacă din nou. Naoko lovi. Ayumi nu lăsa nimic să treacă. Părea că zboară pe deasupra luptei.

La capătul puterilor, Naoko își pierdu echilibrul și se redresă abia lângă marea stâncă neagră. În ciuda ploii, își simți palma lipicioasă. Sânge. Dar deja Ayumi se repezea spre ea.

Șocul lamelor izbite făcu să-i vibreze oasele sub piele. Era sfârșitul. Oțelul se rupsese. Se spune că tăișul săbiilor nu reflectă decât un lucru: dragostea proprietarului lor. Naoko nu o îngrijise niciodată pe a ei — și această indiferență avea să o coste viața. Azvârli katana și căută în buzunar *kaiken*-ul.

Făcu un salt în lături. La timp pentru a evita un asalt mortal.

Ayumi scosese din teacă cea de-a doua sabie și făcea să șuiere cele două lame. *Stilul specific lui Miyamoto Musashi.* Viteza ei era uluitoare. Naoko se trezi pe jos: nu reușea să-și deschidă buzunarul.

Se refugie în patru labe spre o cavitate între două stânci. Lama o urmă, scoțând un șuierat teribil la contactul cu granitul. Naoko se gândea la *jan-ken-pon*: piatra bate foarfeca, frunza bate piatra, foarfeca bate frunza... Simți că e trasă de picioare. Într-o convulsie, se întoarse și văzu fața lui Ayumi. Ochii ei nu mai erau decât două urme de unghie pe o mască de carne.

Fără să se gândească, Naoko începu să dea din picioare, dar cealaltă continua să o țină de glezne. Când se trezi în aer liber, își dădu seama că Ayumi fusese nevoită

să lase săbiile ca să o prindă. Se repezi spre fața ei și o mușcă de obraz. Cealaltă o trase violent de păr și o forță să-i dea drumul, prinzând-o într-o strânsoare dureroasă.

Naoko se trezi aruncată spre stâncă. Șocul o făcu să închidă ochii. Când îi deschise, Ayumi își recuperase katana. Naoko se aruncă pe *wakizaki* și se ridică, ținând sabia în mână.

Chiar dacă sfârșitul era aproape, nu avea ce să regrete. *Făcuse tot ce fusese posibil.*

93

Passan se învârtea în jurul sanctuarului, când percepu zgomote îndepărtate de oțel. Vântul începuse iar să bată. Ciuli urechile pentru a identifica direcția: baza dealului, pe plajă. El de acolo venise: cum putuse să nu le vadă?

Începu să alerge în josul potecii, izbindu-se de crengile de pin. Auzea strigăte acum. Ajunse pe plajă, când urletele își schimbară intensitatea. Sunete atroce din fundul gâtlejului. Aruncă o privire în jur și nu văzu decât un peisaj întunecat. Sub cerul de cenușă, valurile se spărgeau pe nisip, spuma șuiera prin miliarde de bule incolore ca saliva.

Nimeni. Strigătele încetaseră. Observă în partea stângă niște stânci ale căror forme păreau sculpturi votive. Din instinct o luă într-acolo. Se strecură printre ele, așteptând să descopere o ceremonie șamanică, un ritual de vrăjitorie.

Două siluete omenești se luptau în natura dezlănțuită. Una era la pământ, cealaltă, o siluetă neagră, agita o sabie.

— NU!

Umbra întoarse capul. Deasupra ei, cerul se despică în două. Fulgerul păru că iese din ape pentru a despica norii. Passan recunoscu figura. Paloarea exprima răceală, o piatră lustruită, fără expresie. Lucrul cel mai izbitor era privirea. Neagră precum cărbunele, părea să ardă cu o strălucire veninoasă. O frază de-a lui Musachi îi veni în minte: „Un suflet exaltat și slab". Ayumi nu i se părea deloc slabă.

Urlând, porni la atac cu pumnii strânși. Stratagema îi reuși. Ayumi se răsuci pe călcâie și dispăru în pădure ca o sălbăticiune speriată. Passan se grăbi spre Naoko. Sângele îi pătase haina. Pieptul ei mic se ridica sub țesătura udă. Aceeași scenă ca la Pré-Saint-Germain, dar fără nici cel mai mic ajutor în apropiere.

Despăturind cu grijă *yukata*, văzu pansamentul de la prima rană, impregnat cu roșu. În luptă, rana se redeschisese. Urma de sânge desena o amprentă pe bandaj. Naoko era rezultatul unui miracol — cel puțin dacă Ayumi nu avusese niciodată intenția de a o ucide.

Passan murmură cuvinte liniștitoare. În mijlocul unei bălți, văzu sabia ruptă și, lângă stânci, o lamă mai scurtă înfiptă într-o crăpătură. Se gândi la *kaiken*. Pipăi pliurile hainei, buzunarele de la trening. Teacă de jacquier negru, mâner de fildeș: era acolo.

Se ridică, ținând pumnalul în mână. Naoko îl prinse de poala hainei — ochii îi erau injectați de sânge, buzele îi fremătau. Bolborosea cuvinte pe care nu le înțelegea — fără îndoială, un avertisment.

Cu mâna stângă luă telefonul, formă numărul pescarului și puse aparatul în mâna lui Naoko.

— Tipul care m-a adus aici, șopti el. Spune-i să vină înapoi. Adăugă mai tare: spune-i să se grăbească!

Fără să aştepte răspunsul, porni în urmărirea duşmanului printre pinii răvăşiţi.

— Ayumi-san!

Strigătul lui se stinse ca o lumânare în ploaie. Găsi o potecă nouă. Nici dale din piatră, nici pământ bătătorit — doar un noroi gri, în care picioarele i se înfundau până la glezne. Haina lui cântărea tone. Trebuia să o găsească. Trebuia să o ucidă...

Se căţără, mergând prin noroi fără să se oprească.

— Ayumi-san!

Pe măsură ce urca, ploaia se înteţea.

Câmpul lui vizual se limita la câţiva metri. Era pe cale să strige din nou când ajunse la o deschidere. De o parte, cerul. De cealaltă, zgomotul furtunii. Dedesubt, un râu fierbea. Apele lui oscilau ca nişte cărnuri ample, senzuale, satisfăcute. Dincolo de ele, o insulă, lungă de câteva sute de metri, semănând cu o epavă.

Era sigur: muta îl aştepta acolo.

Coborî panta, apoi intră în apele liniştite. Ştia să înoate, dar străbătu toată distanţa păşind pe fundul apei. Ajuns pe cealaltă parte, strecură *kaiken*-ul la brâu şi se prinse de tufe ca să ajungă la uscat. Se găsea pe un drum îngust, care mergea de-a lungul apei. Se scutură şi se ridică în picioare.

Ayumi era pe potecă, la cinci metri în faţa lui. Îşi agita sabia care-i bara faţa în formă de lună. Poziţia ei îi amintea lui Passan de nenumăratele filme cu arte marţiale pe care le văzuse. Nu putu să-şi reţină un zâmbet. Va muri împlinindu-şi dorinţele lui cele mai nebuneşti.

Se gândi la *kaiken*-ul de la brâu. Ce putea face el împotriva unei săbii de aproape un metru? Se aruncă în tufe. Se târî pe sub liane, frunze, ace. Parcurse astfel

câteva zeci de metri, fără să se ridice, fără să privească înapoi. Nu auzea decât răpăitul ploii și șuieratul sabiei în urma lui. Lama era acolo, rapidă, ucigătoare. Gemea, suspina... *Îl chema.*

În cele din urmă, ieși din tufe, se dezechilibră și căzu. Din reflex, se întoarse. Ayumi ținea katana ca pe o țepușă, ca să-i străpungă inima. Passan se rostogoli, simțind cum pământul se prăvale sub el și cum apa râului îl înghite.

Împinse din picioare ca să se îndepărteze de mal. Lupta contra curentului, dând din mâini ca să rămână complet scufundat. Miza: să-și țină respirația până ajungea suficient de departe de Ayumi — cel puțin dacă ucigașa nu-l va urmări în apă.

Când simți că plămânii îi sunt pe punctul de a exploda, scoase în sfârșit capul afară. Fu întâmpinat de șuieratul sabiei. Nu reușise să se îndepărteze suficient: Ayumi era încă acolo. Plonjă din nou și alese o strategie inversă. Ajunse iarăși la mal și se înfundă printre măceși. Ayumi lovea orbește, tăind lianele, irișii din mlaștină. Passan nu mișca, fiind cufundat până la bărbie.

Luă în mână *kaiken*-ul, spunându-și că va putea ieși din apă pe jumătate ca s-o atace pe adversara lui la picioare. Nu. Înainte chiar de a întinde brațul, va fi decapitat. Plonjă invers, înghițind apă. Curentul îl ducea. Rădăcinile îi împiedicau gesturile, ca un luptător pe cale să-l stranguleze.

În acel moment, picioarele îi fură aspirate într-un gol lateral. O gaură în malul râului. Sabia trecu prin bariera de frunze și îi smulse o bucată de scalp. Fu ca un semnal: se lăsă dus în tunel, sperând să iasă la suprafață mai departe. Se întoarse și înotă. După ce dădu de câteva

ori din brațe, intră în panică. Va muri înecat în adâncul acesta. Se încordă, pipăi pereții pentru a regăsi drumul. Imposibil: tunelul era înfundat. Curentul continua să-l împingă înainte.

Se gândi: dacă este curent, există o ieșire. Se gândi la principiul vaselor comunicante — o rețea freatică sub pământ, o rețea care avea să-l scoată la aer. Încercă să accelereze. Degeaba. Cu fiecare secundă, întunericul îi părea mai dens, mai profund, mai *prezent*...

Plămânii i se spărgeau. Gâtul i se dilata. Principala amenințare a apneei este reglarea reflexă a respirației. După o anumită limită, sistemul respirator se repune în funcțiune, indiferent de circumstanțe..

Va deschide buzele...

Va...

Un răcnet explodă în gura lui. Aerul se răspândi în plămâni. Cerul. Oxigenul. Strigătul i se transformă în râs. Se răsuci și descoperi ridicătura de pământ, ca și cum revenise la punctul de plecare. În realitate, traversase limba de pământ *pe dedesubt* și ajunsese în cealaltă parte a râului.

Ieși agățându-se de ierburi, cu *kaiken*-ul în mână. Intră din nou în pădure. Plantele, arborii, lianele se agitau precum algele în mare. Totul vuia. El însuși se cufunda în această lume verde și lichidă. Avea impresia că nu ieșise din apă.

O descoperi cu spatele la el, secerând malul cu o încăpățânare furioasă. Simți o satisfacție surdă văzând-o astfel, nedându-și seama de primejdie, într-o poziție de inferioritate absolută. Se apropie fără vreo precauție deosebită.

Cinci metri.

Ținea *kaiken*-ul strâns.

Trei metri.

Avea impresia că percepe fiecare membrană vegetală ca pe o spadă înfiptă în carnea dușmanului.

Un metru.

Ayumi se întoarse și ridică brațul înarmat. Nu avu timp decât să se tragă în spate. Lama se abătu asupra lui. Fu împroșcat cu sânge, dar nu simțea nicio durere. Mai mult: *kaiken*-ul nu mai era în mâna lui. Ridică privirea: japoneza nu mai mișca, cu brațul drept perpendicular pe corp, lama paralelă cu solul. Părea stupefiată.

Un val de sânge îi țâșni printre buze.

Kaiken-ul era înfipt în pieptul ei, deasupra sânului stâng. Până ca Ayumi să lovească cu sabia, Passan îl înfipsese printr-o mișcare reflexă. Căzu în genunchi și o privi clătinându-se deasupra lui, înainte de a se prăbuși la rândul ei. Sângele continua să-i curgă din gură, din nas, amestecându-se cu ploaia. Lăsă sabia și întinse mâinile spre el. Le prinse și se gândi că-i purtase copiii. O ținu așa: spatele drept, capul încordat, așezată pe călcâie. Poziția *seiza*.

Văzu în privirea ei tenebre inaccesibile, pe care nicio ploaie n-ar fi putut să le spele. În același timp, ceva copilăresc se zărea sub breton. Ceva dezarmant, pe care ar fi vrut să-l salveze de la dezastru. Corpul femeii cedă ca un arbore retezat. Îi strânse degetele, dar Ayumi se prăvăli într-o baltă de noroi.

Se ridică. Fără să se gândească, trecu peste cadavru și intră din nou în râu. Încet, ajunse pe celălalt mal. Traversă pădurea orbește, fără să știe ce drum trebuia urmat.

După o eternitate, descoperi plaja. Naoko era tot acolo, sprijinită de stâncă.

Auzi, peste zgomotul valurilor, motorul bărcii care revenea pe insulă.

Împleticindu-se, se duse la soția lui și se așeză lângă ea. Nu găsea nimic de spus, dar prezența lui nu avea nevoie de comentarii: nu puteau fi doi supraviețuitori ai luptei.

Naoko se îndreptă și îl prinse în brațe. Violența îmbrățișării îl surprinse. În același timp, simți o duioșie cum nu mai simțise de mult.

— *Ie ni kaerimasyou*, șopti ea.

Nu înțelesese niciodată japoneza, nu o va înțelege niciodată. Totuși, printr-un miracol inexplicabil, ghici semnificația acestor câteva cuvinte.

Naoko spusese, era sigur: „Ne întoarcem acasă".

Jean-Christophe Grangé
(n. 1961) este reporter internațional, scriitor și scenarist. A colaborat cu publicații prestigioase, printre care Paris Match, Sunday Times sau National Geographic. După o activitate intensă în presa franceză și internațională a înființat propria agenție de presă, L&G. În 1991 și 1992 a primit Premiul Reuter și respectiv Premiul World Press, două distincții importante în lumea jurnalismului.

Reportajele realizate de-a lungul anilor constituie o însemnată sursă de inspirație pentru cărțile sale. A publicat romanele Le Vol des cigognes (1994), Les Rivières pourpres (1998), Le Concile de pierre (2000), L'Empire des loups (2003), La Ligne noire (2004), Le Serment des limbes (2007), Miserere (2008), La Forêt des mânes (2009), Le Passager (2011).

La Editura Trei a mai apărut romanul Pasagerul.

JEAN-CHRISTOPHE

GRANGÉ

CRIME

Când criminalistul Olivier Passan și soția sa Naoko hotărăsc să divorțeze, nu au nici cea mai mică idee despre coșmarul care-i așteaptă.

Pereți mânjiți de sânge, un fetus de maimuțică înghesuit în frigider, copii sub amenințare... lucrurile o iau total razna! Passan e convins că aceste acte de răzbunare sunt opera unui criminal pe urmele căruia polițistul se află de luni întregi. Însă după ce acesta moare, Passan își dă seama că amenințările au cumva legătură cu trecutul lui Naoko.

Se duce așadar la Tokio ca să-și găsească soția. Acolo, descoperă secretul ei teribil...

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-054-0
9 786067 190540

TREI